

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

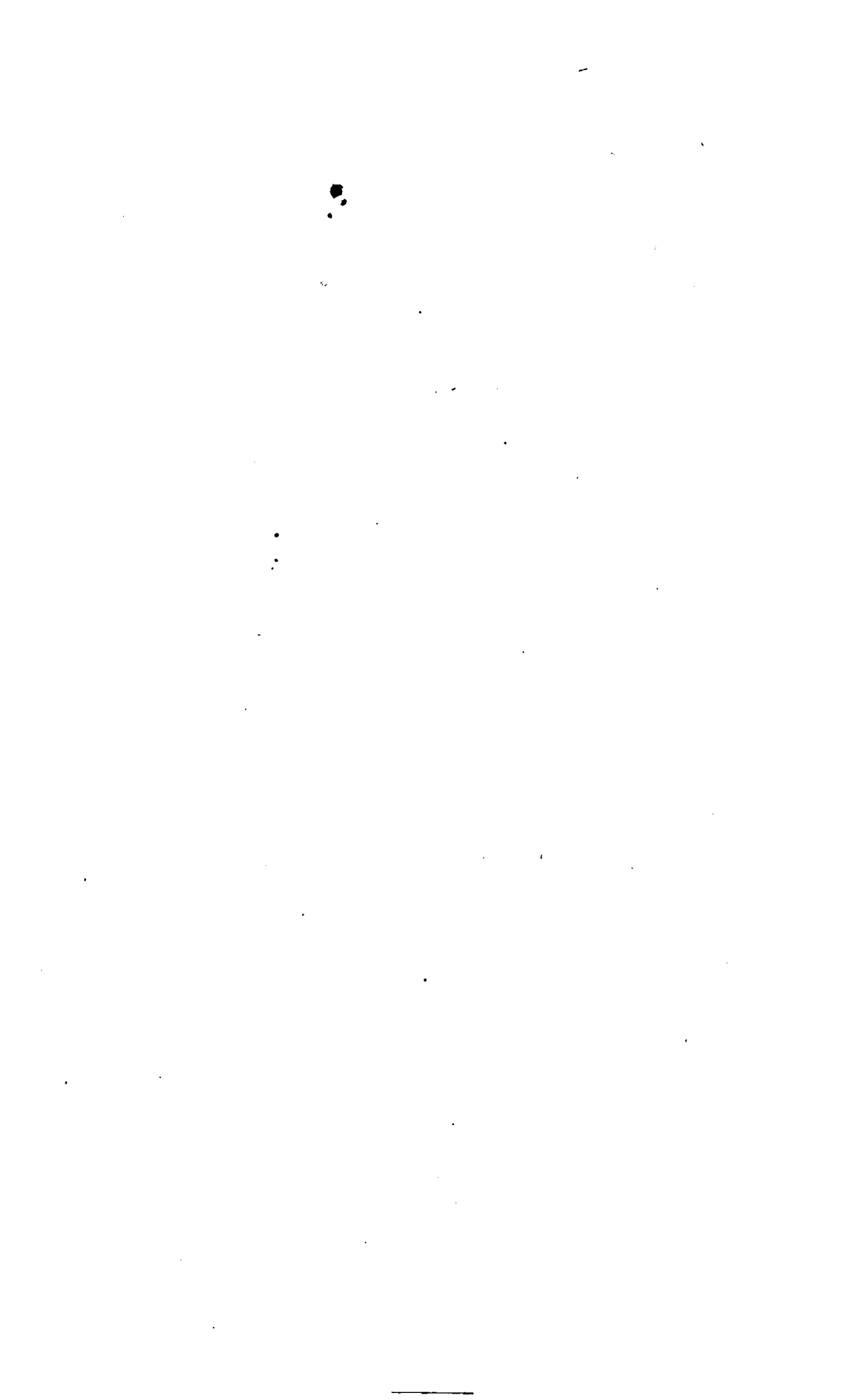
HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERL.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοι δὲ ὑπὸ ἀναγκῆς etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propagalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consillis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, *πρῶτον μὲν δίδεξαν, ὅτι οὐ σφιν ἠνδανε* etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, *ὧς δὲ δίδεξαν*, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. *ὧς δὲ* hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum *δίδεξαν*: amat enim Scriptor pro simplici *δεικνύειν* compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. *διαδεικνύσθω* recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet *ὧς* particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero *ὧς δίδεξι* debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti Herodot. T. VI. P. II.

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) satis et perspicue ostenderunt: satis, inquam et perspicue; nam composito verbo διαδίξαι paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi Aleuadarum artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἐν σκίπῃ τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσαν ἐν σκίπῃ τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδὲ μὴν οἷοί τί ἔστι προσφέρειν) Nec debetis, neque aequum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰτίην ἡμῖν οὐδὲ μὴν δίκαιοι ἔστι προσφέρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκαιν sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας, Euripid. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: nulum vobis est ius et fas nos armis cogendi. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαΐης ἐς Ἄλον) Nomen urbis litera liberavit superflua Γρονον. Urbis incolae Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττειν τοὺς Ἀλιῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλιῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλίας dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238. et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλον πολιορκουμένου: et p. 88, 1. Φαρσαλίους Ἄλον παρέδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλος in ὅλως fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo redintegrari, si legatur: Ἀλίας --- [Ἄλος] πόλις Θρῆσσανική· οἱ δὲ πολῖται Ἀλιῖς. VALCK.

10. ἐπλῖται συλλεγόντες) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῆναι. Alibi συλλεγθεῖς, συλλεγθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scriperit, sed scripisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud *Demosthenem* uno loco praebent Editiones συλλεγόντις, Codices vero συλλεγόντις: hoc iure *Pier-sonus* alteri praetulit ad *Moer. Att.* p. 208. Aetate *Demosthenis* suaviores istas formas probabant Attici; asperiores aetate *Herodoti*. VALCK.

12. Εὐαίνετος ὁ Καρήνου) *Diodori Συνοδός* est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud *Thucydid.* V. 66.; in civitate aliis, de quibus *Nic. Cragius* Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: *Aldum* enim, particulam negantem omittentem, bene *H. Stephan.* ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου) Venientes ab *Alexandro* nunciis. Istius *Alexandri*, tanquam Φιλίλλης, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit *Herodoti* narrationem, ex *Damaste* diversa quaedam admiscens, inter Socraticas Epistolae 28. scriptor, adversus *Isocratem* ad *Philippum* datae: *Speusippum* auctorem dat *L. Allatii* haud absurda coniectura; cui quidpiam obmoverit *Pearsonum* in *Vind. Ignat.* aut *Bentleium* in *Diss. de Epist. Phalar.* non opinor. De *Isocrate*: *Debuerat*, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γινομένας εὐεργεσίας ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos *Alexander Darii* (hunc dicere, non *Xerxen* debebat) contrucidari iussit, haud sanquam ut Graecis gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum-ne πλησιαζόντων,) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον ἀπὸ νῆσσαν Ἀλεξάνδρου διὰ τὴν - - Θειταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηστῆρας, ἀναξυξάντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλεξάνδρον ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοι τούτων χρὴν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμαστὴν μνησθῆναι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, *Artis oratoriae* Scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta, nigrae sunt loliginis plena, neque *Speusippo* disconveniunt. De *Heracléo* Macedoniae, deque *Heracléa*, in radicibus *Oetae* montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. συμβούλευόν σφι ἀπαλλάσσεσθαι) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ὕστερον δὲ στασιάζοντων (πυλαζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμῖν Ἡράκλειον ἀπήντησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλείου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μηνύσαντες, ἀναξυῦξαντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλέξανδρον ἐσώθησαν. In quis, postulante re, ἡμέτερον Ἡράκλ. mutavi et τὴν Ἀλείου, prava ab Allatio relictā. Valckenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἰμῆδισαν προθύμως) Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θεσσαλοὶ ἰμῆδισαν, δισσάντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τιμπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἰμῆδισαν.] sed quae praebet in Ἀγχοτίρος, Küstero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: σπιννοτέρη ἰθαίνο καὶ ἀγχοτίρη ἡ ἰσβολή. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἰσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτη ἔγιντο ἡ ἐς Θεσσαλίην ἰσβολή: ubi vulgatur στρατιή, scribi debet στρατηγή. VALCK. — Vocab. ἰσβολή, quum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιή, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γρ. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφε, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λυγίστα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non exspectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. τρέπω τῷ ἐγκλίνω ἐξ Ὀτάντος est lib. III. c. 71. τὸ ποιῆθιν ἐξ Ψαμμιτίχου, II. 151. τὸ προσταχθῆν ἐκ τοῦ Κύρου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511., puer - - ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis in frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quae supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμελήθην ἐκ θεῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearcio revocatum non feret, ut puto, Io. Toupius,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 30. ix Κίρκης συνοφειβουμένους. Tan. Faber bene correxit in Κίρκης: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. D. sed non illa socios Ulyssis fecit συνοφειβούς, verum συνὼν μὲν ἔχουσιν κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε: scribamus itaque totidem literis, συνομοφειυμένους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλεξανδρου. Talis lib. III. 71. πρόπῃ τῷ ἱερμίνῳ ἐξ Ὀτάειος, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰστιαιώτιδος ἐπὶ Ἀρτεμίσιον) Non obliviscor Φοιτῶν -- ἐπ' ὕδαρ ἐπὶ τὴν Ἐνιάκρουνον libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπένετο ἐς τὰ Τίμπεια ἐς τὴν Ἰσβολὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Mssti praepositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστιαιώτιδος τὰς παραθαλασσίας κόμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionica nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰστιαιῶτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἐτίρους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἐκατέρους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλίων etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖα θέρμα λουτρά, καὶ πάγους Οἶτας περιναυτάοντες culte ad accolas chorus Trachin. Sophocl. vs. 642. WESS.

13. ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημον) ὕψηλόν, quod additur, in marginem libenter reicerem. Recte iunguntur οὔρεα ὕψηλά καὶ ἄβατα, c. 198. sed ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημον, esse ὕψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκρήμοισι οὔρεσι, ἐνθα πρόσβασις ἀνθρώπων

ουδαμίην εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσα ὑπο-
δαίκεται καὶ τενάγια. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157.
τῇ μὲν θάλασσα τερχίῃ καὶ ἀλίμενος, τῇ δὲ ἔλος ἄβατόν τι καὶ
βαρὰθρῶδες. Loca usque ad mare invia palustri limo et voragini-
bus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, ca-
lidæ aquæ in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus ap-
pellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. [ad p. 428.
suae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et
Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἰσόδῳ ταύτῃ θερμαὶ λουτρά, τὰ χύτρους
καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι) Excitans ista, χύτρας praebet Eustath.
in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369
seq. memorans τὴν κολυμβήθραν, ἣν τινὰ ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι
χύτρους γυναικίους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut
erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Me-
liensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construī
curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς
ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθρας memorante τοῖς νοσοῦσι παιωνίους.
Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθρα, πίν-
τε τοσῶς ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Edi-
tor Genev. ob χύτρας, contra Porti sui admonitionem in-
eulcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est;
quae citra dubium si foret, manebit temerarius contra
tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina,
in quam calidae hae influunt aquae, ἣν τινὰ ὀνομάζουσιν οἱ
ἐπιχώριοι χύτρους γυναικίους. WESS.

18 seq. καὶ τό γε τοπαλαῖόν) Stare nequit ista Medicei
lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic pau-
lulum adiuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quae
Koenii est suspicio. VALCK. — τό γε τοπαλαῖόν doctissi-
mi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Adreschius
Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censue-
runt. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἰκῆσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα) Interrogationes Grono-
vianas non intelligo, nedum fulsissimam et absurdissimam
esse in Geographia veterem participii formam. Cur quaeso
οἰκῆσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Aeolidis terrae ha-
bitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum οἰκῆσαντες
imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt,
indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, *Thessalos ex Thesprotis*, unde erant, *habitatam terram Aeolidem ivisse, quam deinde possederunt*? Nobil. Palmerius, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum *Aeolis* sit illa regio, quam *Thessali* deinceps possessione tenuerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. de Boeoto, *καταγήςας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θητταλίαν καλουμένην*. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum *Vallae* Latinis potuit. WESS. — Recte enim *Valla* interpretatus erat, ex quo illi ex *Thesprotis* terram *Aeolidem* iere *habitatam, quam nunc possident*. S.

CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὔτε πλῆθει --- ταύτῃ) Acutissimus Gisb. Koenius in literis ad me datis ad h. l. „Alii forte, scribit, dudum viderunt legi debere τῇ --- ταύτῃ. Hoc ipsum *Vallae* codex habuit, qui vertit, ubi --- τῇ --- ταύτῃ, *Polyaenus* p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2. „*Reiskio* ὅπῃ venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὔτε πλῆθει ἔξουσι χρίσθαι οἱ βαρβαροί, οὔτε παύῃ, ταύτῃ. *Angustias quaerebant ne multitudine circumirentur*: [Corn. Nep. II. 3.] et hoc *Themistoclis* fuisse videtur consilium. Apud *Thucyd.* p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro ὅ, τ, scriberem ὅπῃ: sed *Herodoteum* est τῇ: pro ἡ χάρα. Schol. in *Sophocl. Ai.* vs. 826. τὸ ἡ ἐπιβήμα (ἀποδίδεται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud *Thucyd.* l. c. nec hic apud *Nostrum* ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχισθαι) Vatis tale responsum, Ὡ Διόφει λίσσιθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, in *Clement. Alex. Stromat.* VI. pag. 753. [pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat. 1616.] adiungentis hanc in rem, βωμόν καὶ θυεῖαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγούς αὐτοὺς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μεγίστους an μεγάλους reliquerit *Herodotus*. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usus ad Gentiles confutandos, *Clemens Alex.* verba nobis oraculi Delphici servavit Strom. VI. p. 753. Διόφει, εἰρήνη ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντες, ἀνιπούτης τῆς Πυθίας, Ὡ Διόφει, λίσσιθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, βωμόν καὶ θυεῖαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγούς αὐτοὺς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt Athenienses: vid. c. 189. Quos facere voluit, et reversa reddidit, indignante *Platone*, ναυ-

τικού; Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: Δινὲς γὰρ ἔρπειν πλοῦτος ἔς τε τὰ βατὰ. VALCK.

10 seq. βωμόν τε ἀπιδέξαν ἐν Θυίης) *Aram Delphi ventis statuisset dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἐν Θυίης: forte, prope Thyiae fanum? ἐν in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissima, ἐν Διονύσου ἐν Ἀσκληπιοῦ ἐν Θισμοφόρειν ἐν Ἀρτίμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρωνία κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδι ἱερτὴν ἄγουσι. Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἐν, quotannis. Pausaniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἑκάστον: aut hoc latet in ἐν, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδος ἱερτὴν ἄγουσι, circa aedem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπιδέξαν Scriptorem male, [non ἀπιδέξαντο,] supra conmonstratum lib. V. 89. Ἐν Θυίης, videlicet τιμένει aut χώρῳ, extra omnem aet culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίης τίμενος continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χώρος εὔρος) nomen invenit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἡ Θυίη, adeoque ἐν Θυίῃ veram esse scripturam. S.*

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξειον ποιούμενοι τὸν ἔλκον) *Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Aem. Portus interpretatus in Διαδέξιος, vicina pertractans in Ἐπαύροισι. Διαδέξειον τι ποιῆσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δεξιόν) idem videtur, quod saepius dicitur οἰωνόν τι θίσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὅρσιθ μὲν τὸνδ' (imo τὸδ') αἴσιον ποιούμεθα, Τὸ σὺν γὰρ χρηστὸν, καὶ λόγων εὐφημίαν. VALCK.*

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροισι) *Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quandam perciperit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύροισι, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum*

dat *Stobaeus* in *Eclogis Canteri* p. 205., 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐκπαιρσκοίμεθα. Qui saepe *Clementis Alex.* libellum ingeniosissimum, *Quis dives salvandus sit*, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum clarorum censor *Combesius*, pag. 957, 5., posuit perperam, ὅπως ἂν - ἐπαύροιντο τὰ τῆς ἱλπίδος: eiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπαύρασθαι, scripsit *Clemens* p. 957, 7. *VALCK.* — *Vallae* mala olim Latina, ex *Porti* indicio iam bona. Fructum nominis sui *Leo* caedem abstulit. Verissime *Democritus*: 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐκπαιρσκοίμεθα, malorum fructum nanciscimur, in *Stob. Eclog. Eth.* lib. II. p. 205. et *Euripides Helen.* vs. 476. Τίς αἰτίαν σχῶν ἥς ἐπαυρόμην ἐγώ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. *WESS.*

CAP. CLXXXI. 5. ἐς δ' κατεκρεουργήθη) Si Ionium sermonis ὑποεργός, *Λυκούργος*, vice aliorum ὑπεργός, fuerint in *Celeb.* viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκρεουργήθη *Pass.* damnabitur? Verbum, *Longini* excusatione laudabile, *Xanthus* in *Lydiacis* suis haud aversatus *Cambletem* descripserat τὴν ἰαυτοῦ γυναικα κατακρεουργήσαντα καταΦαγῆν, apud *Athen.* lib. X. 3. p. 415. D. *Philo Iud.*, *Iosephus*, *Procopius*, et incertus scriptor in *Suidae Αἰθεροβατίῳ*, in huiusmodi lancinata membrorum scissura κρεουργηθῆναι maluerunt. *WESS.* — *Rabiem Pythes* acmulatus *Cynaegiri*; quem *Pythen* sive *Pytheam* κατακοπίντα dixit *VIII.* 92. Usum hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, *Longinus* περὶ 'Υψ. *Sect.* xxxi., ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεῶς ἐμάχητο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη. *Cambletem* *Lydorum Regem πολυφάγον* uxorem suam noctu κατακρεουργήσαντα καταΦαγῆν ex *Lydiacis* *Xanthi* scripsit *Athen.* X. p. 415. D. τοὺς ἄνδρας κρεουργῶν διασπᾶσαντες est in *Herodot.* III. c. 15. Ἄγραμειν similiter adhibuisse suspicor *Euripidem* ob ista *Hesychii*: Ἄγραμειν, κατακόπτειν Εὐριπίδης Πηλεϊάτιν. *Διηγεάμηναι* est *Anaxandridae* apud *Athen.* X. p. 455. F. ὁ κρεουργός, sive *lanius*, olim dicebatur ἄγραμος: quod pro μόνιμος restituendum ex *Msto Xenophonti Κυρ. Παιδ.* II. p. 27, 29. *Senarius* apud *Etymol.* pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βέβηκε χεῖρς ἀγράμων Φρυγῶν; fragmentum videtur perditae tragoediae. *VALCK.*

12. ἐκπαγλιόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπαγλιόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an *Hesychii* exemplo, 'Εκπαγλούμεναι, ἐκπαγλιόμεναι? sed habeant sibi. Non sperno, quod *Aeschylus*, *Euripides*, *Dionysius Halic.* atque alii adprobauerunt. Par discordia in *Hippocratis* ἐκπαγλώς, *Erotiano* teste p. 50. Ed. *Eustachii*, ἐκπαγλώς ex arbitratu fictum. *WESS.* — ἐκπάγλας, puto, et dein ἐκπαγλώς scribere *Vir doctiss.* voluerat. *Erotiani* testimonium in *Franzii* editione *Glossariorum* (Lipsiae 1780.) reperire mihi non contigit. *S.*

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) Atheniensis ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui Graecis auribus barbarum dederant quibus suae aetatis *Firmi* notiores erant. *VALCK.* — Mendosum Φέρμος tenuerat *Gronov.* *S.* — Attico civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φορμίων et Φέρμις *Pausaniae* lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. *WESS.*

8. πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν) Aldinum Περσῶν optime *H. Steph.* in exilium egit; si qui insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti *Arch.*, poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam Φριντωρίας attinet rationem, de ea post *Bonav. Vulcanii* ad Auctor. Περὶ Κόσμου p. 207. et *Stanleii* in *Aeschyli* *Agam.* vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδόμοις, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a *Turnebo* *Advers.* XXVII. 7. et *Dukero* ad *Livii* lib. XXXI. 24. illustratis. *WESS.* — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et *Vallae* lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἐπὶ τῶν ἐμψύχων: *Homerus* tamen etiam scribit Παρ νηῶν ἀνιόντες, 'Il. ξ. vs. 28. Vulgo verbis μαθῆν, πιδέσθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἐμψύχοις. 'Επὶ ἀψύχου posuit *Antiphon* pag. 112, 12., αὐτῷ ἔχουσία ἦν σαφῶς εἰδέναι παρὰ τῆς βασάνου. Sicut *Soph.* habet πομποῖσι, pro διὰ πομπῶν, *Antig.* vs. 170. sic *Herod.* IX. cap. 3. πυρσοῖσι - - ἰδόντι βασιλῆϊ δηλώσειν. In bello Graeci quoque πυρσοῖς utebantur sive φίλοις seu πολέμοις: saepe meminerunt *Tactici*. Περὶ πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a *Leopardo* *Emend.* V. c. xi., eadem emendatur opera *Suidas*, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud *Herodot.* est *Aldina* lectio. *VALCK.* — Παρὰ πυρσῶν,

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσατο etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit, ἱς τὸ δὲ ἔρμα: quod si schedae iuberent, ferri posset. [Si ἱς adiectum voluisset Herodotus, non ἱς τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἱς δὲ τὸ ἔρμα.] Sed κατηγήσασθαι his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praecundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσατο ἰὸν ἐν πόρῳ μάλιστα πάντων κύριον: sed sazea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. — Videtur (ut commodè Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὡς σφί τὸ ἔρμα ἰσχυρόν ἐστι καθαρόν. S.

11. μεταξύ Κασθαναίης) Arch. Κασταναίης urbis nomen vulgatus edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holstenius ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἱκέστων etc.) Sermonis hanc stribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἱκέστων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente εὐρίσκω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἰθύνων ὄμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis stribligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbarunt viros, utique a verbo εὐρίσκω pendent, quod e superiori formula, ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolletur levis illa distinctio, quam inter ὄμιλον et ἰόντα interserui. Immo vero, quod pro ἰόντα ὄμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ὄμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque ἰόντα ὄμιλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἐπιβάτειον] De propugnatoribus sive militibus classariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a *Wess.* monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9 seq.) nominantur ducenti πικύριοι ἐπιβάται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautae et remiges. In quaque triremium Atticarum ad Salaminem, teste *Plutarcho*, (in *Themist.* p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. *Potter* *Archaeol. Graec.* lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχίμων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. προσθήσω δ' ἔτι τούτῳ) Sic recte scribitur in marg. *Steph.* ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἔτι τούτοις - - πλήθος ποιήσας διαμυρίους ἀνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ὀγδώκοντα ἀνδρας εἶναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Ποιῆσαι, pro τίθειναι, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur *Demostheni* c. *Leptin.* p. 279, 36., εἰς τῶν ξίνων ἀτελεῖς, δέκα θήσω - - καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰσι πέντε ἢ ἑξ' οὐλοῦν ἀμφιτέρων ἑκαταδέκα ποιήσωμεν αὐτοὺς εἴκοσι: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, *Cicero*, ubi vulgatur facimus, de *Nat. Deor.* l. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. *Cicero* ad *Fam.* I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. *Tuscul.* III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὴ Graecis adhibentur in eundem usum: *Eurip. Med.* 386., Καὶ δὴ τίν᾽ αἶσι' τίς με δέχεται πόλις; sed sint sane mortui. *Helenaе* vs. 465: Καὶ δὴ παρέϊναι: Fac sane eum con-

cessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione 'Αναβ. V. p. 214, 21. Ποιῶ δ' ὑμᾶς (scrib. ποιῶ δὴ ὑμᾶς) ἱσταται-
 θήσας - - ὑπ' ἐμοῦ ἦσαν εἰς Φᾶσιν' καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνουσαν εἰς τὴν
 χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφίτας ποιῶ ἴσους ἐκείνους
 εἶναι. VALCK.

26. πλῆθος συντιθέμενον) Nihil hoc verius esse, praemis-
 sa declarant. Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς
 ex computatione, quam καὶ δεκάδες δύο manifesto violant,
 praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit.
 WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610
 ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 × 200 (lin. 3 seqq. huius cap.) . . .	241400
1207 × 30 (lin. 8 seqq.)	36210
3000 × 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.) .	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transducta- rum summa, quae hic subducitur	2317610
Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7 seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum qui-
 dem numero etiam remiges comprehenduntur)
 prodit summa (cap. 185, 55.) 2641610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam
 5283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibi-
 que notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δι' δεῖ λῆγειν) Ingratis-
 sima vocum est δι' δεῖ copulatio atque adhaesio, soli ac-
 cepta Med. ferenda: nam Pass. δι', acribentis lapsu, ex δι',
 (uti saepius haec permutantur) venit. Prudenter Lichas
 Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι
 λόγον, Trachin. vs. 432. WESS.

7. δισμύριοι) Hactenus in numeris constans duravit consensio. Nunc τρισμύριοι Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi aequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denūm millium, summatisque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Choenicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adiuvatur. WESS.

9. Βρύγαι) Idem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρύγαι Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Βρύγαι fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743. eosdem Φρύγας ἐκ Φρυγῶν ἐκκελεύσας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βρύγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. προδοῦναι τὰ μέτρα τῶν ποταμῶν ἐν ἑσὶν) Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaei de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucydid. III. 92. aliisque ea formula. WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. Steph. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Προδόντων, citans Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Aeliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (ὀφειλῶν) ἔστιν ὧν. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad marsum; nihil huius generis ex *Herodoto*; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque ἰσίων, neque ἔστιν ὧν, hic congruere. Graece dicitur, ἔνιοι τῶν ποταμῶν, non item οἱ ποταμοὶ ἔνιοι. *Herodotum* ego scripsisse puto, προδούναί τὰ ῥέθρα τῶν ποταμῶν: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce ἰσίων vel ἔστιν ὧν. Recte *Thomas* Προδούναί hic interpretatur ἰνδούνασι καταποθόντα τῷ στρατοπέδῳ. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia τσαύρας μυριάδας: hac potestate activa verbum usurparunt *Aristophanes*, *Xenophon*, *Demosthenes*, aliique. VALCK. — Vide *Var. Lect.* nec fere dubitabis puto de veritate scripturae ἔστι τῶν: cuius formulae in locum, Ionibus propriae, alii ἔστιν ὧν, alii magis etiam communem ἰσίων substituerunt. S.

10-14. ἢ χοίνικα πυρῶν ἕκαστος etc.) Detegendus calculi error est, a *Budaeo* et *Io. Laurenbergio* Otii Sorani p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod *Pollux*, *Harpocration*, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu Xerxis merentium, 5296320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5283220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedae *Arch.* nos trahunt, omnem militantium ad 5303220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quae minime fallax *Cl. Askew* adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liquet calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse *Herodotus* in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choenix requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5283220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5283220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \\ (4 \end{array}$$

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. πρόσροσσαι ὄρμονται ἐς πόντον) Loci sententiam Portus bene vestigavit. Πρόρροσσαι naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. ε'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν (Pytharchum tyrannum) ἰσोधρόμουν, πρόσροσσαι Φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod naves πρόσροσσαι Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto obversae erant: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidae interpretatio (Πρόρροσσαι ἄλλα ἐπ' ἄλλῃ) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐπ' ἐκείνησι. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua πρόσροσσαι νῆες apud Homerum veteres Critici κλισμακῆδόν locatas interpretantur; quod gallice par échelons diceret, latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur πρόσροσσαι impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. πρόσροσσαι a Reiskio esse expositum. „Πρόρροσσαι, ait, dicuntur res omnes serialim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum.“ S.

8. τῆς θαλάσσης ζεάσης) Longini κακόττομον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis *fervere mare, fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. v. ἐπὶ πολὺ μετωρισθέντα καὶ ἀναζίσσαντα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζίσσῃ τῷ κλύδωνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaue *Hellespontias* dictus [lin. 10.] Atticae regioni Aegei insulis gravis et damnosus accidebat, *Aristotele* Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt *Aristidis* in tempestatis ἱκθῆρας ad Arginusus, ἄρτι μὲν --- ὤδινεν ἡ θάλασσα, καὶ κατεβύζινεν Ἑλλησποντίας λαμπρός, apud *Hermogenem* Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίας ἔλαβι] In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσίας pro ἐπικρυσίας accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte Cronov. dederat, *quas naves ventus in alto nactus est*: pariterque iam olim *H. Stephanus*, quum *Valla* minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse *altum tenentes. S.*

16. πρὸς Ἰπνοὺς καλεομένους) Adumbravit hinc sua *Strabo* lib. IX. p. 675. d. [p. 443. v. ed. Cas.] sed praeter alia, ὃ δ' εἰς Ἰπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθείς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit *Vir magnus*. Favet *Geographo* aliquantulum πρὸς Ἰπνοὺς *Vindob.*, neque omnino tamen. WESS. — Ἰπνοῦντα habet nupera *Strabonis* editio Lipsiensis, praeceuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. discernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδος ἀκτῆς meminit *Noster* c. 183. et 191. Aliis ἄκρα ἐν Μαγνησίᾳ dicitur Σηπιάς: vid. *Clar. Wess.* ad *Diod.* T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et *Cellar. Geogr. Ant.* T. I. p. 870. Hic narrata spectans *Clemens Alex. Strom.* VI. p. 753, 36. (οἱ ἄνεμοι) πνεύσαντες, inquit, ἰβρώμενως περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκραν συνέτριψαν πᾶσαν τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem obversabantur *Straboni* IX. p. 675. c. d. ubi *Xerxis* στόλος partim dicitur ventis εἰς Ἰπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθείς: sic vocasse locum videtur *Strabo*: *Hero-*

dotus, quod *Casaub.* monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἰπνοὺς καλομένους τοὺς ἐν Πηλίῳ. Pellii montis Ἰπνοὶ apte dici potuerunt, instar similium, Ἰπνεῖς vel Ἰπνοὺς. VALCK.

19. ἦν τι τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: ἦν τι τοῦ χειμῶνος χρεῖμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius. Contra χρεῖμα πολλὸν νεῶν et similia recte scripta leguntur in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87. [III. 109, 14.] πολλὸν τι χρεῖμα τῶν τέκνων: ut *Xenoph.* p. 23, 25. σφειδονητῶν πάμπολύ τι χρεῖμα. ἀπειρόν τι χρεῖμα νοσημάτων, *Dionys. Halic.* II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χειμῶνος χρεῖμα, comparandum cum *Aristophanis*: τὸ χρεῖμα τῶν νυκτῶν τὸ χρεῖμα τῶν κόπων τὸ χρ. τοῦ πλακουῦντος. Ἀσκητικὸν τὸ χρεῖμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρόν ἐπικούρου καλεσθαι) Oraculo iussi, Boream intellexerunt Athenienses, qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὀρείθυιαν Ἐρεχθίδας, *Schol. in Soph. Antig.* 978. atque adeo generum Erechthei, Erechthidarumque affinem: *Suidas* videatur in Γαμβρός, qui in voc. Ἀφίται oraculo Deum iussisse scribit, ἀνέμῳ συγγενὶ θύειν εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὀρείθυιαν. Ubi dicitur Themistocles *Aristidi T.* III. p. 349. στησάμενος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνεύματος: *Schol. Ms.* οὕτω φησὶν ἔστησαν τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχεν Βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις ὀξείας ἐπέλθοι τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστὴς ἐν (ὧν) Ὀρείθυίας - - - συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις τοῦτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μίμνηται. Ob opem sibi latam Boreae sacellum ad Ilissum sacrarunt Athenienses iuxta *Herodotum*: [lin 16 seq.] neque tamen illud valde frequentatum aestimes e *Phaedro Platonis* p. 129. ubi ignorantem locum *Phaedro*, e quo puellam rapuerit Boreas, digito demonstrans *Socrates*, καὶ ποῦ τις, αἶτ, ἐστὶ βωμός αὐτοῦ Βορέου. vid. *Meurs. Att.* II. c. 5. Secundum *Pausan.* II. p. 138. in monte Sicyoniae βωμός ἐστιν ἀνέμων: et in foro Coroneae, lib. IX. p. 778. Megalopolitae apud eundem VIII. p. 673. θεῶν οὐδενὸς Βορέαν ὑστέρων ἀγούσιν ἐς τιμὴν. VALCK.

6. κατὰ δὴ τὸ κῆδος τοῦτο) *Pausanias* hinc, Boream Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπείλσαι τὰς πολλὰς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximum

ὡς φάτις ἄρμηται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero φάτις haberetur, alienum ἄρμηται haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω εἶπαι) Cautē satis. Βορυσσῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aelian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcescebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειθόντες] ἀπειθόντες, nempe εἰρξίω, pingatur, [aut ἀπειθόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἴλασσονας) De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρύσια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam malletm vocem χρύσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἄλλα τι ἄφατα καὶ χρήματα περιβάλετο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) inductum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσᾶ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἦν γὰρ τις καὶ τοῦτω (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυπιῦσα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, namangebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμινωκλέους παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. n. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 525. VALCK.

11. τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπιῦσα παιδοφόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφεις ἐλύπει lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τοῦτω

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui τούτῳ huc invexerunt, ad verbum ἤν retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἤν λυπῶσα.] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve arcessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοκτόνος eius συμφορῇ, ut Aminocles παιδοφόνος, sive, caedis liberorum, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαρίς συμφορῇ παιδοφόνος, ingrati calamitatem, liberos occidentem, unice exprimit; quae quidem Aminoclem, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbem, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — Plutarchum Reiskius (loco a Valck. citato) contra Palmerium hactenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua Herodoti hac in re commemoranda consilium interpretatur Chaeronensis Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti Ἀχαρίς συμφορῇ παιδοφόνος, sive (ut apud Plut. legitur) παιδοκτόνως. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti „verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquem patris ma- „nibus, quacunque demum caussa vel ratione, periisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra praeiudicatam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἐντρομά τε ποιῶντες] De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7 seq. καταίδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι) Nulla in schedis variatio. Qui morbosa haec putant, aut γοητήγησι, praestigiis, aut γοῆσι, libationibus, quamquam haesitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, καταίδοντες γόησι — οἱ μάγοι, incantantes ventum cum praestigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γόητας, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar,

κατακλιόντες γόησι idem esse ac γόοισι, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόητες nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti ἐν τόμοις lib. II. 119. Non nescio, γόην alibi haud inveniri; quam tamen ex γοῶ formari potuisse, quis neget? Restaret κατακλιῶν tertio nexum casui, nisi Portus id cum κατακλιῶν similis apud Herodotum. structuræ conposuisset. Atque hoc si inprobetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσαφεὶ κλισθῶ. WESS. — Dativus τῷ ἀνέμῳ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5. notata.] Ingeniose Reiskius tentabat χοῆσι: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris vs. 1337. Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῆδε βάρβαρον Μίλην, μαγεύουσ': ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum κατεύουσ', illinc alienum. Κατῆδεν, occinere, iuxta Budaëum. Herodotus posuit pro incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Aeschylī Clytaemnestra in Agam. vs. 1427. ἐπὶ δὲ Θρηκίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπὶ δὲ ἐπῆδεν, Pausan. II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — Wesselingii coniecturam γόοισι probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis γόησι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum mss̄ti item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόοισι, quod et Pavius probavit, et nos cum Schaeff. edidimus: nec vero hoc ego cum praestigiatoribus, sed per praestigiatores latine redendum censeam. Fuerint autem forsā γόητες classis quaedam Magorum. S.

10. ἐκόπασε) Nullum Longini ἐκώπασε in schedis patrociniū adipiscitur: Scholiastes praeterea San-German. ἀνέμος ἐκόπασε hinc excerp̄sit. Abydenus, τρίτη δὲ ἡμέρῃ ἐπεὶ τε ὦν ἐκόπασε tempestas eluvionis causa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Aelian. apud Suidam voc. Ἐστόρεσιν: οἱ δὲ ἀνέμοι παραχρῆμα ἐκόπασαν καὶ τὸ κύμα ἐστόρεθη: quo de genere alia I. Iac. Wetsten. ad Matth. c. xiv, 32. WESS.

Ibid. ἡ αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε) *Aut sponte sua velut lassus conquevit ventus.* Tanquam ἄσιμνον τὸ Κοπίσσαι (ἐκόπασε legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. ΓΨ. XLIII, 2. Legitur in Ev. Matth. XIV. vs. 32. ἐκόπασιν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικός, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda puraeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCII. 9. ἐνκυλόχιον, Ποσειδῶνος σωτήρης etc.) *Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σωτήρης Neptuni cognomen describitur.* Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCIII. 1 seq. ὡς ἐπαύσατό τι ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο) Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., 'Ἡρόδοτος εὐδίαν φράζων φησὶν, ἐπαύσατο (sic Ἐκόπασιν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἔστρ. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in Alciph. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. *Fluctus. - - simul ac ventus posuit, sternuntur et conflagrescunt, et mox fluctus esse desinunt.* κύματα οἷα ἔτι τίσι κύματα, aequore nempe pacato. *Stratum aequor attigit* I. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. *vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: me iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀκύμονα Πόντον τίθῃσι νῶτα, Eurip. Iph. in Taur. 1445.* Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: *Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias.* VALCK.

8. ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον εἰς Αἶαν) *Dum ad aureum vellus petendum Aeain navigabant: id enim semper notat in talibus ἐπὶ: ἐπὶ τὸ κῶας, ἐπὶ τὸ νῆκος πλῆσσαι.* Poëtis μὲν: Theocrit.

XIII. 16. Ἄλλ', ὅτε τοι χρύσιον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀρμυτῆς συνέποντο. *Lecti iuvenes, Argivae robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Hqmerus Od. d. 184. Πάριον - - Ἐς Τιμίσην μετὰ χαλκόν: id est, ἐκίπτεν ἀπ' αὐτῶν χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαιν - - πίδα (id est μετὰ) Κέρβερον. Apud Xenoph. Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἔνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι. Aristoph. Βατρ. vs. 111. ἦνίκα ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV. p. 666, 3., ὅπου Φασὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἔδου Κέρβερον ἀναγαγεῖν. Corrigitur Herodoto nostro tributis libellus de Vita Hom. p. 561, 36. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλον παρεκινεῖσθοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et semper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: *Thucyd. IV. c. 13. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανάς* (ut ἐς τυχεσμένον, p. 406, 94.) *παρέπιμψαν τῶν νῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 337, 2. πίμπουσιν - - ἄνδρας ἐς Παγασαίς ἐπὶ σίτον: p. 260, 19. πίμψας τριήρεις ἐς Λακωνδαίμονα ἐπὶ χεῖματα: paulo post legitur, ἔπιμψα χεῖματα ἄζοντας. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἐπεὶ ἰχώρου ἐς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφειτα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste praepositionis ἐπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam lineā ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἐπ' ὕδωρ πιμψήντα, aqumtum missum. S.**

10. ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὐνομα γέγονε Ἀφίετα) Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror *Medic. silentium*, ni tamen excerpentis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, *Aphetas*que praetereo, notissimas *Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis*, aliorumque explicationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXCIV. 4. ἔπεισον ἐς τοὺς πολέμιους) Elegi simplex verbum. Ἐπιπίπτειν vim plerumque, quae hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. [Sed peraptum huic loco ἐσπείσον.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θάλασσαν nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Graecia Θωῶμασιον titulus descendat. WESS.

8. βασιλικῶν διαστίων) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὅτι, [ante ὁ Σαυδάκης.] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογιζόμενος. Restitutum autem fuit εὐρέ οἱ, ad nexum sermonis opportunum, atque ob εὐρών δι pro Scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογιζόμενος ὁ Δαρεῖος πλέω ἀγαθὰ) Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογιζόμενος ὁ Δαρεῖος, [at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,] εὐρέ οἱ πλέω ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιημένα ἰς οἶκον τὸν βασιλικόν. Antiquae videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137., quaedam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Iac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Haec, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.] intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σοφώτερα εἰργασμένος εἴη: sic enim omnino legendum, reiecta lectione Flor. [Vide Var. Lect.] Paulo post [lin. 16.] commodè mihi Vir doctus emendasse videtur, ἔμιλλα οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν περὶ εἰσεσθαι: et, ὡς γὰρ σφικας εἶδον προσπλέοντας οἱ Ἕλληνες. VALCK. — Ad διαφυγῶν ἔσεισθαι caute Reiskius adnotaverat: „Forte περίσεισθαι.“ Speciosa utique coniectura, quam miror ne ullius quidem msti codicis auctoritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, [lin. 16.] διαφυγῶν ἔσεισθαι pro διαφεύζειν non memini alibi mihi observatam. S.

17. προσπλέοντας) Nescio cur προσπλέοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint? Quod boni commatis schedae liberaliter donant, Pavius, Reiskius, aliique iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ἰσθιβληκῶς ἢ τριταῖος) δευτεραῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (ισβεβληκώς ἦν) priorem notio-
nem hic indicare visum erat. S.]

9. 'Ονόχωνος) Tzetzae in Lycophr. vs. 1424. 'Ονόχων, com-
mentanti de Ilisso et Maeandro, a Xerxis exercitu potan-
do exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in am-
nes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρα-
τιῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀντίχρησι tali in re
cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπέχρησε
τῇ στρατιῇ - - - πινόμενος. Quod enim hic accessit τὸ βίβρον,
ex tacito κατά pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium
Dil. Thucyd. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3.
notata. S.

CAP. CXCVII. 4. 'Αφυστίου Διός) Suum Iupi-
ter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss.
Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διός) Habet suum sibi cognomentum
Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστιον Iovem in
Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausa-
nias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum
Αφύστιον Etymologus. Mox [lin. 5.] μετίπειτα δὲ, in his
libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono
poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.

7 seqq. δὲ ἀν' ἡ τοῦ γένους τ. πρεσβύτ. etc.) Primum, quod
sequitur τοῦτου, in τοῦτον leniter flectendum censeo: τοῦ-
τον ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo καλεῦ-
σαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente.
[τοῦτ'ω meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur
istis, Λήϊτον δὲ καλοῦσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei
non immemor moris, puto tamen praecedere debere men-
tionem λήϊτου: hanc ego vocem in ista sede libenter collo-
carem, quam nunc occupat vox πρυτανήϊον, Herodotum hac
ratione scripsisse iam olim suspicatus: δὲ ἀν' ἡ τοῦ γένους
τοῦτου πρεσβυτάτος, τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι τοῦ λήϊτου
αὐτοὶ φυλακὰς ἔχουσι. Λήϊτον δὲ καλοῦσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί.
Quod esset populi, populicium, sive publicum, τὸ δημόσιον,
pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λεώς, ληός, dixe-
runt veteres, λᾱίτον' λῆϊτον' λῆϊτον' λῆϊτον' et λῆϊτον. Horum
primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos,
Hesychiana monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster
Dav. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Λᾱί-

τον, τὸ ἀρχαῖον Λαίρον, πρυτανῖον· Λαίρον, τῶν δημοσίων τόπων. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est Is. Casauboni Dissertatio Animadv. in Athen. XV. c. 19. [Vide Animadv. in Athenaeum T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventis Casauboni quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τούτῳ ἐπιτάξαντις) Pravum τούτου erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φρίξου ἀπογόνων εἰσέναι εἰς τὸ πρυτανῖον καὶ θύειν τῷ εἰρημένῳ Διί, h. e. Λαφυστίῳ, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viae duces Xerxem condorefaciunt, adfirmatque Plato in Minoë p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἔκγονοι, οἷας θυσίας θύουσιν Ἕλληνες ὄντες: namque victimas eum eiusmodi indicare, quae de crudelibus Carthaginiensium aris et inmolatis ibi Saturno liberis fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Abbas Melotus, Reiskius, Abreschius ὡς τ' ἔτι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔτι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν κατηγεμένων, cuius initium, ὡς Ἀθάμας, tum ὡς ἐκ Θεοπροπίου, porro ὡς τ' ἔτι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Iam ἰσελθόντες Arch., [lin. 14.] loco ἰστέλλοντο, cum Cl. Pavio repudio. Illi, qui ultro in prytanem se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur inviti ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγεμένοις regem. WESS.

11 et seqq. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, praeterea, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τι τούτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις III. 65. πρὸς τι τούτοις ἔτι I. 99. ἔτι πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic Herod. ὥστε, [immo divisus vocibus ὥς τε] ἔτι πρὸς τούτοις, (nempe ἔλεγον,) πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύσεσθαι δέσαντες οἰχοντο etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἰστέλλοντο: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallae, ἣν ἀλίσκωνται ἰσελθόντες εἰς τὸ πρυτανῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλίσκωνται coniungi debent; ut et sequen-

tia, [lin. 15.] ὡς θύεται τε ἐξήγοντο στῆμματα πᾶς πυκασθεῖς: totus infulis coopertus. Στιφαῖνος πυκασθεῖς Euripidis est in Alc. 796. et vs. 832. κάρη στιφαῖνος πυκασθεῖς. Κάρη στιφαῖνος πινάσαντας praebebat oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στιφαῖνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκασθέν. Εἰκένισμα κισσῶ καὶ στιφαῖνοισιν ἀμπυκασθῖν est in epigramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrizi filio quale datur hic nomen, Κυτίσσωρος, [lin. 17.] dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuino Κυτίσσωρος, modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, στῆμματα πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla vertunt toto corpore coronis (aut infulis, ut Gronov.) coopertus; aut (ut Valck.) totus infulis coopertus; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur totus aut toto corpore coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad haec, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλλήλωνται ἐσελθόντες, θύεται τε στῆμματα πυκασθεῖς. Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet, quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

17. Κυτίσσωρος) Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio vs. 1159. Κυτίσσωρος, Straboni lib. XII. pag. 820. [pag. 544 extr. ed. Cas.] Κύτωρος, sine ulla mendi suspitione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premittitur. Κύτωρος quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at mssti quidem Apollodori Κυτίσσωρος praeferunt.] Ceterum Athamas, ut καθαρμός regionis, arae fuit admotus, iam iam immolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Athamante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. vs. 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβατα περικλήει) Mallem cum Reiskio ἄβατα, τὰ περικλήει. Scripsi ex schedis Μηλίδα γῆν, quoniam ἰδὲ superius et cap. 201.; tum lib. VIII. 31. In Stephan. Byz. Μηλίδας, ἡ χώρα. Sophocles Μηλίδας λίμναν dixit, Trachin. vs. 642. Iustae insuper Τρηχίνας πίτρας ex titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τρηχινίην cap. 199. et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχειός) Speciem Ionicam Σπερχήϊος praefert, uti ἀνθρῶπηϊος, βασιλῆϊος, πρύτανιόν, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπερχειός passim, et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντα βοηθόντα Ἡρακλῆϊ καιομένῳ ἀναφανῆναι) Ad λόγος ἐστὶ commodum μυθεύοντα adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat margo Steph. τὸν βοηθόντα τῷ Ἡρακλῆϊ καιομένῳ λόγος ἐστὶ ἀναφανῆναι. *Valla*: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν Τυφῶ κεκρύφθαι: c. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἥλεκτρον Φοιτᾶν λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θισσαλὴν λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνη. In fabulosis, quae perpauca duntaxat attigit, λέγεται ponere solet Thucydides; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θεουκυδίδου εἶναι. Nostro loco Dyrras fertur auxilio venisse Herculi καιομένῳ, in summo scilicet Oetae montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. [Tim. c. 7.] Straboni IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ὃν Φασὶν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλῆους σβίσαι πυράν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquissem, ni Codices Herodoteam obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἥλεκτρον Φοιτᾶν λόγος ἐστὶ. Tales in Porti penu plures. Strabonem haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, Casaubonus docuit. WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὐρεος -- ἐστὶ δισφαῖ) Hinc Strabo IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τραχίνος Φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθεῖαν διασφάγα: hinc illum sequentia quoque sumsisse non uult Casaub. Fluminis Μέλαινος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. vs. 414. Φοίνικος etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξιτός γὰρ μὴ μούνη δέδμηται) Non sane necessaria μὴ. Supra enim μούνη ἀμαξιτός c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δέδμηται, prima fronte in τέτμηται eruditi viri coniecturā abibat,

quod in muniendis id viis usurpetur, et τεμμημέναι sint ὁδοί lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδὸν τὴν ἔδειμαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, *construens vias*, II. 673., et *instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis* VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. κῶμη τί ἐστι τῇ οὐνομα Ἀνθήλη κίῳται) In his verbis aut τὸ ἐστι aut τὸ κίῳται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀνθήλη: et τὸ κίῳται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κίῳται: lib IV. 184. ἀλίσσι γὰρ σφι ἐστι Ἀγλαντες οὐνομα, ἐν δὲ ἐκάστῳ αὐτῶν οὐνομα οὐδὲν κίῳται. VALCK.

10 seq. χῶρος περὶ αὐτὴν εὐρύς etc.) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic *Pylaeam*, cuius *Plutarch*. T. II. p. 409. A. meminere, fuisse; non sine veri specie, modo *Plutarchus* talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor *Cerere* *Amphictyonidem* non diversam a *Pylaea* esse. Δημήτρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδεύματο, *Callimachus* Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens *Acrisium*. Eadem *Ceres* ab *Erotiano* in Πύλαι memoratur. WESS. — Circa vicum *Anthelen* spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur *Cereris* Ἀμφικτυονίδος. Δημήτρος etiam ἱερὸν commemorat *Strabo* p. 656. c. [pag. 429. ed. Cas.] ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτίλουν οἱ Ἀμφικτυόνες. *Ulpian*. in *Demosthen*. pag. 43, 27. τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλεον - - ἔθνοι δὲ Δήμητρι οἱ Πυλαγόροι. Suspicio istius *Cereris* Πυλαίας templum intelligendum in *Callim.* Epigr. XLI. Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδεύματο: nam sic dictam *Cerere* liquet ex *Erotiano*: Πύλας· Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δημήτρος ἱερὸν ἴδρυται: quibus usus est in eam rem solis *Io*. *Meursius* Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. Φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου) Specimen nimii laboris Φερόντων τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φερεῖν ἐπὶ θαλάσσης aut θάλασσαν, Φερεῖν ἐς τὴν μεσόγειον, de locis, quae ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli inconmodum τὸ, unde turbac. WESS. — Viros *Herodoteo*

adsuetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent φέρων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. φέρουσαν ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θαλάσσαν in accusativo casu:) sed iunguntur πρὸς νότον φερόντων, sicut paulo ante πρὸς βορρῇν ἔχόντων. Caeterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

. *CAP. CCII.* 1 seqq. Ἔσαν δὲ οἵδε Ἕλλήνων etc.) Eosdem ubi Graeciae populos ex Herodoto recenset Pausan. X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedeas, ex Herodoto summam tantum colligas hominum 5200.; ex Pausania vero 11200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Λοκροῦς, ait, τοὺς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κνημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ὑπῆγαγεν εἰς ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφᾶς ἀπὸ πασῶν ἔφη τῶν πόλεων. Herodoteum est πανστρατιῇ. [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus Pausanias: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, παρεγίνοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἑπτακόσιοι· ἐκ δὲ Θισπείας καὶ Θηβῶν τετρακόσιοι: populares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ἐκ transposita, cum Nostro Pausanias, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: παρεγίνοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἑπτακόσιοι ἐκ Θισπείας, καὶ ἐκ Θηβῶν τετρακόσιοι. Herodotus: ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παρῆσαν) Θισπείων τε ἑπτακόσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακόσιοι. Reliquis stationem descendentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta Herod. cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θισπείης δὲ ἱκόντις μάλιστα. Secundum Diodor. XI. cap. 9. Leonidas Θισπιῖς μόνους παρακατέσχε. Eiusdem Diodori XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Graecorum in universum, qui cum Leonida ad tutandum introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab Herodoteo;

vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλίων enim nomen τῷ Μηλιαίων substituendum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur *Thespiensibus*, illam dat libertatis amantissimis Plataeënsibus *Auctor* orat. c. Neaer. inter *Demostheneas* pag. 740. Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν --- μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι τῷ βαρβαρῶν ἐπιόντι συναπώλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαρτινίων χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifesto lib. X. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e *Thespiensibus* et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Boeotis 1000. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Locros *Epicnemidios* in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ πασῶν πόλεων Locros venisse, Nostri πανστρατιῇ [*CAP. CCIII.* 2.] explicans: venisse vero, si quid suspicioni datur, ad sex caputum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μετ' ὀλίγων ait τῶν ὁμῶν τοῖς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. B. WESS.

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητῶν οὐδὲνα) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum *Koenio* legendum puto, θνητῶν οὐδὲνα, ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτίων μέγιστα. *Euripides* in *Antiope*: τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [lin. 10.] τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινόμενον οὐ συνμίσχθη. *Euripidis* ex *Aeolo* sententia nobilis perplacuit *Philosophis* et *Platoni*: Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἰσθλα καὶ κακά, Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχιν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, *A. Gellius* ex *Chrysippo*, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In Leonidae stemmate nihil adeo
Herodot. T. VI. P. II. C

desiderem, nisi ut Δορυδάγου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartae ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΔΕΚΑΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΑΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ.

Provulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili^a dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἑγῶς, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωριεύς - - τελευτήσαντος ἐν Σπάρτῃ) Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατεστρωτάς τριηκοσίους) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίση τι καὶ καθεστῆκνυῖα, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθεστῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eamdem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat *delegerat trecentos e primoribus viros*, τοὺς κατεστρωτάς *constantis aetatis viros* interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum *delectis trecentis compositis viris* in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Ceбетis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθεστῆκνυῖα τὸ πρόσωπον, mulier *constanti*, sive *composito vultu*: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθεστῆκνυῖα, mare *sedatum*, *compositum*. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοὺς articulum (quem obstare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad κατιστιῶτας, quam ad τριηκοσίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατιστιῶτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατιστιῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari aetate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari aetate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατιστιῶται proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hic praeclara eminet Larcheri opera, qui eruditā disputatione, in Notis tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. institutā, perquam probabile fecit, intelligendos esse trecentos ex honestioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. Iam, quod ipsum verbum τοὺς κατιστιῶτας idem Larcherus interpretatur le corps fixe et permanent, quasi latine diceret stabile et perpetuum agmen; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, selegisse regem hos trecentos; nam si stabile et perpetuum agmen, constansque illa cohors fuisset, delectui non fuerat locus, et ἀναλαμβάνων, non ἐπιστάμενος, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelligamus, Equitum, qui nominabantur Spartae, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vero et instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo numero trecentos sibi comites selegisse, et quidem (quod ex hoc loco discimus) patresfamilias, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς κατιστιῶτας τριηκοσίους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus constitutos illos (nempe lege constitutos) trecentos viros, sive legitimum numerum trecentorum virorum. S.

17. ἀλλοφρονέοντες) Auctore Diodoro XI. 4. scissi in fa-

ctiones Thebani ἀπὸ τῆς ἱέρους μερίδος quadringentos misere; quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Acriter hic *Plutarchus* insurgit, *Malign.* *Herod.* p. 867. A., *Leontiaden* Thebanorum ad *Thermopylas* ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos equidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate superiores an valide *Herodotea* dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontidae* filiiue eius *Eurymachi* *Herodotus* aevum proxime attigerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρνεα γὰρ σφι ἦν ἐμποδὼν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. E. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas, et natura bellicosos *Lacedaemonios* ab incepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica: vid. *Thucydid.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Καρνείου, (ait, μνησὶς) πολλὰς ἔχοντος ἱερὰς ἡμέρας, οὐκ ἱστρεῖτόντο: his ineptulus quis interiecerat ista: ἡ καὶ πάσας ἱερὰς μᾶλλον. Attigit in Κάρνεα P. *Castellanus*: plura de festo τῶν Καρνείων, (quod nomen pro Καρῶν ponendum in Schol. ad *Aristoph.* "Opv. vs. 11.) *Lacedaemoniis* horumque colonis cum aliis *Doriensibus* communi, dederunt *Meursius*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a *Mardonio*, ab auxilio laborantibus ferendo *Lacedaemonios* *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbè obiiciunt *Athenienses* ibid. c. 11. ὑμεῖς μὲν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῇδε μένοντες, Τακίνθια τι ἄγιντε καὶ παίζετε, καταπροδόντες τοὺς συμμαχοῦς. In *Messenicis* *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dierum pactas narrat cum *Messeniiis* inducias, hac addita ratione: ἐπὶ γὰρ τὰ Τακίνθια. Eadem formā loquendi *Lacon Theocriti* V. vs. 83. ait, τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἰφίεργει: est enim ἱερὰν *Dorice* idem ac ἱλδιῶν. VALCK.

9. ἦν γὰρ κατὰ ταῦτ' Ὀλυμπιάς -- συμπασιτοῦσα) Anni aestas erat media, τῆς ὥρης μέσον θέρους lib. VIII. 12., in quam et *Spartanorum* *Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Carnia* illos, Iudi *Olympici* ceteros ex *Peloponneso* ac *Graecia*, hosti ne obviam cuncti irent, impediabant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi Carnia et Olympia praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum *ἐνένωτο* et *διενένωτο* [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ἐνένωτο* et *διενένωτο*, Sylburgio accurate docente ad Clenardi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. *ἐνένωτο*. WESS.

CAP. CCVII. 6. Λοκῶν περιπερχιόντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ) Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, *περισπερχόντων*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. *Περθύμως ἔχοντα* dixit Herod. II. 162. *κάπτα θυμωθῆναι* VII. 39. *Σπερχθῆναι* τῇ γνώμῃ accipi potest, ut *ἀθυμῶν τοῖς γυγνημένοις, ἀχθισθῆναι τινὶ πράγματι*, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, *σπερχῖν*, sed *σπέρχισθαι* et *σπερχθῆναι*. Quaedam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. *ἰσπέρχιστο* τῷ Ἀρισταγόρῃ, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delum vs. 60. Latonae Iuno dicitur *Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φρόν*: id est *περισπερχομένη*. Hesychius: *Σπέρξομαι, ἐγυσθήσομαι. Ἐσπερξάμην, ὠργίσθην*. Phavorin. *Σπερχθεῖς ἀντὶ τοῦ θυμωθεῖς καὶ ταραχθεῖς λέγουσιν Ἴωνες*: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, *Σπερχθεῖς παρ' Ἡροδότῃ ἀντὶ τοῦ ταραχθεῖς, θυμωθεῖς*. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi *conturbatus* Croesus dicitur *σπερχθεῖς*: posterius, *θυμωθεῖς*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptes ex Herodoto aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπερχῖν* nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περισπερχής* est, a verbo *περισπέρχομαι* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περισπερχής* legitime formari potuerit verbum *περισπερχίω* idem valens ac *πε-*

μισερχής είμι? ut λυσitteλέω, λυσitteλής είμι: ἀσειβίω, ἀσειβής είμι: ἀσελγίω, ἀσελγής είμι. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, de communi horum consilio --- decrevit, illam notionem verbo ἐψηφίζετο subiectam putavi, quum praesertim mox adiciatur ταῦτα βουλευομένων σφείων. S.

CAP. CCVIII. 2. ἰδέσθαι ὁκόσοι τί εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ἔσοι τί εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcunque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἱμάνθανε dicitur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ibid. ἰδέσθαι ὅσοι τί εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio, ἰδέσθαι ὁκόσοι τε εἶναι καὶ ὅ, τι ποιοῖεν. [In εἰσι haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλισμένοι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προσέλασε ὁ ἱππεὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata εἰς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς recipere ex Msstis τὸ ὕδωρ ἐξέτερεπεν εἰς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἐκτρέψαι τοῦ πεταμοῦ τὸ ἕλθεον εἰς etc. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. Xenoph. Ἑλλ. lib. V. p. 328, 6., εἰς τὸ προάστειον καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πύλας ἤλαυνον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατεδίωξε τὸ τεῖχος. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitato hac ratione collocasse: ἰθιῆτό τε καὶ κατώρα τὸ πᾶν μὲν οὐ· τοὺς γὰρ ἔσω --- οὐκ οἶά τε ἦν κατιδέσθαι· ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἱμάνθανε. Prae reliquis adamavit hanc scribendi formam Xenophon: in Symp. pag. 512, 12, ὡρχοῦμην μὲν οὐ· (οὐ γὰρ πάποτε τοῦτ' ἴμαθον) ἐχειρομένομουν δέ. Scripserat in Kur. Ἀναβ. IV. p. 200, 36., δασὺς δένδρεσι, παχέσι μὲν οὐ· πυκνοῖς δέ: de fluvio p. 193, 10. οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὐ· καλὸς δέ: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrius, qui dicitur Phalereus, iudicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., φάρμακον, θανάσιμον μὲν οὐχ, ὑπνωτικὸν δέ. Anti-

phon p. 139, 9. ἀπολομένους μὲν οὐκ κινδυνεύοντας δὲ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim *Philostratum*, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἰρῶσι δ' αὐται, (αἱ Ἐμπούσαι) καὶ Ἀφροδίσιν μὲν οὐκ σαρκῶν δι, καὶ μάλιστα ἀνθρωπίνων, ἰρῶσι: καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 333. F.) τοῖς Ἀφροδίσις, οὓς ἂν ἰθέλωσι δαίσεσθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτενιζομένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τοὺς περὶ Λασιδαίων κτενιζομένους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκείνητο ἀσκούντες τὰς κόμας: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. c., nam, quod nunc legitur, Λακιδαιμονίους ὄρεῖς ἐν Θερμοπύλαις κτενιζομένους, veritaturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti alijs monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod *Casaubonum* non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἔμελλον δέχεσθαι βασιλεία, τριακόσιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκείνητο ἀσκούντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. c. Λακιδαιμονίους ὄρεῖς ἐν Θερμοπύλαις κτενιζομένους, καὶ μετὰ τὴν Φρεντιδα τῶν τριχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐξυργασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπὶ αὐτὸν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίῃς τε ἐν ἐκύρησι πολλῇς) Plerique Lexicorum conditores, ne *Thesauri* quidem excepto, citant ἀλογίῃς ἐν ἐκύρησι, memores, credo, cap. 218. ἐν ἐκύρησιν στρατῶ, simillimumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίῃς ἐν ἐκύρησι. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κυρήσαι, sicuti ἐν τυχόντες lib. IV. 19. Verterat autem dictionem *Portus* in *Suida* suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituentemque, apud eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν, ἐν ἀλογίῃ ποιῆσθαι, quorum in contemtu perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐνέκρησε) In his apud Suidam in 'Αλογία similiter scriptis graviter lapsus est L. Küsterus; sententia quid postularet vidit Portus *ibid.* et in Lex. Ion. voc. 'Αλογίη. Phrasin Herodoti per καταφρονήσθαι interpretatur Strabo p. 716. A. Si sincerum est ἐνέκρησε, cum amico meo scribendum ἀλογίη τε ἐνέκρησε πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. huius Ed. pag. 141. n. 98. [Adnot. ad Il. 82.] et corrigatur in Epimenidis epistola apud Diog. Laërt. I. 113., αἱ δὲ πη ἐπ' ἀλατιᾷ (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκύρσωστί, τοι τοὶ τήνω φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονήσας ἐντυχίῳ, pro contemni, neque Ionice ἀλογίη ἐγκυρῆσαι. Emendandum censco ἀλογίης τε ἐνέκρησε πολλῇ: id est ἄγαν καταφρονήσας. Contemptus Nostro dicitur ἀλογίη: contemnere, certe ὀλγωρεῖν, et ἐν ὀλγωρίᾳ τι ποιῆσθαι, apud Herod. est ἐν ἀλογίᾳ τι ἔχειν vel ποιῆσθαι. Iam vero, sicut τυχεῖν ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; τυχεῖν κατηγορίας, accusari; ita τυχεῖν vel κυρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλγωρεῖσθαι. Sepeliri Herodoto dicitur ταφῆς κυρῆσαι Il. 136. contumeliose tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμῆς κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos Gelon, ἀτιμῆς, αἶτ, πρὸς ὑμῶν κυρῆσας οὐκ ὁμοιώσομαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882. Philoct. 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γέλωτά με ἔθεν) Tale irati Cambysis, ἀτὰρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεις, lib. III. 29., et quiritantis Iobi c. xvii, 6. ἔθεν δέ με θρύλλημα ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἀπίβην αὐτοῖς γέλως. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλεύην με ποιῶ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, Aeschryonis Philaenis. [apud Athen. VIII. p. 335. c.] WESS.

16. τὰς κεφαλὰς κοσμεῖν) Mirum ni suum singuli hi Spartiatae habuerint ἰώματα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem Spartanæ, libenter ἀνδρῶζοι, suas habebant, ut aliae mulierculæ Graecæ, ὀνατρίδες et κομμωτρίδες. Censco equidem non sane muliebriter ornatam, sed bene pexam et viriliter nitidam Spartanos praelio paratos habuisse comam, tanquam palaestritas, λπαρᾶς ἔκτισθε παλαιστράς, Theocr. Eid. II. 51. Χρισκαμένους ἀνδρῶσι παρ' Εὐρώτας λείτροις, Eid. XVIII. 22. quo forte respiciens

Ovid. Heroic. XVI. 148. *More tuæ gentis nitida dum nuda palæstra Ludis.* Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. n. de Lacedæmoniis: *μάλιστα περί τοὺς κινδύνους ἰθιράπειον τὴν κόμην, λιπαρὰν τε φαίνεσθαι καὶ διακυριμένην*: bene interpretes, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non κοσμίονται, sed ab auctore σμίονται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμίονται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. *λιπαρὸν σμασπαμίνα πλόκαμον*: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται. Vallæ ornatur indicat ibi pravam lectionem κοσμίται: genuinam esse σμίται, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. σμινάμενοι τὰς κεφαλὰς est in Herod. IV. 75. alterum quoque locum attingi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quæ ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

19. χιῖρας ἀντατιρόμενον) Non repudio Arch. ἀντατιράμενον, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallæ, πρὸς βασιλὴν τε καλλίστην τῶν Ἑλλήσι (sive ἐν Ἑλλ.) προσφ., καὶ ἄνδρας ἀρίστοις. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim καλλίστην πόλιν [lin. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἄνδρες ἄριστοι accedunt? Qui aliter sentient, nihil his præscribitur. WESS.

24. ἰμοὶ χρᾶσθαι) Id est χρᾶ. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis αἰσχιστον τὸ ψεύδεσθαι νόμισται, lib. I. c. 138. VALCK.

25. ἢ μὴ ταῦτά τοι ἔμβῃ etc.) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reciperem in contextum: ἢ μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἔμβῃ τῇ ἐγὼ λέγω, ista nisi isthuc tibi modo eveniant quo dico. οὐ ταῦτα ταύτῃ sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragici apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτῃ cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. ταῦτά τοι ταύτῃ ἔμβῃ) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensio: ταύτῃ ad cum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐγὼ Arch. et Vind. Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τίσιμας μὲν δὴ παρεξήκει ἡμέρας) Hoc significat, *quatrimum praeterlabi passus est*; ut παρήκην est *intromisit*, vel *sivit ingredi*. Videatur Portus in Παρίνοισι. Lib. III. 146. *auxiliares, portis patefactis*, ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας, *emisit in Persas*: verti non debebat *egreditur*. VALCK.

8 seq. καὶ οὐκ ἀπίλυνον καὶ περ μεγάλας προσπάϊοντες) Iustius ἀπίλυνον: [quam ἀπελάυνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοίως προσβάλλοντες ἀπῆλυνον ὁπίσω: et cap. 212. Medi alii, iique recentes, inpressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπάϊον ingruendi, quod Vallae visum, notione gaudet. WESS. — Quum ἀπελάυνοντο ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter abierunt aut se receperunt intelligatur, iustius utique ἀπίλυνον iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, 1. Ἰσπίη δὲ ἐνθῦεν ἀπελαυνόμενῳ, Vallae versionem, *Hippias inde profectus*, nullā adiectā censurā Wesselingius etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελαυνόμενος paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, *Hippias - - profecto*, rectius ponetur *Hippias - - reiecto*, aut *cum repulsa dimisso*; hic vero, loco eius quod equidem posui *se recepere*, rectius fuerit *repellebantur*, *repelli se passi sunt*; aut, quod cum Gronovio ipse etiam Wess. dederat, *depellebantur*. Quod ἀπίλυνον hic Arch. et Vind. praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter abierunt, se receperunt, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶναι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες) Quia proxima praecesserunt, δῆλον δ' ἵποισιν - - οὐκ ἤμιστα αὐτῷ βασιλῇ, scripsisse Nostrum suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι οἱ εἶναι. Eleganti coniecturae favet, praeter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88., et Frontinus IV. 2, 9. *Xerxes hocse deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet*; (ὅτι - - οἱ εἶναι) viros autem nullos: nam, ut Wesselingio, mihi quoque scripsisse videtur Frontinus. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud Eustath. in Ἰλ. ε'. p. 537, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μέντοι, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶναι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σιμωτέρων τῶν προή-
 θέντων. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis.
 Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt.
 Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa falentium, iure ac
 merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie
 Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycomedem
 μόνον ἄνδρα ἠγούντο, Xenoph. Έλλ. VII. p. 361, 25. Apud
 Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in
 laude, velut in senario Comici, 'Ὡς χάριν ἔστ' ἄνθρωπος,
 εἰς ἄνθρωπος ἦ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
 si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic
 aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis
 Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto,
 ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C.
 Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
 maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dice-
 bat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ἑαυτῷ δεῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
 Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔστι ἄνθρωποι
 μόνον νομιζόμενοι. Apud eundem Έλλ. VII. p. 363, 21. qui
 fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς
 μυσίους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀργυροκόπους
 καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχει (atque
 adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάχονται ἂν Ἑλλήσι, πάν-
 ζήτων οὐκ ἂν ἴφθι δύνασθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἐγίνετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, toto die
 dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτιος, toto
 anno lib. II. 22. Δι' ἑαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἑαυτοῦ in
 Harpocrate. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροιςι χριώμενοι) Ni-
 hil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροιςι
 probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροιςι,
 longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium
 lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negli-
 git, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam
 πλῆθει χρῆσασθαι cur [a Gron. πλῆθει praeferente] tanto-
 pere taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. βοῇ τε καὶ πατάγῃ) Persici hoc moris erat. βοῇ τε καὶ
 πατάγῃ χριώμενοι ex aula erumpunt magorum interfecto-
 res lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur
 Homericum Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἰνοπῇ τ' ἴσαν Iliad. Γ'. princ.
 WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἐν μέρει ἕκαστοι ἰμάχοντο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρει et ἐν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. ἅπαντες αὐτὴν διικροτήσασ' ἐν μέρει, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀναβ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὅ, τι χρῆσαιτο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. I. 39. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praeteream, Aeschines Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπορῶν δ' ὅ, τι χρῆσαιτο αὐτῷ. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. Ἰφρασί τι τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persique monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadae et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἰτῆς τίνοισεν περιπαγῶν τὴν μετὰ Ἰθάκην στρατιὰν ὁ Τραχίνιος κυκλώσασθαι σφισι τοὺς Ἕλληνας παρίσχει. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstratā semitā profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatissue viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἰτῆς· μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, — — — ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιάνων, ὁδεῦσαι στρατῶν ῥάων, δι' ἧς καὶ Ἰθάκης ποτὶ Μῆδος κατὰ νότου τοῖς περὶ Λιωνίδην ἐπίβητο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγόρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτύων εἰς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc abeo. Pylagorae legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτύονες συνελέξαν εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μιᾶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Orat.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum. quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspiracyonem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ὀπίσθι λόγοισι de Epialtae nece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ. Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγοῖραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγοῖραι: erant quidem οἱ Πυλαγοῖραι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγοῖραι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγοῖραι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγοῖραι, οἱ προϊστάμενοι Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἃ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκτὶ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγοῖραις, καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερίῳ Κλειναγόρου, ἱερυνῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγοῖραις καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ ἅμα Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebricosa. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV. 6. τῷ δὲ χρὴ σταθμώσασθαι) Hoc potius esse, [quam τὸδε,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Sermon. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι διξιὸν γνώμῃ σταθμησάμενον ἀεθῆσαι. WESS.

7. Qui hic Πυλαγοῖροι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγοῖραι, modo πυλαγοῖροι hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγοῖρους τοὺς εἰσαεὶ πυλαγοροῦντας, iungitque τοὺς πυλαγοῖρους καὶ τοὺς ἱερομνήμονας. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυλαγοῖροι ex Hesychio [hac voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non Πυλαγόρων fuerat scripturus, sed Πυλαγορέων. S.

11. εἰδείη μὲν γὰρ ἂν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς) Post *Aldi Camerarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insecutae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde curam inperderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Mastos* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavius* et *Reiskius*, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset *Meliensis*, ex *Mastis* et aliunde revocabitur: vid. Diss. *Herod. P. Wessel.* p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καίπερ οὐκ ἂν Μηλιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostat.* p. 186, 5. πῶς, εἶπεν, ὅτι μὴ μάντις ἂν: p. 494. οὐ παιδαῖνοι τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσαι μάγοι, ἢ μὴ ὁ βασιλεὺς εἴη: scribendum φῆ, nisi *Rex* iusserit. *Tatian.* ad Graec. p. 14. ὅτι μὴ θεὸς ἂν τοῦτ' ὅπερ ἔλεγεν εἶναι κατεφύετο. Non inventum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὁμιληκῶς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὁμίλησαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum *Ecphantæ* apud *Stobæum* p. 333, 29. βασιλῆα --- ὁμιλήσαντα: sic *Regem* vocat: in Editis legitur βασιλῆα --- εἰμ. *Spondanus* interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὁμιλεῖν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὁμιληκῆναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχων ἀφ᾽ αὐς) Ἀφ᾽ αὐς λύχων hinc *Suidas* excerpfit. Noctis designatur initium. *Philostat.* de Vit. *Apoll.* VII. 15. χερὶ περὶ λύχων ἀφ᾽ αὐς εἰς τὸν Ῥωμαίων λιμένα ἀφῆται. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὐσης περὶ λύχων ἀφ᾽ αὐς: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμῶν: vid. *Io. Brodae* Miscell. IV. c. 33. Intempesta nocte *Sophoclis* *Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἄκρας νυκτός ἡνίχ' ἵσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτι ἐσβέθησαν οἱ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Ex. Spanhem.* stellas intelligit ad *Callim.* Hymn. in Del. vs. 303. Quales illic intelligi debeant λαμπτήρες, aestimare licet ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995. VALCK.

— Vide Animadverss. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit. p. 362 seq. Uno vocabulo *λεχναΐταν* Cephisodorus dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. b. S.

8. *κατεδίδεκτο*) Propter *Aldinum κατεδίδαιτο* H. *Stephanus*, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. *Gronovius* vero: Quis ille angulus, ubi *Stephanus* mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad *Plutarchi Theseum* p. 5. Ed. *Bryani*, *δαίμονας* descendere ex *δαίω* apud *Herodotum*; qui composito *κατεδίδαιτο*, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque haec *Nostri*. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεδίδαιτο* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuriā, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut *κατεδίδεκτο* improbare velim, sed ut ingentibus *Stephani* meritis gratia perseveret. *WESS.* — Fortasse *καταδίδεκτο* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis *Arch.* scriptura, quae ex duabus scripturis, *καταδίδεκτο* et *κατεδίδεκτο*, imperite iunctis nata videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, *ἰούσα οὐδὲν χρηστὴ Μελιῦσι*, nihil a *Viris doctis* adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam *Wess.* cum *Gron.* his verbis (quae *Graecis* quidem accurate videri poterant respondere) expressit: et ex tanto tempore monstratus est (ille trames) nihil utilis *Meliensibus*: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, iam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse *Malienses*. Prorsus extra oleas hic vagatus *Valla*, *ἐκτός οὐ* pro *ἐκ τε τόσου* legens, et *κατεδίδετο* (puto) pro *κατεδίδεκτο*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: Extrinsecus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis *Maliensibus*. S.

CAP. CCXVI. 5. *κατά τι Ἀλπηνὸν πόλιν*) Oscitanter *Steph. Byz.*, conversā *Alpeno* hinc in *Locrorum metropolim*, *Herodotum* legisse, *L. Holstenii* iusta animadversio est. *πρώτη τῶν Λοκρίδων πρὸς τῶν Μηλίων* prima, non dignitate, sed situ erat. *WESS.* — Eodem iudice *Holstenio*, cui alii adsentiuntur docti viri, non differt haec *Ἀλπηνὴ πόλις* ab ea quae *κώμη*, *Ἀλπηνὸν οὐνομα*, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude *Ἀλπηνὸν* infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον) Malleum cum P. Leopardo Emend. VIII. 1. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον. *Herculis* enim *Μελάμπυγος* titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non *Λεπίdis*. De *Cercopibus* [lín. 8.] iidem conplura, quae missa facio. *Angustum* *tramitem* ad Diodor. XI. 8. explicare mementi. WESS. — De *Cercopibus* fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ Κερκώπων et in voc. Ὀμηρος monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβαίνοντες γὰρ ἐλάθανον) Idem accidit aevo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἐποιεῖτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτραποῦ, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτραπῷ τὴν Φρουρὰν, οὐ πρότερον ἐπιόντες οἱ βάρβαροι παρίσχοιτο αἰσθῆσιν, πρὶν ἢ πλησίον ἐγγενέσθαι: ut apud Herod. c. 212. Phocenses εἰς τὸ οὖρος ἐτάχθησαν, φυλάξοντες τὴν ἀτραπὸν. VALCK.

[5. ἀνά τι ἔδραμον οἱ Φωκίης) Perperam Valla, Phocenses recurrerunt; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim propriam verbi expressit. Ἀναδραμεῖν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμεῖν, (vel προσδραμεῖν,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in ^{sc}ententiam ἀνά τι ἔδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, strepitus excitavit eos ut ad arma concurrerent. S.]

8. οὐδὲν σφι φανήσεσθαι ἀντίξουν) Pro vetere οὐδὲν α σφι consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum ἐνικήρυσαν στρατῷ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

14. Φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρεὸς τὸν κόρυμβον) Haec hinc attigit Eustath. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἑξοχῆς ὀρεινῆς Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Schol. ἐπὶ τὴν ἄκραν ἑξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τάφου. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μετώρα καὶ εἰς ὕψος ἀνατίθοντα κόρυμβους λέγουσι, Hesychius. Hic montis cacumen;

in *Aeschylus Pers.* vs. 661. *summa tumuli pars*, ἰδὲ ἐπ' ἄκρον κέρυμβον ὄχθου. Ceterum ἐπιστάμενοι in *Vallae* Latinis gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant sequentia. WESS.

17. Φωκίων *Persae* μὲν οὐδὲνα λόγον ἰποιῦντο: et postea, spre-
tis *Phocensibus*, Brennus cum suis recta Delphos petiit.
VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μεγιστήρις)
Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud
Arch. [lin. 3.] ἅμα οἱ, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii
ἅμα ἡοῖ] verum quidem praefert, sed non aequat ampli-
tudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps
[lin. 6.] de *transfugis*, ad unum *Tyrastidem*, domo *Cuma-*
num, *Diodorus* lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτόμαλοι) Scribendum ἐπὶ δὲ, deinde vero.
Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem, ἐπὶ δὲ, quod com-
mode succedit post πρῶτον μὲν. Exempla quaerenti dabunt
Portus in *Ἐπει* δὲ, et *L. Bos.* Obs. Crit. p. 15. *Eustath.* in *Ἰλ.*
α. p. 123, 6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ,
καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῦτοις καὶ πρὸς ταῦτοις. VALCK.
— Imprudenti mihi accidit, ut ἔπειτεν καὶ, quod sua
de coniectura *Schaeferus* ediderat, propagari paterer in no-
strum exemplum. Ad ἐπὶ δὲ, quod ante *Schaefer.* exhibe-
bant editiones omnes, nihil varietatis e *Mssis* adnotatum
est, in nostra vero membr. F. ἐπεὶ δὲ sic cum duobus ac-
centibus p̄ctum video. Adsentior vero doctissimo *Valcke-*
nario, et ἐπὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut *Herodotus*,
ἀπαλλάξιντας nobis sistit *Diodor. Siculus* lib. XI. c. 9. et
duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis *Leoni-*
dae consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud *Iustin.*
II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae
tempora reservent; sibi cum *Spartanis* fortunam experiendam.
Forsan scripserat *Orosius* p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi vero
cum *Spartanis* suis aleam [ubi vulgo aliam sortem] esse sub-
eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖστος εἰμι)
Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλεῖστος γνώμῃν εἰμί: ubi *Gro-*
nov. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dis-
Herodot. T. VI. P. II. D

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hic est, idem valet ac γνώμῃ absque artic. I. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyr. vs. 565. καὶ νῦν ἴτ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευματι. Itaque πιστός εἰμι in Ask., [quod ignorant alii,] etsi κτύποις πιστός Aeschyl. Prometh. vs. 915., παραδιόρθωσις est. Quid autem ὄχλος Arch. sibi velit, profiteor, me non nosse. WESS. — Imperitus puto homo ad πλειστός supplendum vocab. ὄχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissimā formā loquendi significatur, quod usitata magis diceretur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προστίθεται, vel τίθεται. Neutiquam tamen tentari debebat sincerum πλειστός. Qua hic structura, Astyages I. 120. καὶ αὐτὸς, ὃ μάγοι, ταύτῃ πλειστός γνώμῃν εἰμι, --- ἐξήκουν τὸν ὄνειρον: illic pro τῇ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώμῃν: idem hic etiam admitterem, aut, quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τὴν γνώμῃν πλειστός εἰμι, Λεωνίδην --- κελύσαι. Lucian. in Demosth. Encom. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμῃν πρὸς Ὁμήρου τετάχθαι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus excerpsit T. II. p. 865. v. VALCK.

10. ἐνέχρηστο) Nihil habet ἐνέχρηστο, cur sperni debeat: caussam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca [lin. 15.] ἀπολείσθαι locum occupavit veterem. WESS.

10 seq. ἐνέχρηστο --- τοῖσι Σπαρτιήταισι) Iustinus II. c. 11, 8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, ἀνέμοισι εὐχέσθαι, Herod. VII. 178. At in istis Iustini non sane Delphi sunt sciscitantes, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. εὐνχόρον) Spatiosae et choris aptae; neque enim, quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

dicatur. Εὐρύχορος Κόρινθος in Epigr. 424., εὐρύχορος Τρύα Epigr. 441. collection. *Cephalae*, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in *Demosthen.* Midian. p. 105. [in *Reiskii Apparatu ad Demosth.* Vol. I. p. 591.] *Sequentis principium versus* [lin. 17. ubi vulgo plene, ἄστν ἱρικυδῖς] considerandum ac si "Η μέγα ἄστν ἱρικυδῖς foret, aut "Η μέγα ἄστ' ἱρικυδῖς, qua illud forma *Camerarius* inter Epigrammata, iuncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὕπ' ἀνδράσι Περσείδῃσι, patronymico ex Περσεύς, gentis satore, c. 150. et VI. 54., cultius *Pavius* habet. WESS. — Lubens equidem *diaeretica puncta* vocabulo Περσείδῃσι imponenda admittam. Caeterum de Homericis epitheto εὐρύχορος consuli possunt Poëtae interpretes. S.

19. πρῶτον βασιλῆ (Tale Poëtae ἀγγεῖλιν ἐπὶ Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοὶ Iliad. Δ'. 384., loco Τυδῆ, de quo *Etymolog.* in Πηλεὺς. Servare tamen βασιλῆ, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῆα φθίμενον, sic vulgatur in *Eusebianis* ex *Oenomaio* excerptis, Praep. Ev. V. p. 219. Πανθησι βασιλῆα φθίμεν; ubi pro *dactylo paeon* est primus; ut in oraculi versu secundo, "Η μέγα λατν ερι. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis ε, hic tegit lectio *Med.* βασιλῆ φθίμ. In *Seymni Chii* praefat. *Perieg.* vs. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Διδυμῆ λεγῶ, corrigit Is. Voss. ad *Melae* I. cap. 17, 3. Talia nonnulla dedit *Homerus*. Ἰλ. δ'. 384. ἀγγεῖλιν ἐπὶ Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί: etc. In *Euripidis* vulgatur *Alcesti* vs. 24. Ἦδ' ἂν τὸν δὲ Θάνατον εἰσερῶ πέλαις Ἰερῇ θανόντων. VALCK.

20. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime Paris B., nempe *Xerxem*, quippe *Iovis robore valide instructum*, uti subditur. WESS.

23. βουλόμενος κλῖος καταβίσθαι μούνο (Ut *Thebanos* suos tueretur, haec excitans *Plutarchus* de *Herod.* Malign. p. 865. E. rectius legisse videtur μούνων Σπαρτινῶν: et mox, ἢ τῇσι γνώμῃσι διενιχθίτας. Adfirmat τὸ μούνων *Herodotea* propemodum interpretatus *Diodorus* XI. c. 9. Λιωνίδης, --- φιλοτιμούμενος αὐτῷ τε δόξαν περιβῆναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιάταις, προστάζει τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας ἅπαντας ἀπῆναι, καὶ σῶσθαι ἑαυτούς, --- αὐτοὺς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἱφῆσι δαῖν μένειν. VALCK.

CAP. CCXXI. 1 - 3. Μαρτύριον --- οὐκ ἐλάχιστον τοῦτον πῆρ γέγονε) Nexa his οὐ γὰρ μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scho-

liastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, ὅτι καὶ τὸν etc., monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii Mssii cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

4. Μεγιστήν τὴν τὸν Ἀκαρνήνα) Megistiam Aearnanem Graeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. Θεμιστίας Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perperam et stolidè miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui fati praescius, tamen Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλεπῶν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Brunckii T. I. p. 151. n.° xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Ἀγαμαι et in Ἀκαρνήνα: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρνήνα Μεγιστίαν Suidae restituendum vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nat. Anim. VIII. 5.] quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Aearnane Megistia, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat Io. Tzetzes Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in Laconas. quae de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis Schol. in Aristidis Panathen.: Λέγουσιν ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι, εἰ μὴ μείνωμεν τελευτῶμεν καὶ ὅμως ἡρήσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. Si legitur, ut puto, in Cod. Ms. Petri Burm. ἡρήσαντο, mihi ἡρήσαντο aequè videtur inusitatum ac ἤρησα: corrigerem, καὶ ὅμως ἡρήσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν: nempe εἰλοντο, vel προεἰλοντο, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praeoptarunt. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu: pervulgatum quidem ἡρήσαντο μὴ, alterum, noluerunt, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620, 84., similesque. vid. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phoen. p. 791, 4., ἀπέρτεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἥρᾳ μᾶλλον τῇ γαμοστόλῳ θύειν: videlicet ἐπέρτεπεν. VALCK.

5 seq. τοῦτον ἅπαντα ἐκ τῶν ἱρῶν τὰ μέλλοντά σοι ἐκβαίνειν εἰπόντα). Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τοῦτον, εἰπαντα --- ἐκβαίνειν ἅπαντα: cui favet elegantiori coniecturae Mediceus codex. VALCK. — Secutus

cupide sum Mstos libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil desiderat uberius. WESS. — Nempe *εἰπαντα* ab imperitiis nonnullis librariis in *ἀπαντα* fuerat mutatum: post *ἐκβαίνω* vero nullus codex mstus aut *εἰπόντα* aut *ἀπαντα* agnoscit. Venetus Editor, in principio *ἀπαντα* legens, in fine *εἰπόντα* sua de coniectura adiecit. S.

8. *οὐκ ἀπειλείπετο*) Videtur *οὐκ ἀπείλιπε* ex Arch. probius. Deinceps c. 222. *ἀπολιπόντες Λιωνίδην*: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. *τῆς δὲ Ἐρυξοῦς μὴ ἀπολιπομένης, ἀλλ' ἵπισταί -- βουλομένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, -- καίπερ οὕτα πρεσβύτες, ἀπειλείπετο*. At in huiusmodi verborum formis, etsi saepe inconsulta, ingens est librorum inconstantia. WESS. — Est vero etiam apud Xenoph. *ἀπολείπεσθαι τινος*, *discedere ab aliquo*, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42. et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. *Θισπῆς δὲ καὶ Θηβαῖοι*) Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut haec quoque criminatio suā quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. Herodoti Thebanis Mycenaeos octuaginta substituit Pausanias X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.] pag. 146., ubi, *Μυκηναῖοι*, inquit, *πέμπουσιν ἐς Θειμοπύλας ὀγδὴκοντα ἄνδρας, οἱ Λακιδαιμονίους μετέχον τοῦ ἔργου*. VALCK.

5. *κατίχη γὰρ σφίς Λιωνίδης*) Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insaniisse negat Leoniden, *ὥστε κατίχων ἐν ὁμήρων λόγῳ τοῖς τετρακοσίους τοὺς τιτρακοσίους ὄπλα ἔχοντας*, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quae inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Ioach. Camerario. Nam praeter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII.

25. patescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. ὡς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔχον ποιῆ-
μενοι) Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut mi-
nus congruum iudicavit *Herodotus* huius diei gloriae per-
sonae-ve, aut excogitatum demum fuit post eius aetatem,
sicut alia non pauca: nam alibi legerat *Seneca*, quod *Sua-*
sor. II. pag. 18. putabat etiam apud *Herodotum* esse, οὕτως
ἀριστῶτι, ὡς ἐν ἔδῳ διαπνήσονται. [Conf. *Diodor*. Sic. XI. 9. et
ibi *Wess.*] Romana maiestate condignum dictum tribuni
militum, qui se quadringentis secum morituris ducem
offerebat consuli, nobis custodivit *A. Gellius* Noct. Att.
III. 7., Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. prae-
terea *M. Catonis* verba memoratu dignissima, virum il-
lum excellentem iure comparantis cum *Leonida*. Periiit
nobis et illa pars *Livii*, qua praeclarum illud facinus *He-*
rodotea suavitate narraverat. *VALCK.*

9. ἐς τὸ εὐρύτατον) Sive hoc, seu εὐρύτερον legatur,
par trecentorum audacia: malim posterius, tanta Codi-
cum conspiratione nixum. Quod adhaerescit, [lin. 10.]
τὸ μὲν γὰρ ἔρμα etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum
si fuisset, τὸ μὲν γὰρ ἔρμα τοῦ τεύχους ἐφυλάσσοντο ἀνὰ τὰς
προτέρους ἡμέρας, οἱ δὲ ὑπεξιόντες etc., sententia fuisset cla-
rior, *Pavio* observante. WESS.

12. τότε δὲ συμμίσγοντες ἔξω τῶν στεινῶν) Falsum itaque
quod *Plutarcho* Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. Α.
πιστὴν πάντας εἰπὼν ἐν τοῖς στεινοῖς περὶ τὸν κολωνόν. Huc enim
postea demum superstites se receperunt Spartiatae, quum
iam *Leonidas* alique multi cecidissent, postquam *Pers-*
as quater in fugam verterant: tum demum cap. 225.
ἔζοντο ἐπὶ τὸν κολωνόν πάντες ἁλῆς οἱ ἄλλοι, πλὴν *Θηβαίων*. Fa-
tendum tamen foret *Leonidae* ceterorumque laudem hic
imminutam, si verum esset, quod alios sequutus aucto-
res tradidit *Plutarchus*, captis armis noctu Spartiatae cum
duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petiisse
praetorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in
ipsius potissimum sedemortuos, ut loquitur *Iustinus*; quem
sequitur *Orosius* II. c. 9. Νύκτωρ, inquit *Plutarchus*, ἀνα-
στάντες ἐβάδιζον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σκιαν ἐλίγουν διὰ
βασιλῆως, ὡς ἐβαῖνον αὐτὸν ἀποκτινοῦντες, καὶ περὶ ἐκείνου τήθηξέ-
μενοι: conf. *Diodor*. XI. c. 10., et ibi *Clar. Wess.* Cur his

potius crederemus, quam Herodoto? quum illa praesertim narratio fidem superet, multaue mentiantur in historia Graeci. VALCK.

21. παραχρῆμαίνοι τι καὶ ἀττόντες) Laurentii ingruentes et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini lib. IV. 159. Vallae παραχρῆμαίνοους fuisse contemptores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque καὶ παραχρῆμαίνοι διφθάρησαν his consimiliter ponuntur de pugnantis, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcunt, ac τὸν παραχρῆσιν ἑαυτῶν in hostes ingruunt, quae et Porti doctrina. Posterius ingruentes ex ἀττόντες Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἀττόντες, nihil accomodatius. Ἀττόντες, ὀρμῶντες, πηδῶντες, Hesychio, Suidae [voc. Ἀττί] et hac de familia alii. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri ocepi, ut exempla Diss. Herod. p. 88. quaeationi faciant satis. [Et ista profecto rectius ἀττόντες et ἀττί scribentur: sunt enim ex ἀττόντες et ἀττί contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀττόντες sive ἀττίζοντες scribentem: nam quae in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἀττόντα Iliad. γ'. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντα, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ὀλγοφρονιστοῦντα, ἀφροτιστοῦντα, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆμαίνοι τι καὶ ἀττόντες aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφειδῶς ἐχρῶντο τοῖς ἰδίοις σώμασιν εἰς κοινὴν σωτηρίαν, XIII. 60. et ἀφειδῶν τῆς ψυχῆς ἕνεκα νίκης, XII. 62. WESS. — Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitavi „aliquando λυττόντες, ionice pro λυτῶντες: sed nunc placet vulgatae adquiescere, atque interpretari furentes, rabiosi.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. γ'. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam nostri locum expendens, istud καὶ ἀττόντες verissime interpretatur et tamquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4 seq. ἴτεροι μετ' αὐτοῦ ὀνόμαστοι Σπαρτητίων) ὀνόμαστοι ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur *Gronovio*, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ ὀνόμαστοι, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotae? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, paene supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e *Medic.* non posse videntur. *WESS.* — Ob vocem ὀνόμαστοι repetitam, media quaedam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen aliis etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med.* *Koenius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἴτεροι μετ' αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ ὀνόμαστοι Σπαρτητίων. *Spartiatatum*, qui cum *Leonida* ceciderunt, ἐγὼ, inquit *Noster*, ὡς ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων ἐκυβέμην τὰ ὀνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίων, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γενομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίων. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam Spartae erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Κεῖται καὶ στήλη πατρίθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα οἱ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπόμεναν: cui etiam pag. 237. [c. 12.] μνήμα memoratur (τοῖς) λόγου μάλιστα ἀξίως μαχίσσασθαι μετὰ δὴ αὐτὸν δοκοῦσι Λεωνίδην. *VALCK.* — Vocab. ἀξίων lin. 6. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθῆναι ἀξίω, memoratu digni. Insulsum autem adsummentum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνόμαστοι, quod, a *Gron.* receptum, in suum etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praeter codicem *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit; nam et *noster F.* illud ignorat, quem in *Var. Lect.* nominare neglexeram: in codd. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed aequè inutiliter inserta, ibidem adnotavi. *S.*

9. Nomina filiorum *Darii*, Ἀβροχόμης et Ὑπεράνθης, ex gen-

tili sermone ad Graecorum morem esse deflecta Nob. *Palmerius* Exercitat. p. 38. monuit. WESS.

13. τὸν οἶκον πάντα τὸν ἑαυτοῦ ἐπίδωκε) *Insuper dedit omnia bona sua.* Isthac aetate *Vallam* in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab *Homero* ducti, in Attico foro vulgati, saepius interpretes immemores *Οἶκον* domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universae significantur facultates. *Ammonius*: *Οἶκος* λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. *Xenoph.* in *Oeconom.* p. 486, 3. ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐφαίνετο, ἣ οἶκους δύνανται αὖξιν ἄνθρωποι. *Οἶκος* δ' ἡμῖν ἐφαίνετο, ὅπερ κτῆσις ἡ σύμπερασα. Praeivit *Homerus*, cui saepe proci *Penelopes* dicuntur ἔδοντες et κατίδοντες οἶκον Ὀδυσσεύς, bona comedentes *Ulyssis*; qualia commodum admovit *Welsten.* Ev. *Matth.* xxiii, 14. Nusquam, quantum recorder, in hunc sensum οἶκον veteres, saepissime ponunt οἶκον, prae ceteris *Xenophon*, et *Isaeus*; sed et *Thucydides*, *Antiphon*, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, quique ad horum se student normam componere Sophistae. Dedit nonnulla *Des. Heraldus* in *Salm.* Obs. ad *Ius A.* et *R.* pag. 217. De multis ad *Herodotea* haec accedunt proxima *Gadatae Xenophontis*, *Κυρ. Παιδ.* V. p. 82, 5. nemo est ὅτῳ ἐγὼ αἶψ' ἑμοῦ φύντι καταλείψω τὸν ἑμὸν οἶκον. *Isocratis* de *Pericle* p. 184. D. τὸν μὲν οἶκον ἑλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλειπε, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat. *Isaei* pag. 82, 2., ἡ μήτηρ ἡ ἡμὴ ἐν (lege ἐπὶ) παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπικληρὸς ἐγένετο. *Demosthen.* c. *Phaen.* pag. 598, 34., δὴ οἶκον λειτουργούντων κληρονομήσει: ante dixerat §. 31., δὴ οὐσίας καρπούμενον. VALCK. — Notabilis utique vocabuli οἶκος usus: at nihil impedire videtur, quo minus latinum domus, graeco οἶκος respondens, in huiusmodi orationis connexion eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ) Partem veri vidit vir optimus *L. Bos*, Obs. Crit. p. 59., post μαχόμενοι nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte *Gronov.* etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocola requiritur quae haec et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: *Ξέρξης* τε δὴ δύο ἀδελφοὶ ἐνθαῦτα πίπτονσι μαχόμενοι: ὑπὲρ τε τοῦ νεκροῦ τοῦ *Λεωνίδου* *Περσίων* καὶ *Λακεδαιμονίων* ὀδισμὸς ἐγένετο πολλός, ἐς δ' αὐτὸν τε ἀεὶ τῇ οἱ Ἕλλησις ὑπεξέμυσαν. Ad postre-

ma Reiskius: *Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio.* Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus! istiusmodi convitia hac aetate ferimus, non reprehendimus. Hic quatenam tandem est *ἰνὰ τὴν Περσίδα*? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatae; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, *οὐκ ἔχοντες ὑπομένειν*, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. D. [in libello qui *Parallela* inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa *τίμηται τὴν καρδίαν, καὶ ὑπὲρ δαρείων*: verbis mutatis illinc rem narrat eamdem Stobaeus p. 92, 5.; utrique citantur *Aristidae Persica*, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam *Aristides Milesius*: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in *Var. Lect.* debueram, in *Editis ante Wess.* et in *Mssis* sic constitutam distinctamque esse orationem: *πύττοι μὲν μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περσῶν τε καὶ Λακεδαιμονίων ὄθισμός ἐστι.* Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μαχόμενοι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi *ὄθισμός* ex Pa. et quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post *μαχόμενοι* in illo incisam esse orationem, post *Λεωνίδου* non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et Valla legerat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnantibus occubere, adeo vehementi Persarum Lacedaemoniorumque conflictu, ut Graeci etc. Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus erat, post *μαχόμενοι* forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ* etc. ad sequentia referrentur: eam-

dem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου etc. Nihilo minus *Wesselingius* post μαχεόμενοι quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione coniunctivam adiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; adeoque vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Lacedaemoniorumque conflictus* etc. Post hunc *Schaeferus*, tenens post μαχεόμενοι interpunctionem, ante ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ, καὶ particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Valckenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ corrigentis. Potuerit vero nihilo minus deinde post Περσίων eadem τε particula suum locum tueri. S.

4. ὑπερέξινυσαν) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem ὑπεξείρυσαν, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantis Persis Spartanos Leonidae corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro [lin. 7.] ἱεροιοῦτο τὸ νεῖκος ex *Pass.* legitimum puto. Νῆκος de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum ferme lib. IX. 101. ἐθιῦνεν ἤδη ἱεροιοῦτο τὸ πρῆγμα. *WESS.* — ὑπεξείρυσαν lin. 4. cum *Schaefer.* ex edd. ante *Gron.* revocavi. Codex *Med.* autem cum *Pass. Ask.* et uno ex *Paris.* non ὑπεξείρυσαν dabat, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum, sed ὑπερέξινυσαν: quod ego quidem librariorum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gronov.* receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam cod. *F.* fere consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dixi, ὑπεξείρυσαν, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) ὑπερέξινυσαν praefert. S.

10. ὁ δὲ κολωνός ἐστὶ etc.) Parendum fuit scriptis libris, *Plutarchi* editiones Κολωνόν ostentant, sicuti et *Aldus*, quasi proprium nomen. Prope eum collem Λεωνίδου σῆμα apud *Philostratum* Vit. *Apoll.* lib. IV. 23.; verius *Noster*. Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. WESS. — Vide Anal. *Bruckii* T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12 seqq. *μαχαίρησι, τοῖσι αὐτίων etc.*) *Tan. Fabri* coniecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, praesertim cum *Longinus* praeiret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et Msssti, teste Cl. *Zach. Pearce*, offerunt, prorsus *Herodoteis*, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι a sequente κατέχωναν punctuatione separavi, eiusdem *Longini*, cui στόμασι μάχεσθαι mera hyperbola, ductu. *Cicero* *Laconici* in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquiens *Tuscul. Disput. V. 27.*, *Lacedaemone vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibus, morsu denique.* Quod itaque his aptum haerebat, κατέχωναν οἱ βάρβαροι βάλλοντες, barbaros manibus oribusque defensantes sese *Spartiatas* iaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissime pingit. Grande oppido κατακχεῖσθαι βίβλιν, eodem *Longino* monitore. Hinc *Aristides* T. II. pag. 190. κατέχουσιν ὑπὸ τῶν βαρβάρων: *Philostratus* *Vit. Apoll. IV. 23.* ἐπὶ τὸν κολωνόν, ἐφ' οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι περιχωσθῆναι τοῖς τοξίσμασι: *Libanius* *Or. XXXV. p. 690. A.* ὡς δὲ πολλοῖς ὀλίγους καταχώσας τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Πύλαις, ubi *Morellus* nihil vidit. WESS.

12-15. ἀλιζομένους μαχαίρησι etc.) Quod, postea temere reiectum, olim placuerat *T. Fabro*, mihiq̄ venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (*Diss. Herod. pag. 123.*) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocandum: ἀλιζομένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτίων ἐτύγχανον ἔτι περιούσαι,) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, κατέχωναν οἱ βάρβαροι βάλλοντες. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, ab interpretibus *Longini*, *Fabro*, *Dacierio*, *Tollio*, variis tentata coniecturis, unus recte ceperat *Boileavius*, ut accipienda docuit l. c. *Clar. Wesseling.* Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur lib. VIII. c. 89., ἅτε γὰρ νῦν ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες διεφθίροντο, --- ἐς τὴν Σαλαμῖνα δύνειν. Sed haec, τοῖσι αὐτίων ἐτύγχεῖτι περιούσαι, nempe αἱ μάχαιραι, apte respondent ad ista c. 223., δόρατα μὲν νῦν τοῖσι πλείοσι αὐτίων τνηκαῦτα ἐτύγχευε καταηγότα πῆν, οἱ δὲ τοῖσι ἑφίεσι διεγάζοντο τοὺς Πέρσας: pro

more videlicet istius aevi, quo, *hastâ fractâ, gladiis utebantur*. VALCK. — Olim, quum imperite iuncta legerentur verba καὶ χεῖρὶ καὶ στόμασι κατέχουσιν οἱ βάρβαροι, *Val-la intellexerat barbaros, et manibus et vocibus incessentes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et mucronibus. S.*

CAP. CCXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀποκρύπτουσι) *Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic optime Valerius Maxim. Herodoteum interpretatur ἀποκρύπτουσι* lib. III. c. 7. fin. Aliter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad Frontin. IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι πλῆθος (τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτῶν εἶναι: illa, nec miror, maluisset omīssa Iac. Tollius ad Longin. p. 223. [Equidem nec invitum tueri illa suum locum passum sum: nec τὸ articulum pro τὶ requisivi.] Unicum hoc tantum Dieneis Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidae vel aliorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et sane digna seculorum memoria; quorum omissionem non adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolentiae T. II. p. 866. c. d. et, ne quis minima diceret historicum intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀμάσιδος ἀποφύσσιν etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equidem nec dici potuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτῶν εἶναι) Eustathium arbitreris hic aut superius νίφος invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ νίφος βελῶν, ὅφ' ὡς ὑπὸ σκιᾷ ἔχρην μάχεσθαι, συγγενῶς ἔχει τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λέξει Iliad. Ω'. 159. Id si vere reperit, adconmodum utique fuisset. Ego vero ex scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacillantiq̃ue eius memoriae adscribo. Cicero, non Trachinium quendam, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse gloriantem Tusc. Disp. I. 42. adfirmans, notatur a Pet. Victorio Var. Lect. lib. XXVII. 9., quem et Davisium adi. WESS. — Ad vocab. πλῆθος quod adtinet, nisi consentirent (quoad quidem novimus) codices, facile crederes variandi caussa nunc h. l. νίφος scripsisse Herodotum, et sedem nominis, cui peropportunos hic locus erat, interpretamentum occupasse. Sic quidem Νίφος Hesychius cum Scholiastis Homeri et Euripidis πλῆθος interpretatur: conf. Wetsten. ad Epist. ad Ebreaeos c. xii, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. ἐπιγύγραπται γράμματα etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seqq.] plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ τὸ καλῶς θήσκειν etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Panathen. Sed magnificum Simonidis ad lyram cantatum ἐγκάμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων [Anal. Br. T. I. p. 123 seq. num. xv.] nobis custodivit Diodorus Siculus XI. c. 11., ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] Ὁ ξὺν ἀπάγγελον: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. Ὁ ξὺν ἀγγέλιον Λακιδαιμονίῳ: convertit Latine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alteri longe praestat Herodotea lectio: τοῖς κίων ῥήματι πιθόμενοι: alludit Poëta Lycurgi τὰς καλουμένας ῥήτρας. VALCK.

9. ἀγγέλλειν) Frequens ἀπαρμεφάτων usus, et schedae id securum et verum praestant. Adsimile c. 110. ἐμοὶ χρᾶσθαι ὡς ἀδρὶ ψεύτῃ, in me ut mendacem consule. Latina Tullii, Dum sanctis patriae legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πιθόμενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad Spartanorum ῥήτρας, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seq. εἰς τὸ ἴσχατον) Adstipulor Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. ἀλλὰ διακρίρει εἰς τὸ ἴσχατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris ἰσχάτω: ἔχιν et διακρίσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχάτως. WESS.

Ibid. ὀφθαλμῶντες εἰς τὸ μέγιστον) Ἐς τὸ ἴσχατον legendum decernit Jos. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiuntur εἰς τὸ μέγιστον, et εἰς τὰ μέγιστα: permutanturque phrases, τὰ ἴσχατα ἀσιβῖν, et τὰ μέγιστα ἀσιβῖν. In malis tamen vitiisve ponere malunt εἰς τοῦσχατον πρὸς τοῦσχατον ἐπ' ἴσχατον: ἦνίσι μὲν εἰς τὰ ἴσχατα Ἀρχίδαμον, est in Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Pla-

to Gorgia p. 496. A. νοσῖ που ἄνθρωπος ὀφθαλμούς, ὃ ὄνομα ὀφθαλμία: de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti vs. 115. Ταύτης ἀπαλλάξιν τε τῆς ὀφθαλμίας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης σε παύσιν, ἥς ἔχεις: sive, ἥ σ' ἔχει. Timocles Athenaei VI. p. 223. c. Ὀφθαλμῶ τες; εἰσι Φινίδαι τυφλοί. VALCK.

14. λιποψυχίοντα) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucydidi λιποψυχῶν sumi etiam pro ignavia esse; illuc potuissent referri quae *Wasseus* alienissimo loco posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13.] Τῇ ἐν ψυχῇ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium, aliis λιποψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχία: forsitan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est λιποψυχίων. Coniecisse se scribit aliquando *Reiskius* δειλοψυχίοντα. Poni saltem debuerat φιλοψυχίοντα: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam aetate usitatum. *Tyrtaeus* apud *Lycurg.* c. Leocr. p. 163, 4. Ἄλλα μέγαν πεινῶν καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν. Μῆδ' ἐφιλοψυχεῖτ', ἀνδράσι μαρναμένοι. Ex Homericis expressum insigne *Theopompi* dictum habet *Clemens Alex. Strom.* VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἦν τὸν κίνδυνον τὸν παρόντα διαφύγοντας ἀδιῶς διαγινὼν τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, οὐκ ἂν ἦν θαυμαστόν φιλοψυχῶν: attigit eximius *Ier. Markland.* in *Lysiae* p. 44, 4. et *Ioannis Ev.* XII, 25. ubi plurima collegit *Wetsten.* VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

14 seq. Εἰ μὲν νυν ἦν μόνον etc.) Versavit hunc locum *Reiskius*, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [pro ἀλογήσαντα, quod *Gronovio* placuerat,] ἀλογήσαντα, h. e. ὀφθαλμῶντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An *Aristodemus ἀλογήσας*, praeceptorum contemtor *Leonidae*, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sieriit *Lycurgus* nec militaris disciplina, apud *Aelianum* in *Suida* Κάκη. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογίᾳ. Quod *Portus* ἀλγῶν semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλγῶν, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμῶντες *Eurytus* et *Aristodemus* in hac quaestione praecessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. οὔτε εἰ πῦρ οὐδαίς ἔναυε) Frequens inter Graecos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id *Lycurgo* in *Aristogit.* p. 106. μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε συσσιτεῖν μηδέν, μήτε θυσιαῶν τῶν γινομένων κοινωνεῖν. Et enucleatius atque amplius *Demostheni* Or. I. in *Aristogit.* p. 490., μὴ πυρός, μὴ λύχνου, μὴ ποτοῦ, μὴ βρωτοῦ, μηδέν μηδενὸς τούτων κοινωνεῖν, μηδὲ λαμβάνειν, μηδ' αὐτὸν τούτω δίδόναι. Atque hac aversatione Athenienses ultī Socratis fuerunt accusatores, ὡς μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε, uti Spartani *Aristodemum*, ἀποκρίνεσθαι πυνθανομένοις in *Plut.* T. II. p. 538. A. Sed talia privo Attici iudicio et odio; Sparta lex eā infamiae notā τοὺς τρέσαντας, sive *fugaces*, atque ἐν μάχῃ καταδειλιάσαντας, adspergebat apud eundem, *Apophthegm.* p. 191. B. Estque hinc *Aristodemus* ὁ Τρέσας *Aeliano* de Anim. lib. IV. 1. et *Suid.* in *Λυκούργου*. Confer lib. IX. 70. **WESS.** — Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀνιμώται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμία: *Ammon.*) huic πῦρ οὐδαίς ἔναυε Σπαρτιητῶν, οὔτε διελύγετο. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναύειν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud *Suidam*, in Ἐναύειν, *Polybii* locus, et Scriptoris incerti de Callixeno loquentis, ex historia Graeca notissimo; sed in huius loco scribendum: μήτε ὕδατος κοινωνῶνεν αὐτῷ, μήτε πῦρ ἐναύειν ἐβούλετο. Atque id ipsum verbum in Attici *Buzygis* fuisse videtur execrationibus. *Diphili* parasitus apud *Athen.* VI. p. 239. A. Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραις ὅτι ἐστίν, εἴ τις μὴ φράσει ἐρ-θῶς ὁδόν, ἢ πῦρ ἐναύσει, [fors. ἢ πῦρ μὴ ἰναύσει] ἢ διαφθερεῖ ὕδωρ. *Cicero* de Off. III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραι memorantur: ἀραι Βουζύγιοι, huius legibus additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet *Buzygis* antiquissimi legislatoris: velut in transcurso *S. Petitus* illius facit mentionem ultimo commentario in *Leges Atticas*. *Buzygis* leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium pae-ne primas collocassem. *Vetuit* etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nolle; *vetuit* et περιεῖν ἀτακτον σῶμα. *Schol.* in *Soph. Antig.* 262. Βουζύγης Ἀθήνησι καταράσαστο τοῖς περιεῖν ἀτακτον σῶμα. Aliam *Βουζύγιον ἀράν*, *Buzygis* execrationem, ubi laudaverat *Clemens Alexand.* *Strom.* II. p. 503, 17.

[p. 308. ed. Lugd. Bat. 1616.] latet nomen in *Βουζύγιον*: quod non intellexit interpres. VALCK. — Quem hic ex reconditae eruditionis suae penu *Buzygen* nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo praeter auctores ab ipso citatos consuli *Hesychius* in *Βουζύγης* potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem *Ciceroni* l. c. pro publicis restituendum *Buzygis* nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem praesertim conciliare videri poterant ea quae in *Proverbiorum* e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: *Βουζύγης ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρῶ- μίνων*: id recte latine redditum, *Buzyges* (scil. dicitur) *de multis imprecantibus*. Tum vero, quae consequuntur *Interpreti* non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθήνησιν ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον, ἄλλα τε πολλὰ ἀρῶται, καὶ τοῖς μὴ κοιωνοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρός, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὁδὸν πλανωμένοις: haec nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον ἄγων, aut ex *Hesychio* legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἄροτρον ἐπιτελῶν, et, pro ἀρῶται, ἀρᾶται scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed haec quidem nihil ad *Herodotum*. S.

4. ὁ τρεῖς αἰς Ἀριστόδημος) Hinc memoratur *Aeliano* de *Nat. An.* IV. c. 1. fin. Τῶν τρεσάντων qui dicebantur *Spartae*, *Tyrtaeus* iam meminit in *Stobaei Flor. Grotii* p. 191., *Τρεσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπέλωλ' ἀρετῇ*. vid. *Io. Meurs.* Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in praecordia virtus; ut huic etiam evenit *Aristodemo*; nam, cum apud *Plataeas* strenue pugnasset, ὁ ἄτιμος factus est iterum, ut ante fuerat, ἐπίτιμος. *Spartae* quoque οἱ ἄτιμοι liberabantur infamiā: vid. *Clar. Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 372. [ad lib. XIX. c. 70.] *Spartanorum* ingenio congrua narrat *Xenophon* de *Republ. Lacedaem.* p. 398, 19. Qui nobis *Aristodemum* memorat, et *Pantiten*, [CAP. CCXXII, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat *Plutarch.* T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam *Spartam* deferre iussus, dixisse fertur *Leonidae*: μαχατὰς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰπόμεναι: sive potius, οὐ κάρυξ, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀπολούθηκα: ut ferme legitur p. 225. E. VALCK.

Herodot. T. VI. P. II.

E

CAP. CCXXXIII. 1 seqq. Οἱ δὲ Θηβαῖοι etc.) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi *Leontiadem* negat, *Thebanorum ducem* ait Anaxandrum fuisse, sequutus *Aristophanem* Boeotum et *Nicandrum* Colophonium. Huius *Leontidae* filium *Eurymachum* postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a *Plataeensibus interfectum*; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: *Thucyd.* II. c. 2. et 5. VALCK.

8. λέγοντες τὸν ἀληθίστατον τῶν λόγων) Triumphat hic *Plutarchus*, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. *Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio?* rogat. *Quomodo Thessalorum pro illis intercessio?* Enimvero, si quae Scriptor dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese seiunxerint, neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaeque expeditu operosae, quibus veritas non exstinguitur. Nam, inprudenter mentiri *Herodotum de stigmatibus et Leontiada*, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum *Camerario* non adducor ut credam. WESS.

20. ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακοσίων) *Thucydides* II. 2. trecentis paullo plures, ὀλίγω πλείους τετρακοσίων, fuisse perhibet; *Diodorus*, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. *Necem Eurymachi*, ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατωτάτου, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat *Thucydides* c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. ἐπὶ τὴν Λακεδαιμόνα χώραν exemplar *Arch.* Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, *Lacedaemonem* esse et dici, notum nimis est. *Aeliani* Var. XII. 43. ἐν Λακεδαιμονίᾳ Μώδαις ἱκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαιμονίᾳ. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ Σπάρτη) Parum puto referre, utrum *Λακεδαιμονίᾳ* probetur, an *Λακεδαιμονίῃ*: dummodo regio Laconica intelligatur per *Λακεδαιμόνα*. *Λακεδαιμόνα* χώραν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta *Spartiatas* inter et *Lacedaemonios* differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. *Lacedaemoniorum* in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem *Spartam* cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem *Lacedaemonios* egregios esse bellatores, sed qui non possint ad *Spartanos* aequiparari. Penes *Spartanos* erat imperium, quod exercebant in *Laconicae* civitates ceteras, sive τὰς ἐκ τῶν περιεικίδων πόλεων. Erant illi quidem dicebanturque *Λακεδαιμόνιοι*: sed non, contra, aliarum *Laconicae* civitatum incolae dicebantur olim *Spartani* vel *Spartiatas*; his ubicunque opponuntur οἱ περίεικοι, sive οἱ *Λακεδαιμόνιοι*, quinam sint intelligendi, clarum est ex his *Herodoti*. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἔχεις αὐτῶν τὰς διεξόδους) Zopyrus, ἰσίσταμαι δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod Galeus autem [lin. 17.] ex Arch. βασιλεὺς τούτων γινόμενος, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, Χίλων legatur, an Χίλων, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῷ καταληπτὴν hac tenus arbitrati, de Cytheris effatum, hinc *Diogenes Laërtius* I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras *Laconicae* ex ea infestante, *Thucydidi* debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἰνδεκόμενον λόγους) Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad *Herodotum* iniierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ γε ἰνδέξομαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἐνεδίκετο τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] in ἐπὶ τῇσι παρούσῃσι τύχῃσι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

9. τῶν νῆς νηαυγήκασι) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τῷ νῆς: Tu, τῷ, cui naves quadringentae naufragio perierunt, si - - - ἀλλας τριμυσίας ἀπὸ πύμψαις. [τῷ recepit Borh. At τῶν tenent libri omnes: idque ea ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum tueri commodè potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τρέποισι τοῦτοις χρώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι: istiusmodi moribus, vel isthoc ingenio solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud inverti, scribique, χαίροντες χρώται: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. F. χαίροντες ὀνομάζουσιν: sed scribi debuit χαίρουσιν ὀνομάζοντες, ut recte vulgarunt viri docti in Poll. X. 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei editione.] Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Graece doctissimum Is. Casaubonum memoria fefellit. VALCK. — His adde quae de isto usu verbi χαίρειν Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatius disputavit. S.

18. γνώμην ἔχει) Suspicionem docti viri [Reiskii] liber Arch. stabilit. Ἐχω ex Ask., cum Achaemenis ad regem oratio instituat, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero ἔχων multo minus, nexum sermonis manifesto turbans. Ἀντιπόλεμος supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

23. τῷμα ἀνιῶνται) Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιῶσθαι, illo scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰᾶσθαι coaluit, reponuntque ἀνιῶνται. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνιῶσθαι tantum valere, ac ἰᾶσθαι: cuius opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime τῷμα ἰᾶσθαι, βλάθην ἰᾶσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto τῷμα ἀνιῶνται scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἰῶνται, cuiusmodi lib. III. 53. δούλων μιν μάλιστα ταύτην ἀνιῶσθαι, pro πείσθαι, ac plura in Porti promptuario et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, nescio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaefer et Schneid. (Lexic. crit. voc. Ἀνιῶμαι) in vulgato adquiescendum putavi. Ut latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

diari dixerunt: sic graece non modo *ἰάομαι*, sed et *ἀνιάομαι* (ionice *ἀνιόμαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [9. *δυσμενής τῇ σιγῇ*] Vix usquam alibi sic *τῇ σιγῇ* adiecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμενής κῆ* (vel *κῇ*) *σιγῇ* scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud *Stobaeum* quoque non modo in *Gesnerianis* editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδ' αὖ συμβουλευμένον) Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celeb. [Gronovio] οὐδ' ἴ, repugnant genius sermonis et Codicum caterva. Illud autem [lin. 12.] *ξείνος* - - - ἱερὶ εὐμενέστων neminem, *Herodoto* certe familiarem, morari debebat. *Euripides* *Orest.* 232. *Δυσάρεστον οἱ νοσούντες, ἀπορίας ὑπό.* Verum operae in talibus coacervandis taedet. WESS.

15. ἴχισθαι τινα) Immigravit in pleraque Lexica *Περὶ χισθαι*, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in *Musis* *Herodoti* nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit *Abreschius* *Diluc.* *Thucyd.* p. 373. addita negatione, οὐ *περιχισθαι*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *κλίσω ἴχισθαι*, iubeo abstinere. οἱ Αἰγινῆται ἴσχοντο τῆς ἀγωγῆς, ab illo abduciendo abstinuerunt, lib. VI. 85. *Homerus* saepe, cuius versus, a Cl. Gesnero ad *Luciani* *Syr. D.* cap. 22. memoratos, praetermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1 seq. διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Ἀσωνίδω) Ex *Mastis* iuncta haec procedunt: praepositio *περὶ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut *Gronov.* bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, praeter [vel, inter] mortuos *Leonidenque*. Ita lib. I. 199. δι' ὧν οἱ ξεῖνοι διαξιώντες ἐκλίσσονται, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretes *Ezech.* xvi, 8. καὶ διήλθον διὰ σοῦ. *Aristaenetus* lib. I. *Epist.* 13. τῆς ποθευμένης ἐκ τ' αὐτομάτου παρουσίας διὰ τοῦ μισρακίου, *Talium* in Graecis uberrima messis. WESS.

[10. οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἔπολεον etc.) Haec si cum VII. 36, 1, conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἔπολεον τοῖσι προστιέμεν αὐτῇ ἢ ἄχαρις τιμῇ. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. "Ανιμι δὲ ἐκείσε τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quae superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S.]

[5. ἐπύθοντο δὲ τρώῃ θωμάσις) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.* Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuncium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

11. ἐν Σούσοις) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παρελθὼν εἰς Σούσαν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

14 seqq. δελτίον δίπτυχον λαβὼν etc.) Ex hac narratiuncula voces aliquot excerpsit Suidas; primum in Ἐξίνισιν, quod interpretatur ἐξίκοψεν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξίνισεν: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriore esse scripturam ἐξίνησεν, neque significari, *abscepsit ceram*, sed *abrasit*. Deinde Suidas in Ἐπίτηξι ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπίτηξεν: sed hoc etiam male reddidit per ἰλθαίνειν, λῖον ἰποίησεν. Herodoti Demaratus, *sumptis tabellis bipticibus, earum ceram erasit*, (ἐξίνησεν) *cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπίτηξεν τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα*, sive *ἐπεκλήρωσεν*, quod habet in eadem re Polyæn. II. c. 20. Herodoteum illud *Aeneae restituendum* arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonnum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ἥδη δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐγξέυλε γράψας κηρὸν ἐπίθηκε (scribendum ἐπίτηξεν:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν: huc rectius Herodotum n. a. nus interpres retulisset, quam ad modum decimum.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. *bellum, quod Xerxes per quinquennium instruxit, Demaratus - - per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit.* ἐπίτηξίς legisse videtur apud *Aeneam*, e cuius libro *Poliorcetico* multa transscripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλοι πάλιν ἐν τῷ τῆς δέλτου ξύλῳ γράψαντες κηρὸν ἐτίτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἔγραψαν· εἶτα ὅτι ἦλθε παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἐκκινήσας, καὶ ἀναγνοὺς ὁμοιοτρόπως ἀντεπέστειλεν. Corrigendum, ὅτι ἦλθε παρ' ὃν δεῖ, τὸν κηρὸν ἐκκινήσας. His *Africani* inemendatis usus est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens *Iustinum* emendantis *Eliæ Boherelli* coniecturam, *Tan. Faber* scribendum vidit ἐκκινήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in *Epigramm. Crinagoræ Antholog. ined.* *Reiskio* partim vulgatæ, Ep. 478., Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὄξυ, - - - "Ἦν τι λάθῃ μένον μεταδέρπειν ἰγρὺς ὀδόντων, Κινῆσαι πρηνὶ κέντρῳ ἐπιστάμενον: sed illud κινῆσαι parum iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκκινῆσαι, eradere. VALCK. — Emendationem *Viri doctissimi* adoptavit *Brunck.* *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε) Sumserunt hinc *Iustinus* lib. II. 10. et *Polyæn.* II. 10. Geminam occultæ scripturæ fraudem *Aeneas* *Poliorcet.* c. 31. exponens, ἐκκινήσας τὸν κηρὸν nunc præfert, loco ἐκκινήσας. *Iulius* vero *Africanus* *Cest.* c. 53., ἐκκινήσας τὸν κηρὸν, utcunque adiutus a viro docto ad *Iustinum.* WESS.

22. Διωνίδεω δὲ γυνή) *Iustinus*, haerentibus in coniectura viris, soror regis *Leonidæ* consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidæ* *Gorgo* non fuit, sed uxor, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Τρίτῳ bene rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerarii*que curas depravatam. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἕλλήνων ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχ-
θέντες) Referuntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 202. di-
cta sunt: Ἔσαν δὲ οἵδε Ἕλλήνων οἱ ὑπομένοντες τὸν Πέρσῃ ἐν
τούτῳ τῷ χώρῳ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita
procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.)
ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt
Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam
quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc
pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

[2. Ἀθηναῖοι μὲν νῆας πλεῖται, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Ad
Artemisium Atheniensibus fuere naves CXXVII. Ad has quum
dein accessissent LIII. aliae, (cap. 14.) completus est nu-
merus navium CLXXX., quibus eosdem ad Salaminem pu-
gnasse ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adicias
xx. illas, quae mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa
ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenien-
ses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist.
cap. 3. S.]

4. Πλαταεῖς - - - συνεπλήρου) Antiquae versionis corre-
ctor [Gronovius]: quas (naves) Plataeenses propugnatoribus
instruxerunt. Debuerant haec paulo tractari cogitatus, at-
que ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites
nautaeque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ
πληρώματα, quae dicuntur. Plataeenses, ἀθάλασσοι, inter
Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed pro-
pugnatores. De Plataeënsibus Demosthenes, sive auctor Or.
c. Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἰμβάντες εἰς τὰς ἡμέ-
τερας τρήρεις, ἐπιδὲ αὐτοῖς οἰκίᾳ σκάφη οὐχ ὑπῆρχε, συνεναυμά-

χουν ἡμῖν ἐπὶ τῇ Ἀρτιμυσίᾳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.] p. 712., ἐς τὰς ναῦς ἐτόλμησαν μετα' Ἀθηναίων ἐσβῆναι. VALCK. — Τὸ πλήρωμα, *socii navales*, saepius quidem *remiges et nautae* intelliguntur, diversi a τοῖς ἐπιβάταις, *propugnatoribus*: non numquam vero utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsae naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρου non modo de *propugnatoribus*, sed et de *remigibus*, quos Plataeenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsueti fuerint Plataeenses, haud aegre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron. posui *propugnatoribus*, rectius forsitan dicturus fueram *hominibus* (vel *viris*) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπλήρου, de *remigibus* simul et de *propugnatoribus*. S.

9. Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα) Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Lacedaemoniis obiecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. Σπαρτιάται --- εἰς τὴν ναυμαχίαν --- δέκα μόνον ἐντιβάλλοντο τριήρεις· οἱ δὲ πατέρες ἡμῶν --- κρείττους ναῦς παρίσχοι καὶ μίζω δύναμιν ἔχουσας, ἢ σύμπαντες οἱ κινδυνύσαντες. Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναίους, αἰτ, ἐν τῷ πρὸς Ἐξέρῃ πολέμῳ διακοσίας ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας Λακεδαιμονίοις δέκα ναῦς παρεχομένοις ὑποτιτάχθαι: sic recte Reiskius emendat vulgata, διακοσίαις ναυσὶ διαπληρ. Si navium classis fuit trecentarum, ut Aeschylo dicitur in Pers. vs. 339., καὶ γὰρ Ἑλλᾶσιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα Νεῶν, ex vero propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τῶν συμπασῶν τριήρων τῷ δύο μέρη μόνον πληροῦντες. Fuerunt enim horum naves iuxta Herod. clxxx.; hoc quidem loco memorantur tantum clxxvii.; sed ὀδῶνόντα καὶ ἑκατόν, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves lxxx.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eodem vero Lacedaemonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S.

10. Στυρίεις) Arch. Στυρίεις patrono possunt uti Eustathio, cui ἰθὺκὸν Στυρίους ad Homer. p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυρίεις Thucydidi lib. VII. 57., ubi Wasse et Holsten. ad Stephani Byz. Στύρα. Iustius erit καὶ Κεῖροι: [lin. 11.] nam sic insulae Cae cives Thucydidi d. l., Lysiae in Harpocratonis Κεῖροι, (unde Suidas Κίους, quomodo Κῖοι hic prius et cap. 46., mutata, quae frequens corruptela, diphthongo) Diodoro lib. IV. 82. etc. WESS.

12. ἐπιβώθειον) Ionicam praestant speciem βαθιοντες, vice βοηθοντες, Hesychii; ἀνιμοὶ διοῖσι βαθιοντες Abydeni in Praep. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri βαθήσαντες VIII. 72., et ἅπας ἰβώθει IX. 25., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβωτῶν ex Herodoto in medium collocans; volens, quod censeo, ἐπιβωθῖον. Nusquam ἐπιβωτῶν in Musis. WESS.

CAP. II. (2. ὡς τὸ πλῆθος ἕκαστος etc.) Lubens Schaefero accessissem, ὅσον τι πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc praevisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4 seq. διπλόσιαι καὶ ἱβδ. καὶ μιᾷ) Ratio constat. Diodorus, diversiorem nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps Εὐρυβιάδα [lin. 6.] sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. repraesentant c. 58. et 61. WESS.

CAP. III. 6-8. Στάσις γὰρ ἱμφυλος etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricus Orat. in Summum Ducem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὅσον γὰρ εἰρήνη, φρεῖν, Herodotus, πραοτέρα πολέμου, τοσούτῃ πόλεμος ἔφιν στάσις ἰμειώτερος. Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiae παραδιόρθωσις est? WESS.

10 seq. ὡσαύμοι τὸν Πέριστα) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praeverere; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus

in usitatiorē formam Πέρσην consentiunt.] In proximis, περί γῆς ἱκείνου frustra legi malebat *Galeus*, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ ἱκείνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Πανσάνειον ὕβριν προΐσχύμενοι, ut hoc illudve praetexere dicitur *προέχεται* τι: sed scribere Noster maluit *πρόφασιν προσχίσθαι*, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. περί τῆς ἱκείνου etc.) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατέσχον) ἐς τὴν ἰωῦτῶν; et cap. 106. φεύγων ἐς τὴν ἰωῦτοῦ. Egregia magni *Casauboni* disputatio περί τῆς ἡγεμονίης Spartanorum et Atheniensium ad *Polyb.* lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. ἀπέλκοντο τὴν ἡγεμονίην τοὺς Λακεδαιμονίους) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς θράποντας αὐτὸν ἀπαιρῶνται. Est ista verbi ἀφαιρῆσθαι structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαιτῶν et ἀποστρεφῶν similiter usurpantibus. Ista *Thomae Mag.*, nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota *Clar. Oudendorp.* pag. 130., Ἀφαιρῶμαι οἱ δέκιμοι μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. lxxv, 4. Athenienses tum temporis dicuntur *Thucydidi* I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Πανσανίου μῖσος. Spartani quidem *Pausaniae*, Περσίζοντος, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit *Aristidis*: *Corn. Nepos* in *Arist.* c. 2. vid. et *Diodor.* XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et *Pausaniae* vitia, *Aristidis* autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς ἀποκλίνειν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς κινδύνου παραλαβεῖν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset *Diodorus* τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περί ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. *Is. Casaub.* in *Polyb.* p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίην Athenienses apud *Herod.* ἀπέλκοντο τοὺς Λακεδαιμονίους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. οὗτοι οἱ καὶ ἐν Ἀρτιμίσιον etc.) Quae-

renti mihi quid esset quod *Schaeferum* induxerit ut praeter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturae compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatae reperiuntur duae istae particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsum sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De connexionione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θιμοπύλῃσι Ἕλληνες, - - - καταβρώδοντες, ἰβουλεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς: sic nunc, Τότε δὲ οὗτοι οἱ καὶ ἐπ' Ἀρτιμίσιον Ἑλλήτων ἀπικόμενοι, - - - καταβρώδῃσαντες, δρησμόν ἰβούλευον. S.]

4 seq. παρὰ δόξαν - - - ἢ ὡς αὐτοὶ κατιδόκειον) Necesse non videtur ut duae voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δρησμόν ἰβουλεύοντο) Schedarum ἰβούλευον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit *Plutarchus*, ipsique Euboenses in proximis. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

9. τοὺς οἰκέτας ὑπεκθίονται) Verissima *Thomae Magistri* observatio est, οἰκέτας non tantum mancipia, uti *Gronov.* maluit, sed omnes domesticos, (sic *Valla*,) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Plataeenses πρὸς ἰκνομιδὴν ἐγράποντο τῶν οἰκετῶν, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκέτας Scriptor τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS.

5 seqq. καταβρώδῃσαντες, δρησμόν ἰβούλευον) Haec et quae sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in istaurbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Graecorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse *Plutarcho* T. II. p. 867. b. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur *Herodotus*: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi *Themistoclis* avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in *Themistocle Plutarch.* T. I. p. 115., Πειλάγοντα

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. *Aristides* in *Themist.* T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, ἐπρίατο: in *Scholio*, quod *Iebbius* edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάντα his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in *Cod. Clar. Burmann.* in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3 seq. ὡς παρ' ἰωῦ τοῦ δῆθεν διδούς) Firmant *D'Orvillii* ad *Charit.* lib. VI. 1. suspicionem schedae. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἰωῦ τοῦ διδόντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακοσίας μυριάδας - ἀποπλήσω παρ' ἰμνωτοῦ, de meo aere. Culte *Aristides* T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, *Themistocles*, ἐπρίατο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἤσπαιρε μῶνος) Distrahit hoc verbum interpretes. *Eustathius* ita: Ἡρόδοτος δὲ πον καὶ τὸ θερμότερον σπινδεῖν καὶ οἷον ἀνασπινδεῖν καὶ πᾶν προθυμίσθαι, ἀσπείρειν ἴΦη. *Vallae* placuit reluctandi significatus, fortasse ob *Homereum* Ἠσπαιρ', ὡς ἔτι βοῦς. [*Iliad.* v. 571.] Portus vertit palpitabat prae metu: quem quidem ob memoratum antea Graecorum metum, et *Adimanti* deiectum ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si *Eustathium* sequare, promptus ad fugam *Adimanti* animus intelligendus erit. Vide *Porphyrri* ad *Iliad.* N. 443. scholia a *Cl. Valckenario* edita. WESS. — Vide *Adnot.* proxime sequentem. S.

Ibid. ἤσπαιρε μῶνος) Solus reluctabatur, optime vertit *Valla*: aliis usitato more posuerat *Noster* ἤσπαιρον IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. *Suidae* satis erat in Ἐσπαιρον excitasse *Herodotea*: quum olim in excerpando vocem φάμενος omisisset, absurdam nobis dedit *Eustathius* interpretationem in *Iliad.* Γ. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ θερμότερον σπινδεῖν καὶ οἷον ἀνασπινδεῖν, καὶ πᾶν προθυμίσθαι Ἀσπείρειν ἴΦη" εἰπὼν, Ἀδείμαντος ἤσπαιρε μῶνος ἀποπλεύσεισθαι. Cupiebat ille quidem *Isthmum* versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere *Themistocli* et *Eurybiadi*, unus omnium *Adimantus*, iuxta *Herodotum*, adhuc obluctabatur, ἤσπαιρε μῶνος. Nihil est in *Hesychii* interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἡσκαίρειν, ἰσκήρα, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίρειν, ait, et ἀσκαίρειν itidem dicuntur, ut ἀσπαίρειν et σπαίρειν: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Ἰλ. γ'. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν τὸ δὲ Σκαίρειν οὐκέτι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoisono editis p. 321.] Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. ἐπὶ τοῖς Φιλίππικοῖς πολέμοις ἐπίσπαιρειν ἡ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἔτι ἔσπαιρειν ἡ Ἑλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat et obluctabatur morti. Ἀσπαίρειν veteres, et Atticistae scribebant recentiores; Σπαίρειν Plutarchus aliique istiusmodi Scriptores. Egregie Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσπαιρόντων, at σπαιρόντων efformare debuerat ex ἐπαιρόντων, ut recte ἐφάλλονται in σφάλλονται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἐφαλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ: si leniter emendetur ὥστε μὲν διῶν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43; 52. ἐφωδᾶς καὶ παιδείας, attentus mecum corriget in σπουδᾶς καὶ παιδείας, seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in vetustis libris literae Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοί τε δὴ πληγέντες δώροισι) Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas munere vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. Α. ὁ μὲν γὰρ ἐπειδὴ τοῖς πενήκοντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδ' ἔκαμψεν τὸν Κιχλιδόνιον Ξενοκράτην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγέντες, nec πάντες) agnoscit:

neutram certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corruptis*, postremo verbo graecum ἀναπευσμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περί δέλην πρωίην) *Circa diluculum scripserat Valla*, idque cum Gron. tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hic subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δέλην πρωίαν esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Grammatici* omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πυρφόρον --- περιγενέσθαι) *Prima*, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πυρφόρος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πυρφόρον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι *Diodor.* XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo *Critici* ad *Euripid.* *Phoenissa.* vs. 1386. ubi a *Valckenari* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi *Scholias* poterit ad *Gregor. Naz. Stel.* II. p. 92. Iam quod vir *Celeb. de Medic.* monet, πλείειν eum hac parte et περιπλείειν scribere, eadem aliis consuetudo: Contra *Arch.* et *Vind.*, lonismi hac et sequente *Musa* tenaciores, πλώειν, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Σκυλλίης Σκιωναίος) *Laurentius Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in *Codd.* obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σκύλλης, *Scyllis*, Poëtae *Apollonio* [*Apollonidae*] Σκύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [*Anal. Brunck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodae* coniectura Σκύλλης. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. F. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post *Brodae* diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs Animadv.* in *Anthol.* T. II. P. I. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλίης Σκιωναίος, δούτης) Qui urinantur, Corpo-

raque immergunt undis, --- Exportantque maris praedas, et rapta profundo Naufragia, Manilio V. vs. 432., Atticis potius dicuntur iuxta Poll. VII. 137. κολυμβηται, δυνάμει. ὁ γὰρ δύτης, ait, εὐτελής· εἴημι δ' αὐτὸ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionaeo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene iam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suae peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. [cap. 19.] p. 842., ὁ Σκιωναῖος Σκύλλης καταδύναται καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχει φήμην· ἰδιδάξατο δὲ Κυάναν τὴν θυγατέρα δύεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτός. Una tantum ommissa litera turpiter deformatum puellae nomen suo nitori restituetur, si pro ΤΑΝΗC scribatur ΚΥΑΝΗC in his Athenaei VII. p. 296. F. Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἐν τινι τῶν ἱαμβῶν Κυάνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ἱραεθῆναι. [Ῥδης praeferre vetustissimos optimosque Athenaei codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.] Non sane mirum si puellam Deus amaverit vetulus in mare se demergentem, qui iuvenis olim fuerat κολυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερφίρων πάντων κολυμβητῶν, ut scribit Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. 1., Σκύλλης pro Σκύλλος scribendum putabat Io. Brodaeus; sequor ego Io. Kühnii iudicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.

8. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει) Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' οὐπω καιρὸς παρίσχει, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρίσχει ἂν σφί, licuisset illis, et huius libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quae de urinatore in proximis disputantur, nemo temere improbaverit. WESS.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει) Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam praebet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 15.] rectum est ἱκέλα. In fine Cap. [lin. 18-20.] Scyllias ἰσήμεναι τοῖσι στρατηγοῖσι τὴν τε ναυηγίην, ὡς γένοιτο, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νιῶν περὶ Εὐβοίαν. In his pro ναυηγίην Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut Scyllias praelium navale imminere indicaverit. Hoc illi iam noverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νιῶν. Ego ναυηγίην omnino retinendum arbitror. Persicae classis naufragium Graecis quidem significaverant speculatores, secundum VII.

192.; sed, quantum hac Persae tempestate perdidissent, unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinato-re fuerant usi ad pretiosa quaedam recuperanda: Scyllias itaque, praeter id quod instabat, Graecis etiam ἰσήμενι τὴν ναυγίην ὅση ἐγένετο, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata corrigerem. Sophocleum est: Ὀρέας Ὀδυσσεὺ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. VALCK. — At eandem fere in sententiam bene habet vulgatum, ὡς ἴκνοιτο, quale fue-rit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum ha-buerit; nempe haec ille Graecis omnia particulatim re-nunciavit. S.

CAP. IX. 8. ἀποπειραν αὐτῶν ποιήσασθαι) Nihil aliud ac ἀποπειρᾶσθαι αὐτῶν, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum ἀνάπειραν et διάπειραν ποιῆσθαι, quoties periculum fit peritiae nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatim. WESS.

CAP. X. 7. Πλωύσας) Vetus πλωύσας de sententia Porti Ionum habet formam ex πλωίω, cuius nullum no-vit simile. Contra ἄριστα πλωύσας Scriptor probavit c. 22. et 42. Proximum καταφρονήσαντες ταῦτα [lin. 8.] innuere non adeo contemptum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. Καταφρονεῖν gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra contemptum, Hippocratis haec Morb. Sacr. p. 309. de som-niante declarabunt: ἐκότεν δὲ ἐπύρηνται καὶ καταφρονήσῃ, καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσκιδασθῇ εἰς τὰς φλέβας τὰς προιεργμένας, πίπτουσι: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius. WESS.

— Conf. Adnot. ad I. 59, 18. S.

8. ἐκνυκλεύοντο αὐτοὺς) αὐτοὺς ob codicum consen-sum elegi. WESS. — Αὐτοὺς, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thes. Ling. Gr. T. II. pag. 504. D. Sed quia legitur infra c. 16., ἐκνυκλεύοντο ὡς περιλαβεῖν αὐτοὺς, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi ma-lim ἐκνυκλεύοντο, quia hanc Noster adamavit scribendi for-mam in talibus etiam, quae Iones aliter vulgo pronuncia-
F

Herodot. T. VI. P. II.

bant. φαιδου, parce, scribitur et φαιδιν: sed parcum, τὸν φαιδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur φαιδόμενον: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλείους τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φαιδόμενοι: corrige φαιδόμενοι: his enim φαιδωλοῖς opponuntur πρὶ τὰ διὰ ἀναλίσκοντες. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobaei ἀξυνεῖ, ut apud Nostrum praeter cetera δακανῶν. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργον ἔχοντο, ἐν ὀλίγῳ περ ἀπολαμφθέντες, καὶ κατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νῆας αἰρῶνσι) Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Mssis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit *Wess.* eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum κατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντας retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc seiunxerint. Ego, in graeco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post κατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba interciderisse in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem, sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἔνταῦθα τριήκοντα νῆας αἰρῶνσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eandem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὓς μὴν γὰρ ᾗδσαν ἱσχυμένους αὐτοῖς, οὓς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσεδόκων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτοὺς ἰβιάζοντο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ ὥτου τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ ὥτου, pro vitioso κατανοῖν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgredebantur naves hostiles, δίκην δὲ facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-

vium in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

8-10. πρώτος δὲ Ἑλλήνων - - - Λυκομήδης Αἰσχροῦ) *Lycomedes* hunc etiam honorem contribuit *Plutarch.* in *Themist.* p. 119. F. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus *Aminia* et *Sosicle*, *Xerxis* fratrem *Ariamenem*, in suam navem insilientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum *Scholiasta* quoque memorat *Aristidis* ined. ubi in *Panathen.* T. I. p. 244. navale praelium auspicati πρώτοι dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρώτος, Ἀθηναῖος, ἐνθάδε Περσικῇ νηϊ, καὶ ἐνπαύῃ ὁ ἑμβολός: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωτικλῆς. *Corinthius* contra *Sosicles* *Herodoto* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarcho* T. II. pag. 860, F. sic in duobus *Herodoti* Codicibus: vid. huius Ed. p. 418. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in Edd. *Herodoti* Αἰσχροῦ: in *Med. Cod.* Αἰσχροῦ. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset *Atticus* anteponendus: *Attica* fuerunt nomina Χαιρίας, Δημίας, Ταυρίας, Αἰσχροίας. VALCK.

9 seq. Λυκομήδης Αἰσchr.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. F. si audimus, *Lycomedes* navali ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et captae παράσημα *Apolini* consecravit. Sed non audio. Patris-ne. eius nomen Αἰσχροίας fuerit, an Αἰσχροῖος, ex dialecto bene *Valckenarius* decernit. WESS.

11. ἱεραλκίως ἀγωνιζομένους) Libro IX. c. 102. ἱεραλκία μάχην dixit, ut *Homerus* μάχης ἱεραλκία νίκην. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἱεραλκία. Veteres sequuntur in hac voce *Sophistae*; praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in Ἀρτιμώρητος. *Aeliani* verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Προνοίας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀπωλούντων. Ex eodem opere *Aeliani* perduto, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a *Küster*o, scribique Θεοσύλης, non *Theosylas*, sed *sacrilegus*; qui sic dicitur *Aeliano* bis in *Var. Hist.* et apud *Suidam* in Ἀνόστους: ὁ δὲ τοῦς Θεοσύλης ἀπέκτεινε. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια) Πινυαίαι τι νεῶν καὶ σήματα φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores *fractae navis tabulas*, τὰς σανίδας vocant et ναυήγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur *Vallae naufragia*; in summis undis natantes tabulas et eiectas is τὰς Ἀφίτας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt *Aeschylea* in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur Ναυαγίων πλήθοντα καὶ φόνου βροτῶν: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur αἰνῶν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἱερῶν, et *navium fragmentis*, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdum sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (Χερσὶν ἔλθον ἔχω) κύλικος τρύφος αἰμῶνις ἰαγός, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγων, (τὰ τῆς μέτης ναυάγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 29.) οἳ τι πολλὰ Πνύμα Διονύσσοιο πρὸς ὕβριος ἔμβαλεν αἰκίας. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνειν ἐκ κεραιῶν κολοβῶν: alibi, κύπελλον ὅσα συντεθλασμένον. Venustissimus est Virgilii versus: *Et gravis attrita pendebat cantharus ansa*. VALCK. § 4. ἰξίφορίοντρο) Dialectus id ratum habet. Διαφορίσθαι, προσφορίειν, ἰσφορίσθαι, et eius modi alia, saepe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφίτας, ad Stephani Byz., cui ὀξύρονται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Ἐς οἷα κακὰ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633. observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τίλος σφι ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνολέειν, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἄχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορὰ Λυπιῦσα, VII. 290. et καὶ πιστότητα ἐνιδῶκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν, ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic saepius adhibetur Herodoto,

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque: vid. *Diogen. Laërt.* I. 54. *Phalar.* Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἄθεσμον ἔργον dicitur *Antonin.* Liber. cap. 34. ἄχαρις συμφορῇ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τέλος ἄχαρι, ut *τηλικούτου πάθους ἀνείκητον* notaverit *Longinus* π. Ψ. κλιν. pag. 222. Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δρασε. vel ἀρασσαμένους ἐξιδέχετο τέλος ἄχαρι: cui satis erat notasse τὸ τέλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videlicet quid sentiat *Eruditiss. Toupius*, cuius elegantissimi *Critici Longinum* et reliquas in *Suidam* *Emendationes* cupide exspectamus. *VALCK.* — Ἐυβρασσεμένους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. S.

8 seq. ἐποιετό τι πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ὅπως etc.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢ αὐτοῦ etc. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιεὶν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck.* Adnot. ad VIII. 5, 5.] Κοῖλα τῆς Εὐβοίης [lin. 6. et 10.] *Coela* potius, quam *cava*, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. *sinus Euboicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis, ubi *Dukerus* praeclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. *WESS.*

8. ἐποιετό τι πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipere ἐποιετό τι τὸ πᾶν ὑπὸ θεοῦ: nam, qua sede posuit *Gron.* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεις μεγάλη Κροίσον, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodor.* *Siculus*, tempestatem, quae Persarum naves fregit, providae quoque Dei, Graecis faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢ αὐτοῦ πλήθους τῶν βαρβαρικῶν νῶν ταπεινωθέντος, ἀντικατὸς ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γίνηται, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἀξιοχρεως. Fecit id omne *Deus* iuxta *Herod.* ὅπως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Philipp.* p. 90. β. πόλεις dixit ὁμαλισμένας ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἐπανιστῶν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους, *Thucyd.* [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, noverat *Atticis* potius ingenii placituram, quam si su-

perbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanae vindice sic castigatam depressamque; aliàs saepe memorans ultorem superborum Deum. Frequenter Noster ἀνθρώπωνά με δουρί ἀμαρτιῶν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρίμας τι εἶχον) Sive hoc seu aliorum ἀτρίμα adsciscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. vs. 260. Restituto autem ἐπιβώθειον [lin. 4.] ob dicta c. 1. nemo non favebit. WESS.

Ibid. ἀτρίμα τι εἶχον) Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus ἔχ' ἀτρίμα scripsit Homer. quod tamen Aristophani aequae ac alterum ἔχ' ἀτρίμας usurpatur, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, ὥρην pro diei XII. parte usum priscis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quae eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae naves auxiliatum accesserunt, nunciusque perditarum Persicarum. Non negabo, Graecis Herodoti aevo diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. Τὴν tamen ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de stato aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Casaubonum in *Athen.* I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv. in *Athen.* T. I. p. 18. nuperae editionis. Equidem cum *Larchero* φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quo pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi δαίλῃν ὁψίνην γινόμενῃ τῆς ἡμέρης φυλάξαντες. S.

CAP. XV. 1. δεινόν τι ποιησάμενοι) Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δεινόν τι ποιησάμενοι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum autem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam τι sustuli, facile natum e littera vicina. VALCK. — *Valckenario* obsecutus *Borheck* δεινόν τι edidit. Et sic quidem edd̄ et mss̄i V. 42, 7. δεινόν τι ποιούμενος καὶ etc. At nec τι particula utique h. l. desiderabatur, et τι libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

2. εὖτω σφί οὐλύας λυμαινέσθαι) Nihil ad nexum proderit, hoc, an εὖτω σφί οὐλύας, probetur. Λυμαινέσθαι utroque strui modo, *Gronov.* ad lib. III. 16. et *Alberti* in Act. Apost.

VIII, 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato [*lin.* 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀργίους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πέμψαντας καὶ τοὺτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peroportunum inprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in *Var. Lect.* monere neglexeram. Nunc ipsam illam τε particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας - - καὶ τὰς πεζομαχίας. S.

7 seqq. ἣν δὲ πᾶς ὁ ἀγὼν etc.) Studium Graecorum in Euripi et Thermopylarum angustii defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ὑπ' ἰωῦτοῦ ἔπιπτε etc.) Angustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudo navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

9. περιπαικυσίων περὶ ἀλλήλας) Qui praepositionem insuper habuit Arch. scriba, ἀλλήλας fortasse, non inmemor similium (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempla, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλας Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίῃ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., iuxta quem ἀριστεῦσαι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις φασὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησι Ἀθηναίους, παρὰ δὲ τοῖς βαρβάραις Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ὃν παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαεινὰν κρηπὶδ' ἐλευθερίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. v. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δύοιν ναυμαχίαιν δύο ἴσῃσι τρόποις, - - ὡς φησι Πίνδαρος, κρηπίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλόμενος. VALCK.

5. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδων) Cliniam Plutarchus princ. Vitae Alcibiad. ἰδιοστόλῳ τμήρῳ ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv, 1. apud Diodorum XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste *Corn. Nepote* in Alcib. c. 10. Vidit ergo primam lucem sub auspiciis Olymp. LXXXIII., patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbus est Alcibiades, κατελείφθη ὀρφανός, in *Isocrat. Or. de Bigis* p. 352. Quod ibidem autem paternus eius proavus, πρόπαππος, Alcibiades perhibetur, Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1., cui iunge notata *Io. Taylorio* ad *Demosth.* Midian. p. 191. [in *Reiskii Appar. T. I.* pag. 623 seq.] WESS.

Ibid. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδου) Alcibiadis, qui cum ceteris Pisistratidas eiecerat ex Attica, filius Clinias; pater Alcibiadis vitiis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, Κλινίας, ἰδιοστολῶ τριήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν: ut scribit *Plutarch.* initio Alcib. T. I. pag. 191. Concinnunt ista *Herodoteis*. Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. *Anodoc.* p. 33. et *Markland.* ad *Lys.* pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδου τοῦ πάλαι scripserat, opinor, *Plato* in *Euthyd.* p. 275. A.) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco, *Att. Lect. lib. VI.* c. 12. Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* correxit errores ea de re agens accuratius *H. Valesius* Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Mauss.* ad *Harp.* p. 214, 215. *Valesii* sententiam *Dukerus* adprobat ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quae supra posui de *Clinia* *Herodoteo*, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: ὅστιρον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κορωνίαν ἀπέθανε. *Platonis* *Socrates* (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κορωνίᾳ - - - καὶ ὁ σὸς πατὴρ Κλινίας ἐτελεύτησεν. Hinc *Isocratem* feliciter emendavit *Ti. Hemsterhusius*; amico *Wesselingius* adstipulatur ad *Hieroclis* *Synecd.* pag. 644.

et ad *Diodor.* T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem *Valesio*; qui, ad *Harp.* pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum *Peloponnesiacum*, ut vere scribit *Dukerus* ad *Thucyd.* I. 113. Belli autem *Peloponnesiaci* anno demum XII. aequalem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀνὴρ ἡλικία ἔτι τότε ὦν νέος. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades*. Iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, *Simsonus*; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43., neque ante id aetatis licebat Athenis δημογορεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam aetatem dudum praetergresso: nam hic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque erudiretur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφιλον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 525. A. De Sophilo praeeptore vid. illius vitae Scriptor in *Plutarchi* T. II. p. 832. n. *Philostratus* in *Antiph.* p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου παίδευσι: sic saepius ad Artemisium praecipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo *Palmer.* egit in *Exercit.* p. 632, 33.) superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. II. p. 105. A. ἐγώ, αἶτ, δὴ σοί γε ἐγώ, ὃ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Δημοκράτης. De hoc clarissimo isthac aetate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse *Lacaenam*. Ad huius mentionem *Thucydiden* scripsisse recordor VIII. c. 6., Endii. Alcibiadae Laconis filii, Atheniensem istius temporis Alcibiaden πατρικὸν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξῖνον ὅθεν, addit, καὶ τοῦνομα Λακωνικὸν ἢ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξινίαν ἔσχειν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitem vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis adulator *Lucianei* p. 168., τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ σφ' ὀνόματι Τιμόνα ὠνόμασα. Scholiasten *Thucyd.* ad l. c. erroris insimulant *Io. Meurs.* Att. Lect. p. 335. et *Duker*. Haec auferantur ex isto Scholio, ὅς ἦν πατήρ τοῦ Ἐνδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpres minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα Κλινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακεδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξῖνος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδὶ ἔθετο: sic in medio relinqueretur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia potuerunt ante Cliniam hic *Herodoto* laudatum plures fuisse Cliniae, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. *Herodoti* Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatim amici fuerunt et ξῖνοι Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas; sed Alcibiadae Attici maiores publicitus Lacedaemoniorum iam fuisse videntur πρόξιστοι: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 6. sed Lacedaemoniorum non erat is πρόξιστος: hunc honorem studuit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. *Thucyd.* V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, τῶν ἡμῶν, inquit, προξένων τὴν προξενίαν ὑμῶν - ἀπειπόντων, αὐτοὺς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνειν θέλω πεινὸν ὑμᾶς. VALCK.

CAP. XVIII. 6. δημοδὸν δὲ ἰβούλευον) Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli δημοῦ *Plutarchus*, quod de fuga consuluisse Graecos Noster dicat. At nimis severus est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex

regum censet aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollius est, *Θενύωμιν* Iliad. B'. 140., quam *δησιμὸν βουλευίσθαι*. Sic *Camerarius* ex vero. *Aristides* T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς ναυεὶ κατὰ κράτος ἤδη *Θενύόντων* εἰς τὸ εἶσω τῆς Ἑλλάδος, de his; neque *Polyaenus* mollius. WESS.

CAP. XIX. 3. ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ) Hoc reduxi. Vise clar. *Valckenarium* ad lib. III. 115. WESS. — At I. 58, 7. scribitur ἰθίων βαρβάρων consentientibus libris, et mox ibid. iterum ἴθνος βαρβαρον: iterumque βαρβάρου ἴθνος, I. 60, 12. ubi βαρβαρικοῦ haud dubie ex scholio praeferunt libri nonnulli. Vide ibi *Var. Lect.* Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit βαρβαρον, quod habet *Arch. Vind.* et *Eustath.* pro eo quod est in aliis βαρβαρικόν. S.

5. ταύτη συλλέξας) Mutata punctione haec, postulante *Arch.* et *Valla*, aptavi: id *Pavius* fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. *Var. Lect.*] Deinceps [lin. 10.] προβάτων τῶν Εὐβοϊκῶν, an Εὐβοϊκῶν, exaretur, arbitrium erit: in membranis eadem dissensio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

[13. πῦρ ἀνακαίειν) Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex I. 15. intelligi videtur, ubi αὐρίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἐτράποντο πρὸς τὰ πρόβατα. Scilicet credibile est, classem Graecorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam, et Euboeenses praesertim pecora in cibum eis supeditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1 seqq. Οἱ γὰρ Εὐβοῖς παραχρησάμενοι etc.) Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

2. τὸν Βάκιδος χρησμὸν) Vaticinus iste de Persica expeditione cecinerat, *Pausan.* X. 14.; ex illo carmine haec durat portio. Idem c. 12. ἐν Βοιωτίᾳ Βάκιν adpellat, sicuti et *Cicero* *Divinat.* lib. I. c. 18. Duos *Bacides* *Clemens Alex.* *Strom.* I. p. 398., *Arcadem* et *Boeotium*, memoravit; tertium *Atheniensem* alii addunt: super qua re sollicita exstat opera *Nic. Loënsis* *Epiphyllid.* IX. 11. interpretumque *Aeliani* *Var.* XII. 35. WESS.

3. οὗτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν) οὗτε τι, a Gronovio iure laudatum, sed infelicitè defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὗτε τι σπείρουσι οὐδὲν, οὗτε ἀρούρης. WESS. — Gronovius, postquam, neglectà codicis Med. scripturà, cum Aldo et aliis οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν edidisset, in Notis dein istud οὗτε τι commendans monuerat, ut οὐδὲν τι et πολλόν τι, sic etiam οὐδὲν τι suaviter dici. Dehuerat potius monere, οὐδὲν τι paullo esse significantius quam nudum οὐδὲν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopen, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene iuvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀντραστὰς repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Medicam: οὐτὶ τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censerem esse a manu Herodoti: οὗτε τι ἐξεκομίσαντο, οὐδὲν τι προσέλαβαντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὗτε - - οὐδὲν τι, obvium apud quosvis, simillima firmerent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponam hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Inguenam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abductus dici queo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμύητοις se iure praebent, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent. VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. Valck. proposita indigebat scriptura illa a Gron. commendata, meritoque a Wesselingio recepta. S.

Ibid. οὐτε προϊσάξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. WESS. — Nempe προϊσάξαντο ex eodem cod. Med. imperite commendaverat Gron. Commode ad h. l. Reiskius adnotavit: „Ἐξκομίσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod aliàs est ὑπεκθίσθαι, ut cap. 4, 9.] προϊσάξαντο, rure in urbes compulerant.“ S.

7. βαρβαρόφωνον) Ex Vallae Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta Pavii Reiskiique divinatio. [Vide vero Var. Lect. et memineris eandem structuram cum verbis οἶδε, ἰράω, et similibus, locum habere.] Putes porro cum Stanleio, Bacidis versum in Pers. vs. 72. Aeschylum aemulari, quando πολύγομφον ἔδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχίνι πόντων tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex hyblo lib. VII. 36. Itaque βύβλων cur vir Celeb. exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex Medic., etsi de eo silentium, huc ob Ask. consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. WESS.

[11. συμφορῇ χρῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac ἐς τὰ μέγιστα VIII. 144, 14. S.]

CAP. XXI. 5. ἡ παλῆσις ὁ ναυτικός στρατός) Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris Genæv. ἡ παλῆσις coniecturae Porti debetur, male tamen repraesentatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, ἡ παλίστιν, pro integro ἡπαλίστιν, ex ἡπαλίζω, contra aliquem copias congrego: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id Herodotei. Tolerabilius de opinione D'Orvillii et Reiskii ἡ πηλίστιν, si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 73. ὅπως πηλίστιν ἀπικνέομενος τοῖσι πολεμίοις: neque abiret longius παλίστιν Pavii, et fortasse Gronovii, ob eius Latina; eoque minus, quod diphthongus αἰ et η in scriptis saepe conmutantur. [Gronov. si conflixissent. Valla, an classis discessisset. Caeterum αἰ et η vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspiciamus. Παλῆστιν Hesychius ex-

ponit διαφθείρει, quod de clade in belli certamine non illa-
dabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλαίον
ac παλίσιν novisse, Ionesque in primis, vero mihi proxi-
mum. Hippocratis sunt ἀποπαλίσιν atque ἐκπαλίσιν in evibra-
tione et concussu vehementiore. Ἀποπαλίσιν Erotianus, σα-
λεύσει καὶ σφάδρα κινήσει. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive
ergo εἰ παλίσιν de conflictu, seu clade secuta, agitatione
classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sen-
tentia constabit. WESS.

Ibid. εἰ παλίσιν ὁ ναυτ. στρατ.) Varias attulit coniectu-
ras Portus verisimilioribus facile locum daturas. Quod
hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλίσ-
σιν legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento
διαφθείρει. διαφθαίρειν ab huius loci sententia non esset valde
alienum: παλίσιν quid sit, expectabimus qui nos doceat.
Licebit interea coniecturam proferre: εἰ τι πταίσιν ὁ ναυτ.
στρατός literas prope accedit; id est, εἰν τι περὶ τὴν ναυμαχίαν
γίνηται πταῖσμα, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. εἰν ποτὶ
συμβῇ τι πταῖσμα, Demosth. p. 59, 71. εἰ δέ τι πταίσιν, idem
p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est
insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini ve-
nit in mentem: εἰ τι παθήσιν, si quid eveniret classi: cer-
te talibus uti solebant ἐνημισμοῖς, ne belli tristem even-
tum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἰ τι πείσεται ἐπὶ τῷ πο-
τος γὰρ. Xenoph. Cyr. Παιδ. II. p. 24, 9., εἰ τι πείσονται Μῆδοι.
Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, ἢν τι ναὺς πάθῃ,
Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica
apud Demosth. p. 547, 16., εἰν δέ τι ἡ ναὺς πάθῃ ἀνήμιστον.
VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλίσιν, διαφθείρει
legitur, videtur utique διαφθαίρειν scriptum oportuisse. Si-
militer quidem apud eundem: Ἐπάλλων (rectius, puto
Ἐπάλλων) διεφθάρη: tum Πεπαλμέναι ἐκπείν: et Πεπαλμέ-
ναι, βεβλαμμένοι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλαίον
(παλαῶν, ion. παλίω, coll. Foes. Oecon. voce Ἐκπαλίω, et
Schneider Lexic. crit. voc. Παλαῶν) sint referenda. Ut autem
id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, signi-
ficat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certami-
ne usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἢ τι
καταλαμβάνῃ νώτιον (lin. 9.) in utrumlibet quidem partem
accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum *παλή-
σαι* certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. *πας τὰς ἄριστα πλωύσας ἐπιλεξά-
μενος*) Corrigitur *ἀπολεξάμενος*, forte ob c. 101. *τριή-
ποντα μυριάδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ*, et *ἀπολλέαντες τὸ
ἄριστον* lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque
vero pravioris vulgatum. *Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας δέκα Αἰγυπτίων*,
lib. VI. 73. *ἐπιλεξάμενός τε ἄνδρας τοὺς ἰθὺλεις*, lib. VII. 10.
Adde *Thom. M.* in *Ἀναλέγομαι*. Quae deinceps ex duobus
Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa
optime: praeberent profecto, si pluribus abessent, glossa-
toris specimen. WESS. — Verba τὰ Ἴωνες etc. quae co-
dicibus *Arch.* et *Vind.* desunt, agnoscit noster cod. F. cum
aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum *ἐπιλέ-
ξαντο* longe diversa notione, malles utique paulo ante
ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum,
ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso
significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis
nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab.
γράμματα nonnullis interiectis repetitum; quo factum,
ut oculus librarii a priori *γράμματα* ad posterius aberrav-
erit. S.

2 seqq. *Θιμιστοκλῆς ἱπορεύετο* etc.) Callidum prudentis
Imperatoris factum memorant *Plutarch.* in *Them.* p. 116.
b. *Polyaen.* I. 30, 6. aliique: eleganter *Aristid.* I. p. 314.
ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. Sophi-
stica mihi videntur atque absurda, quae *Themistocli* tri-
buit ex *Trogo Iustinus* II. c. 12.; neque enim, ut credidit
Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc re-
rum discrimine prorsus importuna. Mendax *Scriptor Pa-
rallelorum* in *Plut.* T. II. p. 305. d. fratrem nobis fingit
Themistoclis *Agesilaum*, quem ad *Artemisium* Graeci mi-
serint speculatorem: eadem paene praebet illinc descri-
pta *Stobaeus Gesneri* p. 91. Nollem viros eruditissimos his
mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fra-
trem, *Agesilaum* quoque patrem dat *Pausaniae*, huius
narrans prodicionem p. 308. b. *Stobaei* p. 228. adeo puer
in historia, ut ne *Thucydiden* quidem legerit, citat, qui
nusquam extitit, *Chrysermum* in *δευτέρῳ ἱστορικῶν* vel *Περσι-
κῶν*. VALCK.

3. ἑντάμνων ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα) Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam ἑντάμνων. Lapidibus columnis Darius dicitur ἑντάμνων γράμματα, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum *insecans*. *Columellae* bis terve; sed alia usurpatum structura, verbum *insecandi* bis adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodiiit ornatior, *Auctor ad Herennium*, III. c. 14., ipsa pronuntiatione -- res *inserere atque insecare* (*inscribere* satis erat *Ciceroni* de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd. reciperem pro *intersecare*: idem IV. c. 49., *tanquam iubatus draco* -- circumspiciens huc et illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus adflare, --- dentibus *insecare*, lingua adspargere possit: hoc Graecis est ἰὺν ἑχρίν et ἑχρίπτειν: quorum prius *Oleario* aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia multa, *Stanlei Aeschylis* fragm. ex *Philoct.* apud *Plutarch.* T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δρακῶν ἑνέκιν, ἀλλ' ἐνέκυσιν etc. aptius alterum illud, *venenum dentibus insecat*. Scribi potuit a *Tragico* apud *Ciceron.* *Tusc.* II. c. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans* *Perrupit artus*: vulgatum *inserens* nec ad vicina neque respondet *Aeschylis* grandiloquentiae. Literas lapidibus incidere, vel *insecare*, hic ἑντάμνων λίθοις γράμματα, alibi dicitur et *Herodoto* ἐγκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. *Maccab.* II, 27., στήλην ἀναστήσας ἐνικόλαψε γραφήν: idem esset ἐς στήλην ἐκόλαψε γραφήν: qua ratione legitur in veteri tabella apud *Gruter.* *Inscr.* p. cccci. vs. 22. τὸ δὲ δόγμα τόδε κολάψαντας ἐς χαλκώματα δύο, τὸ μὲν ἐν ἀναθεῖμιν ἐς τὸ βουλευτήριον: *tabulae aereae*, quibus incidendum erat plebiscitum, χαλκώματα vocantur. VALCK.

6. ἐπὶ τοῖς πατήρας) Redi ad lib. VII. 51. Callidam *Themistoclis* inscriptionem iisdem verbis *Polyaenus* I. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; *Plutarch.* *Themist.* p. 116. B.; *Aristides* T. II. p. 191. etc. Notabile in τοῦ μίσου ἔστι ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. *Var. Lect.*] restitutum volui. Scio in μίσου ὄντας *Dioni Cass.* lib. L. p. 581. *neutrarum esse partium*; sed ἔστι per hic (nec latuit *H. Stephano*) inconmodum. Contra κατῆσθαι sive ἔσθαι ἐκ τοῦ μίσου de illis, qui rei se non miscent, et ex eius medio

quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις ἐκ τοῦ μέσου ἐκχρίσθησαν, et iterum ἐκ τοῦ μέσου κατήμινον: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι) Hinc liquet quid splendendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit: ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὡ καὶ καὶ καὶ καὶ, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τὰ ὅλα κατειργασμένους: nempe στρατεύσθε. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fregerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asiam pervaserant; sie itaque loquuntur velut annis et laboribus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Iustinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitatis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur per legatum dixisse Persa: οὕτω ἂν εἴημεν ὑμέτεροι ἀπόγονοι· οὔτε ὧν ἡμῶς οἶκος ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατεύσθαι, οὔτε ὑμῶς etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Steph. expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῶν ἔξισθε: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. obtulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὅπ' ἀναγκαίης μίζονος κατέζηυχθε) Nihil differt, rem ubi spectes, Aeschyli Prometh. vs. 108. ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζυνμαι τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγεῖς ἔπλαις ἅμ' αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basilico p. 104. c. Mox ὥστε ἀπίστασθαι legitimum solum est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἅμ' ἡλίῳ σκιδναμένῳ) Homereum ἴδον τ' ἐκκλιδναται ἥως huic creditur originem, et Aeschyli Pers. vs. 502. πρὶν σκιδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, dedisse. Non infrequens talis figura. Σπείρειν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl. p. 899. F. Spargere lumine terras Latini Poëtae, Lucretius, Lucanus, alique, in La Cerdae Comment. ad Virgilii Aen. IX. 459. Porro ἔπλαις [lin. 8.] rectum satis, nisi ἐπέπλαι malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἔσχον τῶν Ἰστιάων) Scribendum est Ἰστιάων: hinc Diodor. XI. c. 13. τὴν κατήρην εἰς τὴν Εὐ- Herodot. T. VI. P. II.

βοιαν μετὰ παντός τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν βία χειρωσάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid scribat Steph. Byz. in Ἰστρία, Ephorum cives Ἰστιαίους dixisse; sed Herodoto huius capitis initio memoratur ἀνὴρ Ἰστιαίως, quod pro Ἰστιῦς recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. E. reperitur ἀνὴρ Ἰστιαίως: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaeenses, τοὺς Ἰστιαίους, istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thucydides vocat Ἰστιαίους I. 114. Vbi memorat Euboeam operā Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. Ἔως καὶ ταύτην Ὁ Θουκυδίδης, ἐξοικήσαντες Ἰστιαίους (leg. ἐξοικήσαντες Ἰστιαίους,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον· ἡ δὲ ἱστορία πόλιος Εὐβοίας: miram in his corruptelam subiit Ἰστρία, πόλις Εὐβοίας. In isthoc egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltem octo nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pericle susceperant expeditiones Thucydidi narratas, pleraque aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἐλλοπίης μοίρης) Valla sui Codicis pravam, qualis et Arch., lectionem secutus, Ellopiae, qua de uberius Strabo X. p. 683. A., [p. 445. ed. Cas. ubi Ἐλλοπ. leni spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios] mentionem praeteriit. Vicinum τῆς Ἰστιαίηςτιδος Ionum est formae, optime hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστιαίηςτιδος VII. 175., cui, si verum amamus, prorsus idem, quod paludi Macoti, Μακήτιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20. notae, usu saepe venit. Par periculum Ἀμπρακινήταις propulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἱπαμνησάμενος) Ex Herodoteo Lexico petita Suidae interpretatio, ἀνακινήσας, traxit Vallam. Ulysses Homeri Od. E. vs. 482., τὴν γῆν ἱπαμνήσατο, aggressit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλον γὰρ ἔην χύσις ἡλδα πολλή, Ἐν δ' αἶρα μέσση λέκτο, velut in lecto cubuit. Hinc sua apte transtulit Herodotus, Φυλλάδα τε ἐπιβελὼν καὶ γῆν ἱπαμνησάμενος: et frondes iniecit arboreas terrae superingestae: sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. f. p. 240, 49. suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legitur et κόνιν ἱπαμνησάμενος. Super cadaver terram congerere, et

pulverem in cadaver accumulare propria locutione dicebatur ἐπαμῆσθαι γῆν, et κόβιν ἐπαμῆσθαι. Pro *ἐπαμῆσθαι*. scribendum usitato more *ἐπαμῆσθαι* κόβιν in Schol. ad Soph. Antig. vs. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. B. τὸ λεϊότατον ἐπαμῆσθαι τῆς θινὸς αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. Rarissimā formā activā scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἐπαμῆσαντες τοῖς πισσύναι. Formae vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285.. cui veste indutus lugubri dicitur κόβιν ἐπαμῶμενος, *pulvere sibi caput adspersens*. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἐπισσάμενον, ad Hesych. T. I. p. 1352. sic dicitur iacere cadaver, *operimento matris obductum*; quibus verbis Cicero de Leg. II. 22., istum adludebat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi iussit Σπαρτιάτας νεκροῖς, *ἐπαμῆσθαι* κόβιν, ἀποκρύψαι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 6. ὄφροντες καὶ τοὺς εἰλωτας) Magna in his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse *Hilotas*; negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia. Εἰλωτας facit ἰδιώτας, sive cives: scriptum praeterea supra c. 24 olim fuisse, ὑπολιτόμενος τούτων ὡς τετρακισχιλῶν. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιοι ἰθαίοντο νεκροί, Graecorum sunt cadavera; τίσσις vero χιλιάδης, Persarum. Haec pauca de multis. Ego vero scire maximopere aveo, quinam illi praeter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae [classiarum] ex ἰδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potuerint? *Hilotae*, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Graeci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδης τίττορες VII. 228.? Sed desino; id tantummodo adstruens, ieiunum hoc in strategemate Polyænum esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 2. αὐτόματοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρχαίης) Quae primo viderentur adpectu longe dissita, solerter sic com-

paravit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut *Arcades* hi fuisse videantur *Caryatae*. Nostro dicuntur βίου τι δέοντες, καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι: victus egentes, et in agendo desiderantes occupari, prout hic vocem ἐνεργός accipendam puto. Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὸ ἀργύριον τὸ ἔνδον κείμενον, vocabant et ἀργόν, id est οὐκ ὄν ἐν ἔργῳ: contra ἐνεργὰ χρήματα erant quaestuosae foenusque pensitantes pecuniae, monente G. Budaeo Comm. Ling. Gr. p. 271. vid. Salmas. de Trap. Foen. p. 480. Rariori usu apud Demosth. p. 547, 7. ἰδιωτὸν μου δανίσαι χρήματα εἰς τὸν Πόττον Ἀρτίμωνι - καὶ Ἀπολλοδώρῳ, ὅπως ἐνεργοὶ ᾖσιν, ut negotiarentur, sive ὅπως ἐργάζωνται ἐν αὐτοῖς, quae phrasis est in Ev. Matth. xxv, 16. VALCK. — Arcudas illos, qui hic memorantur, transfugas ex Carya Arcadiae oppido advenisse stataens Heringa, testimonio maxime Vitruvii usus erat; qui lib. I. cap. 1. originem Caryatidum quae in architectura vocantur expositurus, Caryā, ait, civitas Peloponnesi, cum Persis hostibus contra Graeciam consensit; etc. Vitruvii verba iam olim Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. Κάρυα adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique Κάρυα vel Κάρυαι nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quo tempore Graeciam Xerxes invasit, Arcadiae fuisse contributum, deinde vero Laconicae factum ditionis. S.

5. τὰ ποιοῦν) Aequè bonum τί ποιοῦν. Verissimum εἰρωτίων, [lin. 6.] unde ἀγγέλω εἰρωτίοντι IV. 145. aliaque. Malui quoque [lin. 7.] ἀγοίεν Ὀλύμπια, ut ἀγίεν Ἀπατούριαι denique θωαίοντι, praeeuntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est [lin. 11.] Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου Vallae et Arch., idem. uti videtur, ac lib. VII. 82. Tigranes haud quidem ignotus inter Persas est, Achaemenidarum gente prosemminatus; sed nusquam Artabani filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Galeo [Τριτανταίχμ. unice probanti] videor adstipulari posse. WESS. — Ad eundem Τριτανταίχμην spectare videtur, quod lin. 5. scribitur, εἰς δὲ τις πρὸ πάντων etc. S.

7. ὡς Ὀλύμπια διάγοιεν) Doctissimo G. Koenio corrigendum videbatur, ὡς Ὀλύμπια δὴ ἀγοίεν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si praebent alii Codices lectionem

quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλύμπια ἄγουσιν. Vulgatum si forsā, ut hīc, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, [lin. 9 seq.] quibus Arcades quale *praemium* esset *Olympiacum* Persis interrogantibus εἶπον, τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στίφανον, leve forsā vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς ἱλαίης τὸν ἄδόμενον στίφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympiae laudis admirator, interiecerit τὸν ἄδόμενον, ἰλλὰμ Ποῦτα-
rum, Pindari praesertim, carminibus *decantatam*. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his Pausaniae III. p. 278., ἄρχονται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν ὕμνων, προσδιδόυσιν δὲ οὐδὲν ἑς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum, προσάδουσι δὲ οὐδέν. VALCK. — Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si ἄδόμενον hīc scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' εἶπον, „τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στίφανον,“ ob oculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post εἶπον intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ εἶπον, τὸ αἶθλον εἶναι τὸν δίδόμενον στίφανον ἱλαίης. Nunc (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas „et“ velim, et parum commode post εἶπον comma olim positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent εἶπον τὸν στίφανον, nempe τὸν τῆς ἱλαίης στίφανον δίδόμενον τοῖς νικῶσι, hī vero narrarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, [lin. 7.] ubi ἄγουσι offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiciatur θωπεύουσαν debuerat; quoniam (ut iam frequentissime observāvimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAP. XXVII. 3. αἵτε σφι ἐνέχοντες αἰὲν χόλον) Li-tem, quam publicato schedae moverunt, secundum eas do. Non nescio Euripideum Hecub. vs. 1118. ἡ μέγαν χόλον Σοὶ καὶ τέκνοισι εἶχε, Sophocleumque Trachin. vs. 272. Ali-ter Herodotus lib. VI. 119. Δαρείος - - ἐνέχῃ σφι δινὸν χό-λον: et lib. I. 118. Odii Thessalorum in Phocenses exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Φωκίας ἔχθραν, ἣ προσηρῆκε Θετταλοῖς ἐκ παλαιῶν χρόνων, non tacuit Aeschin. περὶ Παράφρ. p. 46. WESS.

9. κατελήθησαν εἰς τὸν Παρνησσὸν οἱ Φωκίαις) Mirum accidit, *H. Stephanum* ad haec adhaesisse; sed comma, male punctum post Παρνησσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his *Pavius*, atque diu ante eum *Poliaenus* VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluderant. Unde deinceps ταῦτα μὲν νυν τὸν περὶ ἐργάσαντο τῶν Θεσσαλῶν οἱ Φωκίαις, πολιορκίοντας ἐαυτοὺς: ubi multitudinis numerus, περὶ spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus *Polyaenum*: Φωκίαις εἰς τὸν Παρνασσὸν κατακλισθίντες, γυλῶσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ἑπλὰ νυκτὶ πανσιλήνῃ. Sic scripserat. Vulgo illi γυλῶσαντες dcerant, damno sententiae manifesto, sicuti *Diodoro* XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus *Berglerus*. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur *Pausanias* lib. X. c. 1. ubi de *Tellia* et de *Telliadis* (infra lib. IX. 37. memoratis) *Kühnius* et *Leopardus* Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10 seq. ὁ Τελλίης --- γυλῶσας etc.) Obiter hinc *Polyaenum* p. 562. redintegravit *Clar. Wess.* ad *Diodor.* T. 1. p. 414. quo nondum usus *Koenius* ex *Herodoto* quoque vidit in *Polyaeno* legendum: Φωκίαις, εἰς τὸν Παρνασσὸν κατακλισθίντες, γυλῶσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ἑπλὰ: sic vox collocata ob similem praecedentis syllabam facile periit. *Eleum vatem Telliam*, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitae, laudat *Pausanias* et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narantur inprovisos adorti, αὐτοὶ τε ἀλημιμύνοι γύλῳ, καὶ ἰνδιδουκότες ἑπλὰ λευκὰ ὑπὸ τῇ γύλῳ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, *Pausaniae* narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium *Plutarcho* de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio praeserit *Herodotus*. VALCK.

18. ὥστε τετρακισχίλιον κρατῆσαι) Male *Valla* et consentanei τρισχίλιον. *Polyaenus* καὶ πρῶμα ἐγένοντο Θετταλῶν ἄνδρες τετρακισχίλιοι. Cur ego autem λοιπὰς [post τὰς δὲ, lin. 20.] tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiae nihil nocet. WESS. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerat *Gron.* Ignorat autem eundem noster *F.* cum aliis. S.

CAP. XXVIII. 4. ἡ ἴστι κατὰ Ῥάμπολιν) Ob oculos ista Polyaeus fuerunt VI. 18, 2. τὰ Φρον ὀρέξαντες κατὰ τὴν πόλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφορίων: dederat ergo κατὰ τὴν Ῥάμπολιν, [aut nude κατὰ Ῥάμπολιν,] quae Valckenarii iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scripsi [lin. 5.] ἀμφορέας κεινούς de Herodoti adsuetudine lib. VII. 131. [et alibi] a qua me εἰδῶλα κινεὰ καρδίας Democriti apud Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis vero constanter alias formā κεινός, pro communi κινός, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homericā forma κεινός, quam h. l. plerique codices cum vet. Edd. praeferebant: quā fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κεινός, alii communem κινός posuerunt. S.

4. κατὰ Ῥάμπολιν) Ad haec Polyaeus VI. c. 18, 2. comparanti Koenio latere non poterat, in istis, τὰ Φρον ὀρέξαντες κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Ῥάμπολιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos irretitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 759., κατὰ τὴν Ῥάμπολιν — ὕδρίας κειράμου πεποιημένας κατορύξαντες, καὶ ἐπ' αὐτάς γῆν ἐπιφορῆσαντες (Herodot. χεῖν ἐπιφορῆσαντες) ὑπόμενοι τὴν ἵππον τῶν Θεσσαλῶν. In foveas equites fuere praecipitati, equi autem ἀπερχομέντοι: quod Pausanias sumsit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ ἵπποι τὰ σκέλια διεφθάρησαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus Ῥαμπολίδης Δαίφανης, iuxta Pausan. p. 800. Δαίφαντος ὁ Βαθυλλίδου τρίτος αὐτὸς ἄρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressi cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλιωναίης τῆς Ῥαμπολίδος. De Hyampoli multis agens Iac. Palmer, in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus Ῥαμπολιτῶν τό, τε προάστειον εἶχε, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησε, apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγκοτος, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat, e Graecae linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, αἰτάρ τινα καὶ ἔγκοτον εἶχε lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐν κότον εἶχε, vice καὶ ἐνέιχε κότον. Inspice eius Prolegom.

p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem *τησιν* recusans, et lib. IX. 109. *τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ ἔχει ἔγκοτον*. Plura aliàs. WESS.

CAP. XXX. 1 *seqq.* *οἱ γὰρ Φωκίης μόνους etc.*) Si vero nititur *Pausaniae* lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocenses cum Persa, necessitate compulsi, *ὑπ' ἀνάγκης*, primum fecerunt, postea ad Graecorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum [lin. 4.] *κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν Pass.* et apud *Plutarchum* minime malum: consimile *κατὰ τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων*, quo Spartanos prosequabatur *Hegesistratus*, sive, ut ibidem, *τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους*, lib. IX. 36. 37. In Latinis talia saepe. Vid. *Cortium* ad *fragm. Sallustii* p. 936. WESS.

2 *seq.* *οὐκ ἐμῆδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν*) Verisimillimam *Herodoti* coniecturam ingeniosâ malevolentia nititur evertere *Plutarch.* T. II. p. 868. c. Sed *Herodotea* describens *Philosophus* praebet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgatâ apud *Herodotum* non deteriorem; velut in Proximis, [lin. 4.] *κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν*, nulla alia de causa, quam quia oderant *Thessalos*: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., *κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων*, propter odium, quo *Lacedaemonios* oderat: et *Thucydides*, *κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων· κατ' ἔχθος τὸ Ἑλληνῶν· κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων*, p. 67, 73. p. 239, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem *Iac. Perizonius* in *Aeliani* Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. *τὸ Μεγαρίων πινάκιον*: ubi commode *Thucydideum* *τὸ Μεγαρίων ψήφισμα* contulit *Cl. Abr. Gronov.* cuius avus *I. F. Gr.* vid. in *Livii* XXXIV. c. 26. VALCK. [8. *ἐκόντες εἶναι*] Vide *Valck.* ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 19. S.]

CAP. XXXI. 5. *ποδεῶν στινός*) *Valla* Graecum *podeon* retinuit, *Porto* laudatore: *limes* venit a *Gronovio*, ex *Salmasii* sententia ad *Solin.* p. 297. [Nobis *laciniam* interpretari placuit. De pendulo utris petiolo idem usurpatum vocab. II. 121, 70. vidimus. *Angustum terrae tractum* h. l. intelligi adparet.] *Μηλίδος* [lin. 7.] rediit ex dictis lib. VII. 198. At *Δρυοπίς*, etsi *Δρυοπίης* suspicionibus ex *Schol.* ad *Apollon. Rh.* I. 1212. ansam praebet, non move-

tur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, [lin. 11 seq.] ἐμῆδίζον τε γὰρ, καὶ οὐκ ἰδόναι Θεσσαλοῖσι, perperam arbitror a *Valla* exprimi. Caussae, propter quas Doriensium regio a vastitate manserit immunia, indicantur, tum quod Medorum illi partibus studerent, tum quia *Thessalis* consultum non videbatur. WESS.

7. τῆς τε Μηλιάδος -- χώρας) Μηλίδος, usitatam alibi Nostro quoque formam, praetulit Cl. *Wess.* in Diss. Herod. p. 127. Ad *Callim.* Mymn. in Del. vs. 287., ἱερὸν ἄστν καὶ οὐρεα Μηλίδος αἴης, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Io. Aug. *Ernesti* aptissimum dedit *Thucydidis* locum, quo Melienses etiam Ἰετῆς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem *Scholiastae Aristid.* in Cod. MS. καλῶς εἶπαι (T. I. p. 304.) Μηλίων, καὶ οὐ Μηλίδων. Μηλιοὶ μὲν γὰρ οἱ τὴν νῆσον εἰκοῦντες· Μηλίαις δὲ, οἱ ἐν τῷ Μηλιακῷ κόλπῳ. *Maliacum sinum* *Livius* XXVII. c. 30. et XXXV. c. 57. Μηλία κόλπον dixit *Herodot.* IV. c. 33. Attica contractione Μηλιά κόλπον *Aeschyl.* Pers. 486. et *Aristoph.* Lysist. 1171. ubi notat *Palmer.* in Exercit. p. 769. Μηλιά κόλπον Atticistam scripsisse puto *Philostratum* p. 551., non, quod ferri nequit, Μηλίδα κόλπ. In proximis merito *Doctiss. Koenio* Latina Graecis, καὶ οὐκ ἰδόναι Θεσσαλοῖσι, videbantur disconvenire; proque istis, etsi *Thessalis* non videbatur, ponendum, neque *Thessalis* videbatur, nempe *vastanda Doris*; horum enim ductu Persae utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 5. τοῦ Παρνησοῦ ἡ κορυφή etc.) Suo quoque nomine vocata dicitur Τιβορία. Ista quidem clarent atque aliunde firmantur; sed his interiecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρνησοῦ ἡ κορυφή, κατὰ Νέωνα πόλιν, κειμένη ἐπ' ἰωῦτῆς Τιβορία ὄνομα αὐτῇ. *Vallae* Latina: qui vertex est iuxta urbem Neonem illic sitam, nomine Tithorea: facta videntur de Graecis hoc modo scriptis, κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένη ἐπ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructus de *Laurentianis* certius iudicabit. Pro sua Linguae Graecae peritia *H. Steph.* scripsit seorsim sitam, legens κειμένη ἐπ' ἰωῦτῆς: sed nec huius sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. *Holstenii* commentum ad *Steph. Byz.* in Τιβορία vix memorari meretur: Latina *Palmerii* in Graecia

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graecę dici posset διεσθαι ὄμωλον ἐφ' ἑαυτοῦ: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in *Var. Lect.* dixi: latina eiusdem versio hæc erat, *vertex* --- in *se aptus turbæ capiendæ*.] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis contilium, in quod συνέδριος suos mittebant civitates, τῷ Φωκιδὸν dictum: vid. *Pausan.* X. p. 805. 808. 882. 892. Iam suspicor, *Neonem* urbem dictam *χειμένην ἐπ' ἑωυτῆς*, quod *seorsim posita*, *suique iuris*, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest *ἐπ' ἑωυτῆς εἶναι*, vel *κίεσθαι*, vel *οἰκίσθαι*. Nusquam istius urbis incolae memorantur Νεῶνιοι, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessalis, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτονόμους οἰκῆσαι: quae phrasis est *Thucyd.* II. c. 63. Ut huius et aliorum, sic *Herodoti* est *κίεσθαι ἐπ' ἑωυτοῦ*: lib. II. c. 2. *infantes* voluit ἐν στήγῃ ἱρήμῃ ἐπ' ἑωυτῶν κίεσθαι, *seorsim iacere*: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi εἶχον ἐπ' ἑωυτῶν μάντιν, *suum sibi habebant haruspicem*, ab illo Mardonii diversum. Urbem Νεῶνα hinc *Steph. Byz.* adnotavit. Occasione loci *Demosthenis* de falsa Legat. p. 232. *Harpocration* in Νέωσιν urbem hanc Phocidis *Herodoto* dictam scribit Νεῶνα, Νεῶνας *Androtioni*. Ex *Herodoto* *Pausanias* X. [c. 32.] p. 878. ὄνομα Νεῶνα μὲν τῇ πέλει, Τίθορταν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασοῦ τὴν ἄκρην. In verticem *Parnassi*, sic vocatum aevo *Herodoti*, qui erat ex adverso urbis *Neonis* [κατὰ Νέωνα πόλιν] *seorsim sitae*, [χειμένην ἐπ' ἑωυτῆς] *miseri* *Phocenses ἀννείκαστο*, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν: quae *Clar. Wess.* declaravit, *Diss. Herod.* p. 198. VALCK.

6. κατὰ Νέωνα πόλιν χειμένη, ἐπ' ἑωυτῆς) *Distinctio* *Cl. Gronovii* est, cuius rescripta *H. Stephano* et *L. Holstenio*, locique novam dilucidationem, *Notae* repraesentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, κορυφὴ κατὰ πόλιν χειμένη, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea *χειμένην ἐπ' αὐτῆς*, *sitam* in eo, non ἐπ' αὐτῆς, quae divinatio docti viri. *Parnassi cacumen* *Tithorea* urbem habuit *Neonem*; praeruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero *Neonem* isto in iugo, testes *Pausaniam* ac *Plutarch.* in *Sulla* p. 461. n.

fero; Tithoream, quæ Neon quondam, in eo locantes. Præterea ἡ ἐν τῇ δὴ ἀνηνείκαστο non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas comportarant, sive ἀνεκνεύσαντο, ut belle ibid. Plutarchus. Probe recòrdor, Eustathium [loco in Var. Lect. citato] hinc accepisse ἡ Σπάρτην ἀνηνείκαστο, et explicasse ἀνίστασθαι, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ἡ τὸ Κωρύκειον ἀνηνείκαστο, similiaque lib. III. 148. WESS. — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένη scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένη scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videatur veram esse scripturam κειμένη, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugiissent Phocenses, commode dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatum aliquem Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc acil. nomine ea ætate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreæ. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3-5. καὶ κατὰ μὲν Ἰκαύσαν etc.)

Annumeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam discrepans, Pausanias X. 3. Δρύμον adpellat Δρυμαίαν, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τεθρώνιον cum Steph. Byz. Τεθρώνιον, Eustath. Θρόνιον, non bene: id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias, teste Aeschine περί Παραπρ. p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφικλείαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφειλίαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime Sylburgius. Ἀμφίκλειαν scripsisse Herodotum, Stephanus Byz., et quæ de tituli origine subdit ipse,

testimonio sunt. Τριτταξ affirmat. praeter Thucydidem Ethnographus: hinc Hesychius Τριτῆς γυνή, οἱ ἀπὸ Τριτῶν πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλεσίον Φωκίδος. Reliquis non inmoror, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15: WESS.

Ibid. κατὰ μὲν ἔκαυσαν Δρύμον etc.) Secundum Plutarch. T. II. p. 868. s. narraverat Herodotus, τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακαυθῆναι: scribere saltem censor debuit πεντεκαίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πιδίας dixit et Τριρίας, ceteras omnes, iisdem plerasque nominibus memoratas Pausaniae, solo postea temporis aequari iussit Amphictyonum praesidio ferox Philippus Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello sacro finem imposuisset. Praeter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceterae Phocidis urbes, quae praecipuae erant duae et viginti, triste solum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii. urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quae hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae suo loco restituisse, quae in alienum immigrarunt lib. X. [c. 34.] p. 885., ἐν ταῖς Φωκίων πόλεσιν, ὅς ὁ Μῆδος ἐνέπρασεν, ἀριθμῆται καὶ τὴν Ἐλάτειάν ἐστιν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡροδότου λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ νῦν ἐστὶ χρηστήριον) Celebris eius in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. [p. 423. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανοπίων τὴν πόλιν etc.) Daulidem et Panopea Poëta in Catalogo, [Iliad. β'. 520.] uti situs requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae inflammarent, Αἰολιδίων titulus oppidi conplecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Graecia

ignorat: Gronovius reperisse se in Plutarchi Lucullo pag. 479. D. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στείρου αἰολίζοντες. Demiror tamen vehementer, istos huc αἰολίζοντας advocari, qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide Plutarchus, in eam Phocidis partem conmigrarunt. Ficulneum ergo Aeolidis illi praesidium. Quid itaque? Menda se vocabulo insinuavit; scripserat ΛΙΛΑΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΟΛΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem ante hos quinque annos Cl. Valckenarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw conjecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode venit. Λίλαια, Lilaea, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore Pausania lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit, potuit vitare. WESS. — Ex Med. Αἰολιδέων posuit Gronovius pro Αἰολιδων: Aeolidensium, Valla. Palmer. Graec. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac Aeolide mentionem fecisse. Iisdem paene servatis literarum ductibus iam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Λιλαίεων. Quo quisque colore suum errorem incurstaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Persae τῶν Πανοπέων τὴν πόλιν ἐπέπρησαν, καὶ Δαυλίων, καὶ Λιλαίων: Panopensium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lilaeensium; atque adeo Panopen, Daulida, et Lilaeam, Λίλαιαν: hinc, auctore Steph. Byz. fit Λιλαεύς. Iuxta Pausan. X. [c. 8.] p. 817. οἱ Λιλαεῖς -- ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν πέμματα ἐπιχώρια ἀφιάσιν, accolebant Cephisi fontem: ab interitu tutos praestitit Homerus, a quo praeter ceteros Phocenses Lilaeenses etiam intexuntur Boeotiae, Ἰλ. B. 523 seqq. Οἱ Κυπάρισσον ἔχον -- καὶ Δαυλίδῃ, καὶ Πανοπήῃ, Οἳ τ' ἄρα παρ' ποταμὸν Κηφισσὸν διὸν ἔναιον, Οἳ τε Λιλαίαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο. A Philippo solo aequatae hae primae memorantur urbes Pausaniae pag. 805., Λίλαια, Τάμπολις, Ἀντίκυρα, Παραποτάμιοι, Πανοπεῖς, Δαυλῆς: veteres omnes, partim Homeri carmine nobilitatae, partim Xerxis furore: de Lilaea Palmerius egit Graec. Ant. VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. πάντα δ' ἐπιστάτο) ἐπιστάτο et ἡπιστάτο suum Herodotus fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἐπιστάτο aut ἐπιστάτο. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ θεὸς σφαιρῶν οὐκ ἔα κνίην) Colorem ex his *Pausaniae* duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene *Kühnius*. Illud τῶν ἰωῦτοῦ προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ ἔστιν εἶναι ἰωῦτοῦς Ἰώνων προκατῆσθαι, φρουροῦντας τὸν πᾶντα χρόνον. Inde στρατηγοὶ προκατεδιδόμενοι τῆς χώρας, qui regionem fuerunt, *Artapani* apud *Euseb.* Praep. Evang. IX. 27. **WESS.**

10. εἰς τὸ Κωρύκιον ἀντρίον) Cultissimam antri descriptionem *Pausanias* X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo *Aeschylus*, ut alias monui, *Eumenid.* vs. 22. **WESS.** — Aliud fuit in Cilicia nobile *Corycium antrum*, de quo ad *Cebetis* Tabulam c. 26. p. 343. dixi; ubi huius in Parnasso monte cognominis antri memoria, animum meum fefellerat. S.

13. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτου, unicum nobis sistit: serior aetas plures *Prophetas* (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, *Plutarch.* T. II. p. 410. F. *Aelianus* Hist. Animal. X. 26. Vid. *Ant. van Dale* de Oracul. c. 5. pag. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφητίαις sive *Pythiis* et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus *Prophetis*. Vid. ad *Diodori* lib. XVI. 26. **WESS.**

CAP. XXXVII. 4. ἔσωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξήντησεν.) Hic sane miror cur ἔξωθεν scribi maluerit *H. Steph.* quod, me iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἔξω infra recte scriptum in istis, θωῦμα -- καὶ τοῦτο κάρτα ἐστὶ, ὅπλα ἀρτία αὐτόματα φανῆναι ἔξω προκείμενα τοῦ θνῶ. Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrati, ut heroës Delphorum *Phylacus* et *Autonous*, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante *Leuctricam* pugnam, *Thebis*, ut ait *Callisthenes*, in templo *Herculis* valvae clausae repagulis subito se ipsae aperuerunt, (ὡς τοῦ Ἡρακλείους εἰς τὴν μάχην ἐξωρημίνον, *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 348, 11.) armaque quae fixa in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: *Cicero* de *Divin.* I. 34. Plura, praeter ceteros, narrat illic prodigia *Xenophon*, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen

dixisse fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προσηκόντων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Aceratus, externatus praesentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam αὐτόματα ἔξω προκείμενα τοῦ νοῦ? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7 seq. τῆς Προνηΐδος Ἀθηναίης) Magna Vind. ex servata descriptione veriore laus, cumulationior futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam formam semper oportet; nam Προναίης in Demosthene, Aeschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐν μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοὶ) Haec prodigia, si prodigia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κεραυνοὶ τε ἰφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀπορραγίσαι πίτται τοῦ Παρνασοῦ, δειμᾶτά τι ἄνδρες ἰφίσταντο σπλῖται τοῖς βαρβάροις. Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854., Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV. 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; --- quae manus tota imbris et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territos et superstitione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

16. ἀπορραγίσαι δύο κερυφαὶ) Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptorea poena involvit, κεραυνοὶ τε ἰφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀπορραγίσαι πίτται τοῦ Παρνασοῦ. Ipsam tamen Apollinis aedem dirēptam a Persis atque incendio foedatam diffitentur: non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἱερὸν λύχιον, aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore.

Herodotus tacet, immo infitiat *lib. II. 180*, et *V. 62*. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἐπισθαλ σφι) Sexcenties μέζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, *Plato Apol. p. 20. v. Isocrates Evagor. pag. 192. A. etc.* Idem et hic olim fuisse, optime *D'Orvillius ad Charit. II. 4. p. 182.* coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat Noster μέζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo *Iosephus Antiq. lib. I. 19, 1. ὅψεις ex scalis κατιούσας, σιμνότερον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχούσας.* WESS. — Unà tantum litterà ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰδὼν in *Herodoteis Codd.* aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corrigebat *G. Koenius: ὁπλίτας μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας, armatos hominum staturà altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. vs. 312., ubi est 1079. Τυγὴ δὲ, θῆλυς οὔσα, κοῦκ ἀνδρὸς φύσις: id est οὐκ ἀνήρ.* Koenii coniecturam *D'Orvillianae* (ad *Charit. p. 182.*) longe praeferendam, et veram arbitror; nam, admissa *Cl. D'Orvillii* lectione, si μέζονα quis scribat, μέζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solum orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide *Var. Lect. κατὰ ἀνθρώπων φύσιν* idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod *Wesselingio* placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adiaci subinde solitum, non prorsus abundat, sed *continuitatem* quamdam videtur indicare: quod perspete etiam *Hermannus* intellexit, *Adnot. 228. ad Viger.* monens, ληρεῖς significare *nugaris nunc*; ληρεῖς ἔχων autem, *nugator es.* Cur vero id participium non nisi cum verbis *nugandi, iocandi* et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόνοον) *Phylacum*, eiusque τίμιος ad *Minervae Προμήνης* templum, habet *Pausanias X. 8. pag. 817.* praeter quem *Brenni* expeditione tres templo subvenisse heroas, *Laodocum, Hyperochum* et *Pyrrhum*, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Ὑπέρροχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε καὶ Πύρρος: οἱ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπιχώριον Δελφοῖς ἀπαριθμοῦσιν ἤρωα, *Pausan. X. pag. 854.* Hinc *Λαοδόκου* nomen ponere[m] [apud eundem *Pausan.*] *lib. I. [c. 4.] pag. 11., loco*

τοῦ Ἀμαδέκων. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylaco* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus *Dianae* *Minervae*que aedibus occurrentes. Apud *Pausaniam* Pyrrho comites duo dantur mares, Ἐπίρρχος et Λαοδόκος. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur Ἐπιρόχη et Λαοδόκη: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex Hyperboreis detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., οὐνομάζουσι ἄλλοι εἶναι Ἐπιρόχην τε καὶ Λαοδόκην. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Ἑταμπείῃ κορυφῇ) Una litera minus scribendum Ἑταμπεί. Innotuit ἡ Ἑταμπεία πέτρα ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προνοίας, perperam: legitimum Delphis anticae *Minervae* titulum Προνοίας praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir* clariss. ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* *Siculus*, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni Iovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνάμα τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μέγιστα νίκης Δελφοὶ μὲν στήσαν, Ζηνὶ χαριζόμενοι Σὺν Φοίβῳ, περὶ λίπετον ἀπώσαμένοις στίχῃ Μήδων, καὶ χαλκοστήφανον ἔρυσσάμενοις τίμνω. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσαμένοι et ἔρυσσάμενοι.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξέλιπον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπώσαμένοι, templumque ἔρυσσάμενοι: sed eleganter dicuntur Ζηνὶ χαριζόμενοι σὺν Φοίβῳ, id est Iovi et Apollini, ἀπώσαμένοις στίχῃ Μήδων, et ἔρυσσάμενοις τίμνω: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* in *Δίρῃς* --- ἔπιρ ὁ Ἰάσων --- σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex *Dio-*
Herodot. T. VI. P. II. H

doro Epigramma Analectis suis inseruit *Brunckius* Tom. III. pag. 178. num. cXLIII. vulgatam tenens scripturam, quam et *Iacobs* Animadv. T. III. P. 1. p. 370. contra *Valek.* ex ipsius *Herodoti* verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπιστάμενοι et ἐυστάμενοι, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. *Koen.* ad *Gregor.* Dial. Doric. §. 131.) terminationem οι idem ac ωι et ω valere, sententiamque esse gratum facturi Iovi, qui cum *Apolline* Medorum catervas abegit, etc. S.

CAP. XL. 9. ἐν τῇ Βοιωτῇ ὑποκατημένους) Uberius ista *Plutarch.* Themist. p. 116. c. In *Isthmi* munitione varios sedant docti homines, ablataque [ις] praepositione, [lin. 10 seq.] τὸν Ἴσθμόν αὐτοὺς τευχόντας, τὴν Πειλοπόννησον περὶ πλείστου etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septo, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex *Arch.* enotavi, καὶ τὴν Πίλοπ.; sic cessat difficultas. Conf. *Diodorum* XI. 16. *WESS.* — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLI. 6. τῷ χρηστηρίῳ τε βουλ. ὑπηρ.) Hic tutissimum erit exspectare quid Codices nobis sint daturi. πειθόμενοι in optimis si omittitur, non displicebit a *Gronovio* proposita lectio. Participio servato, *Koenius* commodum inesse sensum putabat sic scriptis: ἔσπεισαν δὲ ταῦτα ὑπεισθῆσθαι πειθόμενοι, τῷ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι ὑπηρετεῖν: transferens nempe τὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consulerent; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῷ κηρύγματι videlicet: istud placitum opinor in exilium damnatae vocis patrociniū. *VALCK.* — At vide *Var. Lect.* nec dubitabis πειθόμενοι istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλόμενοι ὑπηρετεῖν. S.

8. ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως) *Eustathio* in *Odys.* pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. Bas.] οἰκουρὸς δρυκων, φύλαξ τῆς πολιᾶδος: etiam *Hesychio* in *Οἰκουρὸν ὄφιν*. Altus ibi fuit usque in *Philostrati* aevum, *Icon.* lib. II. p. 837., ubi nonnulla *Olearius*, sed plenissime *Io. Meursius* *Cecrop.* c. 20.

Ceterum ἡδισταίῃσθαι [lin. 9.] priscarum schedarum sentio Ionum esse, qualia ἰερωταῖν, ὀρίνν, Φοιτίειν, et ἱκνηδίων inf. c. 118., quibus saepe vis inperite illata fuit. WESS.

8. et seqq. ἔφιν μέγαν, Φύλακα τῆς ἀκροσ. etc.) Io. Meurs. in Cecropiae suae c. xx. ad hunc arcis custodem illustrandum verba quidem attulit *Plutarchi* e T. I. p. 116. e. *Philostr.* Icon. II. p. 857., *Hesychii*; sed, quo nitebatur *Hesychii* nota, locum omisit *Aristophanis* *Lysist.* vs. 760., 'Ἀλλ' οὐ δύναμαι γὰρ οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἢ πόλει, Ἐξ οὗ τὸν ὄφιν ἴδον τὸν οἰκουρὸν πιτε. Schol. τὸν ἱερὸν δράκοντα, τὸν Φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (ἢ τῆ ἀκροπόλεως). Huic draconi, iuxta *Herod.* [lin. 10 seq.] ὡς ἰόντι, ἐπιμῆνια ἐπιτιλίσουσι προτιθέντες τὰ δ' ἐπιμῆνια μελιτόεισσά ἐστι. Postremum adfirmat legitimam scripturam vocis Atticae μελιτοῦττα, [Athenaeo saepius memoratae, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.] cuius vice saepius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat apud *Thom. M.* in *Μελίπικτος*. *Eusebius* c. *Hierocl.* p. 466. non dederat τὰ μελιτοῦττα, sed τὰς μελιτούττας καὶ τὸν λιβαυρόν. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recentem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custodi, ἐπιμῆνια ἐπιτιλίσουσι. Ex oratione *Lycurgi Harpocrat.* attigit Ἐπιμῆνια, quorum rarissimam occurrere mentionem et ex *Harpocr.* licet aestimare, et e *Valesii* nota. Testamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum *Gruetero* *Inscr.* p. ccxviii. col. 2. vs. 53. offert ἀμέρας τρεῖς ἐπιμηνίος, id est ἐπιμηνίους, quibus sacra fieri voluit Testatrix; saepius verbum ἐπιμηνιεύειν, et alia plura, quae frustra quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam e melle apud *Herod.* dicuntur Athenienses draconi singulis mensibus προτιθέντες. Ut οἱ ἄρτοι τῆς προβίσεως, quos licebat φαγεῖν τοῖς ἱερεῦσι, sic panes nonnunquam memorantur apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. *Athen.* lib. III. pag. 110. d. Ἐγκρηθίας, δὲ καὶ Ἀλεξανδρεῖς τῷ Κρόνῳ ἀφιερῶντες προστιθ. (leg. προτιθίσαι) ἰσθίειν τῷ βουλομένῳ ἢ τῷ τοῦ Κρόνου ἱερωῖ: conf. IV. p. 137. e. VIII. p. 346. e. *Hesych.* in *Θιαγοῖς*, et *Pausan.* lib. IV. [c. 20.] p. 501. IX. [c. 19.] p. 747 fin. VALCK.

14. καὶ προθυμότερον) Valere nequit καὶ πρότερον, nisi si ἢ καὶ προτ. scribatur. Equidem pro pravo puto, atque ex descriptionis compendio. Themistoclis conmento sacer-

dotes in vulgus sparserunt, ὡς ἀπολείπει τὴν πόλιν ἡ θεός, ὑφ' ὀφθαλμοῦν πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plutarch. Themist.* pag. 116. D. Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον) Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξέλιπον τὴν πόλιν. *Valla*: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis haec erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον: voculam μᾶλλον Noster etiam addit comparativis; quem morem attigi supra p. 171. [Adn. ad II. 137, 19.] VALCK.

CAP. XLII. [8. ὅσπερ ἐπ' Ἀρτεμ.) Non spernendum ὅσπερ, quod est in F. pro ὅσπερ, ut saepe apud Poëtam. S.]

CAP. XLIII. [2. Λακιδ. ἱκαίδεκα) Iidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 9. S.]

6. Μακιδόν ἔθνος) Praeclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa *Cl. Salmasius*, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio, an Dryopis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quae ab urbe Dryope apud *Stephan. Byz.* dicta est circa Hermionensem sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato haec Nostri adfuissent: finitur enim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur omnia. *Hermionenses* autem, cum Dryopes, ab Hercule superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, *Pausanias* lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eosdem Δωριεῖς τοὺς ἐξ Ἀργεὺς adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam Asinen Argolicae regionis, ut ipsi iactabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam habitarent. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multae diassensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1-3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους -- νῆας ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν) πρὸς πάντας, prae aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi not. De numero CLXXX. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiam partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. μῦνοι. ἐν Σαλαμῖνι γὰρ etc.) Vide *Var. Lect.* et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post μῦνοι paene evanidum esse in

nostro exemplo animadverto: quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec maiori opus erat. S.]

7. τὴν περὶ τῆς Βοιωτίας) Unde Pieriam, qualem in Boeotia non novi, acceperit *Valla*, satis nunc in aperto. Περὶ τῆς Βοιωτίας, quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus; cuiusmodi περὶ τῆς Ἀσίας Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, *Peraea* apud Livium lib. XXXII. 13. WESS.

10 seq. Πηλασγοί, ὀνομαζόμενοι Κραναιοί) Clar. G. Koenius in litteris ad me datis, *Multa*, scribit, sunt in his quae me offendunt. Primo *Cranaos* dictos fuisse sub *Pelasgis*; deinde vero *Cecropidas*; quum *Cecrops* *Cranaum* aetate praecesserit. Quid scripserit *Herodotus*, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat: ἐπὶ μὲν Πηλασγῶν - - - ἴσαν Πηλασγοὶ ὀνομαζόμενοι· ἐπὶ δὲ Κέκροπος βασιλῆος ἐκλήθησαν Κεκροπίδαι· καὶ ἐπὶ Κραναιοῦ Κραναιοί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset *Herodotus*; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo *Scymnus Chius* invenit, cuius ista sunt in *Perieg.* vs. 558. Ἐξῆς Ἀθήνας Φαειν οἰκητὰς λαβὼν Τὸ μὲν Πηλασγούς· πρῶτον, οὗς δὲ καὶ λόγος Κραναιούς· καλεῖσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα Κεκροπίδας, etc. tum vs. 564., Ἡρόδοτος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφων. *Scymni* testimonio, quem tunc *Marcianum* vocabant, usus est *Meursius* in *Regn. Att.* p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia *Eustathii* verba in *Dionys.* vs. 423. VALCK. — De *Atheniensium* origine *Pelagica* conf. lib. I. c. 56. et alia *Nostri* loca ibi citata in *Annot. ad c. 56, 10.* Adde *De la Naxos* in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XXIII. p. 125 seq. S.

11. ὀνομαζόμενοι Κραναιοί) Io. *Meursium*, haec loco non suo deposita arbitratum, in ordinem *Gronovius* coëgit iustissime; addi potuerat, quod *Bouherius* Diss. *Herodot. c. 9. pag. 99.* tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege *Cranao* *Athenienses* *Cranaei* fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperam et petrosam, κραναιήν, regionem haberent, quae *Salmasii* doctrina, *Ling. Hellenist.* p. 359. Ad veritatem propior *Berkelii* accedit suspicio, ad *Steph. Byz.* Ἰωνία, in vicinis excidisse vocem Ἐρεχθίδαι: fuisse primitus, Ἀθηναῖοι Ἐρεχθίδαι [Ἐρεχθίδαι]

μετανομάσθησαν. Verborum enim et rei nexus coniectanti adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγινῆται τριήκοντα) Suspicio plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri convenient, duo et quadraginta; legendumque adeo δύο καὶ τεσσαράκοντα: quonitatur argumento haec divinatio, dicitur ad cap. 48. VALCK. — Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. Αἰγινῆται δύο καὶ τεσσαράκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τριήκοντα δι' ἧς -- ἰναυμάχῃσαν, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux, pro illis deinde τριήκοντα δι' ἧς etc. nil aliud posuit, nisi Ceux (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis, étoient excellens vortiers. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII, quem hic ab Herodoto positum fingunt, his libenarios omnes in numerum xxx. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 6 seq. notata. S.

9. Κίῳ) Vide huius libri c. 1. Revocavi [lin. 10.] ἀπ' Ἀθηνῶν, usus Eustathii consensu. Sic ἀπὸ Κορίνθου, ἀπ' Ἐπιδάυρου, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naziorum naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9 seq. Κίῳ --- ἔθν. Ἴων. ἀπὸ Ἀθηναίων) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κεῖοι --- ἔθνος ἐὼν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων: et paulo post, Νέξιοι --- Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γυγονότις: c. 48. Siphnii et Seriphii Ἴωνες ἐόντις ἀπ' Ἀθηναίων. Ad lib. II. c. 7. loca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηνῶν scribendum pro Ἀθηναίων: ad ista haec poterunt adiungi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei aliique insulani dicuntur Ἴωνες ὄντις καὶ ἀπ' Ἀθηναίων, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur ἔθνος Δωρικὸν ἀπὸ Κορίνθου: c. 46. Aeginetae Δωριεὺς ἀπὸ Ἐπιδάυρου: c. 48. Melii γυγονότις ἀπὸ Λακεδαιμόνων. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (ἰθὺς Ἰωνικὰ) ἀπὸ Ἀθηνῶν, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A - C. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim evenerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύθιος) Qui Κύθιος illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugae. Cretenses Graecis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Κύθιος, ex insula Cythno; quos suis in achedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. K., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad Aeliani Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styrcensium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. WESS.

CAP. XLVII. 7. καὶ μὴ, τῆς ἡρχι --- Φάλλος) Unam navem ab opulentissima tum Italiae civitate Graecis auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. [c. 9.] p. 818. Phayllus Crotoniata ἱναυμάχῃσι καὶ ἱναυτῇσι τοῦ Μῆδου, καὶν τε παρασκευασάμενος οἰκίαν, καὶ Κροτωνιατῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιδήμιον τῇ Ἑλλάδι ἀνέβησεν: ubi scribendum potius ἱναυμάχῃσι. Sic Atheniensis Clinias ἱστρατεύετο --- οἰκὴν καὶ, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocicis: et videtur omnia, quae de illo narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse Πυθιονίκην: addit Pausan. Ὀλυμπίασι μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νίκη. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo praeter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. 8. p. 302. VALCK.

Ibid. Φάλλος) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, ἰδιόστολον ἔχων καὶν ἔπλευσεν.

αἱ Σαλαμῖνα, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in *Plut. Alex.* p. 685. d. Nimirum suis instruxit in pensis navem, inque eam Crotoniatas, tum in Graecia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud *Pausan.* X. 9.; *Crotoniatas* autem *Achaeorum colonos* describit *Strabo* lib. VI. p. 402. B. [p. 262. ed. Cas.] WESS.

CAP. XLVIII. 6 seq. Ἀριθμός -- ὁ πᾶς τῶν νῶν --- τριηκόσιαι καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ὀκτώ. Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum *Valla* scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis diminutisve suspicio cesset omnis. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non aequante hanc summam. Ubi vero et in cuius populi naves irrepsit, non divino. WESS. — *Graecorum classis ad Salamina* hic *navium* fuisse dicitur *trecentarum septuaginta et octo*; sed si sedas ad calculos, quidque singulae dederint civitates iuxta c. 43 seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves ccclxvi. Iam vero ex *Arch. Cod.* nobis hic offeruntur non ccclxxviii; sed tantum ccclviii, ὀκτώ καὶ πενήκοντα καὶ τριηκόσιαι: totidemque repertae sunt in *Cod. Vallae*. Si vel eadem praebent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus*, ut hic vulgatur, ccclxxviii. Venit enim ad ceteras, praeter *Lemniam*, (VIII. cap. 11.) navis e Teno missa: hae duae numerum ccclxxx. explesse Nostro dicuntur infra c. 82., ἐξῆκταυτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδοήκοντα καὶ τριηκοσίας νῆας: ut adco is numerus suspectus esse nequeat. Ubi nam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46. in *Aeginetis*: hi non xxx, sed dedisse naves videntur xlii. *Athenienses* dederunt naves clxxx; *Corinthii* xl; plusquam xl dederunt *Aeginetae*; nam post *Athenienses* maximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat *Herodotum* accurate, *Pausaniam*, in *Corinth.* p. 178. [lib. II. c. 29.] scribentem, *Aeginetas* ἰν τῷ Μηδικῷ πολέμῳ παρασχίσθαι πλοῖα μισρά γὰρ Ἀθηναίους πλείστα. Iam vero numeri postulant *Herodotei*, ut dederint *duas et quadraginta*. VALCK.

[Si *Herodotum* ipse edidisset *Valckenarius*, non puto equidem ausurum fuisse *Virum*, ut doctissimum, sic prudentissimum, suam istam coniecturam, quamvis certam sibi

visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a *Borh.* et *Larch.* cap. 46, 2. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subiecta declarasse. Immo vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab Herodoto subductam *CCCLXXVIII* navium nullâ aliâ ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus *Aeginetas* ad hoc bellum *naves XLII* contulisse; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus *Herodotum* cap. 46, 2. non *xxx*, sed *XLII*. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, praeter *xxx* *triremes*, quae pugnae ad *Salaminem* interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suae insulae tuerentur. Atqui, quum haud procul a *Salamine* sita *Aegina* esset, in quam complures etiam *Attici* cives uxores suas et liberos deposuerant, iure meritoque naves eae, quae *Aeginam* custodiebant, perinde atque reliquae in censum hoc loco venire debuerunt, ubi summa *Graecanicarum omnium navium adversus Persas instructarum* subducitur. Quod si igitur illas naves *Aeginam* custodientes ponamus fuisse duodecim numero, universae summae *CCCLXXVIII*. constabit ratio, et nihilo minus iustus fuerit numerus *xxx* navium, cap. 46, 2. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. ἢν νικῆθῶσι) Pravum *Med.* et sequacium εἰ νικῆθῶσι inconsulte, ex *Valckenarii* monitu ad lib. II. 52., inculcabatur. WESS.

Ibid. εἰ νικῆθῶσι) Ferri nequit; revocabitur sincerum ἢν νικῆθῶσι. Cl. *Perizon.* in *Aeliani* Var. II. c. 36., ad εἰ δὲ ἀποθάνω, quod Codices offerunt, ἰὼν δὲ ἀποθ. spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus sperneret τὸ εἰ ἀποθάνω ut soloecum, alterum ἰὼν ἀποθ. tantum admisit: in his saepe fuit a viris doctis peccatum. VALCK. — Diversa ratio erat II. 52, 14. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi εἰ non si, sed an, utrum, significat. S.

10. ἐν Σαλαμῖνι μὲν ἰόντες) Speciem praefert *Arch. μενιόντες*, quoniam tali in negotio c. 57. ὥστε αὐτοῦ μενίων, et cap. 62. οὐ εἰ μενίεις αὐτοῦ. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. WESS.

[12. ἐς τοὺς ἰωντῶν ἐξοίσεισθαι) Suspiciatus eram ἰωνῶν.

σονται legendum, quod idem ac *ἰσωθήσονται* valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 76, 14. S.]

CAP. L. 6. αὐτῶν ἱκλειοπέδων εἰς Πελοπόννησον) Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus ἐπιφύγισαν εἰς Πελοπόννητον πανδημί, haec explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox [lin. 8.] Θίσπιάν τε καὶ Πλάταιαν more Homérico Iliad. B'. 498. et 504.; de praelio tamen ad Plataeas ἐν τῇ Πλαταιῇσι μάχῃ lib. VII. 231. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. WESS.

CAP. LI. 3. ἐν τῷ διβαίνειν εἰς τὴν Εὐρώπην) Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnancia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellespontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persae ad Hellesponti oram contriverunt, idem eos fretum tramisisse. Calliadae, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., Diogenem Laërtium et alios celebratissima est. WESS.

7. ταμίαις τε τοῦ ἱεροῦ) His declarandis operam S. Petitus Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut aliàs dictum, inpendit. WESS. — Bene Schulzius, praeunte Larchero: „Ταμίαι τοῦ ἱεροῦ, Quaestores templi Miner-
„vae in acropoli, quibus thesauri publici custodia man-
„data erat. Vid. Harpocrat. in Ταμίαις, Pollux VIII. 9. segm.
„97. et Suid. in voce.“ — Consuli etiam poterit Larchero laudatus Aristoph. Lysist. 173 seq. S.

[9. θύραις τε καὶ ξύλοις) Θύραι, tabulae, asseres, ut lib. II. 96, 15 seqq. S.]

10. ὑπ' ἀσθενείας βίου) Sic scribi quoque poterit II. c. 47., οἱ δὲ πάντες αὐτῶν ὑπ' ἀσθενείας βίου etc. Ionice pronuntiabatur ἀσθενίη, εὐνη etc. veteribus Atticis Ποῆτις προμηθεῖα· εὐσιβία· etc. Pauperculos Noster vocat χημάσι ἀσθενιστέροις II. 88. τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς est apud Thucyd. I. c. 5. conf. Philinus apud Harpocr. in Θιωρικὰ, et Lysias p. 3. VALCK.

11. πρὸς δὲ, αὐτοὶ δονέοντες) Ambigo scribam-ne de eodum iudicio, πρὸς δὲ, καὶ αὐτοὶ δοκ. et [lin. 13.] pro καὶ αὐτὸ δὲ, extrusâ copulâ, αὐτὸ δὲ τοῦτο etc. Videtur enim sic melius sermo procedere. Rem ipsam lib. VII. c. 142. attingit. WESS. — Posteriori loco copulam abiecti, temere

a nonnullis olim adiectam iudicans: priori loco (*lin. 11.*) commodè καὶ adiicietur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ comma posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, praeterea vero etiam; ne fortasse iuncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ δοκίοντες ἔξερηκίνας τὸ μαντήϊον τὸ ἢ Πυθίῃ σφί ἔχρησι, τὸ ξύλινον τιῆχος ἀνάλωτον ἴσασθαι: in his τὸ ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήϊον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsis edixerat Pythia, putabant ἔξερηκίνας, mentem Dei adsequeuti. VALCK. — In codicum consensu tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an talem loquendi formam, τὸ μαντήϊον τῷ ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitus esset Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον, quem vocabant Ἀρήϊον πάγον, Io. Meurs. hinc attigit in Areopag. c. 1., in ipsa rupe illustranda parce versatus. Illinc manarunt formae loquendi, ἀνίεναι, vel ἀναβαίνειν εἰς Ἀρειὸν πάγον: εἰς Ἀρειὸν ἀναχθῆναι πάγον, Diogen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin. I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: imo detulit reum, somnianti divinitus indicatum; non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitae Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5 seq. τῇ δὲ οὐκοτέ τις ἐφύλασσε) Quia mox suo loco legitur μήποτε, hic non displicet lectio marg. Steph. τῇ δὲ οὐτε τις ἐφύλασσε. His Io. Meurs. usus est in Cecrop. c. 4. et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἐρὸς τῆς Κίρκης θυγατρὸς Ἀγλαύρου) Instaurata arce, absolutisque a Pericle eius Propylaeis, prope ea in praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. περὶ Παραπρεσβ. p. 264. testificante. Qua de aede Io. Meursius Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius premens S. Petitus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Insequens καί τοι περ non nemini molestum accidit, καίπερ, sicuti in schedis quibusdam, formanti: quo minus adstipuler, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. καίτοι περ χρὴ πάντα εἰδέναι τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, inpedit. At hoc momenti non magni. WESS.

14. τοὺς ἱκέτας ἐφόνειον) Si Corn. Nepos in Them. c. 4. haec ob oculos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in arce

invenerat, incendio delevit, suspicio, legisse suo in libro τοὺς ἰρίας, nasceretur; quae incerta vaguesque, quoniam in multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem solitus in vocibus οἰκίρας et ἰκίρας lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persae ἰφόνιον· ἐπὶ δὲ σφί πάντες κατέστρωντο, id est ἀνήκνυντο, ut interpretatur Pollux IX. 153. haec advocans Herodoti, quia non in acie caesi, sive *strati*, sed senes inbelles hic contrucidati sunt, ἀνήκνυνται: colligit enim verba Pollux ἐπὶ τοῦ ἀνακτοῦ Atticis usurpata. Hoc cum non animadvertisset, huius forte loci Iungermannus immemor, alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ὡς δὲ τοῖσι Ἕλλησι ἐν Πλαταιῇσι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι: ubi verbum ponitur more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quae per campos Plataicos strata iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἀγγελον --- ἀγγιλλόντα) Litera nocet superflua Herodoteo ἀγγιλλόντα. Infra recte scribitur c. 97. ἔπειτα ἐς Πέρτας ἀγγιλλόντα τὴν παροῦσαν σφί συμμαχίην: hic misit Artabano nunciaturum τὴν παροῦσαν σφί εὐπρηξίην. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen. p. 289. et p. 383. VALCK.

7. ὅψιν τινὰ ἰδὼν ἐνυπνίου) Memini fuisse, cui de coniectura vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὕπνῳ. Id enim Scriptoris praecipuo usu teri: ὅψιν εἶδε ὁ Καμβύσης ἐν τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. ὅψιν εἶδον ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum frequenter. Verum illud; pariterque, ὅψιν ἐνυπνίου ab eo non sperni. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. ἴσται ἐν τῇ ἀκροπόλει etc.) Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausan. I. p. 64.) αὐθημερὸν ὅσον τι ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πύχαις. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophoclis e Thyeste fragmentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 255. De olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ez. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Io. Meurs. Cecrop. c. 19., qui Herodoti θάλασσαν non omisit: haec aequae ac olea erat ἐν τῇ Erechthei τοῦ γηγενέος λεγομένην εἶναι: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 29.]

p. 34. *Oleam et aquam in puteo marinam curiosis Attici monstrabant periegetae, velut testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; cuius praeter alios meminerunt in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. v. VALCK.*

4. ἰαὶν τι καὶ θάλασσα ἐν) Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloratione narrationem ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27. obiter explicuit, operosius Io. Meursius Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua eius marina, namque haec illa θάλασσα, non prorsus fortasse, modo iactantia procul esset, aberratur: stridorem fluctuum, ἤχον κυμάτων, apud Pausan. I. 24. atque alibi, sicubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius Lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτων ἀπαιχούσῃ θαλάσσης ῥόθιον δίδται, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

10. ὅσον τι πηχυαῖον) Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit, αὐθημερὲν ὅσον τι ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πήχους, eodem die in duā cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban. Antioch. p. 378. c. διντήρῃ δὲ ἡμέρᾳ βλαστὲς ἀνδράμην εἰς πήχυν ἐκ τοῦ κακασμίνου, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. Ἐνθαῦτα δὲ Θμιστοκλῆα etc.) Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. v. quae succedunt hoc et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λίξισι transcripsit, ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde iniuria; cui consilii saluberrimi gloriam ablatam (παραινούμενος apud Plut. scribendum pro παραιτούμενος) in alium transtulerit auctorem Menesiphilum, cuius inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambiciose celebrare. Sed haec in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: Θμιστοκλῆα μὲν οὐτε Φησὶ Φρονῆσαι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ παριδῆν, - - Ἀρμισίαν δὲ κ. τ. λ. VALCK.

6. εἶπε, οὗτοι ἄρα ἢ ἀπαίρωσι) Quod *Valla* in Latinis secutus fuit et schedae ostendant, Mnesiphili acconnotatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iudicium. Illud autem, [lin. 7.] περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίαις, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem, nec ita omissa, quin fortiter agendo recipere posset. Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Salaminem postulassent? WESS.

Ibid. οὗτ' ἄρα - - - περὶ οὐδεμιῆς) Οὐδὲ περὶ μιῆς obtulit ex *Plut. Diss. Herod.* p. 127., et ex Codicibus οὗτοι ἄρα ἢ, lectum *Vallae*. Huius inscius lectionis *Koenius* elegantem vulgatae correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἄρα etc. Dederat-ne forsitan utrumque *Noster*? Σὺ γ' ἄρα, οὗτοι ἢ ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίαις: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si legerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si isti etc. iam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in *Plutarcho* hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] ἴθι τι καὶ περὶ διαχίαι τὰ βιβουλευμένα: hoc aliis dicitur συγχίαι. VALCK.

12. διαχίαι τὰ βιβουλευμένα) Nihil, si dictionem spectes, differt *Dionysii Halic. Ant. Rom.* III. p. 141. οὐν δὲ ἡ διατριβὴ τοῦ πολέμου - - - διέχισεν αὐτῶν τὰ βουλευόμενα. Unde, aut hinc, τὰς ὑποθήκας διαχίαι et τὴν εἰρήνην διαχίαι, quae *Theophylacti Simoc.* loca lib. II. 13. III. 9. *Abreschius* indicavit, fluxerunt. His proximum μεταβουλεύσασθαι non sollicito: fixum adhuc haeret, μετὰ δὲ βουλεύαι, ὡς Πέρσαι, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. ἐπέλετο ἰσθ. λέγειν ἢ τι θίλει) Est in his et vicinis familiaris quaedam et suavissima ἀφίλικα, qualem natura dictabat. *Virgilii* pastor *Ecl.* IX. 32., Incipe si quid habes. *Ecl.* I. 52. Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat *Ursinus* haec *Theocriti* *Eid.* V. vs. 78. Εἰς λέγ' ἢ τι λέγεις. *Luciani* *Mercurius* εἰπὶ δ', τι καὶ λέγεις. T. I. p. 747. *Eurip.* *Iph. in Aul.* 817. Δρᾷ γ' ἢ τι δράσεις. In proximis articulo voculam praefero, quam habet *Plutarch.* T. II. p. 869. ε. ἐνθαῦτα δὲ Θεμιστοκλῆς. VALCK.

9. ἐκβῆναι, συλλέξαι τε τοὺς etc.) *Pristino*, ni codices vetuissent, ἐκβῆναι τὸν Εὐρυβιάδα, συλλέξαι τε, nihil deminuisssem. *Glossae* librarii, inconsulte sollertius, istae

voces, quarum absentia utilior, tribuendae sunt. WESS.

CAP. LIX. [4. ὁ Κορίνθιος στρατηγός) Κορινθίαν scripsisse Herodotum suspicatus erat *Iacobs* in Praef. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et cap. 94, 2. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον στρατηγὸν dicit. S.]

5 seq. Ὡ. Θεμιστόκλεις etc.) Memoriae peccato *Plutarchus* Themist. p. 117. E. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. B. Adimantum Corinthium. Operam eidem, ex *Plut.* Themist. derivato, insumsit doctissimus P. Faber lib. I. Agonist. c. 19., *Cruserii* Latina, ob βακί-
φιν alapis caedere, iure redarguens. *Vallae* culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, προπηδῶντες, in cursum emicantes, sive προξανιστάμενοι, sicuti hic et *Strattis* in *Pol-
lucē* III. 146., flagris admonebantur a μαστιγονόμοις. *Plutar-
chus* Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προξανιστα-
μένους μαστιγοῦσιν αἰεί: atque ea verbo virtus lib. VII. 223.
οἱ ἡχέμονες - ἔχοντες μάστιγας, ἑββάπιζον πάντα ἄνδρα, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἑγκαταλειπόμενοι, [lin. 7.] *Plu-
tarchique* ἀπολειπόμενοι et λιπόμενοι, non illi profecto, qui
domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, vi-
ctique adco, ex verbi notissimo usu. Haec acute utrim-
que dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissi-
mum virum, damnatis prioribus, Themistoclis ἀπολειφθέν-
τας ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adpli-
cuisse. Στιφανιῦνται dialectus adfirmat. WESS.

6 seqq. ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προξανιστ.) In Themistocle *Plutar-
chus* T. I. p. 117. D. haec dicentem facit Eurybiadem; sed
errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi,
Ἄδιμαντον, inquit, ναυμαχεῖν μὴ τολμώντος, εἰπόντος (τε) πρὸς
Θεμιστοκλεία, - Ὡ. Θεμιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσιν προξανι-
σταμένους μαστιγοῦσιν αἰεί. Ναί, εἰπὺν, ὧ Ἄδιμαντε τοὺς δὲ λι-
πόμενους οὐ στιφανοῦσιν. Quod [apud *Plutarch.*] additur, *Ae-
liano*, *Aristidi*, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit;
cui baculum attollenti Themistocles, πάταξον μὲν οὖν, εἰπὺν,
ἀκουσεν δὲ. Primum ex hoc loco tollendum αἰεί, natum ex
vicinis; deinde μαστιγοῦσιν illic rectius redditur, flagris
caedere moris est, quam in Themist. βακίζουσι, caedunt alapis.
Turpis error *Vallae* haerere tamdiu non debebat in Edd.
Herod. βακίζονται vertentis colaphis caeduntur: hoc erat ser-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittebantur. Πατίζειν est βάβη πατάζει, vel παΐσαι: colaphum impingere vel alapam ducere, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κοινούλας ἐντρέψαι: vid. vir summus ad *Luciani Prometh.* [c. 10.] p. 193. Dicitur et apud *Plut.* utrobique Eurybiades ἐπαράμενος τὴν βακτηρίαν ὡς πατάζων: nisi scripserit ἐπαπαράμενος, ut *Thucyd.* VIII. p. 555, 1. ἐπαρήγατο τὴν βακτηρίαν: illic ἐπαντείναντο legitur in *Scholiis*: apud *Aelian.* Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀντίτεινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus *Thucyd.* ad haec *Herodoti* aptus illuminanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βαβδύχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι --- προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίδησε τὸν ἡνίοχον: et haec praeter ceteras postea caussa fuit Lacedaemoniis belli Eleis inferendi, quod Licham μαστιγοῦντες ἄνδρα χέροντα ἐξήλασαν, ut scribit *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 287, 28. Apud *Pausan.* lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανόδικαι: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, ἀλύτας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. *Auctor Etymol. M.* p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἀρχῶν Ἡλείοι γὰρ τοὺς βαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους - - Ἀλύτας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud *Herod.* οἱ δὲ γὰρ ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στείφανι ὤνται, hoc ut rarius etiam apud *Ionas* ex uno Codice, ni fallor, recipiatur, indicato in *Diss. Herod.* p. 127. Ἐγκαταλειπόμενοι ipsum *Paulinum* est in *Ep. II.* ad *Cor.* iv, 9., ubi, *Polybianis* omissis, unum hoc aptius attulisset *Herodoti* G. *Raphelius*: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora *Paulus*, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonothea, de coelo coronam porrigeret ἀμαρτανον τοῖς οὐκ ἐγκαταλειπόμενοις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. οὐδὲνα κατηγορεῖν) *Accusationi* nullus erat hic locus; [Quid ni?] verum οὐκ ἴσμε οἱ κόσμον οὐδὲνα κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitror: dedecebat ipsum cuiusdam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nohūm tamen, quod sciam, ex Attica lege apud *Demosth.* p. 710, 42., ἔνο-

χον εἶναι τῇ κατηγορίᾳ etc. transscripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κακῇ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κακῇ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 559. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi αὐδὲνα cum κόσμον iungendum, κατηγορεῖν vero ad συμαχῶν refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi tamen a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 7. legitur. S.

11. ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ) Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἡφανίζετο ἡ βοή. Consequens ἐς δ' [lin. 12.] inmerito in abundantiae suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἐς vice ἐν poni? ἰζόμενος ἐς τὸν βασιλῆον θρόνον, lib. III. 64. et mox [l. 24.] ἐς τὴν ἡμῶν ὑπὲρκεῖται τέκνα: eiusdemque structurae cumulum congressit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἐς δ' ἥμισυ ἡμῶν σύμφορόν ἐστι, primum illud perspicuum est, ad ἐς δ' intelligi verbum ναυμαχιῶν vel ναυμαχῆσιν. Deinde: (de quo commode ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐς pro ἐν poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἐς δ' ναυμαχιῶν vel ναυμαχῆσιν idem valet ac si dixisset ἐς δ' εἶναι ναυμαχῆσοντας, vel ἐς δ' εἶναι ὥστε ναυμαχιῶν, quo abire ut ibi pugnetus. S.

12 seq. νῆας ἔχουσι βαρυτέραις) Naves Graecorum hinc graviiores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀτινῆς καὶ ταπεινότεραι, comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris; quarum tamen ἀτινῆς in ἀλτινῆς correctione docti viri abierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλτινῆς, ἄκρα ἀλτινῆς, θάλασσα ἀλτινῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλτινῆς navis, et qua significatione? Ἀτινῆς firmiter sunt compactae ac egregie cohaerentes; sicuti κισσὸς ἀτινῆς in Sophoclis Antig. vs. 842. WESS. — Navis κάτωθεν ἀλτινῆς καὶ πλατεῖα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S.

26. τοῦ καὶ περιέχουσι μάλιστα) Praeclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως αὐτοῦ - - καὶ Herodot. T. VI. P. II.

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula ὁμοίως καὶ vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. S.

36. μὴ οἰκῶτα δὲ βουλευμένοι) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequicquam deos inplores; irati infestique sunt: ubi Wassius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.*

CAP. LXI. 3. οὐκ ἰὼν ἐπιψηφίζων) Infeliciter ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *nolens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis.* Sic Herodotea capienda docebunt Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrati locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes ἐπιψηφίζων. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὸ γνώμας προτείνειν praevium ἐπιψηφίσαι: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. προτείνειν λόγον, id c. 61. ἐπιψηφίζων. Molestum non feret vir humanissimus, si dixerō mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis ducebus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προτείνειν τὸν λόγον, τῶν εἰναικα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicare fixā tabulā, quae, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdris ὁ Ἐπιστάτης iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causā cognitā mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur ἐπιψηφίζων. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdris quod dicebam, loco

Demosth. p. 445., §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρυτάνεις συνήγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Πράεδοι ὑπέβαλλον περὶ τίνος συνῆλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτείναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίζειν ἄπολι ἀνδρῶν. Intacta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἐπεψήφιστε μὲν εὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leunclavius: mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπεψήφιστε μὲν οὐ· ἐνίας δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε. Xenophonteum illud μὲν οὐ· supra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum Ἐπιψηφίζειν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470. §. 255. etc. Λόγον autem προτείνειν, et Ἐπιψηφίζειν liquido distinguunt Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. γεγραφώς, τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευεῖν τὸν βουλούμενον, τῇ δ' ὕστεραιᾳ τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτείνειν. Apud Suidam in Ἐπίτακτοι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὐτε ἐψήφισε, οὔτε κατεχειροτόνει: hic libenter corrigerem οὐτ' ἐπεψήφισε: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πάντῃ T. H. οὐτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομν. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Socrates ἐπιστάτης γινόμενος οὐκ ἐπέτρεψε παρὰ τοὺς νόμους ψηφίσασθαι: quia scilicet οὐκ ἐπεψήφισε, de re adeo indigna populum mittere nolebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἐπιψηφίζειν ἄπολι ἀνδρῶν: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψηφίζειν Ἀθηναίους. VALCK.

4. ἄπολι ἀνδρῶν) Haesitavi hoc probarem an ἀπόλιδι (quod multo receptius, Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius Ἴσιος, τῇ Ἰσι, Ὀσίριος, τῷ Ὀσιρι, [Ὀσίρι,]

καταβίος etc. in superioribus. Iustissimo deinceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides Il. 12., Patriam manioῖρας αἰῶς, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Iur. B. et Pac. Il. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. E. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WESS. — De tono vocab. ἀπὸ λῆ, in penultima ponendo, vide Var. Lect. ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὴ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡπίως πρὸς τὸν Κορίθιον ἀμείψατο, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θειμ. κεινόν τε καὶ τοὺς Κορινθίους πολλά τε καὶ κακὰ ἔλεγε. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολὺν ἄνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδείμαντρος, Themistocles, τίς, εἶπεν, ἀπολὺς, ἔχων σ' τριήρεις. Ex historico perditio descripta quaedam huc spectantia habet egregia Plut. in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commodè adversativa δὲ particula ante δὴ adiici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 2 seq. Σὺ εἰ μὲν τις αὐτοῦ) Errorem Vallae propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μὲν τις αὐτοῦ καὶ μὲν ἔσται ἀνὴρ ἀγαθός. . . . εἰ δὲ μὴ, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; supplendum relinquitur σώσεις τὴν Ἑλλάδα, vel ὀρθώσεις, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εὖ ἂν ἔχοι: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρόπων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333.; librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi velut Eiresiones Homereae posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia:) Ἐρταῖ δὲ

προθύροισι· καὶ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθήξομεν· οὐ γὰρ συνοικήσομεν ἐνθάδ' ἥλθομεν. Ad priora pertinent ista, Ἔσθηκ' ἐν προθύροισι: tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium praebet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic redintegrentur: Εἰ μὲν τι δώσεις, . . . εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθήξομεν, Οὐ γὰρ συνοικήσομεν ἐνθάδ' ἥλθομεν. conf. *Athen.* VIII. p. 360. c. VALCK.

7. ἐς Σίριν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ) Ne confunderetur cum eiusdem nominis urbe Paconiae, Σίρι τῆς Παιονίης c. 115., illa prudenter adiunguntur. Italiae Sirin iuris olim, et ante bellum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium fuisse, *Lycophronis* Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea possessione plura. Dissidet tamen *Strabo* lib. VI. p. 405. A. [p. 264. ed. Cas.] Ionasque, Lydorum dominatum vitantes, Sirin occupasse asseverat. Noster a *Lycophrone* proxime abest. Nuper vero, post *Cluverii* et *Salmasii* sollers studium, *Alex. Symmach. Mazochius* priscorum paene pugnantem sententias examinavit, *Prodromi* ad *Heracleens.* Psephism. p. 75. Oraculum, quod *Themistocles* ostendat, labentibus annis Athenienses, ut colonos eam in Italiae partem deducerent, ac *Thurios* conderent, *Siritidi* vicinos, impulit apud *Diodor.* XII. 10. WESS.

Ibid. κομειμένα ἐς Σίριν) Urbe non nominata apud *Plutarch.* *Themistocles* T. I. p. 117. F. αὐτίκα πένσεται τις Ἑλλήνων, Ἀθηναίους καὶ πόλιν ἐλευθέραν καὶ χώραν οὐ χείρονα κεντημάτων, ἥς ἀπέβαλον: *Siritin* videlicet, si fertilitatem spectes, *Attica* multo meliorem. Ἀρχίλοχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεχνύμενα τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, cui dicitur ἐφίμερος et ἐρατὸς χώρος ὁ ἀμφὶ Σίριος βοᾶς, apud *Athen.* XII. p. 523. D. Illic *Timaeo* regionem istam tenuisse dicuntur etiam *Colophonii*; aliis *Iones* in genere nominantur. *Phil. Cluver.* *Ital. Ant.* lib. IV. p. 1274., de Italiae *Siri* multis agens, non recordabatur *Herodoti*, cui *Italiota* quoque Σιρίτης *Damasus* inter *Agaristae* procos memoratur lib. VI. c. 127. Quae *Ionas* habuerat incolas, de *Siri* dici poterat *Themistocli*: ἡμετέρη ἰστί ἐκ παλαιοῦ ἔστι. Vicina *Sybaris*, sive *Thurium*, Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex *Hegesandri* commentariis narrat *Athen.* XIV. p. 656. c. et ex *Athenaeo* *Eustath.* in Ἰλ. κ'. p. 704. ὅτι Σάμιοι πλεύσαντες

αἱ Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, a perdicibus ἐκπλαγύντες - - - ἀπέπλευσαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκειτο Εὐρυβιάδης) Metu praesertim Atheniensium μὴ σφίεας ἀπολίπωσι. conf. Plutarch. in Themist. p. 117. f. Saepius Eurybiadem rationibus suis movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et hic ἀνεδιδάσκειτο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli; *dedoctus est*, Cicero restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24. ἀνιδιδάχθη. Significat 'Αναδιδάσκουσαι sic priora dedoceri, vel dedocendum se praeberē, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit ἀναδιδάξοντας H. Steph. in Thucyd. VIII. [c. 86.] p. 556, 42. Ad hoc Herodoteum nōn Suidam in 'Αναδιδάξει, sed eundem comparare potius debuerant in 'Αναρᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν* οὕτω Καλλισθένης: ubi commodum Küsterus memorat Cornelii Nepotis resecreare, ex Alcib. c. 6. Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐπηράσαντο αὐτῶ, quod legitur apud Suidam in 'Ἐπηράσαντε. Pollux V. 130. τὸ ἐπαρσασμένους ἀναλύειν τὴν ἀράν 'Αναρᾶσθαι λέγουσι* βίαιότερον γὰρ τὸ 'Ανεύξασθαι: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148. β. παλινφδεί - - - ἀνευχόμενος ἄττα (lege ἄττ' ἀν, ut p. 142. d.) τὸ πρῶτον εὐξήται. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quid-ni rediret quod Herodoteum habetur? Antea cap. 57. ὡς εἴη δεδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70., etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπεισι ἀκροβολισάμενοι sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγων ὠθισμόν cap. 78. et IX. 26. WESS.

8. Αἶαντά τε καὶ Τελαμῶνα) Schedarum Αἶαντα τὸν Τελαμῶνα fulcire videtur c. 121. ubi soli Αἶαντι, nulla patris Τελαμόνις habita ratione, victores triremem ex manubiis mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De Aeaco Aeacidisque inploratis [lin. 9.] atque opitulatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. WESS. — De Aeaco et Aeacidis consuli insuper possunt Pausanias lib. II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larchero laudati. S.

CAP. LXV. 1 seqq. Ἐφ' ἧ δὲ Δικαῖος etc.) Sub uno hoc teste nobis narratae fabellae, praeter Plutarch. T. I. p.

119. E. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀττικώτατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνος, αἰτ, τῶν ἱερῶν Φασμάτων (Bacchus) ἐξεφοίτησεν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μυθικῷ ὕτῳ, τοῖς ἑλαῖς Φιλάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ῥέπει: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἐξεφοίτα μὲν δ' Ἰακχος συνναυμαχῆσων: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἰτ, Φέρεται τὴν τοῦ παντός κρίσιν -- καὶ -- τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι) Ἀκατος καὶ Δημάρατος, (corrigere Δικαῖος καὶ Δημάρατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Ξέρξῃ, ἔφησαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulæ mores edoctus in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixerat, σίγα) καθ' ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κοινοτόρος οὗτος, πάντως ἐκίνοι ἡτῶνται ἢ κατὰ τῶν Περσικῶν τμηρῶν, καὶ διεσκηδάσθῃ ἐν αὐταῖς καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα· γέγονε τοῦτο ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μемуνημένοι ἀΦανῶς καὶ ἀπροόπτως ἐκ δαίμονος τινος τὸ ἐπίφθιγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις. VALCK.

7. μάλιστα κη) Laudavi ἐκ τριῶν ἐτέων του μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alioqui μάλιστα κη Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysticum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Io. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. WESS.

10. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ἄδόντων, vel ἔξαγόντων) τὸν Μυστικὸν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa coniectura locis nitebatur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramisco, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

sio, dabit *Aristoph. Ran.* vs. 401. et seqq. Ἰακχε πολυτίμητι
 -- Δεῦρο συνακολουθεῖ Πρὸς τὴν θεόν, καὶ δεῖξον ὡς Ἄνευ πόνου
 πολλὴν ὁδὸν περαίνεις Ἰακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με. Tot
 mystarum vocibus excantatus laetus per viam sacram cum
 illis procedebat Iacchus, quos ut is ἐξάγειν in *Aristoph. Ran.*
 354. sic illum verius ἐξάγειν dicebantur: in *Schol. ad Ran.*
 vs. 326. Boëdromionis memoratur ἡ εἰκάς, ἐν ᾗ τὸν Ἰακχὸν
 ἐξάγουσι: ter quaterve, τὸν μυστικὸν Ἰακχὸν ἐξάγειν, legitur
 apud *Plutarch.* Vid. *Casaub.* in *Athen.* V. c. 14. Nihil in-
 terest utrum dicatur dies, ἡ τὸν μυστικὸν Ἰακχὸν ἐξάγουσιν,
 an ἡ τὸν Ἰακχὸν ᾄδουσι. *Schol. ad Ran.* vs. 324. οἱ μεμνημένοι
 ᾄδουσι τὸν Ἰακχὸν: *Hesych.* Ἰακχάζειν, in voc. Δι' ἀγορᾶς, in-
 terpretatur ᾄδειν τὸν Ἰακχὸν. Sed Ode sacra, quam canta-
 bant, ipsa quoque dicebatur Ἰακχος. *Hesychius* in Ἰακ-
 χον: καὶ ἡ ᾠδὴ, ἣν οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι. Apud *Suidam* in voc.
 ὁ Ἰακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ Θριακίου πεδίου, ὑμνούμενός τι καὶ
 ᾄδόμενος. Hoc sensu *Herodoti* dicebat Dicaeus οἱ Φαίνεσθαι τὴν
 Φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχὸν, clamorem [illum] esse mysti-
 cum Iacchum; quo, ut ait paulo post, [lin. 24.] ἐν ταύτῃ
 τῇ ἑστῇ Ἰακχάζουσι, isthoc utuntur die festo, Iacchum saepius
 inclamantes. VALCK.

16. ἰὸν ἐς τιμαρίην) *Pavii* et *Bergleri* coniecturam sche-
 dae *Passion.* certam praestant, tum narrationis cohaesio et
Aristides, quem in re manifesta non describo, *Or. Eleu-*
sin. pag. 258. Adfinitas, quae ἰὸν et ἰὸν iungit, confusio-
 nem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. *WESS.*

22. ἀνὰ πάντα ἔτια τῇ Μητρὶ) His inhaereo. *Cereterem*,
Μητρός titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit
 nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annum maiori-
 um mysteriorum tempus stabiliendum, cupideque propterea,
 neque inutiliter, oppugnando *Scaligero*, quinquennii
 spatium illis designanti, a *D. Petavio* ad *Themistii Or.* V.
 p. 411. et *Ism. Bullialdo* in *Theonis Smyrn. Mathemat.* pag.
 218. admota. Ceterum Ἰακχάζουσι [lin. 25.] Scholiastes in-
 terpretatur, λένουσι, Φλυαροῦσι, ob inconditum opinor cla-
 morem, Iacchum saepius resonantem: neque enim pagana
 superstitione Φλυαρίαν indicare solebat. In *Suida* Ἰακχάζουσι,
 λένουσι, Φυλάττουσι, Ἡρόδοτος: et in *Lexic. Bibl. Coislinianae*
 pag. 234.; pro quo olim Φρυάττουσι malebam, nunc Φλυα-
 ροῦσι ex glossis *Herod.*, quas ambo descripserunt. *Hesychius*
 simile se insinuavit peccatum. *WESS.*

Ibid. τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ) *Matri et Liberae quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse*, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde *Petavius* ostendit ad *Themist.* p. 411. De minoribus aequae ac maioribus *Mysteriis* eodem anno vertente actis vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 485. [ad lib. XX. c. 110.] Hic Cl. *Gronov.* ex *Med. Cod.* *Ionicam Proserpinae dare potuerat nominis formam Κούρη.* Loci non recorder *Scriptoris antiqui*, quo iunctim αἱ μεγάλαι θταί, sive ἡ πρεσβυτέρα θιὸς καὶ ἡ νεώτέρα, dicantur *Mater et Libera*: veterem esse opinionem scribit *Cicero* IV. in *Verr.* c. 48. *Siciliam totam esse Cereri et Liberae consecratam*, --- et raptam esse *Liberam* --- ex *Ennensium nemora.* *Matrem Ennaeam* attigit I. F. *Gronov.* in *Observ.* pag. 126. *Ceres μᾶ γὰρ* dicitur *Aeschylo* Suppl. vs. 897. *Ennae praesidii praefectus* L. *Pinarius* apud *Livium* XXIV. 38. *Vos*, ait, *Ceres mater ac Proserpina*, precor. *Harum Deorum*, velut ab *Eleusiniis* ducta, *mysteria coluerunt* ab antiquissimis usque temporibus *Meursio* non memorati *Messenii* sub nomine τῶν μεγάλων θιῶν: alibi in *Peloponneso* αἱ μεγάλαι θιοὶ erant *Δημήτηρ* et *Δίσποινα*: haec autem non *Iove* nata et *Cerere*, sed *filia Neptuni*: quia *mater* huius quoque *puellae* multo certior erat, saepius illam *Δηοὺς κόρη*n dixerunt; vid. ill. *Spanhem.* in *Callim. Hymn.* *Cerer.* vs. 133. *Callimachus fragm. Benth.* 48. dixit illam non *Δηϊώνην*, sed procul dubio *Δηϊώην*: forma usitata, qua innotuerunt *ᾠκτανίνη*, *Εὐνήνη*, *Ἀδρηστίνη*, *Θεικνήνη*, *Φαιακισίνη*: ultimum ex *Inscript. Corcyr.* in *Diar. Ital. Mont-fauconii* p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda, in viciniae pag. *Inscript.* 7. versum etiam quartum: Ὅστις δ' ἐν νάσῳ τὰς ἱταροὺς κτίρισαν. VALCK.

33. ἐπὶ τὸ στρατόπεδον τὸ τῶν Ἑλλήνων) *Abesse non debent Aristidis* T. I. p. 258. verba: νέφος δὲ ὀρμηθὲν ἀπ' Ἐλευσίνος καὶ ὑψωθὲν ὑπὲρ τῶν νεῶν, ἐγκατίσκηπεν εἰς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς ἅμα τῷ μίλει τῷ μυστικῷ. Sic Cl. *Iebbius* ex schedis *Baroccianis*, me iudice, imprudenter. Illa τῶν βαρβάρων adscisci non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. Nostri *Vrania*, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholion iugulasset. WESS.

CAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ εἰς τὸν Ἑρέξειον ναυτικὸν etc.] Cohaerent haec cum superiori cap. 24. S.]

5. Ὡς μὲν ἡμοὶ δοκέειν) Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν νυν ἡμοὶ δοκέειν. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀσυνδέτω uti amat oratione. S.

7. τῇσι νηυσὶ ἀπικόμενοι) Ultimam si praeter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τε Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἐπὶ τε Σηπιάδα Koenius, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τε εἰς Σηπ. ἀπίκοντο. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πολίων) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, αἰνιτates, eo more de quo Harpocration in Κεῖσι et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139, insula Samus πολλῶν πασιῶν πρώτη: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἐπεμνήσθη [lin. 16.] singulari, an ἐπεμνήσθημεν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodoto consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγω πρότερον τούτων ἐπεμνήσθη. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπεμνήσθη: illinc distat Nostro frequentata formula πρώτος τῶν ἡμῶν ἴδμεν. VALCK.

16. Verbo προσίβαινε recte literam detrahunt, πρόσβαινε scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται) Gemino in negotio καραδοκίοντες τὸν πόλεμον, ἢ πισίεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ --- καὶ ἀποβήσεται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. K̄ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεται. [Vide Var. Lect.] Insequens ἰθὺλων σφι συμμίξαι [lin. 5.] rediturum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαί μοι πρὸς βασιλῆα) Nolo obluctari membranarum consensioni morique Herodoteo, qualis Ὡ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, lib. VII. 228. [ubi vide Adnot. ad lin. 9.] et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat Iliad. Ε. 501.

Εἰπόμεναι μοι Τρῶες: ubi *Eustath.* ἐν δὲ τῷ εἰπόμεναι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ εἶπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοι κείσθαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte *Rittershusius* ad *Oppiani Cyneget.* I. 89. docente, receptius. *WESS.* — Pro Εἰπέ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum *Koenio* Εἶπαί μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἶπεῖν codex habet *Med.* Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρέμματα [i. e. infinitivos,] *Portus* docebit. [Vide *Porti* *Lexicon* *ionicum*, titulo Ἀπαρέμματα ἀντὶ τῶν Προστακτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 154, 24.] Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατεπιῖν ex *Med.* posuerat *Gron.* pro Ionico κατεῖπαι. Ionica certe sunt quae toties apud *Herod.* recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. Alexandrinae sunt Dialecti, praeter εἶπα et εἶπαν, ἤλθαν· ἔφυγαν· ἔλαβαν· ἔλιπαν· ἔπισαν: quae frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet. ἔπισαν recte fuit ex *Herodoto* quoque sublatum huius *Ed.* p. 447, 71. [VI. 21, 11:] ut ex versu *Philemonis* a *Bentleio* pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπισα, vere scribit *Schol.* in *Aristoph.* Av. vs. 841. Sed in *Orphei* qui dicitur *Argonaut.* ab auctore positum puto vs. 519. ἐν δ' ἔπισαν, sicut vs. 116. εἶδα: hic sorex suis se saepe prodit indicibus. *VALCK.*

5-8. οὔτε κακίστη γενομένη --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδεξαμένη, δίσποτα. τὴν δὲ ἰούσαν γνώμην etc.) Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur *Med.* et qualia legit *Valla*: οὔτε κακίστην γενομένην, --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδεξαμένην, δίσποτα, τὴν ἰούσαν γνώμην με δίκαιόν ἐστι ἀποδείκνυσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ interseruerint; qua eiecta, τὴν ἰούσαν γνώμην interpretor *veram animi mei sententiam*, ex *Herodoti* more loquendi. *VALCK.* — Quae *Artemisia* ad *Xerxem* referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: οὔτε κακίστην γενομένην --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδεξαμένην, δίσποτα, τὴν δὲ ἰούσαν, γνώμην με etc. me neque ignavissimam, --- neque paucissimis defunctam facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Namque, τὴν δὲ ἰούσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυγχάνω φρονούσα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

rum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnatâ violentiore coniecturâ, nuper Clar. Reiskius. WESS. — Istud τήνδε ἰούσαν, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus *me quam hic vides*: cogitaverat etiam *talis cum sim*, (sive, ut Wess. ait, *me talem*;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse τοιήνδε ἰούσαν. At τήν δὲ (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus eram) divisio vocibus praeferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valck. et Schaeff. abiciendam δὲ particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et Reiskio τήνδε legerim, sed τήνδε γνώμην hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit id quod nimis abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὰ τυγχάνω φρονέουσα. S.

18. ἣν μὲν μὴ ἐπειχθῆς) Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6. [lin. 59.] ἐπειχθῆναι πᾶν πρῆγμα τίκτειν σφάλματα. Ad proxima, [lin. 19.] ἀλλὰ τὰς νῆας αὐτοῦ ἔχης, Koenius in literis, conieceram, ait, σχῆς, quia σχῆν eo significatu, qui hic requiritur, saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At ἔχης idem valet.] Artemisiae providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. A. ταῦτα μὲν οὖν μέτρων ἰνδῆϊ τῷ Ἡροδότῳ, Σίβυλλαν ἀποφῆναι τὴν Ἀρtemisiαν, τὰ μέλλοντα προβοσπίζουσαν εὐτὺς ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus inveniētes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobeve. VALCK.

22. οὐ γὰρ οἶοί τε) Quod sequitur εἰσὶ τοι rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. ἔσσονται τοι ἀντίχρην: a minus attento mutari potuit obsequens διασκειδᾶς: sed hoc idem tempus est ac ἔσσονται, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad. Moer. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thes. pag. 140. Illud autem, οὐ γὰρ οἶοί τε ἔσσονται, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δυνήσονται. [At perinde etiam commodum praesens tempus.] Distinguenda, Οἶος εἶ, et Οἶός τε εἶ, recte discrevit Harpocraton, scribens τὸ σὺν τῷ τε significare δύνασθαι. Pro ποῖοί τε restituit H. Steph. τί οἶοί τε εἴσεθι ἡμῖν συμπράξει Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207,

32. Iudicent harum rerum periti recte-ne correxerim οἷόν τε ὄντα, pro οἷον λέντα, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator καλακεύει, -- οἷόν τε ὄντα πτώκας ἀρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπίεσθαι, blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille blandus --- Mitibus allocuiis teneros mulcebat. alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

23. ἀλλὰ σφας διασκεδᾷς) Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllae vaticinanti equiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa ancipiti praelio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris coniciendis sollertissimos, non fugebat, neque ignotum reginae Halicarnassi. Verum abstinere; moneoque, in proximis [lin. 27.] ἀτρεμειῖν τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἥκοντας ex Ask. oportunius, et Plutarcho, qui ἀτρεμήσιν, lectum videri. WESS.

24. οὔτε γὰρ τίτος παρὰ σφίσι) πᾶρα σφίσιν, id est πάρεσιν, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. Koenius: idem ille suspicatur in proximis, [lin. 25.] pro οὔτε αὐτοὺς οἶκος, legendum οὔτε αὐτοῦ οἶκος, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἥκοντας: quae dum omittit Plutarchus non sane censerī potest tueri vulgatum αὐτούς. VALCK. — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio, οὔτε αὐτοῦ ---- ἀτρεμειῖν τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἥκοντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοῦ μινίειν, cap. 57 extr. αὐτοῦ μένων, c. 60, 26. εἰ μινίεις αὐτοῦ, c. 62, 3. Mox (lin. 28.) pro τῶν Ἀθηναίων, praestaret fortasse τῶν Ἀθηνίων, ut saepius alias: ac possint αἱ Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenae, quam universa Attica terra intelligi. S.

31. εἰ θυμὸν βαλεῖν) Sic lib. VII. 51. εἰ θυμὸν ὦν βαλεῖν. Qui βάλεο maluerint, Homereum σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι Iliad. A'. 297. adhibebunt. Quod de heris ac servis [lin. 32 seqq.] regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum Naumachii apud Stob. Serm. LXXI. p. 438. fin. Μῆτι κακὴ δμῶεσσι τοῖς ἴσοι μῆτι μάλ' ἐσθλῇ Φαίνο· ἡτίτοι γὰρ αἱ πού πῆμα φέρονται. Θάρσει διδίδων μάλ'

ἐπικρατέουσιν ἄνακτες. Sed in hac domesticae disciplinae procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγύπτιοι τε, καὶ Κύπριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑσμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas coniunctivas robur quoddam addere orationi: quae tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit bellatrix, τῶν ὀφείλος ἐστὶ οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὧν τι καὶ ὀφείλος ἐστὶ, sunt praestantissimi poetarum apud Aelian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδίδεικται καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ στρατηγῶν καὶ ὧν τι ὀφείλος ἐν Ἑλλήσιν: voculā scribendum transpositā, ὧν τι καὶ ὀφείλος: exemplis praestantissimorum apud Graecos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὅ, τι περ ὀφείλος ἦν, et ὅ, τι περ ἄνθος ἦν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timon. [c. 55.] p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster. in Aristoph. Eccles. vs. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ἐστὶ οὐκ ἐᾷ) Cuncti ita: multo rectius οὐκ ἐᾷ. WESS. — Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἐᾷ: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἐᾷ, IV. 164. et ὁ Θεὸς οὐκ ἐᾷ κινεῖν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in praeterito tempore positum verbum mallems quam in praesente, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. οἱ δὲ ἀγαιόμενοι) Ἀγαιόμενους hos Eustathius ad Iliad. Ω'. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τιτιμημένης, obsecundans praestantissimis membranis. Causam Gronovius exponet. WESS. — Placet etiam mihi αἵτις ἐν πρώτοις τιτιμημένης. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu praecedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, --- ὡς προδόντων. Rursus c. 108, 19-22. πάντα τὰ κατὰ Εὐρώπην --- ἦτοι ἀν-

σκομένων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτέρποντο τῇ κρίσει) Ἀνάκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi percuntationem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρίσει maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοῖσι πλείοσι πείθεσθαι ἐκέλευε τὰδε, καταδόξας πρὸς μὲν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut τὰδε (i. e. κατὰ τὰδε, hac in re) ad πείθεσθαι referretur. Quum πλείοσι olim pro πλείοσι esset vulgatum, monuit WESS. „turpem deterfam esse maculam, post Aldi et Camerarii „aetatem Editis adpersam.“ S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπει δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et aliàs factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρήγγελλον ἀναπλάωιν) Scribendum puto παρήγγελλειν, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγελλε absque ν in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνας εἶχε δῖος τε καὶ ἀβήρωδης, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἐν τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale δῖος non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδαην formarunt exscriptores, communio-rem amplexi adsuetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκειρωνίδα εἶδόν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκειρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere. lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] monuerunt. WESS.

7. εἰς τὸν Ἴσθμόν ἵζοντο) Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἵζόμενοι ἐν τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: L

c. 199., ἰζομένην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit *Valla*; nec III. c. 140., ἔξετο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλικῆς οἰκίων. Apud *Thucyd.* III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Δισκουρίων ἱερὸν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται, templum Castorum, et Iunonis ingressi, illic sedent supplices. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἤθελε καθίζειν, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator *Spartiatia Cleombrotus*, paulo post mortuus iuxta *Herod.* IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἤνετο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet *Herod.* ut suum recuperavit I. 189. εἰα δὲ ὅχλον πολλοῦ ἐργαζομένου ἤνετο τὸ ἔργον. Insequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίνυσον οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίνυσον, vel potius ἐλίνυσον: οὐδένα χρόνον ἐλίνυσον (id est ἐπαύοντο) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi *Suidas* tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλινύσας in voc. Ἐλινύοντας. Hanc scripturam, ut accuratorem, nuper adprobavit *Vir eximius Io. Aug. Ernesti* ad *Callim.* p. 245. alia de hoc verbo dererunt *P. Leopard.* Em. I. p. 29. et *Io. Pierson* ad *Moer.* p. 161. **VALCK.** — Conf. Adnot. ad I. 67, 26. S.

12. ἤνετο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. εἰα δὲ ὁμίλου πολλοῦ ἐργαζομένου, ἤνετο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.] Peccat autem *Med.* voces καὶ πλῆθος omitendo, neque dignus patrocínio erat arcessito. Melius ἰσεφορέοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] εἰ δὲ βοηθήσαντες *Eustathius*. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. **WESS.** — Conf. Var. Lect. ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τῇν Πελοπόννησον ἔθνεα ἰπτα etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite *Herod.* nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne apud *Strabonem* quidem vel *Pausaniam*. *Galeus* in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi,

videtur, ait, *Homerus sex tantum agnoscere*. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου στίφειος δέται κριτικῆς ποιητικῶς λόγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἡμαῦρας τὰ πολλά, iudice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius vs. 515 et seqq.; quinque Thucydides lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας νέμονται, (Lacedaemonii, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε συμπαύσεως ἡγοῦνται: quae postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, Dorienses, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλάι τε καὶ δόμοι πόλεις, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Io. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. Arcadas [lin. 3.] Dorienses et Heraclidae suis expellere moutibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polyaeo traditum I. cap. 7., multis enarrat Scholiastes ined. in Aristid. nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. [Fragm. VI.] T. II. p. 635. Velut αὐτόχθονας Arcadas in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Prooemio, et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit Lycomedes λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννητος πατρίς εἴη· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Hanc tamen honoris praerogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, [lin. 4.] et quodam modo gens Achaica, peninsula certe patria non eiecta; nam ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξιχώρησε, ἐκ μόντοι τῆς ἰωῦτῶν οἰκίει δι τὴν ἀλλοτρίην. Vid. Strabo VIII. p. 514. B. 588. n. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti ve-

Herodot. T. VI. P. II. K

stigia sequutus, Γίνη, inquit, οἰκίῃ Πελοπόννησον, Ἀρκάδες μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέρας ἀνίστησαν, οὐ μὲντοι Πελοποννήσου γὰρ ἐξῆλθοντες: tum de quatuor reliquis, quae Ἰθύναι dicuntur Herodoto ἐπὶ ἡλύδα, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρύοπες, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παρνασσού, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἰτῆς ἐς Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφικόμενοι· τοὺς δὲ Ἑλλείους ἴσμεν ἐκ Καλυδῶνος διαβιβηκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus Ἰλ. β. 559., Ἑρμιόνην, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] decerni vix poterit: Δωδώνη saepe dicitur Nostro, quae Δωδῶν Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παριωρῆται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν - - - κατὰ χώρην Ἰδρυται· νῦν τε καὶ τοπάλαι οἰκίον) Haeret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἴόντα, κατὰ χώρην Ἰδρυται νῦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἰκίον, Ἀρκάδες καὶ Κυνοῦριοι. Voculā τε tantum in τὴν mutatā, sic commodè mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeceuntis verbi [Ἰδρυται] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Boucherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaeos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad sinum Corinthiacum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώρην Ἰδρυται, ἥν (aut ionice τὴν) νῦν τε καὶ πάλαι etc. commodè REISKIUS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἥν νῦν τε

καὶ τὸ πάλαι οἶκον, pro ἣν νῦν τε οἰκοῦσιν καὶ τὸ πάλαι οἶκον. "Ego ἴδρυται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schaefero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἑρμιόνη τε) Homeri Iliad. B'. 560. Ἑρμιόνην Ἀθήνην τε amplecti malui, quam Med. recentiore urbis titulum. [conf. Valck. paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρεῖνται) Ferri posset ἐκδεδωρεῖται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐκ τοῦ ἐκδεδωρεῖται, quae Porti doctrina. Ceterum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: Λέγονται δὲ οἱ Κυνουρίαι, sic scribit, Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis [lin. 13.] Pausan. II. 25. Ἀργεῖοι δὲ --- Ὀρνιάτας ἀνίστησαν ἀναστάντες δὲ, σύνεικοι γιγόνασιν Ἀργείοις. Argivi praeterea agrum Cynurium, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδεδωρεῖνται, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργείων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas; quas evanidas non attingo. Ὀρνιῆται Ionici commatis, ut Παρωρεῖται, Τρυγῆται etc., restituti in Integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδεδωρεῖνται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μὲν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, δοκίουν μὲν μοι εἶναι Ἴωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro αὐτόχθονες Cynurii. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κυνουρίαι, αὐτόχθονες ἴοντες, δοκίουν μὲν ἰνίοις [loco vulgati μούνοι] εἶναι Ἴωνες ἐκδεδωρ. δὲ ὑπὸ τε Ἀργείων ἀρχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. B. [pag. 333. c. ed. Cas.] λειφθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τὸ τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν, causam tradit veram, cur Arcades et

Elei purius Αιολιῶτι διελήχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦσι δὲ, addit, Δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodoteo Ἐκδιδαρῖνται H. Steph. alique caute abstinuerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδιδαρῖσται: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκδιδαρῖσται: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζειν, me iudice, neque ἐκδιδαρῖν neque ἐκδιδαρῖσθαι formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζειν vel Δωριάζειν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δωριος ductum, analogiae respondet Ἐκδιδαριεύσθαι: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδιδαριεύσθαι proximum accedens, ἐκβαρβαρῶσθαι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος γίνετο ἔσχατος Σικελία τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὄλην ἐκβαρβαρῶσθαι γίνεσθαι. Explicat illud paulo post: ἤξει σχεδὸν εἰς ἰσημίαν τῇ Ἑλληνικῇ Φωνῇ Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἰς τινα δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδιδαρῖνται. Euripidis in Oreste versum 485., Βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὦν ἐν βαρβάροις, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἐκβαρβάρωθην -- χρόνιος ὦν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur Alexidis Πιφιλιππιδῶσαι, de quo L. Küster. ad Suid. in Φιλιππίδης. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἤδη) Conspirant in δρόμου vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Lect.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχειν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θῆιν, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος aut δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλλάμψθαι, [lin. 3.] quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἑλλαντες iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ἑμοίως fingeretur; ὁμῶς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ὅμως teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θύοις τὸν περὶ τοῦ παντός ἤδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινήται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint *Aeginetae*, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit *Lycurgus* c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἔμελλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit *Lycurgus*, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι --- βία καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles *Libanii* T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεοκλῆς --- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem *Libanii* Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos coëgisti ναυμαχεῖν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουλευθέντες ἐνίκων. VALCK.

CAP. LXXV. 3 seq. πέμπει εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ Μῆδων ἄνδρα) Quod *Plutarch.* Them. p. 118. B. prodidit, ἦν δὲ τῷ γένει Πέρσης ὁ Σίκιννος αἰχμαλώτης, sibi credibile negat *Cl. Daceries*; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. *Plutarchum* in Herodoteis male legisse τῶν Μῆδων ἄνδρα, ac *Sicinnum* ea de causa Persis inseruisse. *Aeschylum* sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάν, ἔλαξε etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu *Sicinnus*, in Pers. vs. 355. Personatus *Themistocles* *Epistol.* IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν οἶσθα τοῦ Κλεοφάντου, ὃς καὶ ποτὶ ἱθιράπειν Σίκιννος αὐτῷ τούνομα: ubi de *Cleophanto* non male. Scripsi Σίκιννος, [lin. 5a] uti

Editi c. 110., et hinc scripti, inque *Plutarcho*, *Polyaeno* I. 30, 2., *Clemente Alex.* Paedag. I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. πίμπει - - ἄνδρα) *Sicinnum*, qui οἰκίτης fuisse dicitur, et παιδαγωγός liberorum *Themistoclis*: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba e *Pers.* vs. 355. Ἄνὴρ γὰρ Ἕλληνας ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάνων, ἔλκεται παῖδι σὺν Εἰρήνῃ ταύτῃ, ὧς, εἰ μελαίνης νυκτός ἔξεται νύμφας, Ἑλλάνης δὲ μίνειαν. Nuncium Persam facit ita *Tragicus* non absurde loquentem: sed Graecum a *Themistocle* missum censuisse quoque videtur *Frontin.* lib. II. c. 2, 14. Ἐπίσχετι τινὰ scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, *Them.* c. 4. ubi corrigit *Vallam Longolius*, in *Herod.* οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verna fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinnus contubernalis*; hic contubernali domesticus substitutus [a *Gronov.*] cat: alibi apud *Herod.* οἰκίτρα uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat *Themistocli* liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Ammon.* in *Οἰκότηρι*. *Ion Chius* τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλου τέθεικεν apud *Athen.* VI. p. 267. d. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, *Paedagog.* I. p. 130, 30. τῶν Θιμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγός οἰκίτης βάρυμος ἦν: ubi paulo post, quem *Pericles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* ὦν τὸν fuisse dicitur ἀνδραποδόν. τῶν οἰκετῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας dixit *Plato* T. II. p. 122. b. vid. et *Diotogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectà; *Themistoclis*, viri in rebus gerendis prompti, *Sicinnum* nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur εὐνους *Θιμιστοκλεῖ*. *Polyaeno* I. 30, 2. εὐνεύχης, παιδαγωγός τοῖν παιδῶν: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque *Themistocles*, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. b. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. b. dictus censeretur *Diophantus*: Διόφαντος mutemus in Κλεόφαντον: sic sub hoc dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. d. e. VALCK.

13. τὰ ὑμέτερα κατ' ὑπερθε γίνεσθαι) Haereo hoc servem, an ex Codd. revocem κατυπίετρα; posterius lib. VII. 233. αἷς δὲ ἰδὼν κατυπίετρα τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] κάλλιστον. ὁμίας ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἰσπείρης κίρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticae finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Acestoridi fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κίρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἄκραν τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relictā, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἰσπείρης κίρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat produciunt Salaminem versus, eam circummaturi; quasi accusativus τὸ κίρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad κυκλούμενοι intelligeretur αὐτήν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ εἰ ἀμφοὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἰσπίρης κίρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιποιῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πέμπει τοῦσδ', ὅπως ὅταν νεῶν Φθαρέντις ἐχθροὶ νῆσιν ἰκνωζοῖατο Κτείνουιν, -- Φίλους δ' ὑπεκσώζουιν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, *Psyttaeam* Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. ε'. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἑλπίδι μαινόμενοι etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβρις υἱόν) Non iuvenem, sed satietatem, κόρον κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρον μητέρα, converse tamen, ut volunt. Nam τίττει τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliae sive ὕβρις, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuare sese πρῶτον τρυφῇ, ἔπειτα κόρον, εἴτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα δαίθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Ecphantae eadem de Schola, αἱ πολυτίλμια μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβρις, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερὸς κόρος iuvenis ac Xerxes, υἱὸς ὕβρις ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, Raphaelio ad Epist. Paulli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Aeschyli Agamemn. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenum κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκίμν' ἀνὰ πάντα πυθίσθαι) Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσομήνοισι πυθίσθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πύθισθαι, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πύθισθαι, de quo in *Var. Lect.* dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τίθισθαι. Nempe ἀνὰ πάντα τίθισθαι, pro ἀνατίθισθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἄνω κάτω τίθισθαι: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activā verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θῆσω: nam medium verbum τίθισθαι significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subiicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἄνα retracto tono scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίας in *Dissert. Herodot.* maluerim) non pugnabo. Defit oblitterata praepositio; reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντιλογίης revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri, ob varium in isto genere sermonis usum, erubesco. Alii qui sentiunt, ut Clar. *Abreschius*, οὔτε αὐτός ἐλθεῖν τολμῶ refigunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso *Animadv.* ad *Aeschyl.* lib. I. 3. p. 15. et *Valcken.* in *Phoeniss. Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω ἰκαργίως λέγουσι Βάκιδι etc.) Quod sequitur ἀντιλογίης, commode corrigit vir Cl. in *Diss. Herod.* p. 201. Vel ob hoc unum dictum *Herodotus*, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, censeri deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμολόγους πάντων νοσῶν. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate *Aristophanes* in *Avib.* vs. 963 seqq. et *Equit.* 995 etc. Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinae fraudes retegens lib. IV. *Praep. Evang.* pleraque fuisse putat oracula γενητῶν ἀνδρῶν τεχνήσματα, ut *Oenomaos* certe vide-

bantur *Gadareno* in libro quem inscripserat Φωρὰ γούρων. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum conficta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι) *Aeschyleum* de *Amphiaraus* fortasse spectavit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θίλει, sive, uti *Plutarch.* *Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θίλει: quo omnis concio in orchestra pronuntiato *Aristidem* praesentem, tanquam soli *Athenis* conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polyaenus* I. 31. *Aristidem* *Themistoclem*que τῆς πόλεως ἕξω περιδόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad *Salaminem* in castris, non *Athenis*. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch.* *Them.* p. 122. D. εἰ τῦγί Εὐνόησκον αἰνεῖς Ἐγὼ δ' Ἀριστιδαν ἱπαινίω, Ἄνδρα ἱεραῖν αἶψ' Ἀθηνᾶν ἔλθειν ἵνα λῴστον. Quae hoc capite de *Aristide* scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: *Aristidem* dicit ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δικαιοτάτον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus *Aristides* cupide elatoraverat, ut praeter ceteros iustus adpellaretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδῆς, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χελεὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. *Adversarii* *Themistoclis* consilium utile, quia non honestum erat, (*Cicero* de *Off.* III. c. 11.) auctoritate sua fecit *Aristides*, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Casaub.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exceptione *Herodotus* et *Aristiden* et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθοῖς συμπρόδομος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodoto* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. D. In *Aristide* idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Herodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet *Aristidis* ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. B. cum *Themistocle* πρὸς βουτῆς ἐκπεμφθεῖς, ipsi dixisse fertur *Aristides*: βούλει, ὦ Θημιστόκλεις, ἐπὶ τῶν ὄρων τὴν ἐχθρὰν ἀπολῶμεν; ἂν γὰρ δοκῇ, κάλλιν αὐτὴν ἱπαινόντες λαβόμε-

9α. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. διτέλεισαν παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ὁμονοοῦντες. VALCK.

14. πλὴν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἰργάσεται) Optime Masti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῶ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι [post λέγω δι]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δὴ τὰ praeoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertiā, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θημιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστίδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, σήμερον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχου: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - - Φάμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα εἶπας μετεστήκει) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστίδην φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μεταπαθίνα (hoc e margine recipere) ἐν Αἰγίνῃ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίκατο. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. v. decennii anno tertio ἐψηφίσαντο τοῖς μετεστώσι καθόδον, μάλιστα - - - Φεβούμενοι τὸν Ἀριστίδην: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. Lambinus putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meā quidem sententiā. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod. c. 95. Demetrius* περί Έρεμ. §. 248. "Ὡς περ τις Ἀριστιίδου κατηγορεῖν, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν" ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἔφη, ὅτι ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συναναμάχη, Ἀριστιίδης δὲ οὐ: quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cererem* mysticum *Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist. Plut. p. 118. E. ἰφάνη* Τενιδία μία τριῆρης αὐτόμολος: *Neacio* unde. Hinc si sumsit, *Τηνία* fuit, quae et *Nob. Palmerii* divination. *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd. I. 132.* et *Auctor Or. in Neaer. p. 740.* describunt. WESS.

5. ἐν ταῖσι τὸν βαρβ. κατελοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (*Nepos* in *Pausan. c. 1.*) *Delphico* tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. *Olympiae* quoque *Iovis* erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan. V. [c. 23.] p. 437.* Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum *Delphis* (teste *Thucyd. I. c. 132.*) ἀνέθισαν εἰς Ἑλλήνας, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκρεθίνιον: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐξεκέλευσαν καὶ ἐπίγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκατελοῦσαι τὸν Βάρβαρον ἱστήσαντο (cur non ex *Codd. receptum ἴστησαν τὸ*) ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν *Δελφοῖς* obiiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem *III. c. 57.* Secundum *Auctorem Or. c. Neaer. p. 740, 153.* in *Amphictyonum* concilio causā dictā *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόλυντας τὰ ἰεργεῖα, ἐπιγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινονοῦσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκκόλυντας ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess. ad Diodor. II. p. 100. Eustath. in Ἰλ. ξ'. p. 990, 17.* VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. ἥως τε δὴ δίδφαινε) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ἥως τε δὴ δίδφαινε, καὶ

οὐ ἴσθοντο etc. Placuit accessio τοῦ δὴ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἤγορώοντο, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioquin καὶ εἰ - - - ποιησάμενος προηγόρευε, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3 seq. ἥως τε διέφαινε etc.) Haec et vicina, perperam conjecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ποῦς τε διαφαινούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβατίων ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἔλευθεροῦτε δὴ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρώων ἱδὴ, Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπῳλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν: iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ἥως διέφαινε. Frequentius legitur ὑπέφαινε: Herodoteum est, ἅμα ἡμέρῃ διαφανσκοῦσα, vid. ad lib. III. c. 86. ἅμα ἔω et ἅμα τῇ ἔω leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρόσω corrigi deberet in πρὸ ἔω: ut ἐξ ἔω, sic πρὸς ἔω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 65. et 312. et εἰς ἔω apud Isaeum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocratio in Eis ἔω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἰσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὠκελον τὰς νῆας) Vallae Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod ὀκέλλειν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1579. θεινὸς γὰρ κλύδων ὠκεῖλε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλληνεύς, in Plutarcho Themist. p. 119. D. Δικελεύς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomede Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: 'Ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο, καὶ ὥκελλον τὰς ναῦς' Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουν οὐχὶ ἐπιττραφίντες, καὶ ἐξέκλιναν τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata *I. F. Gronovii* [Observ. lib. IV.] quibuscum illa *Bossii* conf. et *Ti. Hemsterh.* ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX.* vs. 20. Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas ex Iustini II.* 12. at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑπεχώρεῖτε πρύμναν ἀνακρούόμενοι. Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κόσου ἔτι πρύμνῃ ἀνακρούεσθε; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἔτι πρύμνῃ ἀνακρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis proris e portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp.* vs. 397., pro ὅπως ἄνεν τροπῆς εἴη, unā literā mutata scribendum, ὅπως ἄν εὐτροπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. *Primus-ne Pallenensis Aminias* γῆ ἐνέβαλε, an alius, cadere potest in dubitationem: *Aeschyli Persa* fatente vs. 409., ἤρξεν ἰμβολῆς Ἑλληνικῇ ναῦς. *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119. v. satis conveniunt narrata *Diodoro XI.* c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοῦπίσω δὲ πλείουςαι προτροπὰν ἐφειγον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἔτι corrigendum *Valek.* censuit, id mihi *Vir* doctissimus non persuasit; posteriori loco opportuna est ἔτι particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus *Thucydides* *Interpres* ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνῃ καπηλατεῖν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνῃ (vel τὴν πρύμνῃ) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνῃ ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

15. *ὀνειδίσασαν πρότερον ταῖς*) Necessitudo nulla, ut *πικρότερον* aut *προθυμότερον* formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. *Abreschium*. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem *Diodorus* diversiozem dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. *κατὰ μὲν δὲ Ἀθηναίους*) Atheniensibus Lacedaemonios iungit *Diodor.* XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta *Herod.* dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter reticet Noster. *Τοῦδε δὲ εἵνεκα*, ait, [lin. 11.] *μνήμηται τούτων μούνων*: sic syllabā scribendum puto repetitā pro *τοῦδε εἵνεκα*. VALCK. — At satis erat *τοῦδε*, quod libri dedere: nempe *τοῦ* pro *τούτου* vel *τούδε*, ut saepe aliās. S.

13. *Phylaeus Samius εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη*. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. Illinc transumptam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in *Platonis Gorgia* p. 506. c.; a *Platone* mutuati sunt Sophistae. Graecarum etiam civitatum *εὐεργεταί* saepe publicitus *ἀνεκηρύσσοντο*: vid. *Ti. Hemst.* ad *Lucian.* p. 367. [ad *Dial. Mort.* X. 6.] VALCK.

Ibid. *εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη*) Congruunt de Mardochaeo prodita *Esther* c. vi. ubi docte *Grotius*; operosior *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 138. et *Des. Heraldus* *Advers.* I. 9. quos *H. Relandus* ac *Burtonus* duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. *ὃν τεταγμένων ἔτι*) *Koenio* nostro scripsisse de barbaris videbatur: *ὃν τεταγμένως* *τι οὔτε σὺν νόμῳ ποιούντων οὐδέν*: de Graecis dixit, *σὺν κόσμῳ ναυμαχεούντων κατὰ τάξιν*. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, *καὶ τοὶ ἔσαν γὰρ καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῶ ἀμείνων αὐτοὶ ἑωυτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ*. Oratione more suo turbatā duo dixit: primum, *isthoc die ἀμείνωνας* fuisse ἢ *πρὸς Εὐβοίῃ*: sed non tantum *isthoc die* rem multo melius gessisse, quam ad *Artemisium*, verum praeterea *ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῶ ἀμείνωνας αὐτοὶ ἑωυτῶν*: id est, interprete Nostro *ἀμείνωνας τῆς Φύσιος*, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut *naturam superantes*. Herodotea quaedam *Portus* dedit in *Ἐω- τοῦ*: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρτεμισίην etc.) Callidum *Artemisiae* commentum, indignante *Plutarcha* nimis verbose narratum, adnotavit etiam *Polyaen.* lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. Φέρουσα ἐνὶ θαλάμῳ τοῦ Φιλίππου) Aduvat hic incitandi ac propellendi vim participium *φέρουσα*, alibi eleganter redundans. Egregie, his *Herodoti* non posthabitis, *T. Hemsterhusius* ad *Luciani Dial. Mort.* VI. pag. 349. *Diodorus*, εἰς ἐμβολὴν *φέρουσα*, ναῦς εἰς ἐμβολὴν *φερομένη*, de tali inpetu, lib. XX. 16, etc. Facinus autem hoc reginae addidit *Polyaenus* strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μὲντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήθειαι γινέσθαι) Corrigenti, γινέσθαι μῆχος τοῦ διαφυγῆναι, nec schedae veteres, nec creberrime in *Musis* iteratum *συνήθειαι γινέσθαι* prosunt. Nam *διαφυγῆναι* τε καὶ μὴ ἀπώλεσθαι, *Herodoteae* consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit *Abreschius Dil.* ad *Thucyd.* lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφές τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui *σαφές*, ὡς τὸ ἐπίσ. in coniecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re expostularetur. Si *Polyaeno* fides VIII. 53, 3. *Artemisia*, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit. οὐ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημεῖον εἶχε. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale *Chimaeri*, ἔκλει γὰρ πλοῖον λίοντα μὲν ἔχοντι πρόρθεον ἐπίσημον, ἐκ δὲ πρύμνης δράκοντα apud *Plut.* T. II. pag. 247. f. Vise et *Scheffer.* *Mil. Nav.* lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασιν οἱ γυναῖκες, etc.) Expressit celebre dictum *Polyaenus* VIII. 53, 4. paullo aliter; melius *Suidas* in Ἀρτεμισία, et *Eustathius.* *Ennianum*, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime *Gronovius* derivat. WESS. — Dicti *Xerxis* vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyæn. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'Ιλ. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναῖκας αὐτ' ἀνδρῶν ὄψεται γυγνόμετας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσον ἄνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. D. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παρικοβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνίτιν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωνίτιν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. Ἀριαβίγνης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διεφθέρησαν, τίσσας μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειμενουλαις διαφθάρηναι: ubi Grotius ἐν κρειωνομαῖς, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθάρηναι praedam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἥττον τῶν ἐσθαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δορυκαλῶτους συλληφθῆναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Grotiique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex

Alex. Cod. in χειρῶν νόμῳ utrobique, aut certe νόμῳ, recipi potius erit. WESS. — Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι, vel πίπτειν, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χείρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινες Φοινίκων) Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πίμπει τῶν τινὰς δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περσίων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovium conguessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινες Φοινίκες) Φοινίκων corrigendum vidit Koenius; praebet hoc margo Steph., absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινὰ ἰταίων, in Pausan. pag. 594., Ionicam Sylburg. vocat ἀνατροφήν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82. et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. B. pro τῶν Ὀμηρίδων τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρίδων: quod praebet Eustath. in Od. 8. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit Eustath. semel Athenaeus. VALCK.

[10. ἄτε δὴ ἰόντες etc.) Utique ἄτε δὴ ἰόντες, aut ἄτε δὴ δὴ ἰόντες, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπήραξαν) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam Ἀπαράξειν; et Ἀπήραξεν, ἀπίκοψιν, scribendum; non literā duplicatā. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρασσόμενοι, συναράσσονται, etc. Eustathius ad Ἰλ. ε'. 81. ἀπὸ δ' ἔϊσι χεῖρα βαρύναν τὸ Ἀπίξαιεν, ait, ἀντὶ τοῦ ῥᾶστα ἀπίκοψιν εἰληπται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσιν λέγεται Ἰλ. π'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσιν, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπήραξε. Hesychius: ῥάκτρια, τὰ ραβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξαι κρᾶτα, Sophocl. Trach. vs. 1032. χεῖρα, Philostr. p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κάρι δρεπάνῳ πλήξας ἀπαράττει τοῦ ἵππου τοὺς πόδας: *equi pedes falce decutit, ut segetes decutiuntur, ἀπαράττονται*. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰρ. *omni modo accusans vertit et longe praefert doctissimus de Pauw*: nam *cunctos* si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mssorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignoranti. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρχάντων τῆς Φυγῆς αἰτιωτάτους ἀπέκτεινε, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam moleste ferentes) *quo sibi et accusans* intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius *cunctos Phoenices* existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρεῖ) Athenis in arce sella fuit dedicata, διόφρον τὸν ἀργυρόποδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἰκαθίζετο ὁ Ξέρξης ἐν τῷ Αἰγᾶλῳ ὄρει τῆς Ἀττικῆς, θεωρῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vases. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegilium pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλέον, ὄνομα ὄρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλεὼν Suidae debetur; veram, Αἰγᾶλιον, ex Thucyd. p. 111, 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλίσται Αἰγᾶλῳ) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Acestodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. v.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [?] Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschyli, Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγᾶλῳ, voce leviter turpata, ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri au-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius* oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus ad *Strabon.* lib. VIII. p. 550. [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.*

22-24. πρὸς δὲ ἴτι καὶ προσεβάλετο -- τούτου τοῦ Φοινικίου πάθους) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim Ariaramenem cladi Phoenicum victimam accessisse, confit? Quia hominis culpa? An προσεβάλετο τούτου τοῦ Φ. πάθους haec indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisse. Porro οἱ μὲν δὴ etc. quae continuo post, Phoenicum postulant poenas, nullas Ariaramenis. At obscurum et molestum perseverat προσεβάλετο -- τούτου τοῦ Φοιν. πάθους, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo increpabatur praesens propter hanc Phoenicum poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari Ariaramenem voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* coniectura, fingendum; ut innuatur, Ariaramenem, virum Persam, Ionum amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam Phoenicum adiutasse criminando. Placet *Abreschii* φίλος Ἰώνων ἰών, adeundi *Diluc. Thucyd.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* Ἐλάβετο et ἐβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. προσεβάλετο quidem non modo cum *Schaeff.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulzius*; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodeat sententia quam ipse Vir doctus huic loco subiecit: *insuper etiam --- contulit ad illam Phoenicum cladem.* Verbum συμβάλλεσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, πλείστα ὑπὲρ τῆς ἰκευθείας συνεβάλλοντο: et apud *Polyb.* III. 10, 7. πλείστα συνεβάλλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συναίθοντο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelov.* nescio quo errore idem *Schulzius* excitavit, πολὺ δὲ εἰς τοῦτο ἡ Ῥώμη προσελάβετο, videndum ne προσεβάλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβίσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβίσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo *Aristophanis* dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλάβισθαι πρὸς θεῶν: ubi Schol. βοηθήσαι. Sed cognata προσπιλαβίσθαι et συλλαβίσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13. III. 48, 1. Quod autem opponit *Schulzius*, verba haec non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσλάβετο hic esse locus possit: namque intelligi debet, προσλάβετο αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἴωσι) τοῦτον τοῦ Φειν. πάθος, adiuvit *Ionas*, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνκίρρον νῆς etc.) *Nugas* [veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab *Aem. Porto* explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα συνκίρρον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὐτε εἰ συνκίρροι ἢ τῶν Καλυνδίων -- νηῦς. *Pytheam* vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχενόου filium melius lib. VII. 181. [quam Ἰσχίνον, ut hic vulgo lin. 5.] scribi, ante hos ducentos annos *H. Stephanus* docuit. WESS.

11 seq. ἐς τῶν Αἰγινητίων τὸν Μηδισμὸν ὀνειδίζων) Ecce iterum *Crispinus*. Vertebat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod cum Medis sentirent. [quae quidem intacta *Wess.* cum *Gron.* in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit inconmodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐς ἐπήκοον τῶν Αἰγινητίων τὸν etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Mediarum partium exprobrasset; cuius, si Sicinnum ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Crius, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arcessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μηδισμὸν ipso in conflictus fervore ὀνειδίζει, seu non sine probro invehitur et obicit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, τῇ ἰμβραλὼν Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἀριστα Αἰγινήται)

Honoris amplissimi, velut ab *Herodoto* Aeginetis attributi, ter meminit ineditus in *Aristiden Scholiasta*: in Panathen. T. I. p. 183. Ἀνταγωνιστάς, inquit, Φοῖ τοὺς τὴν ὁμοίαν ἰσχυρότας τέχνην, λέγει δ' ἂν Αἰγινήτας· αὐτοὶ γὰρ μετ' αὐτοὺς ᾔδισαν τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐτοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239. οἱ Ἕλληνες - - τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπίδουσιν τῇ πόλει: Schol. τὰ ἀριστεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, sella Xerxis, et acinace Mardonii: τινὲς δὲ, αἰτ, λέγουσιν ὅτι νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυμαχίας ἐπὶν. (ἀπενόγκασθαι) δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vocat *Aristides* pag. 268. τὰ ναυτικά πρώτους: καὶ ὁ Ἡρόδοτος, inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ὡς ναυτικοῖς ἔπαινος οὖν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικούς ἐνίκησαν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius Codicis adiumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. *Burmanni* multa continet ad historiam Graecam illustrandam eximia. *Plutarchus* etiam in Them. cuius meminit Clar. I. *Perizon.* ad *Aelian.* Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat *Herodotum*, quem (in lib. de *Herod.* Malign. p. 871. D.) aegerrime fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀπαίρει τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste *Herodoto* infra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes Corinthum ablegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, publico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio praestantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit *Herodotus*, testatur *Diodor. Sicul.* XI. cap. 27. κρίσις προτεθείσης περὶ τῶν ἀριστῶν, χάριτι κατισχύσαντες (Lacedaemonii) ἐποίησαν κρήνην, πόλιν μὲν ἀριστεύσαι τὴν Αἰγινήτων, ἀνδρὰ δὲ Ἀμεινίαν Ἀθηναῖον: de invidia, qua erga Athenienses affecti fuerint οἱ κύριοι τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum forte memoriae subtrahere studuit *Herodotus*; qui hic ex vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores defert *Aeginetae Polycrito*, et Atheniensibus *Eumeni* atque *Aminiae*; e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναῖοι.) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. Diodorus XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschyli* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. *Amplexus* in proximis sum [lin. 5.] ἐπιδίωξε, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἑαυτοῦ μήτ' ἐπιδίωκεν ἔτι προσηύδα, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορινθίον etc.) *Herodotum* spe praemii delectum, quod sibi spoponderat *Corinthis*, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia *Scriptoris* malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in *Corinthiorum* et *Adimanti* praeconio nimis parcae *Musae* sunt; qua de causa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium* narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius *Graeciae* haud opposuisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 22 seq. Caeterum commode *Larcherus* observavit, si veritati consentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορινθίον etc.) De *Corinthiis* et *Adimanto* hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae *Graeciae*; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam *Athenis* sparsam eleganter enarrat atque explicat. Saepius etiam alibi talia scribit de *Corinthiis*, quae *Atheniensibus* multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc adde *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in *Corinth.* p. 456. *Corinthus* *Nostrum* venisse narrantis, et pro laude *Corinthiis* iure contributa voluisse μισθὸν ἄρνεσθαι: mercede negata, μετισκεύασιν, inquit, ἐκείνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδείμαντρον. *Dionis* locum adhibuerunt *Clar. Wess.* etiam in *Diss. Herod.* p. 128. et *Reiskius Animadv.* II. p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. v. ὅτι μέντοι δέκα τάλαντα δωρεὰν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηναίων, Ἀντόν τοῦ ψήφισμα γράψαντος, ἀνὴρ Ἀθηναῖος οὐ τῶν παρεμειλμένων ἐν ἱστορίᾳ Διὺλλος εἴρηκεν. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simulatae *Historicus* noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse *historiae legem* scribit *Cicero*

de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidae silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quae omnem tollere videntur dubitationem, quaeque Herodoto non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posteriorum esse memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quae praebet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. ined.; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Νῦν δὲ μὲν Αἴαντος viri docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro Νῦν δὲ ἀνάματος. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: Ὡς ξὺν εὐδρόν ποτ' ἐναίωμαι ἄστρῳ Κορίνθου Νῦν δ' ἄμμι Αἴαντος ἰᾶσθαι ἔχουσιν Σαλαμίν. In Dorien sium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμι, vel ἄμμι: τὸ γὰρ ἄμμι μαρτυρεῖται ταριχεύειν, Sophronis est in Schol. ad Aeschyl. Choëph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud Stobaeum in Ecl. pag. 45, 25. ποθ' ἄμμι scribendum: πρὸς ἡμᾶς est in edito libello: ποθ' ἄμμι apud Diog. Laërt. I. 113. ποθ' ἄμμι in Aristoph. Lysist. vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 36. 37. 39. et 40. S.

3. ἐκπλαγίοντα καὶ ὑπερδίδοντα) Non aliter legisse Plutarchus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetoriam accessit triremem, [lin. 7.] θεῖναι πομπῇ, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philosopho velut οὐρανοπιτῆς, qui acerbè, τί γὰρ, ait, ἴδαι τίθεσθαι (forte legendum τητᾶσθαι, privari:) μηχανῇς τραγικῇς, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερπαίοντα τοὺς τραγωδοὺς ἀλαζονεία: illum talia dedecet, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

6. ἰδὼν Ἀθηναίης Σκιρᾶδος) Minervae, cui similis Athenis titulus, id fanum in extima erat Salamine, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed criminose, οὐρανοπιτῆς, coelo lapsa. Ego vero ἰδῶσι προσφίρεσθαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τοῖς Κορινθίοις,] pro librarii, schedis indicantibus, scholio. WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποστρέψαντα) Vere sic ex schedis Gronovius; distracto itidem, [lin. 19.] quamquam ex coniectura,

ἔκ' ἔκφυγατμένιοι. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν) *Plutarch. Aristid. p. 323. f. τοὺς προθυμοτάτους καὶ μαχημωτάτους τῶν πολιτῶν*, ubi ex correctione *Bryani speciosa τῶν ὀπλιτῶν*, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in *Psytalea calamitatem tragice Aeschylus Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud Salaminem, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in Corn. Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῇ ναυμαχίαν*, et verbis quidem inficetis, proptereaue a *Demetrio Phalereo, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἑρμην. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.*

7. ἐς τὴν Ψυττάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interiectam, (de qua vid. *Steph. Byz.*) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπὸ βίβασαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula *Psytalia contrucidatos multis lamentatur Aeschyli Persa vs. 447-464., παύουσι, κρεωκοποῦσι δυστήνων μέλη, ὥς ἀπάντων ἔξαπὸ φθειραν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur Plutarcho in Aristid. p. 323. f. ex inhumano autem vatis Euphrantidis suasu Themistocles immolasse ὠμωτῇ Διονύσῳ, Baccho crudas carnes voranti. ὁ τὰ δέρματα ἰσθίων, vel ἰδων, est Διμηττής. Cuius aliàs nomen forsán ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. *Pausan. IV. p. 373. De illa hic egisset Steph. Bergler. ut liquet ex Notis in Alciph. p. 233. Schol. ined. in Aristid. Panathen. p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νήσον) τὴν Ψυττάλειαν λέγει* καὶ γὰρ τις τῶν Περσῶν ἀπὸ βησαν, ἵνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφθίρωνται. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστιδὴς ὁ Λυσιστράτου, εὐστρατηγὸς Θμιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβὰς μετὰ τῶν γιρόνων τῶν Ἀθηναίων ἀνέειπε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides εὐστρατηγός. VALCK.*

CAP. XCVI. 7. ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμόν) Ex

suspicione eruditi viri ἀποπληθῆναι, quomodo πληροῦσθαι apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τῶν ναυγίων τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex Vallae sententia Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaeo prior erit, malà, uti opinor. Πρώτηρον τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 13.] ἱερμοῖσι φρίξουσ; iucundà Cl. Kühnius et leni medicinà reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. ἱερμοῖσι φρίξουσ;: tantam videlicet remorum, ad Coliadem eiectionum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo, Eustathiusque recusant, non infitiatursi, modo liceret, φρύγειν ἱερμοῖς matronis adprime convenire, φρίττειν ἱερμοῖς, etsi meticulousum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea caedens. WESS.

13. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἱερμοῖσι φρίξουσ;) Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis Echinus aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, legentis φρίξουσ; quae, Berglero probata, Reiskio quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut φρυγίτροις, frictoriis. Φρύγειν Latinum est frigere, de quo N. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei vs. 70. VALCK. — Φρίξουσ;, a doctissimis duumviris commendatum, cum Schaefero et Borheckio adoptarunt etiam Iacobs (in Atticis) et Schulz in Herodoti Bellis Persicis; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsiensi Strabonis Editore, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certè neutiquam necessarium fuisse, in Var. Lect. ad h. l. demonstravi. Caeterum in memoriam revocat huius vaticinii amphibolia istud, cuius Thucydides lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χῶμα ἑπὶ πᾶσι διαχοῦν) Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅσον ἀστιάδιον, duorum circiter stadiorum, in Strabon. lib. IX. p. 605. A. [p. 395. B. ed. Cas.] arbitrato, id consilii regem animo ante navale praelium agitasse, quae et Ctesiae Pers. c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *θνητὸν ἰόν.*) Sicci-ne vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociore essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *θνητὸν* libenter corrigerem *ἀνθίον*, sive *ἀνθρωπήιον ἰόν.* Unius ponam, aliis omissa, de iisdem loquentis *Xenophontis* verba *Κυρ. Παιδ.* VIII. p. 137, 35. *ὅτι γε τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορείων αὐτὴ ταχίστη τοῦτο εὐδελον.* Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyl.* *Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπήιον* scripsit, quam *ἀνθρώπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer. voc. Λαμπάς.* VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *θνητὸν* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *ἵπποι τε καὶ ἀνὴρ τιταγμένος*) Laudibus *Gronovium* fero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in Mstis latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* huctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 238. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 23., non dissimilem vehicularem apud *Tartaros* cursum enarrans. Unde vero *Cleomedes* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit, *Xerxem* διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσων μέχρις Ἀθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νυχθημέρων ex *Graecia* ad interiorem *Persidem* nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὗτοι [lin. 6.] haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro τοὺς lin. 6. cum *Reiskio* τὸν malles ob sequens ἐωρῶ l. 8. S.

12. τῇ τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι) *Themistium* adumbrasse, *Petavio* observatur, *Or.* XIX. p. 230. c. Pertinent huc *Aeschyl.* versus cultissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmus Chiliad.* pag. 574. ed. *Francof.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἔσαν ἐν θυσίῃσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, εἶναι ἐν θυσίῃσι. In Graecia saepe τὴν θυσίαν θάλεια sequebatur, *convivium sacrorum causa fieri solitum*, interprete *Casaub.* in *Athen.* p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θεῶν θυσίαι, θάλιαι τε, iunguntur in *Aristoph. Nub.* 328., qui in *Pacis* vs. 780. Ἀνδρῶν τε δαΐτας dixit, καὶ θαλίας μακάρων. Quando vero de Persis verba facit, *Herodotum* scripsisse suspicor: ἔσαν ἐν θαλίῃσι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius iuxta Nostrum notat χαρμόσυνα ἡπαίειν, vel κεχαρημένους ἑορτάζον, laeti velut festos dies agitabant. Θάλειαν ἑορτὴν ἄγειν et θάλειαν ἄγειν Graecis etiam dicebatur: *Eustath.* in *Od.* φ'. p. 759. 6. *Epist. Socr.* p. 43, 18. Iam vide *Herod.* III. c. 27. in *Apidis* natalibus *Aegyptii* ἔσαν ἐν θαλίῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copiā dicuntur ἐν εὐπαθίῃσι ὄντες. *Herodot.* lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθίῃσι εἶναι, ut πίνειν καὶ εὐπαθεῖν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi θύειν καὶ εὐπαθεῖν: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae τὰς τε ὁδοὺς μυρσίῃσι πάσας ἐστόρεσαν, καὶ ἰθυμίων θυμῆματα. vid. *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persae vestes sibi discindebant, [lin. 8.] βεῆ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλῆτω. Postrema vir summus adhibuit in *Adnot.* ad *Callimachum* clar. *Ernesti* p. 103. VALCK. — Cur pro ἐν θυσίῃσι lin. 5, contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θαλίῃσι potius scripsisse *Herodotum*, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide *Athen.* XIII. 573. e. ibique notata. S.

7. τοὺς κβῶνας κατεβήξαντο) Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατεβήξαντο τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνη διεχρέωντο Persae lib. III. 66.; hoc *Aeschyli* de eorum matronis, πολλαὶ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατεβηκόμεναι, Pers. vs. 537. Vide doctissimum *Berglerum* ad *Alciphron.* p. 130. WESS.

CAP. C. 7. ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθέντα) Nimium sese ac insolenter extulerat Mardonius, φουσώμενος καὶ μετίωρον φωρηκῶς αὐτὸν uti *Philo Iud.*; nam, quod nunc (de *Insomn.* p. 1110. E.) ἰωρακῶς, ferri non posse, *Cl. Mangeius* agnovit. Tali ingenio homines ἀνθρώποι κεναῖς αἰωρούμενοι δέ-

ξαις in eiusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἡ γνώμη ἔφειρ συμβάλλειν haud inmerito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γὰρ ἴστι Ἑλλῆσι οὐδ. ἔκδυσις) Id est ἀμύχανόν ἴστιν Ἑλλῆσι: vel ἴστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἴστί τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολωλέναι: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή μὴ οὐχὶ καὶ αὐτόν σὺν ἱμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποίειν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπιὰν δὲ αὐτὸν περιλάβης, ποίειν ὅπως μῆκετι -- ἀπίξεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃσι τοῖσι διδῆλται) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit σοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de Pauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι διδῆλται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. enotatus [ἐν τοῖσι Πέρσῃσι] placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnum allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse: at ibi ξύλων ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Aegyptios, Cyprios, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Graecos, νενικήκατε θαλασσίους ξύλοις χειρσαίους ἀνθρώπους in Plut. Arist. p. 324. c. WESS. — Duarum literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃσι τοῖσι διδῆλται τῶν πραγμάτων' εἰ δὲ Φοίνικες etc. non enim Persarum culpa quidquam rebus tuis allatum est detrimenti. Δηλώσασθαι significat βλάψαι: sed διδῆλῆσθαι notat βεβλάφθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographis, Κεντροδάλκτες, πανδάλκτες, et ξιφοδάλκτες, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Διδῆλται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Paris. redditur βίβλαπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃσι hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν τῷ ἀγγέλῳ. VALCK. — Equidem, si Valckenarii τοῖσι reciperetur, istud ἐν Πέρσῃσι non intelligerem Persarum culpā; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterer quam in latina versione expressi: nullum res tuae in Persis (in Persarum personis, ad Persas quod adtinet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi obstare puto, quod paulo post adiicit, ἐπιπὶδ' οὐ Πέρσαι τοι αἰτιοὶ εἰσι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ᾗσθη τε ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης, καὶ ὡς ἐκ κακῶν ἰχάρη: ut lib. III. c. 54. ᾗσθη τε ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi eiectionum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἐκ κακῶν ἰχάρη, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: πρὸς Μαρδονίον τε βουλευσάμενος ἔφη ἀποκρινίσθαι, ἐκότερον ποιήσῃ τούτων: ut legitur inferius, ἐκότερα ποίωμι ἱππύχῳ. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινίσθαι, quam ἀποκρινίσθαι quod libri hoc loco praeferunt. ἐκότερον ποιήσῃ vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S.

5. ἐς συμβουλίην) Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μούνη ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλομένοις σφί γίνουρ' ἂν ἀποδίξις: lubenter huius rei se documentum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βουλομένοις tentari non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucyd. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poëtae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1358. Θέλοντι καὶ μοι τοῦτ' ἂν ᾦν: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, alique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευομένην τυχὴν τὰ ἄριστα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχὴν εἴπασαν non discrepat ab εἴπαι. De se regina c. 67. τὰ τυχάνῳ φρονίοντα ἄριστα ἐς πρήγματα τὰ ἐσ: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἐκείνων τῶν πρηγμάτων) Ultimam harum vocum abrasam vir doctus [Reiskius] cupit: ego ad ἐκείνων allidor, et εὖ κειμένων refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΥ ΚΕΙΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habentibus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) ὅδ' εὖ κείσεσθαι τὰ ἱαντοῦ ἔθεσκειν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθῃ [lin. 14.] valide, Isaeo frequentatum, εἴ τι πάθῃ, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὀλίγος στε-
ναίχαι καὶ μέγας, ἢν τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356.
WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Οἱ δὲ Πηδασιεῖς etc.) Quae se-
quuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina,
atque a mala manu ex marginis scholio interiecta Hero-
doteis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ βασι-
λέϊ, τῷ μετῴσθῃ τῶν ἡδὴ etc. Hanc vellem coniecturam, su-
pra iam memoratam, Codices comprobarent, ut illam fir-
marunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea
ex lib. I. c. 175., paulo Ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scri-
pta: Ἔσαν δὲ Πηδασιεῖς οἰκόντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησοῦ μεσόγαιαν τοῖσι
ὅπως τι μέλλοι ἀνιπιτῆδεν εἶσθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιόικοις
ἡ ἱερὴ τῆς Ἀθηναίης πάγωνα μέγαν ἰσχυι' τῆς (δέ) σφί τοῦτο ἐγί-
νετο. Sensum si spectes, hic eadem paene narrantur. His
usus Ant. Doumaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur
unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbae tamen
muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em.
lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur:
primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi fa-
cie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum le-
gisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetu-
dine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria
mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem re-
petere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non
illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Ca-
ria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me
iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit in-
dicio. Herodotea, τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνιπιτῆδεν εἶσθαι, sic
lecta Straboni, Noster interpretatur: ἐπειὶν τοῖσι - - - μέλλω
τε ἰντὸς χρόνου εἶσθαι χαλεπόν. Τὸ εἶσθαι videlicet! requi-
rebat adiectum ἰντὸς χρόνου. Velut grammaticus, Ἀνιπιτῆ-
δεν, χαλεπόν. Ἰσχυι πάγωνα reddidit φύις. Priora, missa fa-
cio, in τοῖσι Πηδασιεῖσι: [vide Var. Lect.] et τοιόνδε φέρεται
πρῶγμα γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit
in συμφέρεται πρῶγμα. Sed quibus tandem hoc ostento ma-
lum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus bar-
ba suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc uti-
que significatum voluit Herodotus. Et quid tandem inter-
polator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφικτίοις πάσι

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίουσιν τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata; Vallae reddita, *Amphictyensibus*, qui circa eam urbem habitant: Palmerius, *Amphictyonas*, ait. a *Py-laea* sua in mediam *Cariam* sine navi transfretavit. Suspicio primum, huius notae auctorem pro *περιολοίσι*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίσι*: noverat magister ex *Hom. Od. β. 65.*, *περικτίνας ἀνθρώπους* *Οἱ περιναυτάδουσι*: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar *Homeri* propemodum, ἀμφικτίσι - τοῖσι ἀμφὶ - - οἰκίουσιν. Ubi meminit *Thucyd. III. 104.* *Δελι τῶν περικτιόνων νησιωτῶν*: *Schol. Περικτιόνες*, inquit, *εἰσὶ καὶ ἀμφικτιόνες, οἱ περιουκούντες*. Usus rarioris vocis ἀμφικτιόνες exemplum requirenti succurret *Androtion* apud *Pausan. X. pag. 815.*, adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos ἀμφικτιόνες* vocans *Tzetzēs* iuxta *Vales.* in *Harpoer. p. 276.*, *Scaligerum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* sui *Florileg. pag. 197.*) in istis incerti Poetae: κατ' ἄλκιμον ἔξετε θυμὸν, ὦ νῆες, εὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφὶ περικτιόνες: neque vicinos, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. *in δὲ τοῖσι Πηδάσεισι*) Verius Πηδάσειῦσι, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat Πηδάσεισι, Emend. VII. 11. *Schedarum* Πηδάσεισι, modo conmodus a gentili vocabulo ad urbem Πήδασα processus foret, nec τοῖσι moraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen τοῖσι (sive, quod schedae dederunt, τούτοις) adferat molestiae, video: *in τοῖσι Πηδάσεισι τούτοις*, in hac urbe, cui *Pedasa* nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua oriundum *Hermotimum* dixi.] At ferri non potest συμφέρας, etsi saepius συντίχθη γενέσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat φέρας, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat *ἐν τῇ αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περικτ.*, sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν *Graeci* intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτιόνες (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] *Gronovius* ἀμφικτίσι, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob *Ask.* consensum. Ex Vallae Latinis *Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit: eadem mens Nic.

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτίοσι acquiescenti, neque alia *Palmerio*. Sunt sane iidem περικτίονες, ἀμφικτίονες, sive, Scholiaste *Thucydidis* lib. III. 104. interprete, οἱ περιποικούντες: quales *Callino Ephesio* ἀμφικτίονες apud *Stob.* pag. 356. *Pedasensium accolas* alibi *Herodotus* περιίκους eiusdemque verbis dixit *Strabo* XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίουνσι τῆς πόλιος. Cur δις ταυτέν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίονος vocem explicaturi. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δις ἤδη ἐγένετο protinus [lin. 9.] peccat. Alibi τρις posuit, et cum eo *Strabo*. Quae cuncta animo revolventi plura his inculcata videntur. Consule *Valckenarium* ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigosae hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie *Herodoteus* esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανιώνιος) Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Παιωνίου, scripti codices dubium relinquant: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Παιώνιοι. Prius illi furcifero adcommodatius ex concilio Panionio, cuius Chii participes lib. I. 143., atque ita *Athenaeus*. Εἶδος ἱθαμμένους [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hic ἐντάμων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν, et gemina conplura *Portus*. Persici moris *Iosephus* lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παῖδας ἐντέμνειν, ubi *Spanhemius* bene. Nec illi tamen contumeliae primi auctores. WESS.

6. εἶδος ἱθαμμένους) A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum εὐπροσώπους, sed εὐειδεῖς, sive κατὰ πᾶν τὸ ἐντὸς εἶδους καὶ φυχῆς εὐ ἔχοντας. Chius iste Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνίων ἐπώλει ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἔφεσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πίστιος ἕνεκα secundum *Herod.* viris οὐκ ἄν *Herodot.* T. VI. P. II.

δεῖς anteponebantur. Cur autem Persae εὐνοήχους ἐποίουν τοὺς καλοὺς, rationem reddit *Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. B. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295.* In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nullā dignus adparebit Hermotimus misericordiā, quam in ficta *Xenophonitis Cyropaedia* facile movebit *Gadatas*. VALCK.

9. τῶν ἐπορχίων) Melius hoc videtur vulgare [ἐπορχίων] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῆν [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζῆν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo *Valla*. WESS. — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκίτας) Sic *Thomas Magist.* et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem *Thomas ἄσμενον*, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentiā indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδεξάμενον, cui in Musis alia potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα) Cum ἦδη et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum *Abreschius* ἦδη rariore accipit notione pro μέχρι νῦν, huc usque, qua *Paulaan. Achaic. cap. 22.*, ipso observante, πρὸς τοὺς μὲν ἥδη τὰ οὐνόματα αὐτῶν οὐκ εἶχομεν. [Itaque accipiendum illud ἥδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν οἱ ἥδη γεγονῶσι.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut stribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἐγώ --- τίς σε προγόνων --- ἥ σε aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripti. WESS.

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντις, viles, ignavi et nulli rei homines, *Sophocli Aiac. vs. 779.*, *Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D.* Aliud *Hermotimus*, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi *Salvagnio* observata ad *Ovidii lbim vs. 457*. WESS.

CAP. CVII. 1. Εἰρήνης --- τοὺς παῖδας) *Artemisiae* quia commisisse dicitur pueros *Ephesum ducendos*, frigide iocatur *Plutarch. T. II. p. 870. A.* Paulo post [lin. 5 seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχιστα εἶχε ἕκαστος, διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione *Med.* Fugientes Persas [lin. 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista *Casaubon.* Theophrasti 'Hθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιοῦτός τις ὁλος πλῶν τὰς ἄκρας φάσκειν ἡμολίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχιστα εἶχε) Uni *Vindobonensi* [cui quidem alii accesserunt nostri codices] debetur. Tale *Plutarch.* T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τάχους καὶ δυνάμειος ἕκαστος: nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. *Zosterem*, [lin. 9.] Atticæ nobilem locum ex *Pausania* I. 31. et Scholiaste *Hermogenis* p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad *Steph. Byz.* A me vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡπείρου, ταύτας ἔδοξάν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudquam posterius. [Vide *Var. Lect.*] Opinabantur enim Persae, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde formido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆϊ) Sententiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi. Potueram cum *Valla* et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut *Valck.* voluerat, revocarem, quam cum plerisque msstis βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα πορευθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσουσαι βασιλῆϊ, (ὥστε αὐτὸν) πορευθῆναι. *Reiskius* coniecit, δι' ὧν ἔδει πορευθῆναι scripsisse fortasse *Herodotum.* S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειδίκνυτο) Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολλὰς δὲ Δαρτεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem *Themistocles* opinionem, si credimus *Plutarcho*, cum *Aristide* communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus *Eurybiades*, inprobante, *Themist.* p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἀν μίγιστον πάντων σφίϊς κακῶν τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαιντο) Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιντο probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφίς malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus *Arch. κακόν*, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — Κακὸν an κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum *Schaeff.* adoptavi, *Herodoti* mori loquendi adcommodatius. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' αὖ -- σφι -- ἱγγάσαιτο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis *Herodoteo* convenientius hoc est, quod inde ab *Aldo* Editiones exhibent omnes, τοῦτ' αὖ -- σφεῖς -- ἱγγάσαιτο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperi sit scriptura: nam quod ex cod. *Med.* nihil varietatis h. l. *Gronovius* in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observavimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a *Gronov.* esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen *Valla* suo in exemplari verbum ἱγγάσαιτο plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut -- maxima ob id calamitate adficerent *Graeciam*. An σφεῖς etiam (quod pro αὐτοὶ *Noster* VII. 168, 7. usurpavit) h. l. *Valla* repererit, haud adparet: illud equidem *Wesselingio* adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφι, ab aliis σφίς fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφεῖς posuisse. S.

[17. οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω φανήσεται) Aut ἐς τὸ ὀπίσω malles forsā, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrum idem ac nudum ὀπίσω valet: parique ratione I. 207, 18. οὐ τὸ ὀπίσω φεύγονται dixit. S.]

20. οἳά τι ἔσται προσχωρήσαι) *Laurentii* succedere fluxit ex προσχωρήσαι, quod in *Brit.*, saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in *Arch.* et *Thucydide* II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, *Xerxi*, modo strenue et prudenter egerit, singula per *Europam* oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiuncturas. Id vero προσχωρήσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.) Themistocles *mutatus* ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλῶνιν ἰδίως ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantes, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, *mutari*, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, --- σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιοῖεν τὰ δίκαια, μετίβαλλέν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἄνδρας, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, νενικημένους ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κακότητα. Horum prioribus, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλείν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλείν, *minari*, praeter fortuitam literarum συνέπτωσιν. In angustias detrusum, necessitumque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἐχόμενον, IV. 131., ἐς ἀπορίην ἀγόμενον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐς ἀπορίην ἀπειλάμενον, II. 141. et ἀπειληθέντα ἐς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαίῃ ἐνδεδεμένους, sive necessitate coactos, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληφθεὶς ἀναμαχεῖται τάχα πολλοῖς καὶ ἀπὸ γαίης δίδωσιν ὅσα μὴ ἔδωκεν ἀνδρείᾳ. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebehit isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίων αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiam soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19. etc. S.]

9. ἀναμάχῃσθαι τε) Confer lib. V. c. 121. et *Polyaenum* I. 30, 3. *Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀνασώσασθαι* [lin. 12.] ex *Med.* et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes [quas nil adtinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor *Epist.* ad *Hebraeos* c. XII, 1. observataque *Cl. Lamb. Bos.* Sed incommodat valde ἀνασώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτήσασθαι lib. III. 65. et 75. *Reciperatum autem νέφος τοσοῦτον ἀνθρώπων* a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139., ὡσάμενοι τὸν Πέρσιν VIII. 3., et, *Berglero* indice, *Plut. Mar. pag.* 414. c. ἀλλ' ὅπως νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὡσάμενοι, διασώσουσι τὴν Ἰταλίαν. Restat εὖρημα γὰρ εὐρήκαμεν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; *Vallae* Latina exorbitare, alios non fugit. Εὖρημα *lucrum praeter spem oblatum* expōsuerunt summi Viri *G. Budaeus* et *H. Stephanus*, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] Εὖρημα νομίζιν et λογίζεσθαι pariliter *Siracides* c. XXIX, 4. et 6. *WESS.*

16. ἱμικπράς) *Med.* et consentientium ἱμικπράς videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post *Brissonii*, *Menagii* ad *Diogen.* I. 9. et *Davisii* in *Ciceron.* II. Leg. cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες --- ἐπιμεληθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρμυφάτων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notata sunt. S.

18. πίδας τε κατ' ἡκί) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἐγκατ' ἡκί, nempe τῇ θαλάσῃ. *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 9. dixit εἰς τὴν θαλάσσαν πίδας καθεῖναι. κατεῖναι εἰς τὸ πέλαγος πιδίων ζῦγος, *Herodot.* lib. VII. c. 35. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat *Steph.* καταμείναντας ἡμέων τε αὐτίων ἐπιμεληθῆναι: quam casuum ἀκαταλληλίαν amat *Herod.*, adpellatione τῶν οἰκ-

τίων uxores intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκίτας explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίται. VALCK. — At verum erat καταμείναντες, de quo in *Var. Lect.* monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ιστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλατάσθω καὶ σπόμεν ἀνακῶς ἐχέτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἐχέτω idem ac ἐπιμελείτω: (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel εἷς ἕκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ Τίς πολλάκις -- ὅλοι -- πάντας, λαβὴν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνιοι (in Ai. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τινι Ποδῶν κλοπὰν ἀρίσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem his terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μεθύσκεν, καὶ τινα πρὸς βίαν Πίνειν, ἐπειδὴ κάρθανε Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὲν γ' ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπίλω. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλατάσθω. Nidum fingere, πλάσσαι δόμον dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις, ἣν πλάσῃ δόμον, Ἄλλη νιοσσούς ἡξίωσεν ἐντεκεῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Erunt fortasse, qui ὑποθήκην, notione παραινέσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeceptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, VaHam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσεια, [pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, ἐς τὸν Πέρσεια, ἵνα (ἦν ἄρα τί μιν καταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχῃ ἀποστροφὴν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσεια, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

fugium, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπόθετον φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. *Abresch*. Diluc. *Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστροφὴν conf. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. pag. 73, 18. Ἀναβ. VII. p. 244, 23. *Isocr.* Epist. II. p. 410. v. P. *Wessel.* ad *Diodor.* I. p. 207. et *Io. Toup.* Em. in *Suid.* voc. Ἀποστροφή. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae ἐπὶ γράσιον sibi scribit ὀφείλεισθαι, meminit *Themistocles* in illa nobili Epistola ad *Artaxerxen* data apud *Thucyd.* I. c. 138. VALCK. — At non *Persam* (ut ait *Vir doctissimus*) *facturus erat ἀποθήκην*: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in *Hellespontum* navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat ἀποθήκην ἰς τὸν Πέρσαι: ubi per metonymiam ἀποθήκη dicitur id quod est ἀπόθετον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γὰρ θησαύρισμα, κείμενη χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπίμπι etc.) Misit viros iussos tacere, *Valla*: τοῖσι ἐπέτελλε σιγᾶν. Melior mihi lectio videtur marg. *Steph.* τοῖσι ἐπίστανε σιγᾶν ἰς πᾶσαν βάσανον ἀπικνεύμενοις τὰ αὐτὸς ἐπιτέλλετο βασιλεῖ φράσαι: quos, ut eunque tormentis exercebantur, fidei credebat occultaturos silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sicinnus*: hunc *Polyaeno* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρτάκην: Ἀρνακὴν vocat *Plutarch.* in *Aristid.* p. 324. v. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut *Iustin.* II. cap. 12., ista *Xerxi* *Themistocles* indicavit; non tam miror quod apud *Nepot.* *Them.* c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons --- dissolveretur; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo *Themistocles* dicatur γράψας τὴν τι ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν --- οὐ διάλυσιν. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* nec sane fit credibile. VALCK.

Ibid. τοῖς ἐπιστρεφουσιν) Pristinum ἐπιστρεφουσιν damnant schedae, quibus obsequor. [Vide Var. Lect.] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῶν iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arnam, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyaeo, sed Arsam adpellanti, lib. I. 30. 3. WESS.

10 seq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] acscriptae. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquit; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ἔδωκεν αὐτῶν ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπὸ νύκτῃς εἰς τὴν Ἀσίαν. conf. cap. 113. 126. 130. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ) Admovet Andrii καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανάγκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et sui iuris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μεγάλους utroque sermone recte dici, Iac. Elsnerus Sched. Crit. p. 39. commonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ etc.) Duabus his Deabus, quas suae habendi cupidini Themistocles προτίθει, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πενίην τε καὶ Ἀμνηστίνην: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἐπὶ τῇ οὐκ οἶόν τε ἐλθόντο ἐξελθὼν τὴν Ἀνδρον --- ἀπαλλάσσοντο εἰς Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἦσαν εἰς τὴν θεοῦ κομιζων Πειθῶ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοῦ

μεγάλους δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὅφ' ὧν κωλύσθαι δοῦναι χρήματα ἐκείνῳ. Nomina Ἀναγκαίης et Ἀμνηχανίης in magis usitata convertit Βίης et Ἀπορίας. Amor in ala Simmiae: Οὗτι γὰρ ἔκρινε βίᾳφι, πρᾶνῳ δὲ πιθῶι: et ante: Τᾶμος ἐγὼ γὰρ γινόμεν ἂνικ' ἔκριν' Ἀνάγκᾳ. [Vide Brunnii Analect. T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν σοὶ ὑπήκουοι γινόμενοι οὐ Φιλίᾳ τῇ σῇ ἐπιστήσαν ὑπὸ σοῦ ἄρχισθαι, ἀλλ' ἀνάγκῃ. Hanc a veri nominis Rege longe removet Ecphantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τὸ πιθῶς τινος δεῖσθαι considerat (vs. 10.) veluti τᾷς ἐπιγῆῳ Φαυλότατος λείψανον, quia πιθῶ ἔργον τι ἐντὶ παροιμίᾳ ἀνάγκᾳ. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. F. et 366. B. Non solum τὴν Πιθῶ, μιλίχῳ δ᾽ ὅπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ, ὡς οἶον εἰπῶν, Θατίρᾳ μὲν δόρυ, Θατίρᾳ δὲ κηρύκειον προῖσχύμενος, δὲ δὴ παροιμία ἦν, ὡς Ὀπιδί Πανσανίης, ἐπὶ τῶν ἅμα μὲν παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauw τὰ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adesset: insuper, [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίους γι εἶναι γεωπείνας ἐς τὰ μάλιστα ἀνήκοντας, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπείνας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστοὺς, ad se semper invisere θεοὺς γεωπείνας, praeterque ceteros Πενίην καὶ Ἀμνηχανίην insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήκοντες ἐς τὰ μάλιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetiti toties post ἐπὶ accusativi; hos certe inprobavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephano de Dialect. p. 138. Ceterum noti satis sunt γεωπείνας lib. II. 6., et ἐπήβολοι, bonae malaeve rei conpotes, ex Aeschyli Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaest. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἐπιβόλους aspernor, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore,

Steph. Maekio, princip. Νόμον, cum Mssst et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata εὖ ἤκειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: *propitiis inprimis utuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τα μέγιστα, ex praecedenti vocabulo γιωπίνης, intelligi par est genitivum γιωπινίης. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἱκανέτο πλεονεκτήων) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλῆς -- χρήματα παρὰ πεισιγνῶν ἰκτίετο (sibi comparabat) λάβη τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλέων τὰς νήσους καὶ χρηματίζομενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illum traducentis, ut ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πισθείς: Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς Ὀλυμπον: in his τρεῖς forte videbuntur in τριάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut *Atheniensium ditissimus* Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χρεώμενος λόγοις τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους) Magnas cierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρεώμενος, aut χρεωμένους Med., exilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: salvum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητήριος λόγοι praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τῇ Πειθῇ καὶ Ἀναγκαίῃ, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab *Herodoti* manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀνδρίους temere in βασιλία mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut *Herodoteum* referri debuerat in *Aem. Porti Lexicon*, quum ἡ ἀναβολή vel ὑπέρβεισις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens observantem, (de qua consuli *Lexicon* nostrum *Polybian.* p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίοισι γε οὐδὲν, τοῦτον εἶναι, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή εἶναι, ita acceperam quasi οὐδὲν ἥσσον scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, *Vallae* latina, a *Gron.* etiam et *Wess.* servata: *Carystiiis ne hac quidem re contigit effugere cladem. Proprie: neutiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystiiis.* Nempe continuo deinde *Andro* profecti *Graeci* (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet κατ' οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est *Noster* VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo *Herodotus*, significatu semel usum *Polybium* meminī, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum *Themistoclem* ab *Andro* profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. *Plutarchus* ad prius inclinatur, περιπλέον τε τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, *Themist.* p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐπ' Ἀνδρον, stationem ad *Andrum* habens, refingatur, praesertim cum ὁρμῶν in simili ponatur re. *Reiskii* ἐκρέτο genio sermonis et *Arch.* suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. WESS.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτιος -- χειμερίσαι δὲ ἄμεινον) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quae vix alibi quam apud *Herodotum* reperiuntur; conf. *Adnot.* ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτιος, et χειμερί-

σαι: quorum prius quid sit docebant Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀωρί νυκτός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἄνωρίη cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἄνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schaeff. ἄνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἄνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἄνωρίη in nominativo, certe haud deterius quam ἄνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμέρι-σαι, pro vulgari χιμάσαι vel παραχιμάσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἰχειμήριτε in Κύμη. Formatum illud, ut θέρειν, aetatem transigere; et rarius ιαρίζειν, tempus vernum. Ἐχειμήριξ forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἰχειμάξ, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἰχειμάξ τε τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χιμασίην: sic Codd. exhibent pro χιμαδίην. Dixit Demosth. p. 35. ἰπάρχει δ' ὑμῖν χιμαδίῳ μὲν χρῆσθαι Λήμνῳ: sic legendum puto eiecta voce δύναμις ex vicinis repetita, ut dederit χιμαδίῳ, nempe τόπῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χιμαδίῳ, τόπῳ ἰθ' οὗ ἂν τις δύναιτο χιμαῶνος ἐγκαθέρμιασθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρ. μὲν τοὺς μυρίους Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 83. arbitror. WESS.

14. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπήσαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας ναῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἰδὲά τε ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἰδὲος εὖ ἔχοντες, sive σωματῶν ἔχοντες ἄριστα, atque adeo εὐεκτικοί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, secernens,

καὶ εἰ τίοισι etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὁτίοισι τι χρηστὸν συνήδαι πεποιημένον. Est illud ὁτίοισι Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὁτίοισι. Ad Homeri *Il.* ὁ. 491. Eustathio adnotantur Ὀτίοισι, ὅτου, ὅτω, ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὄντων, καὶ ὁτίοισι: de quibus unum restitui poterit Aeliano de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα ἥκοντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπου (scribendum, ὅτου) λείψανόν ἐστι τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τίοισι (ion. pro εἰ τίσι,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἰ τις, εἴ τινες dicere, ubi perinde ὅς τις, εἴ τινες dici poterat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ διδόμενον ἐξ ἐκείνου δέχισθαι) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] διζάμενος τὸ ἥθδιν abiit. Tale δέκόμεθα, ὃ βασιλεῦ, τὰ δίδεις inf. c. 157. δέκομαι τὸν οἰωνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἀνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ Plut. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Innuit egiugum militum numerum, quem salvum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Caussas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκουσιν ἐνφυγόντες, οὐ πολλοί τινες Ἐδ' ἐστυῶχον γαῖαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. ἴθθα δὴ πλείστοι θάνον Δίψῃ τε λιμῶ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos κρυμῶ, λιμῶ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerunt, Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατός δ' ὁ λοιμός ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ Διῶλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος Δίψῃ ποιοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἀσθματος κενὸι Δικεπιδῶμεν ἐς τε Φωκίαν χθόνα, Καὶ Δωριδ' αἶαν: tandem γῆς Ἀχαιῶδες πίδαον Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπισπανισμένους Βορᾶς ἐδίξαντ', ἐνθα δὴ πλείστοι θάνον Δίψῃ τε, Λιμῶ τ', ἀμφοτέρω γὰρ ἦν τὰδε: absurde Schol. τόπος, ait, Βοιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis Crenaeas vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

cae pestis descriptione *Lucret.* VI. 1262. *Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquarū.* *Thucyd.* p. 131, 79., *ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσαις ἡμιδνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ.* VALCK.

19. *νεμομένας ἀρπαχθῆναι*) Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Pacones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. οἱ τε ἵπποι οἱ ἵπποι καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, οἰκημένων. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. *Θρήξ, ἔργον ὑπερφυῖς ἰργάσατο*) Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans *Aelianus* Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse *φιλέλληνα*: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculis crudeliter eruens dicitur *μὴ ποιήσας Ἑλληνικά.* VALCK.

9. *ἐξώρυξε αὐτίων ὁ πατήρ τοὺς ὀφθ.*) Sumsit hinc *Aelianus* Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, *μὴ ποιήσας ἑλληνικά*, quod verum; sed regulus ille, quantumvis *φιλέλλην*, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad *Apollonii* Rh. lib. II. 178. Alia *Celeb. Iac. Perizonius.* WESS.

CAP. CXVII. 5. *Ἐνθαῦτα δὲ κατεχόμενοι*) Placebat olim addita littera *κατεχόμενοι*, huc delati, sive reversi, uti in *Aeschyleo*, a Comico acerbius perstricto, *Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.* Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, *retentos* aliquantisper *isthic* declarans. WESS.

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum *ἔξ Ἀθηνέων*, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis *διεχρίετο.* [lin. 4.] Ionici enim commatis *χρίεσθαι*, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. *νηὸς Φοινίσσης ἐπιβάς*) Haec ut possent *ἐκτραγωδῆσαι*, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex *Trogo Iustinus* II. 13. hinc *Orosius* II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]

πλέοντά μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβὴν μέγαν καὶ κυματίν. Adfinis Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem illaesium dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit Callim. Hymn. in Del. vs. 26. ubi notat ill. Ez. Spanh. qui plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respicit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III. p. 125. c. ubi pro Ὡκὺς libenter corrigerem, Ὡκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur. Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur commenta, Herodoto minime probata; quod observare debuerat Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33. Vera videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμόνης δ' ἐπιβάς τῆς αὐτῆς Φοινίσσης, Σὺν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν, κλύδωνος γυγονότος, Κίλευσι τούτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τοῦ πλοίου. Ὅπερ δὴ καὶ διδράκασιν, ἐκίπτον προσκυνούντες, Ὅπως τὸ πλοῖον κουφισθὲν σώσῃ τὸν βασιλέα. VALCK.

7. ἄνεμον Στρυμονίην) Laurentii a Strymonia ansam docto viro praebuit corrigendi Στρυμονίηθεν, quo facile carebimus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνιος et Στρυμονίης, isque inpetuosissimus. Callimachus H. in Del. vs. 25. Τίχτι μὲν καὶ λῆϊς ὑπαὶ μῆτῃς κε πίπτον Στρυμονίου Βορέας. Hinc Aeschyli πνεῦσι δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι καπὸσχολοι, Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur in Στρυμόνιος. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδέειν, ut ἰνδαιεύεσθαι, καταμαρτυρεῖν, et χρίεσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chrys. attigit Or. XIV. p. 231. b. In proximis [lin. 22.] χρυσὴ στεφάνη, etsi Mssti vulgatus praebent, vim non facio. Homerum hic sequitur, στεφάνης praecipue (Eustathio ad Iliad. Σ'. 597. docente) probantem: adde illi magnum Animadversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit. p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta exempla, quod ineditum erat, sic optime explicant. Respectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat, quod nostri libri dedere: vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinum οὕτω εἰρέθη [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnabile, ostendi ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8. τῶν δὲ ἐπερῶν etc.) Ad id quod famae illi, de qua

hic agitur, opponit *Herodotus*, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum operâ opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum littus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4 seq. δωροδότης αὐτοῦς, etc.) Donasse dicitur *Abderitanos* aureo acinace, καὶ τῆν χρυσόπαστον: quod ex Codd. revocabitur. *Tiaram* tamen infrequens fuisse puto *Regium* donum: *Acanthios* eodem quo *Abderitanos* honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδωρήσατο ἰσθῆτι Μήδικῃ. Nusquam etiam auro distinctam χρυσόπαστον memoratam legi *tiaram*; de qua praeter *Brisson.* multa *Gataker Adv. Misc. posth. c. 24.* sed alibi reperias χρυσόπαστον ἰσθῆτα, et τὰ χρυσόπαστα τῶν ἰνδυμάτων. *Abderitanos* splendido *Xerxen* eiusque exercitum excepisse convivio constat ex *Herodot.* VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat *Philostr.* de Vit. Soph. p. 494. de *Protagorae* patre *Macandrio* *Abderitano*: δεξάμενος τὸν Εἰρήνη εἰσία τι καὶ δαίρει, τὴν ξυνοσίαν τῶν Μάγων τῷ παιδί παρ' αὐτοῦ εἶπετο. De *Protagorae* praeceptore *Democrito*, huiusque patre, paria prodidit *Diogen. Laërt.* IX. 34. testem citans *Herodotum*, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. VALCK.

5. καὶ τῆν χρυσόπαστον) Ex *Vallae* Latinis locum instauravit de *Pauw*: recte factum *Mssti* testantur. *Med.* et paucorum τῆν formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in *Germania* viro existimabimus, *Aldinum* τῆν χρυσόπαστον tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τῆν, si qua apud audaciorem poetam, [vide *Athen.* XI. p. 550. f. et 497. b.] in *Musis* et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque *Persicus*, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, *tiaras*, *acinaces*. De *Acanthiis* lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατο σφίσι ἰσθῆτι Μήδικῃ *Xerxes*. Post illa [lin. 6.] ex Codd. λέγοντις ἐμὲ γὰρ οὐδὲ μὴ πῶς, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de *Abderorum* situ, innovandis. Resedit inpetus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἰσθμὸν ἀναβιβῆαι) *Priscae* pietatis istam partem ostendit magis *Iac. Ph. Thomasinus*, *Herodot.* T. VI. P. II. N

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecratae Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Coreyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. εἰ λελάβηκε) Hic quoque nunc scribi malim εἰ λελάβηκε, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. aegerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] ἀπαίρει αὐτοὺς τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Acerbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σκυθαῖς, αἰτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίους τοὺς ἑαυτοῦ λόγους ἀνατίθῃσι πλάττων' (ὥσπερ Αἰσωπος κόραξ, καὶ πύθηκος) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπαθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρωτίων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminose traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratior:posito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, priscorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* *Variar.* XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. δίδινεμον τὰς ψήφους etc.) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, litem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] Ἐφερον, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* *Them.* p. 120. d. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστέων: unde *Canterus* *Chaeronensis* arae *Neptuni*, *Ποσειδῶνος*, titulum instauratum voluit, Nostro

praeunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δέ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρον, δεύτερον συνέζικτον ἅπαντες φέροντες Θμιστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus συνεξίπικτον, sollempne in tabellis et sortibus, urnâ cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δίδεμον τὰς ψήφους) Revocarem reiectum διετίμοντο. Athenis, causâ utrimque dictâ, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διατίμουν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, διετίμοντο τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicaret, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. D. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἴσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἕτερον δὲ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψήφον, καιομένων τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φραγρίου, - - ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θμιστοκλῆϊ δὲ (καίπερ ἄκοντες ὑπὸ θένου) τὸ πρῶτον ἀπίδσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vindicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπίκτο, δέλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θμιστοκλῆς, ἀγχανηθεὶς ἐπὶ τῷ συμβιβηκότι, κακὸν μίγχα βουλευσῆται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἐτίμησαν αὐτὸν διπλάσιος δωρεαῖς τῶν τὰ ἀρ-

στεῖα εἰληφόντων. Iuxta Libanium T. I. p. 14. c. illum ἰσχυρόν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιοῦμενοι τὴν ἐκείνου διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedaemoniis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem [lin. 12.] ex marg. Stephani προέπειψαν ἀπιδόντα τριπόσοι Σπαρτιητῶν λογάδες: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti. Hoc apud Thucydid. I. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator Atticus: Themistocles, ait, αἰτιώτατος ἐν τῷ στήνῳ ναυμαχεῖσθαι ἐγένετο, ὅπερ σαφέστατα ἴσως τὰ πρᾶγματα καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμήσατε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἰδόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προέπειψαν ἀπιδόντα) Non nescio patrociniū, veteri ἀπιδόντα paratum. Praestat ex scriptis exemplis depromptum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memorabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prosequentium comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primae nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI. 56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconicae fines honorifice deduci. Praedicant hoc eius decus Aristides, Plutarchus, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Vallae Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide praeberem. Belbinita fuit Timodemus. Memini pulcre, Io. Meursium insulam Belbinam Atticae populis sive pagis sine teste inseruisse, et Sponii meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulae incolas. Alia omnia Strabo VIII. p. 576. et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] Iam Belbinita si Timodemus, quomodo Aphidnaeus? Nam Ἀθηναῖος Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Vallae, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero Belbinitanum, acre Themistoclis responsum arguit. Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Them. p. 121. A., quo Seriphio obtrectatori Themistocles, ἀλλ' οὐτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὦν, ἐγενόμην ἔνδοξος, οὔτε σὺ Ἀθηναῖος. Qui quidem ex insula Seriphio, hic ergo ex Belbina, insula ex adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemptibiles, ut Βελβινίης Graecorum conviciis celebretur. Testis est *Teles* philosophus apud *Stob.* Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc Βελβινίης, sed ad Nostri praescriptum de *Abr.* *Ortelii* sententia reformandus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Athenis ob nescio quae merita, qualis *Cl. de Pauw* divinationo, consecutus fuerit et *Aphidnaeis* additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam *Pavii* haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste *Plutarcho* Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrektor Timodemus demo censebatur *Aphidnaeus*, ut supra *Callimachus* fuisse dicitur *Polemarchus* lib. VI. c. 109. *H. Steph.* ad h. l. *Valla*, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. *Vallae* potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem Ἀθηναῖος, in *Arch.* etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. *Kühnius* in *Pausania*, et vir Doctiss. *Aug. van Staveren* in *Apollodoro*, corrigunt Ἀφιδνας pro Ἀθήνας: vid. *Miscell. Obs.* X. p. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma *Cypselidarum* ad eandem pertinens *Castorum* historiam apud *Pausan.* V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλῖαν φέρετον, Αἶθραν δ' Ἀθίναθιν ἔλκετον: et quidni canere potuit de *Therapnaeis* fratribus *Alcman*, ὡς Ἀθήνας ἴλουιν. Eximiam mox lectionem, [lin. 4.] φθόνῳ καταμαργίων, *Herodoto* vindicavit *Clar. Wess.* in *Diss. Herod.* p. 203. VALCK.

3. ἐπιφανίων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαρπτίων, an Codicum καταμαργίων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a *Valla*, quod *Portus* coniiciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαρπτειν, inprehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργῶν, et more Ionico καταμαργίειν, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio μαμαργωμένοι κυνοδραστῆς *Aeschylō* Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholion

ίνικαιτο καὶ Mssti extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὐτ' ἂν ἐγὼ ἰὼν Βελβινίτης) Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὐ ἔχει, δὲ τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ἔτι οὐ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκιμοῖ, ἀπεικρίνατο, ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ἂν ὀνομαστός ἦναιτο, οὐτ' ἂν ἱκίνας Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba comparant ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae Belbinae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βέλβινα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulanum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ὀνειδίζοντι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκῶνιος, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, huc tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύθιος, ὅτι Μυκῶνιος, ὅτι Βελβινίτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξέλετο) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturae τὸν Μαρδ. ἐξέλετο selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τορωναίῳ ἐπιτροπένειν) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπένειν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τορωναίῳ, siquidem Toronaei is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum

adplicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer *Is. Casaubonum* in *Strabon.* X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόξεινος ὁ τῶν Σκιωναίων στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι, - - - τέλος μέντοι τοιαῦδε ἐγένετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; - - - ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bos-sii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σικυνώσιος. Herodoti tum forte immemor, Σκιωναῖος tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corruperant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικυνώσιος, in Cod. Florentino Σκιωναῖος, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξέυματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent levi correctione, τοξέυματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελίξαντις: verbis adiectas sic solet Noster repetere praepositiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξέυματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλθάντις τὸ βιβλίον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἐπὶ χεῖροσ, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμυχρῶν τοῦ χειρῶν, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πνῦμα καὶ φαῦλην πτέρωσιν, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βλεθῆντα περιέδραμε ὄμιλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ βληθέντα περιδραμὴν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρῆν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulcro incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] μὴ καταπλήξει Τιμόξεινον προδοσίῃ, de *proditionis supplicio* in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuria, *Porto*; qui, ob *proditionem Timoxenum metu non percellendum*, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Arch.* μὴ καταπλήξει Τιμόξ. προδοσίῃ, non implicare *proditionis crimine*. Notum in *Musis καταπλέκιν* usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspersatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεται ἄμπωτις) *H. Stephanus* [post Ἀγραβ. δι comma interserens, quod et *Gronov.* tenuit] male separavit iungenda: Ἀγραβάζῳ δι ἐπιθετὴ πολλοῦ περιδραμ. etc. Ad *Longinum Iac. Tollio* p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur, quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τι ἡχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et *πλημμυρίς*. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποδόντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur: *πλημμυρίς*, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri Charybdis* τρεῖς τ' ἀνίστην ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναπίπτει, *Od. M'. 105.* *Demosthenes Thraz* in sua *Paraphrasi* posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὴ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πλάγους βιαιοτάτη, καὶ αὐτὴς πλημμύρα. Quae aliis *πλημμύρα*, *πλημμυρίς*, vel *πλήμη*, Ionibus et *Herodoto* dicta fuit ἡχίη. Errantem *Suidam* in voc. Ῥαχίαν recte corrigit *Küster.*; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice suo Portus*: conf. *I. Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph.* *Thes. Ling. Gr. III.* p. 671. v. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliaeo*, inquit, sinu ἄμπωτις τε καὶ ἡχίη ἀνὰ πάνταν ἡμέρην γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu Arabico Noster II. c. 11., ἡχίη ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πάντας ἡμέρας γίνεται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta

Diodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τινὸς γινομένης ἀμπώτῳ, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ κόλπου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπιδουῶσαν ἐξαίσιον πλήμην (ἡχίην Herodoto) ἀποκαταστῆσαι τὸν πόρον εἰς τὴν προῦπάρξαν τάξιν. In istis solito longe maior aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπώτις et ἐξαίσιος πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπώτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἐπιλθῖν πλημμυρὶς μεγάλη, ὅση οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ἡχίην dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inuenta, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἴτιον δὲ λέγουσι Ποτιδαῖται τῆς τε ἡχίης καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γενέσθαι τοῦδε: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris in tantam altitudinem exaestuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

12. τῆς τε ἡχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Küsterus miratur Suidam in Ῥαχίαν scribere, Ionibus Ῥηχίην eandem esse ac τὴν ἀμπώτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius accessus: certe Herodoto ἀμπώτις καὶ ἡχίη semper de recessu et aestu, lib. II. 11, VII. 198. et ἡχίη eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ἡχίη καὶ πλημμυρὶς rem eandem συνωνύμως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὕτω ἔπρηξεν) Usitatissimam in pessimo successu formulam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amoliri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἔπρηξε. IV. 77. οὕτως μὲν νυν οὕτω δὲ ἔπρηξε. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτω ἔπρηξε. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ Ξέρξης) Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατός ὁ Ξέρξης Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πιζός, sic et nunc ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov. quemadmodum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἴαρος δὲ ἐπιλάμψαντος) Codices etiam praebent I. cap. 190. ἴαρ ὑπὲλαμπε: hic si darent ἴαρος δὲ ὑπολάμψαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμψαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώτος: paulo etiam post memoratur τὸ ἴαρ γινόμενον, oppositè ad ἴαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφαῖνον. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, ἴαρ ἐπίφαινε: sed ἴαρ ὑπέρφαινε p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐλάμψ. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἅμα τε ἴαρ ὑπὲλαμπε, καὶ ὁ ναυτικός συνιλέγεται εἰς Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώτος συνιλέγεται, maturus, pro πρώτῳ. Pro ὅψλ, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) ὄψιμος, sed ὀψίζων: pro σκότους ὄντος, σκοτιαῖος adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

10. ὁ Ἀμ(ί)τρης) Fuerat Ἰθαμίτρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀρτύνης Ἰθαμάτρεω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προήϊσαν ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἱσπίρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάιος etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δυῶν: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἑπτὰ τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἱγίνοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, fit unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsitan in generis auctore Procle substituit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστόδημον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειοδαίου, τοῦ Ἰλλέου, βασιλεύοντα ἀγαγεῖν σφῆας. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adiciere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leutychidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus*, *Procles*, *Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* interserit reliquis, Euryphontis patrem, de *R. Lacon.* cap. 15.) *Euryphon*, *Prytanis*, *Eunomus*, *Polydectes*, *Charillus*, *Nicander*, *Theopompus*: hic *Herodoto* decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [*lin.* 10.] formam nominis Εὐρυφῶντος, illam quidem instar aliorum ex ἄων contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit *F. Sylburg.* ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores *P. Faber Agon.* III. 18. *Iac. Palmer.* Exerc. pag. 381. *Nic. Cragius*, *Io. Meursius*, *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* pag. 129. Εὐρυφῶν, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem Εὐρυπῶν, *Pausaniae*, me iudice,tribuendam et *Plutarcho*, in cuius *T. I. p.* 662. E. pro Εὐρυπῶντι δὲ, scribendum Εὐρυπωντίδαι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπῶδης, quae non sane censi debet ex Εὐρυπωντίδης κατὰ συνηγορίην nata, sed potius ex οἰδης contracta, sicut Μινῶδης et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἡγησίλῃ etc.) Ex Eurysthenidarum familia Ἡγησίλῃ lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis. Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii *Theopompi*, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leutychidae*; inter Spartanos reges mentio? *Pausanias* III. 7. Proclidarum successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad inconmoda cum Nobil. *Palmerius* animum attenderet, nossetque, *Aristodemum*, *Aristomachum*, *Cleodaeum*, *Hyllum*, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλην τῶν ὀστών καὶ τῶν ἑπτὰ Λευκχιδῶν πρώτων καταλεχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post *Leutychiden* recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτερος, τοῦ Εὐνόμου: nam *Charillus Polydectis* fuit filius, *Eunomi* nepos, sicuti *Io. Meursius* Regn. *Lacedaem.* cap. 16. et *Ed. Simsonius* Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest *Sous*, *Euryphontis* pater, *Proclis* filius, eodem *Meursio* c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sum nomen, obtemperans *Pausaniae* pluribusque aliis; inde *Χαριλάου* apud *Plutarch.* in *Lycurg.* frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ προσωτέρω πᾶν etc.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in *Sigeum*, *Ephesum*, *Chersonesum*que exploratissima erat; neque Spartanis ignotus *Sami* viciniaque situs lib. III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur *Libanius* Or. XIX. p. 480. ubi περιερχέσθαι Δῆλον Φοβερὸν fuisse olim τοῖς Ἕλλησι adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem *Cl. D'Orvillius* Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis *Salaminia* pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emergerant; quum praesertim etiam tunc et *Mardonius* cum immani exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in *Ioniae* ora, si classem eo mitterent, *Xerxes*

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνέπιπτε δὲ τοιοῦτω) Concinnius *Arch. τοιοῦτον* sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἰσπέρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἰσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ ποθέτερω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγεσθαι dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατάγεσθαι vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατάγεται: et hactenus dicit Herodotus, *Graecos κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.*

20. οὕτω δὲ τὸ μέσον ἐφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρωπία γένος) Ex Cariae *Europo* apud Steph. Byz. fuisse *Myn* istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam *Europum* plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quae, Macedonicae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora.

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad *Lycophron*. p. 141., Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενον ἰδεῖν qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscentur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπία γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat *Εὐρωπία*: iuxta *Palmerium*, ab *Europa Idriade dicta*. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae *Εὐρώπας*: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit *Steph. Byz.* illinc tamen gentile deducens *Εὐρώπιος*: ab *Εὐρωμος* eidem flectitur *Εὐρωμείς*: et solius Cariae fuit *Εὐρωμος*, variis memorata in *Nota Berkelii ad Steph.*; saepius etiam, ut *Polybio*, sic *Livio XXXIII. c. 30.* cui incolae sunt *Euromenses XXXII. c. 23.* *Myn* tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπία Μῦν, ex his *Herodoti* habet in *Phocicis Pausan.* p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit *Mardonius* ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui *Cares* fuisse noverit minimum διγλώσσους: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud *Thucyd.* VIII. 85. Spartano *Mindaro Tissaphernes* ἐνίπτεψε πρεσβυτὴν τῶν παρ' αὐτοῦ, Γαυδείτην ὄνομα, Κάρρα διγλωσσόν. Cum Graecis ducibus agens *Cyrus* minor *Caribus* utitur interpretibus in *Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει*: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In *Aeliani* Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλεγε δὲ ταῦτα, φράζων δὲ ἑρμηνεύς, pro παίζων: ubi *Vir* clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat *Xenophontis Ἀναβ.* II. p. 168, 10. φράζουσιν ἃ λέγει. In proximis *Herodoti* [lin. 5.] minus accommodum σφί, scribique mallet *Koenius* τῶν οἷά τε ἦν οἱ ἀποπειρῆσθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. *Trophonium* adgressus *Europensis* *Car* *Lebadae* dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφῶνιν: quod rarius altero καταβάνειν εἰς Τροφώνιον iudicat *vir summus ad Lucian.* p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατάπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι) *Corrigens* errorem *Vallae Portus* in hunc ista sensum reddidit: ut enim *Olympiae*, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱερίοις scribit *vir doctus*. [Reisk. in *Miscell.* Lips.] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρη-

στηρίοις, quae velut ex Herodoto memorantur *Ammonio* in ἡμεῖον. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis *Olympiae*, et *Apollinis Ismenii Thebis*; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Δελφὸς ἀνὴρ στίφανον μὲν ἔχει, δίδωσι δ' ἀπόλωλε, *Diogenian.* Cent. IV. Pr. 26. vid. *Lucian.* T. II. p. 204. [*Phalar.* II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commodè posse, κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροισι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinium illic (in *Ismenii Apollinis Thebis*) consulere licet, ut *Olympiae*. De multis pauca sufficient: *Pindar.* Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δίσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπύ - Ρῶνται Διὸς ἀργικειραίνου. *Schol.* in Ol. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, εὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμῆδαι χρώνται. De oraculo *Apollinis Ismenii Thebis*, *Schol.* ad *Soph. Oed. Tyr.* vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ) Ἄντ' τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἱμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς *Φησι Φιλῶχορος*. *VALCK.* — *Vallae* Latina in templis dudum *Portus* proscrispsit. Χρηστηριάζονται αἱξὶ μέλιστα, capris macetatis responsa petunt Delphis, in *Diodor.* lib. XVI. 26., ἐστὶ μαντεύεσθαι apud *Pausan.* VI. 2, de quibus aliàs, dicendi genus patefaciunt. Quid *Olympiae* fieret, est in *Pausan.* lib. VI. c. 15. [2] et *Criticis* ad *Pindari Olymp.* VI. 112. *WESS.* — Ἐμπύροισι utique cum *Valck.* malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: *Thebis*, ait *Herodotus*, quemadmodum *Olympiae*, per victimas. Nec vero huc extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed *Olympiae* ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, *Hesychio* interprete, καιομένοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent *Veterum* testimonia a viris doctis citata: quod quoniam *Herodoti* aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερὰ dicit, illa καιομένα ἱερὰ vel ἔμπυρα intelligantur. *S.*

8. ξεινόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον) Ille ξεινός, qui pecuniā vitus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, *Plutarcho* Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πιμφοθεὶς εἰς Ἀμφιάρειω δοῦλος ἰδοῦς κατὰ τοὺς ὕπνους. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, *Rutgersio*, *Pavio*, *Bergleroque*, sine virgula praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκοίμισε εἰς Ἀμφίαρ.) Scribi malim κατεκοίμισε εἰς Ἀμφιάρειω, sive casus censeatur secundus atque usitatio in talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur ante εἰς Ἀμφιάρειον: cubitum ivit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] *Triclin.* ad *Soph.* Oed. Tyr. 114. ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπόλλω. *Apollod.* III. p. 203. εἰς Πυθίαν ἦλθε. *Lucaneum* in Act. Ap. xvi, 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Αὐδίαν, est et illud ad Atticam normam, *Aristoph.* *Plut.* 237. *Demosth.* p. 733, 79. *Lysiae* p. 539, 7. In fine capitis [lin. 15.] non reiicerem si plures darent Codd. lectionem marg. *Steph.* ἐγκατακοιμηθῆναι. In Amphiarai templo ἐγκατακοιμημένοι qua solerent abstinencia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit *Philostr.* de Vit. Apoll. II. 37. Propria erant de his verba ἐγκατακοιμᾶσθαι, ἐγκαθεύδειν, incubare: vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* I. [cap. 53.] p. 63. et *Davis.* ad *Ciceron.* de Div. I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur *Xenophontis* ἐγκαθεύδον, p. 278, 37. In Aesculapii fanis, suo quisque ordine ἐγκατακοιμημένοι, interim circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt περὶ τὸν θεὸν διεκπιπταὶ apud *Aristiden* T. I. p. 531. vid. T. *Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist.* *Plut.* p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud *Pausan.* II. pag. 136. περιποιοῦσι μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ οἰκίσται (lege ἱεῖται) τοῦ θεοῦ. Caeterum a Mardonio missus εἰς Ἀμφιάρειω δοῦλος [conf. *Wess.* ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus, *Plutarchus* nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. VALCK. — Quoq̄ lin. 8. praeunte nostro cod. F. κατεκοίμισε dedi, ut *Valck.* maluerat, id in suo quoque codice *Valla* reperisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam -- pecuniā corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκοίμισε probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui caussa in Amphiarai delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. S.

15. αὐτόθι ἐγκατακοιμηθῆναι) *Amphiarus* τῆς δὲ ὀπί-
 ράτων μαντικῆς censebatur auctor, *Pausan.* I. 34. Cuius in
 fano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis,
 somnosque petebant. Illud autem ἐγκοιμάσθαι dicere quum
 soleant, remque ipsam ἐγκοίμην ἐν τοῖς ἱεροῖς *Diodor.* I. 53.,
 cur pro reiciculo ἐγκατακοιμηθῆναι praestantium schedarum
 censebimus? Superius μαντιύσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopardus*
Emend. VIII. 1. explicuit. *WESS.*

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πρώου Ἀπόλλ.) Hunc
 etiam *Apollinem* Πρώον (sive Πῶον, *Etymol.* p. 413, 28.)
 ante pugnam Leuctricam adhibuisse dicuntur *Pausaniae*
Thebani IV. [cap. 32.] p. 360., in *Asii* veterrimi poetæ
 carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.]
 pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenierit *Myi*;
 hunc interrogasse Deum τῇ Φωνῇ τῇ σφίττῃ καὶ οἱ χρεῖσαι τὸν
 Διόν, οὐχ ἑλλήσαντα οὐδὲ αὐτόν, διαλέκτῳ τῇ βαρβαρικῇ. Iuxta
Herod. aderant *Cari* ἀπογραφόμενοι τὰ Διοπιῖν ἔμιλλε *Deus*:
 tales ταχυγραφούντες καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Eus-
 tathio* memorantur ad *Od.* θ'. p. 323, 35. Hi boni *Theba-
 ni*, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique om-
 nes, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguā
Caricā respondentem: neque enim verisimile, *Deorum* in
 oraculis administros diversis linguis respondisse, prout
 quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror
Grammaticorum, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph.*
Trach. 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus* videtur,
 de *Orac. Def.* p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. E.
 narrans quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πρώου Ἀπόλλωνος suo etiam
 aevo inscriptum manserit. *VALCK.*

5. καλεῖται μὲν Πῶον) Reponunt Πρώου, scriptis non
 addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto
 apro ἀναπτηθῆναι, perterritam; inde filio Πρώου cognomen,
 monti quoque, ad quem hoc fanum, Πρώον venisse titu-
 lum, in *Plut.* *Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario*
 de *Orac. Defect.* pag. 414. A. περὶ τὸ Πῶον tam templum
 quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A.
 oraculi Πρώου mentio: quae enim isthic, *Amphiarai* et
Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requi-
 runt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut.* *Pelopid.* pag. 216.
 prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operae
Herodot. T. VI. P. II. O

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo* lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit *Ptoius Apollo* aequae ac *Delphicus* suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla-que necessitas ἐπὶ τῆς προφητίδος in vicinis [lin. 16.] ex *Reiskii* voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostentant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. *Strabo* solum προφήτην τοῦ μαντείου *Ptoi* lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte *ὦν ἡ Αἰολίδι* respondentem, loco *Καρικῇ*, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν *Ptoi* *Apollinis* et προφήτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicaeae* πρόμαντις δὲ ὁ ἱερεὺς ἐστὶ χρεὶ ἐκ τοῦ θεοῦ κἀποχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσκηδῆες οἱ Πέρσαι) Spretum male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκηδῆες huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gygaeae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] *Macedonum* regum familiae atque *Alexandro* fuerunt, optimo monitore *P. Leopardo*, Emend. VIII. 1. Ipse *Alexander* πρόξενος καὶ εὐεργέτης *Atheniensium*; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. *Nolumus*. aiunt, te quidpiam ingrati παθεῖν, ἰόντα πρόξενόν τι καὶ φίλον. De *Alabandis*, *Amyntae* a *Persiae* rege donatis, [lin. 8.] lis perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλάβαστρα hic invenisse, negari non potest. *Cariae Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastro* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum Alabastro πόλιν μεγάλην Phrygiae* attigit? Bene memini virorum egregiorum *L. Holstenii*, *Salmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos, nisi *Stephano* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, relinquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτον ἑβδομος γενέτωρ *Περδίκκης*)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs Αἰθρία , [lin. 6.] in quam *Perdiceas* cum fratribus devenit, non alia fortasse ac *Hesychii* Αἶθα , πόλις ἐπὶ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes, quae mox cap. 139. inde a primo *Perdicca* usque ad *Alexandrum* hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non *septimum*, sed *sextum* diceres *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων) Oves, caprasque; *Pausaniae* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris *Pandectis* tenuitas. WESS.

9 seq. ἴσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες) Moris *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] *Hoc Herodotus subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendia suis armentis et gregibus praefecerit.* Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (οἱ τύραννοι hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes etc.) ἴσαν ἀσθενεῖς χεῖμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subiicienda erat, causam ceteris praeponit: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. [II. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155, 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebet exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ εἴδη σφί ἐπίσσει) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ Θητοῦ τοῦ Περδίκκου: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδίκκου: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῶν posuerit Gronov. pro ὀπτῶτο, sincero instar ἀνιῶτο, κοιμῶτο, similitumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ὀπτωμένους dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄρτου ὀπτωμένου, Latine dicendum panis cum coquitur docuit crudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῶν eximie torere; coquere, vulgo πίπτειν, Aeolico more dicitur et Ionibus πίσειν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici: ἡμῶν τὰ πίσειν Sophronis est apud Athen. III. p. 110. c. πίττειν ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλήσιος ἔγινετο) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgata, ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπὶ ἡδὲ οἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praefendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἶη τέρας καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὧδε, si legeretur his praefixa, ὧδε περιγράφει τῇ μαχαλῇ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Διόκουεθα, ὧ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabiliro, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μετ' ἐκείνου) Summae in his Mssorum consensio non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπήϊσαν Ioniae mos, quò
ἦν, ἀπήϊ, ἐπήϊσαν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ ὡς σὺν νόφ κείνων ὁ νώτατος λάβει τὰ δίδόμενα) Isti,
ὡς σὺν νόφ κείνων, vir doctus ad marginem Aldinae [cuius
exemplo usus est Wess.] τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν γνώμην κείνων
explicandi caussa alleverat; nec praeter rem. Commodum
foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III.
18. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ σὺν νόφ δράσαι τοῦτό γε Ἀλέξανδρον, modo ea-
dem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur.
Vide Cel. Iac. Gronov. ibi, et superius c. 86. WESS. —
Scribi malim ὡς ἐν νόφ (vel ὡς νόφ) κείνων ὁ νώτατος λάβει
τὰ δίδόμενα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νώτατος ἐνθύμιον
ποιεῖτο τὸ ἥϊον, sive τὸν δίδόμενον ἥλιον, eorum natu minimum
quae Rex dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus
missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo dili-
genter considerare, Herodoto dicitur ἐν φρενὶ et ἐν νόφ λαβεῖν,
aut omissa praepositione νόφ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51.
Nostro loco νόφ λαβεῖν significat quod saepius dicitur ἐνθύ-
μιον ποιῆσθαι, nonnunquam ἐνθυμίσθαι, et θύϊον ἡγεῖσθαι: hoc
dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰσπλῆθι μοί τι θύϊον, Eurip. Cycl.
vs. 410. quod ille dixit ἐνθυμῆμαι δ' ἔγωγε καὶ τοῦτο, in Κυρ.
Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Oed. Tyr. vs. 748. et
Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Duumviros
longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum Valla
(iuncta intelligens σὺν νόφ κείνων) sic esset interpretatus,
et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu;
dein H. Stephanus in ora suae Editionis ista sic refigenda
monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
„quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
„esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat Stephanus) σὺν νόφ,
(rarissimum alioqui loquendi genus) hoc videtur significare:
quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
„pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum lo-
quendi genus, ait, σὺν νόφ: quod tamen non solum apud Ar-
rianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem
Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum Schulzius
etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ σὺν νόφ ποιούντων οὐδὲν,
cui opponitur σὺν κόσμῳ. Puto vero et alibi iri repertum,
et in Platonis Crit. c. 9. legere memini οὐδὲν ξὺν νόφ, te-

mere, imprudenter, nullâ recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νόῳ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut εὖν νόῳ idem valere intelligamus, ac νοῦνχῶς, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum Valckenarius maluerit: multoque minus Wesselingius, adsentiens Vallae, iungere εὖν νόῳ κείνων, eiusdemque Laurentii Latina debuerat repetere; nam, ut Gronovius, sic etiam Wesseling. in Vallae versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem data, quae Graecum διδομένα vel δίδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati κείνων, vide Var. Lect. S.

6 seq. τῷ θύουσι οἱ τούτων --- ἀπόγονοι Σωτῆρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύουσι --- σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convalescerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἰστιάσεις τῶν Θέων ἐποιεῖτο, Diodor. XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a Des. Herald Advers. I. 5. Peius-ne vero τῷ θύουσι --- Σωτῆρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. Spanhemio Diss. VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύουσι --- Σωτῆρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatius. Huc itaque inclino. WESS. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

11. Μίδαω, τοῦ Ὀρφέω) Midae huius, inter superstitionis auctores cum Orphea et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Io. Vossii lib. I. de Idolol. c. 24. et Bouherii Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciae Macedoniaeque montem Bermium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosas, quae Tertulliano de Coron. c. 14. centenariae rosae de horto Midae lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem Beat. Rhenanus et Rigaltius recte formarint, centifolias, ἰσὶν ἰνα-

τοῦτάφωλλα Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἦλω, [lin. 14.] captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἐν ἑκαστον ἔχον ἐξήκοντα φύλλα) Sexagenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. B. (ῥόδα vocans α) κλήρουσιν ἀντρίφειτ' Ἡμαθίαισιν, Αἰὼν ἐν ἐξήκοντα περίξ κομᾶντα πικύλοις: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminabat, οὐρεσ, Βέρμουν οὐνομα, ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χειμῶνος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Ἡραποστ. Ἀλέξανδρος - - ὁ ἐπικαλούμενος Φιλίππῳ, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἰστρατιεύτο ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reiiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

chelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccae [secundi] patri *Alexandro primus Perdiccas*, et primus itidem Regum Macedoniae ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit ἑβδομος γενίτωρ. Hunc in re controversa consensum historiae principum agnoverunt *Marsham*. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. *Ex Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex *Iustino* Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniae imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et *Satyro* apud *Theophil.* *Antioch.* II. p. 98. apud quem non fit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* Codd. restituit *Clar. Wess.* Caranum prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quaesivit ill. *Spanhem.* p. 374. coniecturam proponens, quae nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος) Damnatur in Temenidarum successione Ἀργαῖος. *Argaeus*, Ἀργαῖος, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος *Diodori* XVI. 2. Si *Goltzii* tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus *Scaligero* ad *Euseb.* An. MDCXXIV. p. 122.; Ἀργαῖος, *Argaeus*, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπύκτετο εἰς τὰς Ἀθήνας) Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses: sed paulo post, quum versus urbem duceret *Mardonius*, denuo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφι ἀπόδος) Regem scribit in *Aristide* *Plutarch.* p. 324. C. τὴν τι πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἐπαγγελλόμενος, καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίους καταστήσει. Quae Noster, eadem pollicitum narrat *Diodor.* XI. c. 28. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistae, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: prae ceteris *Demosth.* Phil. II. p. 45. VALCK.

11. ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον) Hic lector attentus exspectabat καλύσθαι, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene cohaerent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον αἵτιον γίνηται: una lineola adiecta

scribamus ἀντίον γίνεσθαι, id est ἀντιᾱδῆ. Herodotea sunt ἀντίος et ἀντιᾱσθαι. Eleganter τὸ ὑμέτερον, vestrum, dixit, pro ὑμῖς. Sic τὸ ἰμὸν, τὸ σὸν, [scil. μένος,] et similia frequentantur Platoni praesertim; cuius sunt ista, τὸ γ' ἰμὸν ἵτοιμον, ἰὰν οὕτως ἰθὺλη, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἰμὸν οὐδὲν καλῶς ἐπαδίσθαι ὑπὸ τοῦ ὅσαι ἡμέραι, me quidem quod attinet nihil impedit quominus etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμέτερα ἀκούειν, ὥς ἔοικεν, ἵτοιμ' ἂν εἴη T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schaef. receptum esse, pro αἴτιον quod erat in Edd. et Msstis. S.

16. τὴν νῦν παρ' ἰμὶ ἰοῦσαν δύναμιν) Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, causam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerumque παρὰ casui tertio adiungi ἐπὶ ἰμνύχου, h. e. quoties de re animata sermo. [Itaque παρ' ἰμοὶ ἰοῦσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum, et Poetae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in Παρά. Mox εἴπερ εὖ φρονεῖτε repudiare non debui. Supra c. 60, 2. εἴπερ εὖ φρονεῖς, alibique. WESS.

Ibid. τὴν νῦν παρεῖσαν μοι) Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus haec Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἰμὶ ἰοῦσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἰμὶ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum θίσθαι παρὰ σε, quae lectio alterā παρὰ σοὶ non debuerat dici deterior. Lexicon Coislip. p. 485.. Παρ' ἡμᾶς οἰκίῃ ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν. Ἀλεξὶς Φιλαθηναίω. Soph. Elect. vs. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχίρωνα θεὸς ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ πιζῷ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως. Isaacus p. 70, 25. καθήμενοι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τριήρεις - - βοηθοὶ παρὰ σφᾶς παρούσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 21.] usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ καταλύσθε, ut ἀλλὰ πείθεσθε: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus δὲ et ἀξίω. VALCK. — Pro καταλλάσσεσθε, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσθε tamquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσασθε in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

19. παριστύνμενοι βασιλεῖ) *Herodoti*, haec manus. Supra lib. IV. 166. παριστύνμενος Δαρεῖω δυσθάρη. Mox [lin. 21.] pessime *Medic.* ἀλλὰ καταλύσισθε. Melius *Hutchinsonius* ad *Xenophont.* Ἀναθ. Κύρ. lib. I. p. 6. *WESS.* — Vide proxime ante notata. *S.*

30. ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν ὧν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖσι ἔστι. Noluisset membranæ docent. Χεῖρ ὑπερμῆκης regis [lin. 32.] ab *Ovidio* expressa est, *An nescis longas regibus esse manus?* *Heroid.* XVII. 166. ubi *Ciofanus.* *WESS.*

35. ἐν τριβῶν τε μάλιστα οἰκημένων) Tales, quod *Porto* observatum, *Dionysio Halic.* Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τριβῶν τοῦ πολέμου κείμενοι. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti periculumque periculo premitur, uti tunc *Attica*. Sequens ἐξαιρέτων μεταίχμιόν τε Codices egregii scriptum deiderant, fortasse haud inprobe. Certe si ἐξαιρέτόν τε μεταίχμιον prae-buissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1370. et *Heraclid.* vs. 802. *WESS.* — Ferri certe Codicum ἐξαιρέτων μεταίχμιόν τε nullo pacto potest: et lubens eequidem cum *Arch.* et *Brit.* τε perinde atque τε omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam *Aldinus* editor accepit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαιρέτόν τε μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem *Med.* consentiret; quod ex *Gronovii* silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim *Musis* multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. *S.*

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquias *Scriptorem*, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ἦθεν ὁ ἀγὼν ἐγένετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune νῦν δὲ φίροι κ. τ. λ. Simile *Themistoclis* c. 22. ὅτι ἀρχῆθεν ἡ ἐχθρὰ πρὸς τὸν βάρβαρον ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν γέγονε: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὲ τὸν ἀγῶνα ἐποιήντο. Sed esto coniectura. [Vide *Var. Lect.* Vocabulo ἀρχήν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur *Noster.*] In vicinis ἄλλως τε,

τουτίων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἰκτός τι τουτίων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τι, ἄντι τουτίων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγιῆσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγιῆται ἡδονῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγιῆται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τουτίων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γινίσθαι δουλοσ. aut additā copulā γινίσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Mastis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τουτίων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τουτίων ἀπάντων ἰκτός, αἰτίους γινίσθαι. Reiskio καὶ post γινίσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τι τουτίων ἀπάντων, αἰτίους τε γινίσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἑλλήσι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχετόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. notata. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἥδιστον, ut arbitror, ἀκρόαμα: οἵτινες αἰεὶ καὶ τὸ πάλαι Φαίνεσθε (vel ἔφαίνεσθε supra VIII. c. 73., νῦν τι καὶ τὸ πάλαι οἰκον) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρηνοῦς, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιταῖς ἡγεμόνας. Σπαρτιάτας δὲ ὑπεροπτικούς, καὶ πολεμικούς, καὶ πλεονεκτικούς. Paulo post, [lin. 16.] καρκῶν ἰστὶν ἡγήηται ex Med. nescio cur melius censei debeat quam ἰστέρησθαι, cui respondet vicinum οἰκοφρόνησθαι. VALCK.

15. πιζύμενοι) Formae est Ionicae. Πιζύμενοι δὲ οἱ ἐπικυροὶ lib. III. 146., πιζύμενοι ὑπὸ Θουβαίων VI. 108. Porro

οικοφθόρησθε, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (οικοφθορίαν Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα) Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutilis, impubes, puellae, senes servique describuntur; ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα Nostri more οἱ ἄχρηστοι οἰκίται, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, παίδας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας θρῆψεν, ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾗ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἥττον ἀξίαν ἡγοῦμαι θαυμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta nonnihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. D. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δεινῶς γλιχομένησι τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem Mssorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, πειρῶ: inconsulte πειρῶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πεισόμεθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρις ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην περιύπται τὴν πορείαν, Ἀθηαῖοι πλεμύσονσι Πέρσαις ὑπὲρ τῆς διδωμένης χώρας καὶ τῶν ἡσυχαιῶν καὶ κατασκευαζομένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. E. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήποτε ἐμελογήσιν Ξέρξης, quam semper πολιμήσιν. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: *Diis adiutoribus πίσυνοί μιν ἐπίξιμιν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι, τῶν ἐκείνος οὐδεμίην ὅπιν ἔχων ἐνίκησεν τοὺς τε οἴκους etc.* Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῆπερ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχρης ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμησονται Πέρσας, sic Plutarchus p. 324. e. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐρανὸς τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσειν ἔχωσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθίμιστα ἱρδεῖν) Th. Galei ἀθίμιτα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθίμιστα ἱρδεσσι, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δέιν κατέλυσαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. αἰτὰρ αἰσχυρῶς γι οἶκατι etc.) Haesitationem H. Stephani, αἰσχυρῶς et ἐπισπτάμενοι nectere cupientis, emendatio versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et si μὴ πρότερον ἐτυγχάνει ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὔτε χρυσὸς ἰστί) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriae, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὔτε χώρα τοῖς Πέρσας ἰστί τοιαύτη, οὔτε χρυσὸς τοσούτος, ὃν Ἀθηναῖοι δεξάμενοι τοὺς Ἕλληνας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. v. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχυρῶς γι οἶκατι, ἐπισπτάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀβέωδῆσαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσιν) Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem. adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπεπληρωται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶς ἐοῦσαν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσιν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχόντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinuerunt Ai. vs. 915., 'Ὡς ὥδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάζειν παρὰ: turpis inde menda tolletur una litera mutata: 'Ὡς ὥδε τοῦδ' ἔχοντος: nihil interest, utrum ὡς ὥδ' ἔχόντων τῶνδ', an dicatur ὡς ὥδ' ἔχόντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προσβωθῆσαι) Hoc, aut προβωθῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀρτιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίνην explicant ipsi, ratumque habent ex Mssis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶς Wesselingius, ὑμῶς se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προσβῶθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῶς, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρξ ὁ Ληρισσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in *Ibin* vs. 325. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥσπερ συνέβη ἐν Λαρίσσει ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio *Conriganum*, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat *Philosophus*, tyrannidem Polycratis, Maeandrii, Sylosontis signans. Ceterum *Thorax* una cum fratribus Eurypylo et Thrasydaeō Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρῖται Μαρδόνιον [lin. 8.] pro Herodotoe more rectius παρῖται. Ita lib. III. 77. ἀπίλον, ὅτι σφίας παρήκαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι καταλάμβανον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendique in Atticam impetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανι σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περίανδρος μὲν τοῦτοις αὐτὸν καταλάμβανι. Porro, οὐκ ἔων ἵνα ἱκανώτερον [lin. 5] idem saepius esse, ac *dis-suadebant* ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - χαλεπὰ εἶναι περιγίσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονέοντων - - περιγίσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales *Gronov.* tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, quā illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Gronov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99, 6. V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, Animadv. ad *Welleri* Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

5. οὐδὲ ἴων ἰῖνας) Si vel Codices praeberent ἴων, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum, οὐδὲ ἴων, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ etc. more satis usitato ἐκίλευον, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene *Sosicrates* in Schol. ad *Aristoph.* Av. vs. 521., λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἱπὸν ἔργους ποιῆσαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι κελεύσαι χῆνα, καὶ κύνα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ ἴων φεύγειν, --- ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἱπικαρίων, ἢ ἀπόλλυσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* εἰ δὲ ποιήσεις τὰ ἡμεῖς παραινίσμεν. VALCK.

CAP. III. 1. ὁ δὲ οὐκ ἐπέλθο) A Mardonio missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Dinarchum*, *Arthmii* Zelites ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avelerentur, dividendam. Vide *Demosth.* Philipp. III. p. 70. Quae sequentibus vocula [τις] in Codicibus, *Vallae* lecta, adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* Cyneget. III. 314. καὶ βαλὼν δὲ πόθος τις ἐνίστακται φρεσὶ θηρῶν. Omittitur a *Sophocle* Trachin. vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. πρῶτον μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Πρῶτον, usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam ante ea haberet, nossetque adeo, *Atheniensium* consulta, haud sane amica. Φιλίους λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* Animadv. in *Aesch.* lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9. Λυκίδα κατέλυσαν) Idem si fatum ante decem menses subierat *Cyrsilus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lycidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cyrsilum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta -- naves conscenderent, --- Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448., aliis. Caute Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 243., ἐπειδὴ τις ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ὡς χρὴ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπιλθοῦσαι διέφθειραν ἐκ χειρὸς: illic in Schol. Msto Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δέχεσθαι, συλλογίνετες πάντες κατέλειψαν αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebeat Cod. MS. ad 'Ἐπειδὴ τις εἶπε') Κυρσίλος κατὰ Δημοσθένην· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδην αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκελίες) Exscriptum ex Ask. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκελίες, Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτόκλητοι. Adprime autem αὐτομολίες Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτόμολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κλητοὶ τ', αὐτόμολοί τε, Halieut. III. 360. Atschedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτίαν concedere-ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad I. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μεμφομένους, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocavi. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. *προσιπαί τι*) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, inscite *προσιπτε* corrigentes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum earundem delictum in *επι* ex legitimo *επαι* lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et aliàs frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Mediceam in *προσιπαν* mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiavit, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, *ὥς καὶ αὐτοὶ τίνα ἀλωρὴν εὐρήσονται*, id est ἀποστροφὴν ἐτοιμάσονται, vel ἐκπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum *εὐρέσθαι* adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. Ἀδrian εὐρέσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimae: *εὐρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν*, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφι ἦν Ῥακίνθια) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriatae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. *περὶ πλείστον δ' ἦγον*) Laudabiliter supra Lacedaemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κάρινα σφι ἦν ἐμποδῶν. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δία τε Ἑλλήνιον) Iovis Πανελληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάγιον novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 343. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπιπλάμεια gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac Pavio summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post αὐτὸς ἀδελφον aderat participium ἐόν, saepe Scriptori in deliciis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminatio nem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum νίμεται ἐπὶ τοῖς Ἑλλήνας [lin. 20.] in Graecos expenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δία τε Ἑλλήνων) *Iovem Graecis communem reveriti.* Ἑλλάσιος Ζεὺς ubi memoratur *Aristophani* in *Eq.* vs. 1250., et *Pindaro* *Nem.* V. 19., adpellationis originem ab *Aeaco* recte repetunt *Scholiastae*. *Aeaci* precibus malorum levamen adepti, quibus tota *Graecia* premebatur, ἱερὸν ἐν Αἰγίνῃ κατιστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐπερ ἐκείνος ἐποίησατο τὴν εὐ-
χὴν, *Isocrat.* p. 191. E., *Iovis* scilicet Ἑλλαίου, vel Πανελλα-
νίου. Huic *Aeacus* sacra fecisse dicitur *Pausaniae* I. p. 108. et II. p. 179., τῷ Πανελληνίῳ Διὶ Θύσας καὶ εὐξάμενος, τὴν Ἑλλά-
δα γῆν ἱποίσειν ὕσθαι. A templo *Iovis* Πανελληνίου mons, in
quo statutum erat, Πανελλήνιον ὄρος dicebatur, eodem teste
pag. 181. Fortasse scripserat *Clemens Alex.* VI. p. 753, 14.
Αἰακὸς, ἀνελθὼν ἐπ' ὄρος, --- τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐπικαλε-
σας θεὸν ἠύξατο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπειπάμεθα) *Latina Vallae, nos ta-*
men -- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in
marg. Steph. notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα
τε] οὐ κατανίσταμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα: non adprobavimus, sed
repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi
dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi *Med.* le-
ctio ab *Arch.* firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἄπ' ἡμέων οὕτω
ἀκρίβητον ἰὸν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας: editum ἡμῖν εἶρον vi-
detur interpretamentum. VALCK.

24. τῷχος --- ἐν τέλει ἐστὶ) *Litem non moveo mem-*
branis, quarum ἐν τέλει ἐστὶ haud aliud ac πρὸς τέλει c. 8. et
Dionis Chrys. Or. LXI. p. 583. D., *Platonis ἐπὶ τέλει Menex.*
pr., aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide
VIII. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι tritius, aut
πρὸς τὸν Πέρσην, uti non male *Reiskius* voluit. Habet tamen
illud, [τὸν Πέρσην ἀντίωσ.] quod aliàs significatum,
suum in *Musis* locum. WESS. — Verbum ἀντιώσθαι nus-
quam quidem alibi in *Musis*, quod meminerim aut ad-
notaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio
construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu vete-
res libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum ver-
bum ἀντιάζειν, non solum cum dativo casu, sed saepius
etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14.
IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur
ἀντιώσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi
dativi, ἡμῖν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

24. ἰν τῇ λίσῃ ἰστί) Herodoteum videtur ἰν τῇ λίσῃ ἰστί, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢ πρὸς τῇ λίσῃ, prope finem. Tum vicina [lin. 26.] scripserim partim cum Reiskio: συνθίμηναι τε ἡμῖν τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι ἰς τὴν Βοιωτίην. Saepius in Musis obvium ἀντιώσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. pro ἡμέας legerem, ὑμέας καιρὸς ἐστὶ προβολῆσαι ἰς τὴν Βοιωτίην. VALCK.

33. ἐπιτηδεύατον ἰστί μαχίσασθαι) In fine huius capitis Dissertatio Herodotea p. 131. novas nobis obtulit ex Codicibus lectiones: τῆς γὰρ ἡμετέρας ἐπιτηδεύατον ἰστί ἰμ μαχίσασθαι τὸ Θριάσιον πιδίον: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam ἰν Εὐλάτων: πιδίον - ἐπιτηδεῖον ἰσπῶ ἰμμάχισθαι. Thucyd. II. 20. χῶρος ἐπιτηδεῖος ἰφαινέτο ἰστρατοπιδεύσθαι: Herod. IX. 25., χῶρος ἐπιτηδεύερος ἰστρατοπιδεύσθαι. VALCK.

Ibid. ἐπιτηδεύατον ἰστί) Etsi ἐπιτηδεύατον Arch. et Vind. optime ex ἐπιτηδῆς manet, et ἐπιτηδεύατον Democriti apud Homeri Interpretem p. 1441, 16. [Eustath. in Od. p. 89, 46.] fere sit geminum, eo non utar. Mire vero ad blanditur ἰμ μαχίσασθαι, rarioris quidem formae, sed legitimae, qua ἰστρατοπιδεύσθαι, castra in loco metari, supra c. 2. et χῶρος ἐπιτηδεῖος ἰν διατάξαι τε καὶ ἰναριθμῆσαι, uti Mæsti, τὸν στρατὸν, aptus locus ad exercitum in eo ordinandum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πιδίον ἰναγωνίσασθαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. [c. 106.] p. 1041., rariusque Philonis Iud. lib. II. Vit. Mosis p. 659. v. ἐπιτηδεύατον εἶναι τὸν τόπον ἰνησυχᾶσαι καὶ ἰνημερῆσαι: et de Numer. Septen. p. 1187. α. πιδία ἐπιτηδεύατα ἰμβόσκεισθαι. Negligo alia. Constat verbo iusta compositio, et probanti ratio. WESS.

CAP. IX. 3. Χίλιος, ἀνὴρ Τριγύτης) Hoc satis. Plutarcho Χίλιος, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. f., fide Codicis Bodleiani: Polyæno Χίλιος lib. V. 30. Par discordia in nominibus Χίλων et Χείλων atque aliis. Post pauca [lin. 4 seq.] τῶν ἰφόνων ἐπύθετο postulant schedae. WESS.

3. Χίλιος οὐνόματι, ἀνὴρ Τριγύτης) In Plutarchi Them. p. 114. f. legere etiam licet Χίλιον τὸν Ἀρκάδα: sed rectius nomen apud eundem scribitur T. II. pag. 871. f. Χείλιος, et pag. 872. α. ubi acerbe, εἰ δὲ τι, ait, κατέσχεν οἰκίον ἰν Τριγύτῃ πρᾶγμα τὸν Χείλων ἰκίον, οὐκ ἂν ἡ Ἑλλάς περιγύνητο. Χίλιος est

in Polyae. V. 30. Herodoti Tegenta τῶν ἰθόρων ἐπύθετο πάν-
τα λόγον: [lin. 5.] sic mihi quoque scripsisse videtur omis-
sâ voce ἵνα, quae ut a *Med.* sic aliis etiam aberit Codici-
bus. Arcadis sententiam paucis expressit *Plutarch.* τοῦ δια-
τιχίσματος οὐδὲν ὄφελός ἐστι Πελοποννήσῳ, ἂν Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ
προσγίνωνται. Illud Polyaei, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσιν εἰς τὴν
Πελοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit Herodotea, μεγάλαι
κλισιάδες ἀναπνέονται εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. VALCK.

10. μεγάλαι κλισιάδες) Polyaei πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν
Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. No-
stri ad praescriptum *Plutarch.* T. II. p. 360. Α. μεγάλας μὲν
τῷ ἁθύνῳ λαῷ κλισιάδας ἀνοίγοντες: quae Philosophi et conplu-
ra alia Io. Iac. *Wetstenium* in Epist. S. Pauli prior. ad Cor.
cap. xvi, 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 5. καὶ ἐπὶ περὶ ἑκαστον τάξαντες τῶν εἰλωτῶν)
Vereor una cum Cl. de Pauw, ut haec *Herodotus* scripserit.
Valla tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
sedem magis opportunam. Et cui bono τάξαντες post ἐκτίμ-
ησιν? Non nego, quod *Galeus* ursit, esse in *Plutarchi* ea,
Malign. pag. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle
omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐπι-
τρέψαντες probetur. Id sane cum exercitus imperium
traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
52. etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et in Exemplo no-
stro, pro εἰλωτῶν, corrige εἰλωτῶν, ut est in Edd.
ante *Schaeff.* et in Msstis. Caeterum nolim dissimulare,
haud satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
cturam: certe, ut *Schulzius*, sic et ego ἐπιτρέψαν requi-
reham, ubi alii ἐπιτρέψαντες, alii vero libri magis
etiam vitiose ἐπιτάξαντες exhibent. S.

Ibid. ἐπὶ περὶ ἑκαστον etc.) Eosdem memorat *Plutarch.*
in *Aristide* p. 325. Α. et *Tom.* II. p. 871. Ε. ubi ἐξῆλθεν εἰς
Πλαταιὰς πιντακισχίλοι Σπαρτιάται περὶ αὐτὸν ἔχων ἀνὴρ ἑκαστος
ἐπὶ εἰλωτας: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
in Codicibus perperam omittuntur. Tot numero Εἰλωτας
ad Plataeas cum Spartiatis stetisse certum est ex cap. 28.
et bello Peloponnesiaco saepe cum *Lacedaemoniis* militasse
τοὺς Εἰλωτας novimus ex *Thucyd.* IV. 80. V. 57. et 64.
VII. 19. VALCK.

14. θυομένη οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ) Alibi θυομένη ἐπὶ Κρότωνα

lib. V. 44. De *Cleombroto*, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, quae rex territus copias domum reduxit, praeclare *Dionys. Petavius*, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videsis quae *Petavio* apud *Larcherum* Parisiensis olim Academicus *Pingré* opposuit. Caeterum *territum* fuisse illo phaenomeno *Cleombrotum*, non profitetur *Herodotus*: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad *Salamina* pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum *Cleombrotus* erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto iam de felici pugnae exitu nuncio, *sacra*, quae hic memorantur, *adversus Persas* fecisse; scilicet experturus, an a pedestri *Xerxis* exercitu, qui *Peloponnesum* versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio *Peloponnesi*. Iam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum *Peloponneso* capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentior *Cleombrotus*, quoniam paucis post pugnam diebus, *Thessaliam* versus se recepit *Barbarorum* exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente *Peloponnesiis*. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire *Mardonium* cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt *Lacedaemonii* cum aliis *Peloponnesiis*, et summo studio manus perficiendo operi admoverunt, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 14. ἐν Ὀρεστρίῳ) Memorat *Pausanias* *Orestae* tumulum, τῶρον, *Lacedaemone* lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum *Argis* et *Mycenis* *Lucianus* infitatur, *Toxar.* c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ Ὀρεστρίον Μαυραδίας *Thucyd.* V. 64., vicinum *Tegeatum* finibus, quo de ibi viri doctissimi *Wasse* et *Dukerus*. Ad sequentia [lin. 15.] *Hesychii* glossa, ἔθνοι, οἱ πολέμιοι, οἱ δὲ τοῖς Πέρσας, recte refertur. Bene *Servius* ad *Aeneid.* IV. 424. *Herodotus* *Persas*, qui erant *Graecorum* hostes, ἔθνοις a *Lacedaemoniis* appellatos refert. Similia ex *Idomeneo* in *Aristid.* pag. 325. A. *Plutarchus*. Priscis ita *Latinis* hostem peregrinum indicasse, *leges XII. Tab.*, *Plautus*, *Varro*, *Cicero* testificantur. Vide ill. *Scaligerum* ad *Festum* in *Hostis*. WESS.

14. εἶναι ἐν Ὀρίστειφ) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρίσται: Orestes θηήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας τὸ λεγόμενον Ὀρίστιον. Ὀρίστιον τῆς Μαιναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλησεται δὲ σῆς Φυγῆς ἰππῶν-
μον, Ἀζᾶσιν Ἀρκασίῃ τ' Ὀρίστιον πίδαο. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὺ δ' Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Οἰκίῃ, Ἀνκαίου πλοσίου σπώματος. Ἐπώνυμος δὲ σου πόλις κεκλησεται. VALCK.

18. τῶν περιόικων Λακιδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόικων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eodem esse περιόικους Lacedaemoniorum et Εἰλωτας: sed nōdum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιητίων, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλωτῶν. Infra c. 28. in acie stetisse dicuntur Λακιδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, εἰόντας Σπαρτιήτας, ἰφύλασσον ista quinque et triginta millia τῶν εἰλωτῶν, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacedaemonii οἱ περιόικοι, non εἰλωται: hi servitutem serviebant; liberi erant οἱ περιόικοι. Εἰλωται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶνδες dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., σὺν αὐτῷ τῶν περιόικων τινὲς, καὶ τῶν νεοδαμῶδων οὐ πολλοί. Ubicunque in historia Graeca περιόικοι vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περιόικοι esse dicuntur οἱ περιοικοῦντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Τοὺς ἐκ τῶν περιοικίδων πόλιν dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πόλινματα Pausan. VII. p. 555. Hae civitates, ut olim erant Spartiatarum ἰπῆκοι, sic aevo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντελοῦσαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus iusserit esse αὐτονόμους, Pausan.

III. p. 265. Qui *περίοικοι*, iidem dicebantur et *Λακεδαιμόνιοι* et *Λακωνικοί*. Thucyd. IV. 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περιίκων εὐθὺς ἐβοήθουν ἐπὶ τὴν Πύλον· τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐβόηοντο ἢ ἴφοδος: quo loco οἱ ἐγγύτατα τῶν περιίκων sunt utique Lacedaemonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon 'Ελλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπαντῶν Λακεδαιμονίων ἐγγὺς χιλίους, --- αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ τετρακοσίους: ubi αὐτοὶ Σπαρτιάται *genuini* sunt *Spartiatæ*, τὸ καθαρῶς Σπαρτιατικὸν *Maximo Tyrio* p. 347. Thucydidi Lacedaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., *Εὐάλας Σπαρτιάτης* et *Δεινιάδης περίοικος*: id est *Λακεδαιμόνιος*, ut eidem, praeter alios, *Theramenes* dicitur *Λακεδαιμόνιος*, *Dercyllas* autem ἀνὴρ Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀσιναιῖος *Xenophonti* in Κύρου Ἀναβάσει, *Neon* est *Λακωνικός*, VII. p. 235, 31. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De *Perioecis* Lacedaemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 14. S.

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἴσχειν) Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχον τε βουλευμένους --- ἐς τὸ πρότω παρῆναι: et mox c. 13. ὥστε καὶ ὀλίγους σφίσις ἀνθρώπους ἴσχειν. Hic vero *Argis* missus ad *Mardonium* nuncius adfirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου) *Omni illo tempore*, quo in *Attica* armatus consederat. *Necessum* enim non puto, διὰ παντὸς cum *Reiskio* in διάγοντος aut προϊόντος converti. Immo, si *Arch.* consentaneos nancisceretur, διὰ παντὸς sufficeret. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 283. τοὺς σοὺς δὲ πόνοὺς χρήζω διὰ παντὸς ἀκούσαι, quod in scholiis δι' ὅλον, sed idem ac *omni modo*. WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγελὴν πρόδρομος, ἄλλην etc.) *Calculus* corrigenti πρόδρομος ἄλλη, στρατιὴν etc. non adpono. Ἄλλην scribit, utpote *diversas* a superioribus *Spartanorum* copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat: sed vide ne πρόδρομον ἄλλην στρατιὴν scriptum oportuerit; quod mihi quidem perquam probabile, ac paene certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. et praesertim VII. 203, 4. S.

3. ἐβουλεύετο, θείλων, εἴ πως τούτους πρῶτον ἔλοι) θείλων, damnatum a *Brit.* et docto viro, *geminum* habere videtur *S. Paulli* *Epist.* ad *Coloss.* c. 2, 18. μηδὲς ὑμᾶς καταβραβεύειν θείλων, i. e. *cupide*. Θείων sane *cupiditatem* et *lubentiam*

quamdam in *Aeschyli* fabulis ostentat saepe numero. *Θίλων* δὲ τῶνδε πύσεται λόγων, *cupide libenterque audiet*, Choëph. vs. 791. Plura apud Cl. *Abreschium* Anim. in Tragicum illum lib. II. 14. Quare *ἰβουλεύετο Θίλων*, *cupide consultabat*. WESS. — „*Θίλων* suspectum: dixerat REISKIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et SCHULZIUS, *Wesselingii* Notam respiciens: „Quid vero est, inquit, *ἰβουλεύετο Θίλων*? Num potest μὴ *Θίλων* quisquam *βουλεύεσθαι*? Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos, *Schaefero* calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et *Θίλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non iuncta debebant intelligi *ἰβουλεύετο Θίλων*: quod perspecte videns H. *Stephanus*, verbo *Θίλων* commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλεύετο, Θίλων, εἰ πως* etc. quam distinctionem orationis ipse etiam *Wesselingius* cum aliis post *Stephanum* Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum *Herodoti* stylo: valetque idem ac si dixisset, *Θίλων τούτους πρώτον ἰδεῖν, ἰβουλεύετο εἰ πως* etc. cupiens hos primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

5. ἡ δὲ ἔπρος προελθοῦσα) Non ignoro *Celeb. viri* [*Gronovii*, *προτιλθοῦσα* defendentis,] in *Portum Vallamque* stricturas, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, *Vindob. rectum* tenuisse. WESS. — *Praemisso equitatu* erat in *Vallae* Latinis: et *προελθ.* corrigendum videri monuerat *Portus* in *Lexic. ion. voce Κατιπαύζεσθαι*. S.

CAP. XV. 2. ἡλθε ἀγγελίη) ἡ κε patrocinium inpe-
trat ex lib. VIII. 140. ἰμοὶ ἀγγελίη ἡ κε παρὰ βασιλῆος, et ex observatis *D'Orvillii* ad *Chariton*. lib. I. p. 37. At *Aldo* congruit lib. I. 83. ἡλθε ἄλλη ἀγγελίη: et proxime, ἡλθε ἀγγελίη πρόδρομος. *Euripides* *Androm.* vs. 79. ἡλθεν φάτις. Iunge *Raphelium* in *Epist. ad Galat.* c. 3, 23. WESS. — At non ἡλθε h. l. dederat *Aldus*, sed ἡ κε, quemadmodum in *Var. Lect.* recte *Wess.* monuit. S.

3. διὰ Δικελίης) Sic *Iones*; reliqui *Δικελίης*: [puto voluisse, reliqui *Graeci* *Δικελίας*:] unde illorum [scil. *Ionum*] flexione *Δικελίης ἀπύχισθαι* c. 73. [vide IX. 73 extr.] Cur [lin. 6. et 8.] *Τανάγρην* et *ἑξ Σκῶλον* dederim, ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶλον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον παράδον in Bocotiam *Polyaen.* *Strategem.* II. 1, 11. ostendet; cui accedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.] cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφινδαλίης) Huius pagi, quem [monente *Stephano Byz.*] tribus fuisse novimus *Hippochoontidis*, nusquam alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu haerere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat *Valla*, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον. Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II. c. 1, 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγασίδαος δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον παράδον - - διῆλθε: absurdam nobis lectionem ex Mssis vulgavit *Maasvicius*: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας ἡμέραις δυο: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio hunc in modum fuerat adiuvanda: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἐν α. (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestit emendationem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν ἡμέραις ὁδὸν ἐν μιᾷ κατὰνύσας - - ἔφθασεν ὑπερβὰς τὸ κατὰ Σκῶλον σταύρωμα. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendum suspicor, τῶν Θηβαίων - - ἐκίριε τοὺς χώρους, οὐκ ἐκτὸς αὐτῶν. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur ἀπὸ Ἑρυθρίων. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris εὐτε [lin. 9.] debuit, quod idem ac οὐ vel οὐχὶ aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἑρυθρίων) *Ab Erythris.* τῆς Βοιωτίας ἐς Ἑρυθραίς c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων. Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* *Aristid.* p. 325. v. τῶν βαρβάρων τῆς στρατοπεδείας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεκταμίνης. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis, probabiliter *Reiskium* divisasse τεταμίνον *Herodotum*, [lin. 16.] non τεταγμίνον, reliquisse. Illud autem τεῖχος τετραγώνον, cuius singula latera denuin erant stadiorum, [lin. 17.] inpedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse *Mardonium*, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene habet τεταγμίνον, [lin. 16.] idque eo minus necesse est

in τιταμίνον mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo τιταμίνον efferrī voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis παῖσι et καρίσι (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

19. Ἀτταγίνος ὁ Φρύωνος) Constituunt Graeci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μηδισαντας, in primis Τιμηγεvidην καὶ Ἀτταγίνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγίλος rectius iudicat Ἀτταγίνος: quod similis formae nomina satis tuebuntur, Ἀνθρωπίνος Ἀγαθίνος Φιλίνος Ἀρχίνος Εὐκαλίνος Χαρωνίνος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. f. Μακεδόνην εἰστίασε μετὰ τῶν ἄλλων πινυτήκοιτα Περσῶν Ἀτταγίνος ὁ Φρύωνος, ὃν Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐννάτῃ μεγάλως πλούτῳ παρεσκευάσθαι: in quibus Athenaeum memoria lapsum putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλως, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset διδάσθαι μεγαλωσί. VALCK.

20. παρεσκευασάμενος μεγάλως) Errorem Athenaei in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenaeo Αὔταμνος, in Msstis Αἴταμνος, et Pausaniae VII. 10. Ἀτταγίλος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφίων οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλίνειαι) Non prorsus damnabile [καὶ σφίαι] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλινῆναι sive κλινῆναι citra necessitudinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] διαπινόντων, cum sese poculis invitarent, αἰσθητοὶ omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS. — Κλίνειαι lin. 6. penacutē pingitur in ed. Wess. et superioribus, rectius κλίνειαι ed. Schaeff. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notatione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipienda, ut Attaginus dicatur κλίνειαι suos hospites. S.

23. ἀμύχανον ἀποτρέψαι) Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπότητι φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μέλλον

γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χριῶν διαφυγεῖν, οὐδὲ προορμώμενοις. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμήχανον ἀποτρέψαι ἀνθρώπων) Hinc ista Stobaeus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Aelianο περί Προνοίας apud Eustath. in Ἰλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46., ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδὲς ἂν ἐκφύγοι: multa notat Gataker. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando praeceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter voces ἄλλους et ἀνούς, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλούς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μὴ σπείρει πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, pro εἰς πολλούς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἀνδρα τὰς αὐτοῦ τύχας Εἰς πάντας ἀμαθείς. VALCK. — Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod communi consensu libri praeferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμψύχοι γὰρ δὴ σφόδρα καὶ οὗτοι οὐκ ἐκόντες) Revocare quod ante Gronov. vulgabatur μεταγὰλως, pro σφόδρα frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, αἱ ἐμψύχοντες μεταγὰλως, προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — Ἐμψύχοι γὰρ δὴ σφόδρα dedi schedis ut maneret, paene persuasus,

σφόδρα glossatori redonandum. Pristinum certe *Herodoteum* est: sic c. 39. οἱ γὰρ Θηβαῖοι, ἅτι μὴδίζοντας μεγάλως. Portus plura conduxit. WESS. — Consentiant tamen in σφόδρα et *Wesselingii* et *Stephani* codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* μεγάλως arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaesi. Nec enim video quo pacto haec cohaereant, μούνοι δὲ Φωκίης οὐ συνεισβαλον, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ σφόδρα (sive μεγάλως) καὶ οὗτοι, praesertim si post οὗτοι intercidatur oratio. Saltem ἐμῆδίζον μὲν γὰρ expectasses, et dein οὐκ ἐκόντες δὲ, quod in *Vallae* latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra *Mardonii*, unos ex omnibus, non esse secutos, et invitos cum eo fecisse, eosdem tamen dicat σφόδρα aut μεγάλως *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

8. Rectius *Hermoclydes* dicitur ἀνὴρ τῶν ἀστῶν δοκιμώτατος, quam δυνατώτατος in *Med.* ex quo vir *Clar.* [lin. 10.] optime restituit ἐκίλευσέ σφας ἐπ' ἰωῦτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἵζεσθαι, seorsim sedere. VALCK.

10. ἐπ' ἰωῦτῶν) Verissime *Gronovius*. At cur nulla *Aldi* mentio? *Pavius* animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV. 114. οἰκῶμεν ἐπ' ἡμῶν ἀντίων, habitemus seorsum; et IX. 37. ἔχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἰωῦτῶν μάντιν. WESS.

19. ἄνδρα πάντα τινὰ) Iustior ordo; qualis c. 88. ἐπιθήσονται γὰρ οἱ πάντα τινὰ οἴετο, et multifariam. Ἦπερ παρέχοντας [lin. 21.] *Suidas*, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen ἢ περιπερύοντας, imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. Περιπερύεσθαι *Graeciae* est recentioris et *Cilicium* dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere Ling. Hellenist.* p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente *Io. Alb. Fabricio* ad *Sextum Empiric.* lib. I. *Adv. Grammat.* c. 2. p. 227., obtrudi *Herodoto*, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. Ὁ μὲν δ' ὅν) Hanc voculam ex marg. *Steph.* auctori restituerem. VALCK. — Et recepit *Wess.* neglectam a *Gron.* et superioribus. Quod autem repertam

in *Med.* ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non discrete quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. *S.*

4. ἀντίοι ἴστασαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι ἴστασαν blandientur. *Euripides* *Orest.* vs. 1460. Ὡς κἀπροι δ' ὀρίστροι Γυναικὸς ἀντίοι σταθίντες. Ferre autem minime queo, πάντα συστρίψαντες mutari. *Conglobarunt se* *Phocenses*, inpetum irruentium excepturi. Tales fere συστρίφιντες εἰς ἑκὼν πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 61. συστρίφόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WESS.* — Intactum relinqui debuerat συστρίψαντες ἑωυτοῦς: quum se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. εἴ τι ἀλκῆς μετέχουσι) Scribi quidem potuit εἰ ἀλκῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.*, εἴ τι ἀλκῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, cur hoc praeferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλκῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec iuncta intelligi τι ἀλκῆς debebunt. *S.*

CAP. XIX. 5. καλλιμεσάντων τῶν ἱρῶν) Frustra τῶν ἱρῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri caesa litavit*, recte *Graevius* in *Suetonii* *Oth.* c. 8. Vide *Franc. Oudendorpium* ad *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιμεσί. Noster c. 37. ὥς δὲ οὐκ ἐκαλλίμεε --- οὐτε αὐτοῖσι Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱρὰ: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσι ὥς οὐκ ἐκαλλίμεσσι. Docte super verbo *Scholiastes* in *Gregor. Nazianz.* *Stelit.* II. p. 87. Sequens ἱρὰ ποιήσαντες [lin. 7.] consimile habet ἥν θυσίην τις δημοτικῇ ποιήσεται lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυσίην ἱερομένην. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* *Animadv.* in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. *S.*

10. ὥς --- ἀπίκοντο --- εἰς Ἐρυθραί) Huc antequam cum ceteris Graecis venirent Athenienses, in *Isthmo* iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor.* *Sicul.* lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 102, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat *Μακίστιον*, illum inquit *Herod.* Ἕλληνες Μακίστιον καλοῦσι: ibi dabunt forsane et alii Codices *Μακίστιον*, ut est in *Arch.* teste *Galeo*, et in marg. *Steph.* VALCK. [Vide *Var. Lect.*] — Si *Μακίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse suum *μακίστος*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem *Pausanias*, *Plutarchus*, alii, *Μακίστιον* adpellantes, *Tzetzes* quoque *Chiliad.* I. 993., turpiter tamen eundem ac *Xerxis* fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δικισθαι μῶνοι, ἔχοντες etc.*) Haec ita nexuit *Aldus* et *Valla*, commodius, me iudice, vulgatā interpunctione post *δικισθαι*. Soli *Megarenses* equitum inpressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad *Pausaniam*. Atque hoc *Diodorus* lib. XI. 30. et *Plut.* *Aristid.* p. 326. E. clarissime. Falsum praeterea, solos tum *Megarenses* stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [lin. 11.] cur *πίμψητε* et *πιεζύμενοι* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πίμψητε* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XXII. 6. *πρὸς τῶν τῶν ἄλλων*) *Prae* aliis *eminent* in Latinis: melius, quae et *Pavii* observatio, *prae* aliis *longius proventus*: sequentia suadent; nam si in media suorum turma *Masistius* cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praecedentem, equum *Poëta Iliad.* Ψ. vs. 453. ἵππον ἀριπρεπῆ πρὸς ὄντα dixit. Inspice *Eustathium*, *προδιδόνοντα* explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

8. *ἴσταται ὀρθός καὶ ἀποσιείσται*) Ut lib. VII. c. 88. *equus* στάς ὀρθός ἀποσιείσται τὸν Φαρνύχεια. Proprium hac in re verbum adhibuerunt *Xenoph.* et *Clemens Alex.* loco quem eleganter *H. Steph.* emendavit *Schediasm.* V. 19. Talis equus *Platoni* obversabatur in *Gorgia* p. 484. A., cui *Φύσιν ἰκανὴν ἔχων ἀνὴρ* dicitur πάντα ταῦτα ἀποσιείσμενος καὶ διαβήξας, etc. respicit enim in istis *Homericis* ex *Ἰλ.* ζ. 507. Ὡς δ' ὅτε τις στατός ἵππος — — Δισμὸν ἀπορήξας θείῃσι πιδίοιο κραίνων: ubi legebatur olim *Δισμὸν διαβήξας*, ut liquet ex *Etymol.* p. 51, 12. VALCK.

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabile, tandem aliquis παῖς ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum εὔρημα iudicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur haec Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κρᾶνος ὑπὶφαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκουσίου στύρακι παῖων τις ἀνίδεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum εὔρημα viri Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori in primis Aethiop. lib. IX. p. 431. commonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. b. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κρᾶνος ὑπὶφαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκουσίου στύρακι παῖων τις ἀνίδεν: hunc quidem Masistium, quae oculum galea ostendebat, hastili iaculi percuciens aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπόθησαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπόθησαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπόθησέν τι δὴ τὸν Κροῖσον οὐ πολλῷ μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanequam praestantius invento Gronoviano ἐπύθησαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur monetae, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. Ψ'. vs. 362. Οἳ δ' ἅμα πάντας. Mox [lin. 6.] ἰδύσθαι, uti eadem exempla, Ionicae consuetudinis est, reique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit Ios. Wasse: vid. ad Thucyd. [III. 24.] p. 181, 92. Eandem hic a Valla lectam vidit Koenius; requirit illam oppositum, οὐκ ἔτι κατὰ τέλει προσελάνοντας τοὺς ἰππεῖς videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul invuentes; non, ut ante, κατὰ τέλει. Inter varios significatus vocis τέλος Eustathius ad 'Ιλ. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξάρχους τῶν τελέων ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Τέλη. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλει καὶ παντοῶς προσβάλλοντες. Vid. Ios. Wasse ad Thucyd. II. 81: VALCK.

7. οὐκίτι οἱ ἰπποταὶ ὑπέρμεινον) Sic voluisse Gronovius significavit. Poëta Iliad. O'. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέρμειναν ἀολύκῃς: crebroque alii. WESS. — Vocem οὐκίτι, in Aldina editione temere praetermissam; primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque Valla expresserat, non amplius persistere equites. S.

9. ἀποστῆσαντες ὧν) Vir doctus [Reiskius] scribi iussit ἀποστάντες, aut ἀπονοστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἡσθόνες, idem erit ac ἀποστάντες, quae Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. οἱ δὲ Σισύροις ἀποστήσας τὰ πλεῖστα etc. WESS. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἰκάνοντες et προσελάνοντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2 seqq. πίνθος ἐποίησαντο Μασιστίου etc.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κελροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑπεζύγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brisson. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Aetiani Var. VII. 8. WESS.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον) Lacunae nulla supererit suspicio, neque supplementis egebimus, si, voce καὶ, quam eiecit [eiiciendam censuit in Notis] Clar. Gronov. reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον, καὶ ἐκλείποντες τὰς τάξεις, ἐφάρκον θεηρόμενοι Μασίστιον. Τῶνδε, id est μεγάλης εἵνεκα καὶ κήληος: ταῦτα ἐποίηον, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἐκόμιζον.

Herodot. T. VI. P. II.

Q

In Homeri 'Ιλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιδραμὸν ὤϊς Ἀχαιῶν, Οἱ καὶ θνήταντο φεὴν καὶ εἶδος ἀγνόν Ἑκτορος: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dioni Chrys. p. 180. D. conf. p. 273. C. D. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 11. idem valet ac τούτου δέ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δέ. Sententiam commode Vallā his verbis expressit: *Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergerant.* Nempe causa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντες τὰς τάξεις etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντες, quemadmodum VIII. 85, 11. τοῦ δὲ μέμνημαι τούτων μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius alibi, coniunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Ῥοιᾶς etc.) Ductus itineris praeter Hysias in agrum Plataeensem ferebat: recte proin scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucyd. III. 24.; ubi Wasseus τῶν Νυσιῶν πλησίον in Plut. Aristid. p. 325. E. praeclare integravit, heroem Androcratem eiusque fanum docte illustrans. WESS.

17. τεμένεος τοῦ Ἀνδροκράτους) Apud Thucyd. III. 24. Plataeenses viam inflectunt Thebas ducentem, ἐν δὲ ἱερῷ ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἱεῶν: ubi Herodotea contulit et alia Cl. Wasseus. Mox [CAP. XXVI. 2.] redibit ex Codd. λόγων πολλὸς ὠθισμός, excitatum in Diss. Herod. Cl. Wess. p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλὸς ὠθισμός) Contra morem πολλῶν ὠθισμός. Supra VIII. 78. τῶν δὲ — ἰγίνετο ὠθισμός λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 225. Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμός ἰγίνετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτέων ἑκάτεροι boni codices αὐτοὶ ἑκάτεροι, sicuti αὐτὸς ἑκάστος III. 82. et αὐτὰ ἑκάστα V. 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξιονικότεροι εἰμὶν Ἀθῆν. ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν: et Athenienses, c. 27. ἀρ' οὐ δίκαιοι εἰμὶν ἔχειν ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in Plutarchi Aristide p. 326. A. Ἀθηναῖοι Τρυάταις περὶ τὰ ξίως ἴμισαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδικαίην γὰρ αὐτέων ἑκατ.) Nihil interest, sic legatur,

an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἰκάτριοι ἔχιν τὸ ἕτερον κίρας. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναίοις δὲ Τεγιάται περὶ τάξιας ἱρίσαντες ἤξιον, ὥσπερ καὶ Λακεδαιμονίων τὸ διεῖδον ἔχόντων κίρας, αὐτοὶ τὸ εὐώνυμον ἔχιν. Sinistrum, ut ἀριστερόν et εὐώνυμον, sic per εὐφημισμὸν saepius etiam ἕτερον dicebant. VALCK. — At ἕτερον κίρας utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 33 seq. S.

8. τὸ παλαιὸν) Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαι deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιὸν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii τὸ πάλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodoteum τὸ πάλαι censi debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαιόν, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

9. ἐπὶ τε Ἡρακλεΐδαι ἐπιμῶντο) ἐπὶ τε plenius, et plane Ἰακόν, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. WESS. — Utique ionicum et Herodoteum est ἐπὶ τε pro nudo καί: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de ionico εἶπεν et ἔπειπεν, pro communi εἶπα vel ἔπειτα. S.

14 seqq. τότε ὦν λόγος ἄλλον ἀγορεύεσθαι etc.) Quae de Hyllō narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidae: verius ille scripsisset cum Herodoto, ἐντὸς ἐτῶν ἰκαρόν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Τεγεατάρων Rex Ἐχέμος ὁ Ἡερόπου τοῦ Φηγέως: ultimo nomini Κηφέως substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23: ἰκατόν τε ἐτῶν) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατῆναι τοὺς Ἡρακλεΐδας εἰς Πελοπόννησον ἐντὸς ἐτῶν πεντήκοντα. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensio, ipseque eventus. Ceterum Echemus, qui Hyllum ex provocatione deiecit, Αἰρόπι filius, perperam Φηγέως Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφέως, Cephews, apud Pausan. VIII. 4. Quod qui-

dem librariorum delictum viri doctissimi, *Palmerius*, *Th. Rykius*, *P. Burmannus* et alii redarguerunt. *WESS.*

40. ἡμέας δίκαιον ἔχειν --- ἥπερ Ἀθηναίους) Maluit δικαιοτέρων *Pavius*, ut αξιοικότεροι antea, et postea c. 28. αξιοικότερους εἶναι ἔχειν τὸ κέρως ἥπερ Ἀρκάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic στιβαρώτερον loco στιβαροῦ in *Apollon. Rh. III. 1056.* Δικαιοτέρον ἀντὶ δικαιοτάτου *Diodor. XIII. 30.*, ἀλλοτριώτατος *Musa III. 119.*, nec fugit magnum Animadversorem in *Athen. XIII. 1.* *WESS.* — Superlativum pro comparativo positum notavit *Casaub.* l. c. ad *Athen. XIII. pag. 558. A.* quo genere enallages *No-ster*, quum alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est positivus loco comparativi, nempe subintellecto ante ἢ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo μᾶλλον: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent ἡμέας δίκαιον ἔχειν, καὶ δικαιοτέρον ἢ Ἀθηναίους. *S.*

CAP. XXVII. 2. σύνοδον τήνδε μάχης εἵνεκα --- ἀλλ' οὐ λόγων) Apud *Plutarch. T. I. pag. 326. B.* ἤκομεν, inquit *Aristides*, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζοντες, ἀλλὰ μαχομένοι τοῖς πολεμίοις. Hic σύνοδον aiunt μάχης εἵνεκα συλλεγῆναι, ἀλλ' οὐ λόγων. *Livii XXXII. 34. Phaeneas*, non in verbis rem verti, ait. *Cleannis Diodori T. II. pag. 658, 66.* πρόκειται ἀγὼν οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων. *Euripidis Eteocles Phoen. vs. 591. Μητρ,* οὐ λόγων ἀγὼν ἐστ'. Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἀγὼν, καιρὸς et ἔργον, monstrat *Agasilai* laudator p. 78., cui dicitur ille κατεργία μὲν πρωτεύων, εἴθ' αὖ ποιεῖν καιρὸς, ἀλλ' οὐ, ὅπου ἀνδρείας ἀγὼν, γνώμη δὲ, ὅπου βουλῆς ἔργον: quae scriptam multo magis decent quam *Xenophontem*, in cuius scriptis nihil invenietur simile. *VALCK.*

[4. προέθηκε παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν τὰ ἐκατέρωστι --- ἀπὸ γαστρῶν) Quod ait προέθηκε λέγειν etc., id nec *Vallae* latine, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, adcurate reddunt. Namque Tegeatarum dux non quae ab utrisque bene gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit, sed Tegeatarum solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: Quoniam Tegeatarum dux in medium proposuit, ut commemoraremus utrique nostra maiorumque praeclare facta. *S.*]

5 seqq. ἀναγκαίως ἡμῖν ἔχει δηλῶσαι etc.) Laudabilia, quae multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora, hinc paucis commemorat *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 872. A., illos scribens Ἡρακλειδῶν τε μιμηθῆναι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζόνιας πρᾶξιόντα προΦέρειν, ταφάς τε Πελοποννησιῶν τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πισόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab *Isocrate* in *Panegy.* p. 51. et seqq., in *Aristidae* *Panathen.* pag. 201. etc. in Ἐπιταφίῳς etiam λόγοις, quibus nomina praefiguntur *Demosthenis* et *Lysiae*. VALCK.

9 seqq. ἐξιδαννομένους ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, cuius λόγου Ἐπιταφ. p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς ποιῆσθαι, haec *Musae Herodoteae* spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

17. ἀνέλθεαι τι τοὺς νεκροὺς φαμεν) Latina [quae intacta *Wess.* h. l. reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores sustulisse ad sepeliendum *Argivos*, qui insepulti ad *Thebas* iacebant, et contumulasse sua *Eleusinia* in terra. Id ἀνέλθεαι τοὺς τετελευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re *Isocrati* *Panegy.* p. 52. A., *Plataic.* pag. 306. D.; haec νεκρῶν ἀναίρεσις *Panath.* p. 269. A. Praeclare *Lysias* in Ἐπιταφ. p. 33, τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἔθαψαν *Athenienses* ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι, ubi *Cl. Taylor*. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι) Auctor *Orationis* inter *Lysiacas* secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἔθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι: et hic et apud *Herodot.* non templum designatur *Eleusinae Cereris*, sed ipsa *Eleusis* est intelligenda, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quae *Cl. Io. Taylor* in alium putat sensum accipienda ad *Lys.* p. 105. *Lysiam* illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum *Palmerio*: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῷ ἱερῷ Ἐλευσινίῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς ἰορτῆς ἐπιμνησεται μυστηρίοις. Lex fuit *Solonis*, teste *Andocide* de *Myst.* p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἔδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ, apud *Petitum* in *Legib. Att.* p. 37. *Meurs.* *Eleusin.* cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod *Athenis* erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo *Meurs.* egit in *Ceram. Gem.* c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

Editio repraesentabit *Herodoti* manum, ἡς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος, eiectis auctoritate Codicum vocibus interiectis τὰς ἀποθήκας, quae variorum nobis pepere- rant coniecturas. VALCK.

19. ἡς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Edebatur Aldi exem- plo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος: quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? *Cornel. de Pauw* τὰς αὐτίκας, rigidas et severas formavit: *Gronovius* τὰς ἀποθήκας, tanquam furias et minime desiderabiles feminas. De sententia *Io. Taylor Lect. Lysiac. c. 4.* fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος τὰς ἐν Θερμῶδοντος. Aliud sectatus *Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655.*, verborum seriem ordinabat, ἐν δὲ καὶ ἔχει ἡμῖν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν τὸ) ἔργον (τὸ) ἡς τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Quin et in thesauris factorum no- strorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit coniecturam aliam, quam ibi legi malim. Atque haec clarissime doctissimorum virorum fluctuationes, ex pravissimis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum *Galeo* τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorsum ab sex bonae fidei mem- branis ablegantur, fortasse etiam pluribus. *Florentiae* certe vir *Celeb.* nihil singulare enotavit, cuius quidem bi- bliothecae exemplari cum passim *Ask.* et *Pass.* consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. [Vide *Var. Lect.*] De *Parisiensibus*, quorum accurata non usur- pavi excerpta, tacere debeo. [Ex nullo quatuor Codicum *Parisiensium*, quorum lectionibus satis diligenter excer- ptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.] Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμ. vocibus. WESS.

21. ἐν τοῖσι Τρωϊκοῖσι πόνοις) Τρωϊκοῖς non sollicito, tametsi *Cicero Nat. Deor. III. 31. Heroicis temporibus*, et ἐν τοῖς Ἡρωικοῖς χρόνοις *Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20.* WESS.

21 seq. Ista, οὐ γὰρ τι προύχει (τούτων ἐπιμνησθεῖς) ex- planavit *A. Dounaeus* in *Demosth. p. 29.* VALCK. — Re- spondet fere *Latinorum nihil promovet. Οὐ τι πρόχει*, pro-

prie non praestat, non melius est, i. e. nil iuvat, inutile est. Similiter comparativo utuntur, οὐ γὰρ ἀμεινον, pro οὐκ ἀγαθόν: et πλέον τι ποιῖν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προύργου (et προύργιστον) ἰστί. S.

26. ὥσπερ ἰστί) Corrigit Abreschius οἷσπερ ἰστί, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox [lin. 28.] Μαραθῶνι sine praepositione (ad Aristophanis Acharn. vs. 697. ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι et εἴτα Μαραθῶνι μὴν ἔρ' ἡμιν, exemplum) unae schedae, quas iubeo valere. WESS.

27 seq. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἔργου) Campus Marathonius praecipua semper fuit Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquenti Lycurgo c. Leocr. p. 162, 13. dicuntur οὐκ ἐπὶ τῇ δόξῃ μέγα φρονεῦντες, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ταύτης ἀξίᾳ πράττειν. Aristoph. Equit. 1331. Τῆς γὰρ πόλιος ἀξία πράττεις, καὶ τοῦν Μαραθῶνι τροπαίου. De Aeschylō mortis vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, Φαμὶν Μαραθῶνι μόνου προκινδυνεύσαι τῷ βαρβάρῳ: ubi notat Wasseus. Hoc titulo Critiae designatur urbs Athenarum apud Athen. I. p. 28. c. Ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τροπαίον. Nomen itaque Μαραθωνομάχων Atticis erat auribus iucundissimum; sed depravatis suae aetatis moribus saepius istius temporis Μαραθωνομάχους opposuit Aristophanes, et in Nub. vs. 982. Acerbe Athen. VI. p. 253. f. ταῦτ', inquit, ἦδον οἱ Μαραθωνομάχοι. VALCK.

31. ἐνικήσαμεν ἰθὺς ἔξ τε καὶ τισσεράκοντα) Satis gloriose. Annumerantur nobis nationes, Dario vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illae-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Iustius adiungitur, non profecto decere τάξις ἰθὺς στασιάζειν: adesse enim, οὐ τοῖς συμμαχοῖς στασιάζοντας, ἀλλὰ μαχομένους τοῖς πολέμοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. v. WESS.

35. ἵνα δοκίμῃ) Scribendum arbitror ἵν' ἂν δοκίμῃ: vel ἵνα δοκίμῃ: iungitur enim ἵνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. [Vide Var. Lect.] In eandem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. v. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἀφαιρεῖται τόπος, οὐδὲ δίδωσιν ἢ δ' ἂν ὁμοίς ἡμῖν τάξιν ἀποδῶτι, πειρασόμεθα κοσμοῦντες καὶ φυλάττοντες μὴ κατασχύνειν τοὺς προηγουμένους ἀγῶνας. Apud

eumdem T. II. pag. 208. D. Agesilaus, δειξω, inquit, ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἀνδρας ἐντιμούς, ἀλλ' οἱ ἀνδρες τοὺς τοποὺς ἐπιδικινοῦσι. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων) H. Stephanus ob Vallae Latina mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsa addicunt. In septenis Helotis, [lin. 9 seq.] singulos Spartiatas stipantibus Plutarch. Malign. p. 871. E. et Aristid. p. 325. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. WESS.

[15 seq. παρὰ δὲ σφὶ εὗροντο -- ἱστάναι Ποτιδαίων etc.) Corinthii a Pausania impetrarunt, ut iuxta ipsos starent Potidaeenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidaea erat. Vide Thucyd. I. 56. S.]

28. Παλίες οἱ ἐκ Κεφαλληνίας) Iustissime. Laurentii Pallenses in Cephallenia nulli. Quarta urbium insulae Πάλη, cives Thucydidi Παλῆς Attica dialecto lib. I. 27., aliis Παλιῆς, Ionibus Παλίες. Lege Nob. Palmerii Graec. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Graecorum, contra Marodonium ad Plataeas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. XXIX. 3 seqq. σύμπαντες ἰόντες ἀριθμὸν τρεῖς τε μυριάδας etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 36700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim praeter illos ψιλαὶ memorantur cum Spartiatis missi Helotes 55000, tum ceterorum Graecorum ψιλαὶ 34500. hi universi conficiunt 103200., quibus adiuncti tandem 1800 Thespienses summam implebant 110000. Herodotus infra: [cap. 30, 4.] σὺν Θισπιέων τοῖσι παρούσι ἐξηπληροῦντο αἱ ἑνδεκα μυριάδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo' Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἣν δὲ ὁ σύμπασις ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἑνδεκα: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πεντήκοντα, longius etiam ab Herodoto recedit; iuxta quem [cap. 32.] illic βαρβάρων ἔσαν τριήκοντα μυριάδες, praeter Graecos Persarum partes sequutos, quorum ad Plataeas fuisse Noster suspicatur πέντε μυριάδας. Nostro loco memoratos ὀπίστας 38700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperi, verum duntaxat 29700. Utrum in Aeginetarum numero, an et alibi vitium haereat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti

Pausaniae catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrent inter illos, qui Πλαταιάσιν ἰμαχίσσαντο ἱκανία Μαρδονίου τε καὶ Μήδων, quorum nulla fit in hac Herodoti recensione mentio, Κεῖοι, καὶ Μήλιοι, --- Τήνιοι, --- καὶ Κύνιοι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29700. ὅπλιτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38700, quam praeferunt Herodotei libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10 seq. ὡς εἰς περὶ ἑκάστων ἰὼν ἄνδρα, πιντακίοιοι etc.) *Unus fere e circa quemque virum, fuisse 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ὅπλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praesto fuisse. S.]*

13. καὶ ἑνία χιλιάδας) *Utrum scribarum socordia, an aliā culpā, haec in codicibus paucis non adpareant, quaerere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν praescriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Graeci reliqui singulos iuxta se ψιλοὺς viderint, amplior-ne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen membranae isthic innovant. WESS. — Vide proxime ante a nobis notata. S.*

CAP. XXX. 7. ἔπλα δὲ οὐδ' οὗτοι εἶχον) Qui nec ipsi arma habebant Interpres; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente Salmasio ad Fl. Vopisci Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi Thespienses in levi erant armatura, οὐκ ἐν ἔπλοις, quales in Heliodori Aeth. IX. p. 428. Pausanias illos ὅσων τῶν ὅπλων τῇ σκευῇ κοῦρον lib. IV. 29., hos Polybius crebro τὰ βαρία τῶν ὅπλων lib. I. 76. adpellat. Conf. ad Diodor. XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς ἀπικηδύνσαν Μασίστιον) Cum Massitii mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπικηδύνσαν, Porto non intellectum, omissum in H. Stephan. Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit praepositio ἀπό. In Thucyd. II. 61. ἀπαλγήσαντας recte παυσάμενους

ἀλγυῖν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in 'Αποπιπόνηκας' 'Αποικηραιπαλισμένος' 'Απομνήσας' et in 'Αποσπουδάξιν': horum primum 'Αποπιπόνηκας' ex Aristoph. est Thesmoph. vs. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπερὶ θράσους ποιῆσαι τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, 'Απερὶ θράσους, ἐν θράσους οὐδεὶς ἔστι, apud Stobaeum p. 212, 50., in cuius p. 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλὴ γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποξῆσαι Πρώτιστον, ἀφουβρίσαι τ' [·] ἀπαθῆσαντα δι' Ἑλληρὸν γινέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. ὃ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατώτατον) Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo ὃ, τι μὲν ἦν αὐτῶν etc. quae elegans Cl. de Pauw coniectio? Alioqui τὸ δυνατώτατον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. WESS. — Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

20. Ἀμπρακίητας) Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quo et Μαιῆται, Μαιῆτις, aliorum Μαιῶται ac Μαιῶτις, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in Ἀμβρακία probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum iustius sprevisset. WESS.

25. ἀλλὰ τινες αὐτῶν) Cum his utique proxima iungenda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτῶν καὶ τὰ Ἑλλήνων πύξον. [Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτῶν interposito puncto distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.] Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint [lin. 26.] περὶ τὸν Παρνησὸν κατελημμένοι: qui supra VIII. 32., ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνησοῦ ἀνίσταν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ὁρμώμενοι ἵφειρόν τε καὶ ἤγον τὴν Μαρδονίου στρατὴν. Praestiterit et hoc loco unā literā minus scripsisse κατελημμένοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. f. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὥσπερ ἐκβιασθεὶς ἐν τοῖς Πλαταιαῖσις ὁμολογεῖ καὶ Φωκίας παραγινέσθαι τοῖς Ἕλλησιν. VALCK.

26. περὶ τὸν Παρνησὸν κατελημμένοι) Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατελημμένοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἰπὶ τι γὰρ κατελήθησαν Phocenses ἐς τὸν Παρνησόν, et cap. 32. Error est librariorum, ἀπυλημμένους, κα-

τειλημμένους, et ἀπειλημμένους, κατειλημμένους, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οἳ τε Ἑρμοτύβεις etc.) De his lib. II. 164. οἳ δὲ μάχιμοι αὐτίων καλίνονται μὲν Καλασίμεις τε καὶ Ἑρμοτύβεις. Profecto non illi μαχαιοφόροι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλασίμεις incisa erat oratio, iunctis verbis καλειομ. μαχαιοφ. S.

15. ὡς δὲ ἐπεικᾶσαι) Dubitabam in Diss. Herodot., hoccine, an pristinum ἀπεικᾶσαι, amplecterer? Causā ampliātā, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀπεικᾶσαι, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membran. Aeschyl. Choëph. 976. φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικᾶσαι πάθῃ: et Supplic. vs. 252. καὶ τᾶλλα πολλὰ ἐπεικᾶσαι δίκαιον ἦν. Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἐπεικᾶσαι, βρύων Δάφνης: namque sic Masti, H. Stephano notante. Eadem in fabula vs. 147. δυσταίων, μακράων τ' ἰθ', ὡς ἐπεικᾶσαι. In Trachin. tamen vs. 144. Πενυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικᾶσαι, πάρι, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἱστῆ ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adent. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδων Κλυτιάδην) F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41. τοῦ Ἰαμίδων καὶ Κλυτῖαδῶν citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi excellentē auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspicinae nobilitate praestantes. Iam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμίδων, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 252., oportet, adfinitate nexae fuerint familiae, paterque eius ex Clytiadis. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque λιωσφάτιρον [lin. 6.] praetervide, h. e. πολλήτην σφάτιρον, uti deinceps. [lin. 19.] Vir doctus [Reisk.] disiuncta voce, λιῶ σφάτιρον, alii componunt Hesychii λιῶλθερος ἢ λιωκόρητος, παντελῶς ἐξαλειφμένος, quae, modo λίως Ionibus et Hippocrati de Galeni et

Erotiani opinione fuerit παντελῶς, aliorum pertinebunt. WESS.

Ibid. γένος τοῦ Ἰαμιδίων etc.) Quum *Elis* in *Peloponneso* familias duas certas habuerit, *Iamidarum* unam, alteram *Clytidarum*, *haruspicinae nobilitate praestantes*, ut scribit *Cicero* de *Divin.* I. 41., *Tisamenum* ἰόντα Ἠλείον, καὶ γένος τοῦ Ἰαμιδίων, meo quidem arbitratu dicere non potuit *Herodotus* Κλυτιάδην: ut mirer, de *Clytidis* et *Iamidis* agenti *Leopardo* *Em.* lib. IV. c. 18. hunc *Herodoti* locum mendae non fuisse suspectum. Ad ista, γένος Ἰαμιδίων, adscribi potuit a lectore, ὃ Κλυτιάδην, sive ἢ Κλυτιάδην. Sed *Iamidam* fuisse *Tisamenum* liquet ex *Pausan.* III. p. 232.; qui, *Herodotum* in his sequutus, *Τισαμενῶ*, αἶτ, ὅτι Ἠλείῳ τῶν Ἰαμιδίων, λόγιον ἐγένετο: memorans item IV. p. 317. *Εμμαντιν* ὄντα Ἠλείον τῶν Ἰαμιδίων: VI. p. 454. *Thrasybulum* ex eadem familia, et p. 495. vatem *Eperastum* τοῦ Κλυτιάδην γένους. Infra *Herodoto*, c. 37., *Graecum* vatem secum habuisse dicitur *Mardonius* *Hegesistratum*, αἶδρα Ἠλείον τε καὶ τῶν Τηλλιαδίων ἰόντη. Triplex hoc genus, οἱ Ἰαμίδαί, καὶ οἱ Τηλλιαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαί ubi memorantur *Philostrato* de *Vit. Apoll.* lib. V. c. 25. infelix prostat *Olearii* coniectura, nescientis veram lectionem iam demonstrasse *Kühnium* ad *Pausan.* p. 800. VALCK.

[7. μαρτυρομένην περὶ γένους) Suspectum videri poterat vocab. γένους: mirum certe, quod de prole consulenti *Tisameno* nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel *Pythiae* vel personato placuit *Apollini*, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

11. παρὰ ἐν πάλοις ἐδραμε etc.) *Lucta* victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus *Hieronymum* *Andrium*, *Pausania* testificante lib. III. 11. *Vallae* in his lapsus indicavit *Pavius*, correxit *Gronovius*. παρὰ in talibus excludere, ex *G. Budaei* praecepto, *Casaubonus* ad *Strabon.* X. p. 700. [p. 456.] docuit; quod *Palmerium*, nimium hic anxium, videtur (*Exercit.* ad *Graec.* Auctor. p. 40.) latuisse. Ecce tibi *Demosth.* in *Aristocrat.* pag. 331. Ed. *Tayl.* Κίματα -- παρὰ τρεῖς μὲν αἰθῆκαν ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: tribus exceptis calculis, ne capite lueret, *Cimonem* dimiserunt. Adcommodatissime, neque fugit doctissimum *Berglerum*, *Dio*

Chrysost. Or. IX. p. 141. D. ὥστε, ἴθνη, παρ' ἐν μόνον βῆμα εὐδαίμων γίγνεται: uno gradu, quominus beatus censeare, vinceris. WESS. — Rariori hoc usu praepositionem παρὰ adhibuerunt Isaeus et Demosthenes: ille pag. 41, 36. παρὰ τέτταρας ψήφους μετίσχει τῆς πόλεως, hic c. Aristocr. p. 436., Κίμωνα - - παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκεν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: hoc ante dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μόνοι ψήφου διήνεγκαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι. Herodoti Tisamenus Olympiacam quintertii palmam reportasset, nisi luctà fuisset ab Andrio Hieronymo superatus: παρ' ἐν πάλασμα, unà luctà exceptā. Herodotea Pausanias explanavit p. 232., cuius verba huc commode retulit Palmerius, frustra dubitans de loci integritate, quem non male Portus tractavit. VALCK. — Eadem fere praepositionis παρὰ vis et ratio est in pervulgata formula παρ' ὀλίγον, propemodum, nempe excepto minuto momento. S.

16. ἡγμένα τῶν πολέμων) In Vallae correctis Latinis, *dux bellicorum certaminum*, adscito ex praegressis ἀγῶνων vocabulo: id si nolueris, ἡγμένα τῶν πολέμων, prioribus non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc Reiskius praecoptavit. WESS.

18. ἀντίμα) Verbum de mercatoribus eximie adhibitum qui annonam incendebant, Vallae minus intellectum, recte iam ceperat Portus: ab Herodoto transsumsit Dion Cass. apud Suidam in Ἀντίμων. Dionis enim esse locum monuit nuper Clar. Toupius Em. in Suid. pag. 42. Apud eundem Dionem XXXVIII. 5. Pompeius dicitur ἀνατιμῶν τε καὶ ἀποσπασμένων ἱαυτόν. Idem illud frequentius dicebatur ἐπιτιμῶν. vid. Clar. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 84. VALCK.

21. δεινὰ ἐποίησεν) Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et 93. WESS. — At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλαίωντων καὶ δεινὰ ποιεῦντων: et VII. 1, 5. πολλῶν δεινότερα ἐποίησε. Quare videndum ne et h. l. ἐποίησε potuerit ferri, et hoc ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

22. μετίσαν τῆς χρησμοσύνης) Χρησμοσύνη interpretatur oraculum, quo iure, nescio. Spartani profecto Delphico vati longe erant addictiores, quam eius ut responsa flocci facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxiliique eius insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita Heraclitae philosophiae quid κόρος καὶ χρησμοσύνη, satias et in-

digentia, fuerit, obiter *Philo Iud.* explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus *Mangeius*. WESS. — Suffragatur *Wesselingio* doctissimus *Schneider* in *Lex. crit.*, citans etiam *Plutarchi* libellum de EI delphico c. 9. (T. IX. ed. *Hutten* p. 229.) monensque *desiderium* etiam intelligi posse. Equidem hic *χρησμοσύνην*, ut apud *Poëtam* *μαντοσύνην*, intelligendam putavi *vaticinandi artem*. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, *Σπαρτῆται, ἰδόντο γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμενοῦ*. S.

24. *καταίνον μετιόντες*) *μετίοντες*, de sua pertinacia remittentes, ex opinione *Porti*. Malui, Codicibus monstrantibus, *μετιόντες*, illum *arcessentes*, sicuti lib. III. 15., nec discrepat clar. *Abreschii* coniectura. WESS.

25. οὐδ' οὕτω, ἴσθι, ἔτι ἀρκεῖσθαι) Hunc locum supra atigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν ἰωῦ τοῦ Ἠγίν) Mëmorat *Ἀγίαν*, sive *Ἀγίαν*, *μαντισσάμενον* *Λυσάνδρῳ* in praelio ad *Aegos* flumen, nepotem *Tisameni*, *Pausan.* III. 11., unde usitatum familiae id cognomen: hincine vero *Ἀγίαν* τὸν ἡγούμενόν τινος *Timaeus* Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo *Cl. Ruhnkenius* iure reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων εὗρος ἐμμίετο *Μελάμποδα*, ὡς εἰκάζει, *βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰτιόμενος*) *Melampoda Tisamenus* *Herodoto* dici non potuit imitatus *βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰτιόμενος*, sed αἰτιόμενον, quod *Reiskio* venit in mentem et *Koenio*, qui tamen scripsisse potius *Nostrum* suspicabatur, *βασιλὴν δὲ ἀντὶ πολιτὴν αἰτιόμενον*. VALCK. — Αἰτιόμενος cupidissime docti *Viri Reiskius* et *Pavius* αἰτιόμενον reformant, quippe *Tisamenum* spectans, *Lacedaemoniorum* ius civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰκάζει *βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν, αἰτιόμενος*, ut *regnum et ius civitatis conparem*, rogans, quae *Abreschii* observatio, opusne emendatione? *Tisamenus* ius *Spartanae civitatis* quaerebat, *Melampus* partem regni *Argivorum*: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. WESS. — Mireris a *Viro* doctissimo, quum verum praeclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, *regnum pariter et civitatem poscendo*, tenuisse.

Ἐμμεῖρο Μελάμποδα αἰτιόμενος, *postulato isto imitatus est Melampodem.* Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiēctā nonā Musā absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τρίτημόριον τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communificavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemean Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitas μισθῶ τῶν δυοῖν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γινώσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τριμερῆ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superesset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μῶνοι δὲ δὴ πάντων etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 253. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur conjectura, corrigentis Μεσσηνίων ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

11. ὁ πρὸς τῷ Ἰσθμῷ) Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupatā Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

Ἰθώμῃ, ad Ithomen, veritati, Palmerio PAVIOQUE observantibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea apertissime aemulatus, nonnihil inpediit, Laconic. c. 11. τίταρον δὲ πρῶτον Τιςάμενος πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν εἰλώτων. Isthmum enim Ithomenque paene coniungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmi. Sic maculae origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniae an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐξ Αἰθίου Ἰθώμην ἀποστήσας. quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθίεις, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθαίεις. At illorum Αἰθαία, Aethaea, oppidum, Ethnographo auctore, non Αἰθίος. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabilis, fingeat πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας τῶν εἰλώτων. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliae. Bene ego memini, Ithomen montium (ὁρῶν ἐπὶ τῇ ἐντὸς ἐστὶν Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex Meseniac. c. 9.; Ithomen Isthmi non reminiscor. Si Pausaniae voces ἐξ Ἰσθμοῦ, ex corruptis Herodoteis fortasse additae, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statueretur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad Ithomen, oportuerat. WESS. — Vide Var. Lect. Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰσθμῶν, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμῃ in πρὸς τῷ Ἰσθμῶν. Quod si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμην nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, ἐν Ἰθώμῃ scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτινῶν) Ineptus interpres in Spartiatarum tunc ductor. [Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta intactas reliquisse Virum praestantissimum.] Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plataeus ductus. WESS.

CAP. XXXVII. 5. ἐχρήετο perperam mutabatur. Ἐχρήετο numero multitudinis est, sicuti ἐκτίετο VIII. 113.

παρηγορέατο V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instaurata. WESS.

4. Ἡγεσίστρατον, ἄνδρα Ἡλείον) Mirum valde, *Hegesistratum* Ἀρχαϊκὸν μάντιν *Plutarcho* dici T. II. p. 479. B., quem *Elide* ortum et *Telliae* vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. WESS.

9. πεισόμενος πολλὰ) *Pristinum* πεισόμενος non abieci-
ciebam in *Diss. Herodot.* ob *Aeschyli* versum, πρὸς κέντρα
μὴ λάκτιζε, μὴ πῆσας μογῆς, *Agamemn.* 1633. et πῆσας
Etymologi p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam πεισόμενος
ex πείσομενος scribarum saepe peccato progignitur. Exem-
pla in *Heliodoro* monstravi, nec repeto, hic meliores *Codd.*
secutus. WESS. — De verbi formatione πῆσομαι passim
in probatis codicibus pro pervulgata πείσομαι reperiunda,
neque praecise damnanda, consuli possunt quae in *Var.*
Lect. et in *Lexico Polyb.* voce Πάσχω notavi. Certe a prisco
verbo πῆθω, unde est Aor. 2. ἔπαθον, et nomen πῆμα, legiti-
me πῆσομαι formatur. *Conf. Etymol. M.* p. 662, 15 seq. S.

10. ἰδίδετο ἐν ξύλῳ σιδηρότερον) Ξύλον σιδηρότερον, cui vatis
inserti innexique pedes, illustrat *S. Petitus* ad *Leg. Attic.*
lib. IV. 9. p. 461. et ad *Act. Apostol.* xvi, 24. *Wetstenius*
aliquae. WESS. — Quà formā, quāve structurā fuerit
illud compedis genus, quod hic *Herodotus* dicit, non li-
quet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod
χαῖνξ vulgo nominabatur, colligi ex *Aristoph.* *Plut.* 276 seq.
videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum:
sic vero haud adparet, quo pacto, praeciso ταρσῶ, id est,
anteriori pede, manente talo, extricare homo reliquum
pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ip-
sum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede con-
strictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum
fuisse parricidam quemdam apud *Ciceronem* legimus, de
Invent. II. 50. et ad *Herenn.* I. 13. Quam in partem *Valla*
Scriptoris nostri verba his latinis expressit, ut erat ligneis
atque ferratis soleis vinctus: erudite sane et percommode,
nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus
fuisset. Imperite vero et absurde *Gronov.* (cuius interpre-
tatio a *Wessel.* repeti non debuerat) ut erat constrictus ner-
vis ferro vinctis. Caeterum haud immerito mireris, quid
sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum sibi pedem hic

Herodot. T. VI. P. II.

R

homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam disциndere dissolvereque compedem potuerit. S.

24 seq. προσποιούμενος ξύλινον πόδα) Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. B. ὁ Ἀκαδικὸς μάντις ἀναγκαίως πόδα ξύλινον προσποιήσατο κατ' Ἡρόδοτον, τοῦ οἰκίου στερηθεὶς: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιεῖν. VALCK.

27. συγκεκρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinionem incid erat συγκεκρημένον, aut, eodem sensu, συγκεκρημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχθος συγκεκρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. S.

32. κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναικὸς, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ ἡσυχίας τῆς Δημοκίδους, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγενίδης ὁ Ἐρπνος) Eo nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγενίδας idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρονται) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλὰς, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydid. III. 24. Τρεῖς κεφαλὰς non memini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hermaeum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἐρμαιον ἢ Κορωνίαν τῆς Βοιωτίας τόπος Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ Ἰεῖου πολέμου et

Anaximenis IV. Rerum Philippi, Ephorique lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Boeotiis ἐκ τοῦ μετα τολχον in Phocenses pugnassee. Quale vero id oppidum? Μετάτολχον nemo novit. Sit Μετάχων: quis illi testis, praeter Steph. Byz. ex eodem Ephori lib. XXX. Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et Onomarchum, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόνον πρὸς ὁ Φωκεὺς, spectanti, memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) Servos qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem Galenus Praecognit. p. 458. suum dixerat οἰκίστην, de eodem μηδὲ ὀφείντες τὸν ἑμὸν ἀνθρώπον ἐν Ῥώμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad S. Lucae Evang. c. xii, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista Suidas in Ἀδην, verbis subiecta Platonis e Charmide p. 153. c. ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιοῦτων ἄδην εἶχουσιν: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην ἥδη ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός. Frequenter obvia phrasis propria legitur potestate apud Athen. IV. p. 128. E. ὡς ἄδην εἶχοντες βρώσεις. Utitur Herodoteis Clar. Ti. Hemsterhusius ad Lucian. [Nigrin. c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν) Recte, ni fallor, corrigi in litteris ad me datis Koenius, οὐδὲν ἔτι πλεῦν ἐγένετο τούτων: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121; nisi quod πλεῦν ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6. et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἰνδικάτη ἐγένοντο ἡμέρη ἀντικατημένοις ἀλλήλαις) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, Vallae non lecta: iam ante dixerat c. 38., ἡμέραι δὲ σφι ἀντικατημένοις ἥδη ἐγένοντο οὐκ ὄν. Paulo post Mardonius περιημικτεῖ τῇ ἰδρῇ, [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud Thucyd. dicuntur ἀχθόμενοι τῇ ἰδρῇ, lib. V. c. 7. ubi notat Wasseus. VALCK.

9. Ἀναξιδύξαντας --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in H. Stephani Thes. T. I. 1395. ex Musae VIII. c. 60, 1. μηδὲ --- ἀναξιδύξης πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξιδύξαντας τὸ στρατόπεδον εἶναι ἐς τὸ etc. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χεῖρον τοῖς ὑπεζυγίοις, eundem parili forma τοῖς ἱπποῖς χεῖρον

Diodorus XVI. 41. *χαλὸν κτήσι* Philo Iud. Quod omnis Prob. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Aeth. VIII. p. 398. scripserunt. WESS.

19. καὶ Θεβαίων γνώμη) Adi ad cap. 2. Calliopes. Putes ex praecedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem iam tum proditorum in Graeciae urbibus pullulasse proventum: qui quidem succrevit laetissime Philippi Macedonis aevo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. *παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισιν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, Φορὰν προδοτῶν, καὶ δωροδοκῶν, καὶ θιοῦς ἰχθύων ἀνθρώπων, συνίβη γενίσθαι* etc.; ubi Orator non diffitetur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. WESS.

24. ἔτι πλεῖνας τῶν συλλελεγμένων) Nolo tot Codicibus, *γίνεσθαι* exturbantibus, obluctari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque coniecturâ. [Nempe praeteritum *συλλελεγμένων*, quod Reiskius etiam ex coniect. commendaverat, vulgato olim *συλλεγομένων* praetulit Vir doctiss.] Quod ille autem ex *μηδὲ βιάζεσθαι* [lin. 25 seq.] fingit *μηδὲ ἰάζεσθαι*, neque Graecorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis τὰ σφάγια βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit Interpres, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. C. *εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἔχῃ, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι*. WESS. — Commode Valla, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

25 seq. *ἔᾶν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι*) Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in *Φράζεσθαι* censet mutandum. Sententiae, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, *μηδὲ Φράζεσθαι*: neque considerare, sive neque ad illa animum advertere; sic usitato παραλληλισμῷ duo propemodum *ἰσοδυναμοῦντα* hic quoque coniunxisset: τὰ σφάγια - - *ἔᾶν χαίρειν, μηδὲ Φράζεσθαι*. Ut extispicinam Mardonius, sic Euripidis Theseus, in Hippol. vs. 1058., *τοὺς ὑπὲρ πάρα Φειτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω*. Incertus Poëta in Stobaei Supplem. (Missc. Obs. VII. p. 190.) *τάς θνητῶν δ' ἐγὼ Χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προμηθείας*: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti *χαίρειν ἔχῃ*, legitur eodem sensu in

Critone Platonis p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. Ἀναβ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὰν χαίρειν φράσαι τὸ μικρὸν φροντικὸν ἀποδοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθαρίονται) Oblatum ex scriptis διαφθορεύεται formā commendatur Ionica, at locus illi in Musis nullus: quem enim occuparat lib. I. 88. et VII. 10 extremo, inde Codicum imperio decedit. Stephano praeterea vix credibile fit, διαφθορεῖν Herodoti seculo in usu fuisse, Prolegom. p. 737., fortasse nullo iure. Amplexus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. WESS. — Vide Var. Lect. Caeterum, si quis cum Wess. διαφθαρίονται praeoptaverit, neutiquam ei equidem obluctabor. Conf. Var. Lect. in lib. V. 51, 13. S.

18. ὡς περιμενομένους ἡμέας Ἑλλήνων) Quaerit vir doctus, unde regantur hi accusandi casus? An participium vicem περιμείσεσθαι fungatur? quo, citra causam spreto, ὡς περιμενομένοι ἡμέας Ἑλλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demiror; sive enim quod ille aspernabatur, eligas, sive absolutam malis structuram, qua de supra c. 2. et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quae haesitandi ratio? Proximum εὐκρινέα ποιέσθαι [lin. 20.] Eustathius ad Iliad. p. 961, 6. [p. 942, 49. ed. Bas.] illuminat. WESS.

CAP. XLIII. 12. καὶ Γλισάντος) Homerus Catal. vs. 11. Γλισάντα, itidemque Steph. Byz. Eustath., et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit lib. IX. 19. et Papin. Statius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta, Coroniamque, feracem Messe Coroniam, Baccho Glisanta colentes. Variatur et in vocabulitono; quem Sylburgius ad Pausan. p. 722. et L. Holstenius in Steph. Byz. non negligunt. WESS. — Nempe acute Γλισάς aut Γλισσάς, Γλισάντος aut Γλισσάντος scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτός προσηλάτο) Arrisit προσηλάτο Cod. Arch. eruditissimo Pavio, vertenti, ut prima pars noctis adventarat; esse enim πρόσω aut τὸ πρόσω primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121, 4. considera, ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός: et III. 56. ἰς τὸ πρόσω τι εὐδὲν προσηλάτο: neutrum primam partem indicabit. Notae etiam admodum formulae: ἡ νύξ προήκοιεν S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Aeth. I. p. 26. τὸ τε

γὰρ πολὺ τῆς νυκτός προΐβη: Sallustii Iugurth. c. 21. ubi *plurumque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerum est προΐβηται: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 4. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός. Idem illud aliis dicitur πολλῆς νυκτός, et περὶ μέσας νύκτας, vel μισούσης νυκτός: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. D. Plato T. III. p. 217. D. διελγόμενν πρόβω τῶν νυκτῶν. Xenophon. Ἑλλ. VII. p. 367, 15. ἐκάθειδον μέχρι πρόβω τῆς ἡμέρας. Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Graecis faventis, beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 60., memorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μαρδονίου γεγενημένην εὐεργεσίαν. Similia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. E. VALCK.

10. ὡς ἄνθρωπος ἤκοι) Bene scripta exemplaria. Iustum quoque ἐν τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cuiusmodi lib. VIII. 75. πίμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα. Nam τῶν Μήδων unde in postremam inmigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπορήντα ποιούμενος) Redibit c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνιῆται ἀπορήντα ποικιλάμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔπεια, dicta, occuli, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. ἐπιτιῶ δὲ ὑμᾶς ἀπορήντα ποιήσασθαι, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priori propius. Aliis ἐν ἀπορήντῳ aut ἐν ἀπορήνταις ἐπισκῆψαι et γράψαι parili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐβίλοιμι ὄρεᾶν) Codicis lectio ἔλοιμι, quam malam iudicat Galeus, in censum venire nequit: ἔλοιμην si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἰλευθίρης διδουλωμένην οὐκ ἂν ἔλοιμην ὄρεᾶν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Var. Lect. temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἐβίλοιμι) ἔλοιμι Arch. S.

11. πάλαι γὰρ ἂν ἐμάχεσθε) Vir eruditus, quem Canterum ferunt, margini Aldinae alleverat, mendum videtur, forte ἐμάχετο, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent, nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Gronov. καταβῆδῃκε γὰρ μὴ πλεόντες

συλλεγῆναι: hoc enim moris est Herodotei, non συλλεγῆναι: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδῆσαι. VALCK. — Καταβωδῆσαι, cui Th. Galeus primas dedit, praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei disconvenire. WESS.

20. Ad ista, ὅς Ἑλλήνων εἵνεκα οὕτω ἔργον παράβολον ἔργασμαι, quae mihi quoque sic scripta placent, haec respondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἤκω ἐκ κινδύνων τὸν μέγιστον ἐνεία τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμῶν μιν — τοὺς Ἀθηναίους etc.) Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanorum superbia minime convenient. Herodoti fide referens ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Πausanίαν καὶ Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας ὑφίστασθαι, — — — ὡς ἀντίπα τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπωδυνόμενος forsitan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ἡμῖς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII. 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeo-ne, quod eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter veritatem Isocrates Panathen. p. 272. E. de bello adversus Xerxem, ἐν ᾧ πλεον δὴνύσαν Athenienses Λακεδαιμονίῳ ἐν ἄπασι τοῖς κινδύνοις, ἢ κείνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Atheniensium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse, lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ ἡδομένοις ἡμῖν οἱ λόγοι γυγόνασι) Adstipulor Pausio, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent schedae, et orationis, ut cuiusvis adparet; tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ ἐὼνύμου) Ut cum Arch. faciamus, [ἐπὶ τὸ ἐὼνύμον scribente] caussa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἦγε τοὺς Σπαρτιάτας, melius et ornatus ἐπὶ τοῦ ἐὼνύμου τοὺς Πέρσας futurum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Marodonium illam in partem ducturum non advertat? WESS.

— 'Ἐπὶ τὸ εὐώνυμον significat *in laevum cornu*; ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου, *versus laevum cornu*. Priusquam *in locum*, quo quis dicitur, perveniat. *versus illum locum* ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. ἐπαγλιόμενων) Ratio doctissimum Th. Galeum fugit, ἐπαγλιόμενων praeferentem. Causa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis [lin. 9.] καὶ τὰ ξὺν ἐκλείποντας ὑμῶν potius, quam στασιν, censui. Τὰ ξὺν enim tali in re praecipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc conmutantur hae voces c. 21. WESS. — Equidem cur alterum h. l. praetulerim nomen, in *Var. Lect.* declaravi. S.

15. μούνοισι Πέρσῃσι) Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχισθαι: utrumque hic ab Herodoto positum Koenius suspicabatur, βουλόμενοι μούνοισι Π. μ. excitans inscriptionem Iliadis Hom. H'. Ἡρὰ δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἴκτορι δίῳ. Euripides Heraclid. vs. 808. ἰμοὶ μόνος μόνῳ Μάχην συνάψας, ἥ κτανὼν ἄγου λαβὼν τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἧ θανὼν ἰμοὶ Τιμᾶς πατρός σου καὶ δόμου ἔχειν ἄσπερ. VALCK.

15 seq. ἄρτιοι ἰόντες ποιεῖν ταῦτα, οὐδὲν etc.) Aldina haec interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quae de Spartanis sibi spoponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuncii Persici praeter Pavium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. WESS.

21. μαχισόμεθα) Laurentius dimicemus, id, quod rediit, yertens. Non sane Persae pro barbaris ἴσαι πρὸς ἴσους Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμεῖς δὲ διαμαχισόμεθα, et praeclare Arch. codex. WESS. — Vidit Koenius legendum μαχισόμεθα, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p. 136. VALCK. — At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeat. Viros doctissimos, qui istud unice probarunt, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Musis verba erant. Quum enim l. 18. post ἄρχομεν nonnisi leviter incisa esset oratio, ista verba ἀλλ' ἡμεῖς ἄρχομεν, quibus continetur apodosis respondens protasi ἐπειδὴ οὐκ ὑμεῖς ἤρξατε, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque

valerent ac si dixisset ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμῖς ἄρχομεν, *sed quoniam nos incipimus*: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein μαχεσόμεθα consequeretur, quam ἰμαχεσάμεθα, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in *Var. Lect.* significavi. Caeterum ad sententiae summam parum utique interest. S.

Ibid. καὶ ἥν μὲν δοκίμοι) *Pristina*, ni fallor, revocabitur scriptura, καὶ ἥν μὲν δοκίμη: quibus recte succedunt [*lin.* 23.] εἰ δὲ καὶ μὴ δοκίμοι. VALCK. — *Mediceum* non laudo, Viro celeberr. [Gronovio] ἥν μὲν δοκίμοι contra sermonis genium obtrudentem. WESS.

CAP. XLIX. [4. ψυχρῇ νύκτι, *frigidā (i. e. vanā) victoriā*. Vide VI. 108, 10. et ibi notata. S.]

8. προσφίεσθαι ἄποροι) Ad nexum προσφίεσθαι εὐποροι, [quod *Aldus* dederat,] ad pugnandum expediti, adcommodati, utpote ex equis pugnantes, ἱπποτοξόται, atque ad hostes lacesendos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, προσφίεσθαι ἄποροι praebentes, quod de conflictu, quo cominus Graecos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde iaculis sagittisque incessabant, ὡς ἱπποτοξόται, pariter ac Παρθαῖων et Μήδων ἱπποτοξόται Appiani Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud Plutarch. in Crass. p. 558. v. WESS. — Ἄποροι, *Vallae* lectum et in *Arch.*, recte restituit Gronovius. Lib. IV. c. 46. Scythae dicuntur ἀμαχοί τε καὶ ἄποροι προσμίσγειν. VALCK.

8-10. τὴν κρήνην τὴν Γαργαφίν - - - συντεμάξαν καὶ συνέχουσιν) Respicit haec Pausan. lib. IX. [c. 4.] p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἶτ, τὴν Γαργαφίν Μαρδόνιος καὶ ἡ ἵππος συνέχουσιν ἡ Περσῶν. Apud eundem etiam alibi legitur συγχίαι κρήνην, X. p. 840. quod συγχῶσαι dicitur Herodoto IV. 120. τὰ Φρίατα καὶ τὰς κρήνας συγχῶν, aggesta terra puteos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 5 seq. ἀλλὰ γὰρ τοῦτίων etc.) Aderit, quod quaerebat Vir doctissimus, [scil. dein τὸ δὲ μᾶλλον requisiverat Reiskius] si retracto tantum in pfimam accentu scribatur ἀλλὰ γὰρ τοῦτίων τοιούτων ἰόντων μᾶλλον σφικας ἰλύπει: alia enim - - - magis ipsos angebant: reddit enim nunc rationem paulo ante de Graecis ducibus dictorum, qui, exercitu aquā privato, et ab equitatu hostium infestato, συν-

λέχθησαν περὶ αὐτίων τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοιούτων ἰόντων, μᾶλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angabant. Praecessit συνιλέχθησαν περὶ αὐτίων τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁπίωνες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁπίωνες probantur, ad quem modum ὁπίων lib. V. c. 111. et in Homero, Aeschilo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homero Ποσειδάων et Ποσειδάωνος, Ποσειδίων et Ποσειδίωνος dicit, non item, pro communi ὁπίων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνος, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπίων tenuerit. S.

CAP. LI. 3. οἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιούμενοι) Negativam ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἢν ἄρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἢν ἄρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδ. μὴ ποιούμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schaefero negativa particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

10. οὐνομα δὲ οἱ Ὀϊεῖν) In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroë apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodoros, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Περσέην τοῦ Ἀσώπου λίγους, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὅπλα) Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἱστρατοποιδούντο. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντία ἔθεντο ὅπλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδίνης τίθενται τὰ ὅπλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — ἔθεντο τὰ ὅπλα, id est

ιστρατοπεδιδύσαντο. Hoc sensu phrasin θίσθαι τὰ ὅπλα frequentat inprimis Xenophon: Έλλ. V. p. 329, 40. ἔθιντο πρὸς τῇ πόλει τῶν Ὀλυθίων τὰ ὅπλα. VI. p. 349, 2. ἔθιντο τὰ ὅπλα κατὰ χώραν ἔθιν ἔρμηντο. De vario huius locutionis significato egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱρὸν, Iunonis Cithaeroniae, Ἑραῖον saepe dictum in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. E. Pausanias vultu ad τὸ Ἑραῖον converso εὐξάτο Κιβαιρινία Ἑρα καὶ θίοις ἄλλοις, οἱ Πλαταιῖδα γῆν ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἑραῖον) περὶ τὸ ἱρὸν Vallae et Arch. mera est παραδίφθωσις. WESS. — Nisi mera libreriorum aberratio. S.

8. Ἀμομφάρετος) In Aristide Plutarchi p. 328. E. Αμομφαρετὸς, ἀνὴρ θυμοειδὴς καὶ φιλονεικῶν, ἐκπαλαί πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν, οὐκ ἔφη λείπειν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτοῦ μόνων μετὰ τῶν ἱαυτοῦ λοχητῶν ὑποστήσεται Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λοχηγίων τοῦ Πιτανητίων λόχου) Adstipulor Gronovio, et Herodoto λοχηγίων c. 21. usurpanti. Nec decerno tamen λοχηγίων, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus expellendum. Λοχηγίτην (qui vitiose in Onati fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχίτας) usus non spernit, nedom Sophoclis ἀρχηγιτῶν, Strabonis plurimumque κυνηγιτῶν, Philonis Iud. ποδηγιτῶν: quibus adprime λοχηγιτῶν convenire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχω Πιτανητίων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχιδιάζεται, οὐκ ὦν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia Thucydidis lib. I. 20., diserte cohortem Pitatanen in Spartanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum in errorem coniecerit, an tribus φυλῇ Πιτάνη, qua de Hesychius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docte tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus-ne Αμομφαρετὸς fuerit Herodoto λοχηγίων τοῦ Πιτανητίων λόχου, aq τοῦ Πιτανητίω λόχου, si variant Codices, vix decerni poterit: Πιτανητίω Koenio placebat, quia paulo post scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανητίην: atque ita Thucydides, Herodotea respiciens, τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat Lacedaemoniis lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16., quaedam Meursius adiecit in Miscell. Lacon. p. 100. Μόρας et Λόχους non distinguentis Meursii errorem corrigit H. Va-

les., cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. c. 50.] p. 164. Ex Thucydid. V. 68. in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 454. pro Νικηριῶν scribi poterit nomen Σκιριῶν: quod favet vulgatae apud Herodot. lectioni Πιτανυρίων. VALCK. — Πιτάνη, Laconiae oppidum satis notum: quod cur silentio praeierit Stephanus Byz. nescio; sed de eo consuli possunt quae memoravit Holstenius ad Stephanum, et Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido, cuius incolae Πιτανήτας (sive dorico idiomate Πιτανάτας) dictos fuisse ex hoc Herodoti loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedaemoniorum exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανυρίων λόχον et Πιτανήτην λόχον Herodotus dixit, cui manipulo Amompharetus fuerit praefectus. Iam, quod Thucydides diserte negat fuisse unquam apud Lacedaemonios Πιτανάτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse Herodotum. Potuerat etiam Thucydides aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartano quodam quaerere, sit-ne in exercitu Lacedaemoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua aetate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, umquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum Herodotum, quum scriberet Amompharetum ductorem fuisse manipuli Pitanatarum; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius aetatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

14. κείνου ταῦτα νενωμένου) Excellenter schedae Arch., atque ex vetere dialecto. Hesychius: Νίνωται, ἐν τῷ ἔχει, ex Sophocle, cui Etymologus in Νίνωται adscribit; ubi et hoc Anacreontis, ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος, sublimia animo agitans. Cognita et Nostri sunt ἀλίσας δὴ τούτους, — ἐνένωτο, τὸν χειμῶνα παρῖς etc. lib. I. 77. et ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα ibid. c. 68. Sint-ne vero ex ἐννήτας et ἐννοήτο contracta, an ex vetere νῶω, unde νῶσαι ex Nostro Eustath. ad Poët. p. 1424, 31. [Odyss. p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 15. respexisse videtur:] anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 102. Negat sibi posse persuaderi, Herodotum verborum illorum formam talem in modum conmutasse, cum ne Attici quidem in illis crasin adhi-

buerint. Quid ergo τῷ βώσας, ἀμβώσας, βοθήσας, προσβοθήσας, similibusque fiet? Νώσάμενος Callimachi est in Suida. Νώσασθαι redire reddique debet Perictionae apud Stob. Serim. LXXXIII. p. 487. τὴν ἀρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ διτ' Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλείην. Sunt enim, ut praescripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἀρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ διτ' κ. λ. Harmoniam nosse oportet mulierem, prudentiā et modestiā plenam; quae elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Haec olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Iov. vs. 87. aptabitur. WESS.

Ibid. ταῦτ' ἀναϊνομένου) Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam iure verbum auferetur ἀναϊνομαι: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, ταῦτα γινωμένου, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus coniecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, τὴν ἀρμονίην γυναῖκα νώσασθαι διτ' Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλείην, apud Stobaeum p. 487, 18. In eodem fragmento p. 488, 25. scribi poterit ἰννωμένην: et vs. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχωρεῖται ἀμαρτίῃ αὐτῇ, γυναίξῃ δὲ οὐκίτι, τιμωρίῃ δ' ἐφίστηται νώσασθαι οὐν τὸν νόμον διτ', καὶ μὴ ζηλοτυπίην. In his postremis, pro ἐφίστηται νώσασθαι, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koenius. Praeter alia huius generis dabit Hesychius: Νώσασθαι, Αἰσθῆσθαι, ἰνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Rariora quaedam servavit Etymol. in Νένοται, pag. 601. conf. R. Bentlei. ad Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. VALCK.

CAP. LIV. 4 seq. τὰ Λακεδαιμονίων Φρονήματα, ὡς ἄλλα Φρονόντων καὶ ἄλλα Λιγόντων) Redi ad lib. VI. 108. atque adiunge Euripidea de Spartanis reliqua: ψευδῶν ἀνακτες, μηχανορῥάφοι κακῶν, ἑλικτὰ, κούδεν ὕγις, ἀλλὰ πᾶν πέριξ Φρονόντες, Androm. vs. 447., ubi Barnesius et Io. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. WESS. — Athenis Lacedaemonii traducebantur ὡς ἄλλα Φρονόντες καὶ ἄλλα Λιγόντες, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri mortis instar oderat in 'Il. i. 313. "Ὅς χ' ἔτερον μὲν κούθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει: sive qui Νοεῖ μὲν ἔτερα, ἔτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiatis testimonium est Euripidis in An-

drom. vs. 446., Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορῥάφοι κακῶν, Ἐλακτὰ, κοῦδὴν ὑγίης, ἀλλὰ πᾶν πίριξ Φρονούτης: in quibus, praeter βουλευτήρια, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: λέγοντες ἄλλα μὲν Γλώσση, Φρονούτης δ' ἄλλ' ἰφειρίσκεισθ' αἰί. Fraudes et perfidiam Lacedaemoniis saepius obiicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Σπυθῆκας πιπρίσθ' ἄνδρες χαροπύσει πιθήκαις --- ἀλωπικίδεσσι πίπισθε, Ὡν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες. Omnium acerbissimum est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Ὅσον οὔτε βωμός, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει: quo pertinet Iphicratis de Lacedaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421., quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πέτρων etc.) Iuxta Plutarch. in Aristide p. 328. E. ἀράμενος ταῖν χειροῖν πέτρων μέγαν δ' Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παντανίου, ταύτην, ἔφη, ψῆφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίσθαι: hic apud Herod. ταύτη τῇ ψῆφῳ ψηφίζεσθαι ἔφη, μὴ φιύγειν τοὺς ξείνους: his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. reciperabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non literae tantum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debuerant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad manum est, Dion Chrys. in cuius Or. LVI. p. 565. c. scribendum Ἑλλήνων Ἑλλήνων: sed gravius eiusdem locus est affectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ πρὸς ἀνθρώπους πιπρίσθαι οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐκ γυναικός etc. Voces οἱ πολλοὶ τῷ absorpserunt nomen Ἰππολύτων: corrigendum sine controversia, οἱ πολλοὶ Ἰππολύτων μὲν ἐκ γυναικός etc. nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs. 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοῦναι εἶναι --- στίχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους ξείνους γὰρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους. Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109. Amomphareti, ἀνδρὸς θυμοειδοῦς καὶ φιλοκινδύνου, ἑκκαλαὶ πρὸς τὴν μάχην σπαργάντος, audax facinus Plutarchus Aristid. pag. 328. F. haud contempsit. WESS.

CAP. LVII. 5. ἰθείη τέχνη ἀπολαύειν αὐτόν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantis, coniecturis, εὐθὺς ἢ τέχνη ἀπολαύειν, *se deseri prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione.* Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperatore mente agitasse, non dixero. Potius erit, ἰθείη τέχνη *industriam rectamque disciplinae artem accipere, sicuti ἰθείη δακνὴ in Suida et Etymologo.* Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. Διὶ τέχνη, h. e. *excellente et divina.* Namque Spartani, ὅταν τινὰ μεγαλοπρεπῶς ἱπαινῶσι, θεῖον, sive suo sermone, σεῖον, testibus Platone et Aeschine Dial. I. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. — Commodius Hoogveen ad Viger. II. ix, 2. *rectà arte, id est, non dissimulanter, et palam, interpretatur: ratus se palam ab illis deseri.* Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „Ἰθείη τέχνη, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „spectes, *rectam artem, apertam, et qua quis sine ambagibus „utitur.*“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua aliàs ἐκ τῆς ἰθείης vel ἰθείης, subintellecto vocab. τέχνης, utitur Scriptor, quum significare vult *non subdola arte et dissimulanter factum esse quidpiam, sed rectà, aperte, manifestò, ex professo.* Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀπέρθεον ἐκ τῆς ἰθείης, pro eo quod nostra Latina habent, *e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero inscitum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, ingenue desciverunt. S.*

8. περὶ ποταμὸν Μολόιντα) Alibi hunc torrentem invenisse non recorder. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μόλον μείζον Plutarchi Vit. Sullae. p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe τὸ μεῦμα τοῦ Μωρίου ibid. pag. 463. Α., agrum radebat Chaeronensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero *decem ista stadia, [lin. 7.] quae culpa librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia c. 50.* WESS.

CAP. LXXIII. 4. Θρασυδάϊον) Scriba Cod. Arch. Θρασυδαῖον, quo nomine Theronis F., Himerae inpositus,

in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Plutarch. in Demosth. p. 854. B., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque eiusdem, ac nominatim Thoracem, a Pindaro Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. WESS.

12. ὅτι οὐδένις ἄρα ἰόντις) Sophocli aliisque usitato more scribi potuisset, ὅτι οὐδὲν ἄρα ἰόντις. Plurali numero quidem οὐδένις reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isaeum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur οὐδένις. Semel Sophocles dixit in Ai. vs. 1133., οὐ γὰρ ἤϊον τοὺς μηδένις, id est, τοὺς μηδὲν ὄντας, sive τοὺς οὐδαμῶς, ut interpretatur Schol. VALCK.

15. συνηδιᾶται) Ad Aleuadas Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis Lacedaemonios, τοῖσι τι καὶ συνηδιᾶται. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus, in συνηδιᾶται leviter mutandum; quibus quid inesse virtutis bellicae noveratis: idem paene Reiskio placuit. Thessalis, quos excusationis venia dignatur, opponit Artabazum, sine ulla ratione metuentem Lacedaemonios. VALCK. — Non pugnabo, si συνηδιᾶται ex libro Paris. B. in συνηδιᾶται abeat. Editi patrocinium tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque συνιδᾶται et συνηδιᾶται, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. WESS. — Alia ratio est verbi προηδιᾶτο, I. 61, 16. a προαιδεῖσθαι derivati. S.

16. τὸ καὶ καταβῶδησαι) τὸν καὶ καταβῶ. alius [nescio quis] elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LIX. 9. ὡς ποδῶν ἑκάστος ἰχθον) Iniuria dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem [lin. 10.] βοῇ τε καὶ ὀμίῳ, pro eo frequentius βοῇ τε καὶ πατάγῳ χρωμένοι III. 79. Seditio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν Troiani, inordinati atque inpositi, in Ulyssem ruentes, Iliad. A'. 460. WESS.

10. βοῇ τε καὶ ὀμίῳ) Hoc si sincerum est, positum videtur ὀμίῳ pro ὀμιλαδόν. ὀμιλαδόν ἰστιχώοντο est apud Apollon. Rhod. IV. 81. ex Hom. Ἰλ. B'. 93., ἰστιχώοντο ἰαδόν. Sed, me iudice, βοῇ τε καὶ κόμπῳ, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Pla-

tarchus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius ἐπιφέρει τοῖς Λακεδαιμονίοις βοή πολλή καὶ πατάγῃ τῶν βαρβάρων, ὡς οὐ μάχης ἰσομείης, ἀλλὰ φεύγοντας ἀναρπασομένων τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Φωκίας, Φερόμινοι. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναρπασθῆναι. VALCK.

CAP. LX. [7. δίδονται τὸ ἐνθῦτον τὸ ποιητικόν ἡμῖν) Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed fallit illa species. τὸ ἐνθῦτον Herodoto idem ac nudum ἐνθῦτον valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποιητικόν δίδονται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδονται τὸ (ionice pro δ) ποιητικόν (ιστὶ) ἡμῖν τὸ ἐνθῦτον. S.]

12. δίκαιοι ἴσσι --- ἰῖναι) De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpres. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. c. ed. Cas.] δίκαιοι ἴσμιν φυλάξαι τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Saepe Plato: cuius in Criton. p. 45. A. ἡμῖς γὰρ πεν δίκαιοι ἴσμιν, σώσαντίς σε, κινδυνεύει τούτον τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sane quam ieiuna. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 137, 18. τὸν μισθόν, ἔφασαν, δίκαιοι εἶναι λάβοντες οὕτω ἐξῆναι, dicebant, iustum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 5. τὸ γὰρ προσκειμένον σφίσι ἐλύπει) Mentio ἀγῶνος μεγίστου προσκειμένου in proxime superioribus anasam hoc mutandi praebuit. Τὸ προσκειμένον, Persarum equestres copiae, οἱ προσκείμετο σφίσι, a quibus continuo incessentibus damno Graeciangebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μὲντοι ἴππος --- αἰεὶ προσκείμετο τε καὶ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[6 seq. Λακεδαιμόνιοι --- ἰόντες σὺν ψιλοῖσι ἀριθμὸν --- πεντακισμύριοι) Lacedaemonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq.

Spartani	5000
Hilotae	35000
Reliqui Lacedaemonii	5000
Levis armatura his adtributa.	5000
	50000 S.]

13. *Φράξαντες τὰ γίββα*) Persarum aliorumque *γίββα*, *clypeos ex viminibus*, multa luce *Barn. Brissonius* Regn. Pers. III. 13. et *Io. Taylor* ad *Demosth.* Or. in *Neaer.* pag. 596. adperserunt. Hic *scutorum* illa *congeriem*, et *επιτάγματα*, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, *pugnatur πρὸς τὰ γίββα* ὡς δὲ ταῦτα ἐπιπῶναι capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et *Plut. Aristid.* pag. 329. F. καὶ προβήμεναι πολλὰ τῶν γίββων Persae, et statim, καὶ προσπιστόντες Graeci ἐξώθεν τὰ γίββα. Addo, *Harpocratem* in *Γίββα* *Herodotea* indicasse, et *Suidam* in *Γίββων* posteriorem etiam excerptuisse. Sic enim, καὶ αὐθις Ἡρόδοτος, Κύρος περιελὼν τὰ πολλὰ etc.; quae quidem *Xenophontis* sunt *Κύρου Παιδ.* lib. II. p. 42. c., *Küstero* non animadversa, et inde corrigenda. *Herodoti* verba desunt, exscriptorum stupiditate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more *valium e clypeis congerendi* conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφάγιων οὐ γινομένων) Persuasit doctissimo *Pavio* *χρηστῶν* vocem his ex libro *Arch.* iungere *Cl. Th. Galeus*, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inopportunistimum *Cel. Taylor* adpellavit ob iniustum additamentum, ad *Lysiae* *Serm.* Ἐπιτάφ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. *Plutarchi* verba *Aristid.* p. 329. Εἰ μὴ ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione *Daceries* ἐφάνη τὰ ἱερὰ *χρηστὰ*. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. *Plutarchum* bene tutatur *Bryanus*, *Nostrum Taylorius*. *Χρηστὰ* in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. WESS. — A sciolo ex vicinis repetitum, *χρηστῶν*, quod praebet *Arch.*, [si *Galeo* fides] recte reiecit *Clar. Io. Taylor* ad *Lys.* p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφάγια γινώσκουσιν simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, ἐν τῷ θύοις τὰ σφάγια *χρηστὰ*, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐν τῷ θύοις, quum vero tandem aliquando laeta essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis *Arch.* scholii loco adscriptum *Galeus* vocab. *χρηστῶν* viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐν τῷ θύοις) *Χρόνῳ*, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad *Euripid.* *Phoeniss.* 313. In *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 33, 25., scri-

bendum: τὸ χωρίον αἰρεῖ χρόνῳ· φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic Plutarchus T. I. p. 329. B. ubi ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἰφάνη τὰ ἱερά, καὶ νίκην οἱ μάντις ἱμῆνον. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τόξα μὲντες, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emiseraunt: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγίνετο δὲ πρῶτον περὶ τὰ γόβη μάχη, commodius forsitan Ἐγένετο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante μάχη articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχη. S.]

[9 seq. εἰς δ' ἀπίκοντο εἰς ὄθισμόν· τὰ γὰρ δόρυ καὶ ἰπιδλαμβατόμενοι κατέκταν οἱ βαρβαροὶ) Vallae latina Gron. et Wess. tenere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: L'action dura longtemps près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains. Verum si quaerimus, vocab. ὄθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὄθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 1. IX. 26, 2. Sic et ἀδίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 11. Proprie vero ἀδίζεσθαι vel ὄθισθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ὄθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὄθισμῳ καὶ πυγμῷ. Similiter in pugna ὄθισμός apud Nostrum VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo S. 2

quod pluribus verbis declaravi, *donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret*, brevius dicere potueram, *donec iam in manus et ad gladios pugna venit*: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo adiiicitur, *etenim Persae hastas Graecorum* (quae nempe suis longiores erant) *manibus prehensas fregerunt*, sive *fregerant*. S.]

[12. Quod de Persis scribitur *ἀνοπλοὶ δὲ ἴσμεν*, *inermes reddiderat Valla*, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, *leviter erant armati*. Commodius puto redderetur, *clypeis erant nudati*. conf. cap. 63, 10. Ὅπλον enim sigillatim *clypeum* intelligi notum est: et, everso a Graecis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae etiam lorica squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quae eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus eiusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud *Heliodor.* lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedaemonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quae illorum σφίρα paulo post lin. 13. laudatur,) haud aegre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. *ferream lorica*m dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατῖβαλλον πολλούς) Etsi me minime fugiat, pristinum patrocínio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum praeiudicio protectum abiicere. Satis erit hoc *Plut. Aristid.* pag. 329. f. τοῖς δόρασι τύπτοντες πρόσωπα καὶ στήνα τῶν Περσῶν, πολλοὺς κατῖβαλλον. WESS. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S.

9-11. πλείστον γὰρ σφίρας ἰδούμετο etc.) Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit *Plutarchus*, alioqui optime gnarus, γυνικοὺς καὶ ἀνδρόπλους, quos ipse habet T. II. p. 787. f., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persae, quorum *gerra* dudum perierant, Graecorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talaris, quo minus expeditius pugnarent Persae, inpedimento erant. Verum his aegrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστήριον) Vide lib. VIII. c. 114. S.]

[6. τῶν δὲ κατ' ἑπὶ etc.) Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

8. ὑπὸ Ἀειμνήστου) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. Ἀειμνήστου titulum dant illi *Valla* et *Arch.*, inque primis *Plutarch.* *Aristid.* p. 330. c., ceteris autem *Codd.* receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex *Plutarchi* scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ *H. Steph.* enotavit, ab Ἀειμνήστῳ leviter diversum: idem porro *Plut.* *Malign.* p. 873. d., sive insulsi potius scribae, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Iam quae in Ἀειμνήστου et Ἀριμνήστου scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. *M. Ant. Boldettus* *Observ. ad Coemeter.* p. 411. titulum exscripsit hunc, ΕΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΤΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΑΜΑΙC. A. Ι. ΜΝΗΓΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine *Ptolmais A. I.* hymnos personabat virgo. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri eius lapsus. *WESS.*

Ibid. Ἀειμνήστου) In hoc forte nomine placebit scriptio *Arch.* Ἀριμνήστου: quia firmat illam *Plutarchus T.* I. pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα Ἀριμνηστος ἀποκτίνουσι, λήθῃ τὴν κεφαλὴν πατάξας. Spartiata, quantum recordor, *Arimnestus* nusquam *Pausaniae* memoratur; sed *Plataeënsium* hoc etiam praelio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et *Plutarcho* in *Arist.* p. 325. c. quae commendant lectionem *Med.* apud *Herodot.* infra c. 71. [cap. 72, 8.] Ἀριμνηστον ἄνδρα Πλαταιία, ubi Ἀειμνηστον dabant Editi. *Plataeënses* Λάκωνα τὸν Ἀειμνήστου memorat *Thucyd.* III. c. 52. *VALCK.*

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ πύχος τὸ ξύλον) *Conf.* c. 15, 11 seqq. et c. 70. S.]

10. τὸ ἱερόν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo *de Pauw*, ad cuius formam Δῆμητρος Ἐλευσινίης ἱερόν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ σιμνὸν ἀνάκτορον τοῖν Διοῖν *Cereri* et *Proserpinae* apud *Athen.* lib. V. p. 213. d. [conf. IV. p. 168. f.] verum τὸ ἱερόν τὸ ἐν Ἐλ. ἀνάκτορον insolentius. *Hesychii* Ἀνακτόριον,

ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et *Olearium* ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus aliique saepe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἄγιον: et, monente Celeberr. Hemsterhusio ad Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136., proprie Cereris Eleusinae templum dicebatur τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν: sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit τὸ ἱερὸν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνάκτορον prae aliis Euripides frequentavit in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in Var. Lect. notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀράβαζος δὲ etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτε κατηρτισμένος) Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τὸ αὐτὸ, scriptis exemplaribus iubentibus. WESS. — Prae altero (ἥτε) mihi quoque ἥτε placet: τοὺς [lin. 8.] pertinet ad sequentia, παραγγείλας κατ' αὐτὸ εἶναι πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τοὺς commodissime verbum ἥτε referri, ἥτε tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, praetulit, monens debere τοὺς inferius aliquid quae- rere quo referatur. Equidem, si accusativus τοὺς ad remotius illud εἶναι πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praeferatur ἥτε, nisi hanc, exputare valeo, quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥτε, habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥτε a nonnullis in ἥτε fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥτε in ἥτε. At mihi istud τοὺς haud dubie a verbo κατηρτισμένος pendere videtur, ut, quemadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in praet. passivo significationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theocr. XIII. 43. νόμφαι χαρὸν ἡρτίζοντο. S.

11. ὅπως ἂν αὐτὸν ὀρίωσι σπουδῆς ἔχοντα) Pavius, de conjectura, ὅπως - - ὀρίωσι σπουδῆν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. vs. 844. Σοῦσθε - - ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχειος εἶχε VIII. 107. et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς εἶχον ὀργῆς τε καὶ τάχειος: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς εἶχε δεσμῶν, ut vinctus erat, et ibid. p. 56. ἐλθὼν ὡς εἶχε δρόμου. Quorum quidem uberima passim messis. WESS.

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθιν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθιν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθιν τῶν παρόντων πραγμάτων πιστάμενος, et alibi saepius. VALCK.

13. προτιρίων) Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Προτιρίων Koenius vulgato (προτιριών) praeferendum censebat, ut Ἰωνικώτερον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μηδίζοντες τῶν Θηβαίων) Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τε ἐμοὶ, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρπτο ἐκ Περσίων) Redi ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] maluit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praenisi-
serat ἐκ καὶ τότε οὗτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea Abreschio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πολλῶν ἀγγίστα ἰοῦσα, [pro vulgato ἰοῦσα,] cui coniectanti schedae addicere renuunt. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινόμενῳ φόβῳ) Fuit, cum legerem ἐν δὲ τούτῳ -- πόνοι: arbitrarerque simillimum ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blandimentis huiusmodi auferimur; quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro futilia evadunt. Multis abhinc annis Ciceronem Tuscul. Disp. III. 27. scripsisse divinabam, Postquam Cyprum venissent, tum adflictari lamenturique coepisse, non vero postquam Tyrum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque *Lucanum*, Phars. IX. 117. *Prima ratem Cyprum spumantibus accipit uhdīs*. Atque hoc paene probavi Cl. *Davisio*. Verum haec *Dionis* vide *Cassii* lib. XLII. p. 234. D. de Caesare Iulio, τὰ τε ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλείους πάντα ἀνέλετο, ὅτι τὴν τε γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πομπηίου ὑπιδέξαντο, ὅτι ἔφυγεν. Hinc inanem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit; proscribo. Sed ad institutum. WESS.

[7. et 9. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίεις καὶ Φλιασίους non alii sunt, nisi ipsi Κορίνθιοι, Μεγαρίεις, et Φλιαῖοι. conf. lin. 11. S.]

16. κατήρραξαν - - ἐς τὸν Κιθαिरῶνα) Perparum arbitror interesse, κατήρραξαν scribatur an κατέρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud *Thucyd.* VII. c. 6., τὸ ἄλλο στρατιῦμα, νικῆθιν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς τὰ τυχεύματα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατερράχθη. Ex *Herodoto* sumsit *Appian.* in Pun. p. 15. [cap. 15 extr.] τοὺς δὲ λοιποὺς ἐς τὰς πέτρας κατήραξαν. *Demosth.* c. *Aristocr.* p. 430., κατέρραξε δ' εἰς τὴν θάλατταν ἅπαντας, omnes in mare dedit praecipites: illic ex Cod. scripto κατήραξε prostat enotatum: una litera ablata κατήραξε potius scribendum. VALCK. — Conf. *Var. Lect.* et ad VIII. 90, 11. notata. S.

CAP. LXX. 8. Λακιδαιμονίων - - οὐκ ἐπισταμένῳ τεταρμαχείῳ) Consimilia *Plut.* *Arist.* p. 330. D.; alibi T. II. pag. 228. D. *Lycurgum* τὸ τεταρμαχεῖν civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ ἐσχεύοντο [lin. 12.] *Abreschius* contulit *Aristidis* T. I. p. 241. Ed. *Cant.* οἱ μὲν ὥσπερ πύλας τεύχος ἐῖξαν: τίς ἐσχεύοντο: et T. III. 315. ἐσχευομένων ἀμφοτέρωθεν ἥδη τῶν βαρβάρων. Iungatur *Suidae* *Εἰσχεύοντο*. VALCK. — Mireris vero, ligneo muro non fuisse immisum ab hostibus ignem. S.

[17. πρὸς τῇ Ἀλφειᾷ Ἀθηναίῳ] Vide ad l. 66, 22. notata. S.]
21 seq. οἱ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ etc.) Suum χρόνῳ, adnotatum in *Diss. Herod.* p. 205., recipiet ex Codicibus Noster; qui, *Poëtas* imitatus ὀλίγον posuit ἐπὶ μεγέθους. In hoc angusto loco πολλὰ μυριάδες dicuntur κατετελεσμέναι ἀνθρώπων: ubi *Herodoteum* dant [dabunt, puto, scripserat aut scribere *Valck.* voluerat; nam hic quidem non dant] Codices κατετελεσμέναι. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, saepe ta-

men dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀποληφθέντες. Sic V. 101. ὅσοι --- ἐνῆσαν ἐν τῇ πόλει ἀπολαμφθέντες πάντες: IX. 50. ἐν τῷ Κιθαιῶνι ἀπολελαμμένοι. ἀπειλημένοι Thucydidi II. p. 100, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ὑπὸ Καλυψοῦς Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19, 27. Harpocrati Ἀποτειχισμένος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀποκαλισμένος τῷ τείχει. Vid. δὲ πάντῃ Ti. Hemsterh. in Aristoph. III. vs. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ὀλίγῳ χώρῳ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato præstabilius. *Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi* Persae debebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem in schedis κατειλημμένοι reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Auget is coniectando sequentia [lin. 24.] καταδουσίῳν χιλιάδων τεσσάρων, τὰς ἔχων etc. Ergo ne quatuor duntaxat millia Artabazus fugae socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiat, ut districtius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

26 seqq. Λακεδαιμονίων δὲ etc.) Aegre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide p. 330. F. opponit Herodoto numerum in praelio interfectorum et monumenta publica; atque in universum cecidisse docet Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecem Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum, ἐκ τῆς Αἰαντίδος Φυλῆς ἀγωνισαμένης ἄριστα. VALCK.

CAP. LXXI. [12. ὃς γίνετο αὐτίων ἄριστος) ὃς pro τίς, ut VI. 124, 7. et τὸ (quod ionice aliàs δ valet) pro τί, VI. 37, 10. S.]

18. καὶ θόδῳ ἂν εἴποιεν) Demiror εἵπομεν tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Historiarum patri turpis,) sed de Spartanorum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, haec Herodotus. Aristodemi culpam lib. VII. 231. vidimus. WESS. —

Suum ἵπποιμεν Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem etiam livore dixerimus*: quod quidem nisi plane absurdum esse velis. intelligi debebit *ab illis iudicatum* (vel dictum) dixerimus. S.

[19. οὔτοι δὲ τοὺς κατέλεξε πάντας) Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὔτοι -- πάντες debuisset dicere: enallage poëtis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθ. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὔτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐν Πλαταιῶσι οὐνομαστότατοι ἔγινοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. ἵπποιμεν. VALCK.

CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considerat, more priscæ militiæ non inuseto. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλοις θ' ἤμεινος πίμπω λόγους Κρόντι, et vs. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θνόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκαλλίρει, προστάξει τοῖς Λακιδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμένους, ἀτρίεμα καθ' ἑξίσθαι, continuo subdens, *Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum*. Ceterum κάλλιστος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestiterat. Poëta Iliad. B. vs. 673. Νηεὺς, δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates ἰδυσθανάτῃ [lin. 8.] aegre moriebatur. ἰδυσθανάτῃ hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανατιῶν et δυσθανατῶν. Moeris Att. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς Δυσθανατῶν, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson. Syllabâ repetitâ scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυκλίοις καὶ ποταμοῖς δυσθανατῶντων ἰχθῦσι γενέσθαι τροφήν. VALCK.

δ. πρὸς Ἀρίμνηστον) Schedis, viri nomen ad eum modum repraesentantibus, robur Pausanias lib. IX. 4. addit, ubi, ὁ δὲ Ἀρίμνηστος ἔν τε τῇ πρὸς Μαρδόνιον μάχῃ -- Πλαταιῶσιν ἡγή-

σατο. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 325. f. Quibus autem πρὸς Ἀσίμνηστον placet, *Thucydides*, cui Plataeënsis *Lacon* Ἀσιμνήστου lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut. Malign.* p. 873. d. et *Cimon.* p. 483. b. Σωχάρης ὁ Δεκίλης, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφόνης Δεκίλης *Pausaniae* I. 29. (ubi *Sylburgius* bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δεκελῆθεν *Th. Pinedo* ad *Steph. Byz.* Δεκελῆθεν pingebat. At urbs Ionibus Δεκίλη c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκελῆθεν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκίλης) fide *Codicum Arch. et Vallae* [conf. l. 8.] optime procedet. WESS. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod. Malign.* p. 873. d. Σωχάρης καὶ Δείπνιστος: quorum loco repnenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀσίμνηστος. Sed hoc praecepit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Decelensis* *Sophanes* dicitur ἐκ δήμου Δεκελῆθεν, primitus forte scriptum Δεκελῆθεν, ab Ionico Δεκίλη. *Steph. Byz.* in Δεκίλια: τὸ τοπικὸν Δεκίλιαθεν παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκίλειόθεν. Hinc apud *Etymologum* male distracta concinnavit *R. Bentley.* in *Callim. Fragm.* 234. VALCK.

18. Δεκίλης ἀπίχισθαι) Referri solet ad annum *Olymp. XCI.* 3. quo *Agis*, *Archidami* F., *Decelcam* occupavit et in maximum *Atheniensium* detrimentum muniit, apud *Thucyd.* VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, ἀπίχισθαι Δεκίλης, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio, belli *Peloponnesiaci*, quando *Archidamus* *Atticam* incursionibus infestam habuit, principio: *Thucyd.* II. 10. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, censeturque *Pavio* Reiskioque ἐκπίπτοντες, ἰσπίπτοντες, ἱμπίπτοντες, ad rem opportunus. Eadem illis voluntas *Scriptoris* si sedisset, abiisset eas in partes: suum maluit, utique, etsi diviore intuitu, accommodatum. WESS. — Turbaverat viros doctos importuna *Gronovii* interpunctio, post ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.* aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab *Aldo*, distincta verba erant: οἱ πολέμοιοι ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, μετακινῆσαι μὴ δυνατόν: ubi ad μετακινῆσαι iterum quidem ἐκ τῆς τάξεως subintelligi poterat; sed cohaerebant ista, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, idem valentia ac προεξαιστούμενοι c. 62, 13. Est autem h. l. praegnans (ut aiunt Grammatici) verbum ἐκπίπτοντες, idem valens ac si adiectum esset καὶ ἐς αὐτὸν ἐκπίπτοντες, quod diserte adiectum c. 62, 15.; aut intelligi h. l. debet ἐκπίπτοντες ἐπὶ αὐτὸν, adversus ipsum. S.

12. Laudo *Arch. Vallamque*, verissimum εὐρύμει ἐπίσημον ἄγκυραν iudicans. Convenit adprime narrationi et Graeciae consuetudini, qua Laco ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον in *Plutarchi* T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque caussa videatur, inculcasse perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod *clypeum*, qui pro insigni *ancoram*, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in *gyrum* egisse dicatur hic homo, equidem non exputo S.

CAP. LXXV. 3. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον) Εὐρυβιάδην mendose *Arch.*; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in *Pausania* I. 29. WESS. — Qui dedit *Eurybiadem*, *Valla* reperit in suo codice quod *Galeus* obtulit ex *Arch.* Εὐρυβιάδην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur *Herodot.* lib. VI. c. 92., ubi *Argivus Εὐρυβάτης*, ter victor certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τετάρτου Σωφάνους τοῦ Δαυλῆος ἀποθνήσκει. *Herodoto* concinit *Pausan.* I. p. 71. Sequentia respexisse *Stephanum Byz.* in Δάρον primus vidit monuitque *Io. Meursius*, *Att. Lect.* VI. c. 31. *Leagri* [lin. 6.] filius, *Γλαύκων ὁ Λεάργου*, memoratur *Thucydidi* I. 51. VALCK.

6. ἄμικ Λεάργου) Filius *Glaucan Λεάργου* notus ex *Thucydidi* lib. I. c. 51.; pater etiam ex *Pausania* I. 29., hanc eius et *Sophanis cladem* non reticente. Interiit *Sophanes Olymp.* lxxxii. exeunte, *Archonte Athenis Lysicrate*, quando altera vice *Athenienses colonos occupatum Eionem* infelicissime amandarunt. Huc verba *Scholista*e in *Aeschinis Or.* πρὶ Παραπρ. adplicant *Dodwellus* et *Corsinus*, *Viri Cl.*, δεύτερον οἱ μετὰ Λεωγόρου κληροῦχοι ἐπὶ Λυσικράτους, in *Leogora Leagrum* invenientes; haud illi, nisi si *Leogoras Andocidis pater* fuerit, absurdi. WESS.

CAP. LXXVI. 2 seqq. Τὴν αὐτόμολος etc.) *Mulier transfuga* ad *Graecos victores* venisse dicitur [lin. 5 seq.] νο-

μησαμένη χρυσῷ πολλῷ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι: articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koenius. *Persas* illa dicebat [lin. 15.] οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ἔπιν ἔχοντας, nec daemonum neque Deorum maiestatem, sive vindictam, reueritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque οὐδὲ μιν ἔπιν ἔχων, ἐνέπρησε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius in Hesiodi "E. καὶ 'H. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hegeloridae filia, βίη δέ με, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πέρσης, vel ἔσχει, habuit me uxoris [sive pellicis] loco: verba ἔγχευς et ἔσχει permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχειν, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214. Πανσανίου, αἰτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶαν γυναῖκα ἐν ἱππῶν τίθεται μάλιστα" ἦν τινα, ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου παρὰ Κῶις θυγατέρα οὖσαν Ἠγηγορίδου τοῦ Ἀνταγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τεάσπιδος ἀνὴρ Πέρσης παλλακὴν ἔχειν ἄκουσαν, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τεάσπιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι Reiskio adsentior scribi potius fore. WESS.

12. Ὡ βασιλεῦ Σπάρτης) Condonandum matronae animo prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucydid. I. 132. Quod illa autem Pausaniae, λῦσαι με --- δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme obtempero, βῦσαι με. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων βύσασθε Ἴωνας ἐκ τῆς δουλοσύνης: et IX. 89. προέτρεπε αὐτοὺς βύσασθαι ἄνδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης: tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν --- βύσασμένοι Δουλοσύνας. Quae quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem; in simili negotio usitatum, praeiudicio damnandum minime. WESS.

21. εἰκημένων) Saepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96. IX. 51. Illud autem plenum benivolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. deposuit. WESS.

CAP. LXXVII. 3. ἐν' ἱεργασμένῃσι, re iam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum

et Corinthios venisse scribit ἐκ' ἐξεργασμένοισι. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad *Lysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὅστεροι ἤκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venere Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὅστεροι dicuntur ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4 seq. ἀξιοί τι ἴφασαν εἶναι σφίας ζημιῶσαι) Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. — Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor *des Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἰωῦ τοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίας ita accipiendum ac si ζημιωθῆναι dixisset, nempe ἀξιος (τινὰ, sive Πανσάην, sive τοὺς Ἕλληνας) ζημιῶσαι σφίας, quemadmodum v. gr. Graece dicitur ἀξίος ἐστὶ θανάσσαι, pro θανατοῦσθαι, nempe intelligendo ἀξίος ἐστὶ ἐστὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θανατοῦσαι αὐτὸν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEA verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigere. S.

6 seq. τοὺς ἐδίωκον μέχρι Θισσαλῆς) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiicit Diodorus καὶ τινες Ἴτριοι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐκ ἔων φεύγοντας διώκειν) verbum ἐδίωκον ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione οὐκ ἴδν vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενος, ut postulat mos, elegissent. *Dio Cassius* lib. XL. p. 136. de *Suella Britanno* sive *Cassivelano*, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυναστῶν φερόμενον. *Aelianus* Anim. XIII. 17. αὐλωπίας (ex thynnorum genere) ῥώμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἄν. Resecui inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρων. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros *Ti. Hemsterhusium* in *Luciani* *Timon*. c. 35. et *Xenophont. Ephesium* in *Miscell. Observ.* Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἔκτιστο πρὸς *Παυσανίην* in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. *WESS.* — Equidem sollicitatum ἴτρο nolim. S.

Ibid. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φέρων) Si Codicibus etiam aliis abest φέρων, non repertum in *Mediceo*, vir inter *Aeginetas* Princeps hīc dictus videbitur Αἰγινήτων τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus *Herodoti*, pertractavit *Vir summus* ad *Lucian.* [*Tim.* c. 35.] T. I. p. 147. Pro φέρων si qui Codices darent φερόμενος, *Lampon* censerī posset dictus Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φερόμενος, ut *Hermotimum* scribit φερόμενον οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιλῆϊ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat *Clar. Gronov.* Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεσθαι, non φέρειν. *Lucian.* [*Var. Hist.* II. 18.] T. II. p. 115., Οἱ ἀμφ' Ἀρίστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἰφίροντο. Dedissee videtur *Eunapius* in *Iambl.* p. 21. Ἀνατελίφ τῷ μετὰ *Περφύριον* τὰ δεύτερα φερομένῳ. *Moschus* Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σείῳ φέρεται. *Callimachus* Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι Ἐκ Μουσείων. *VALCK.*

10. μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιεῖν) Vidi ad marginem *Aldinae* docti viri manu, μὴ ὑπάρχων -- ποιεῖν, quorum ultimum in *Ask.*; sed eius opera supervacua. *Noster* lib. VII. 8, 2. οἳ γὰρ ἡμῖν καὶ πατέρα τὸν ἡμῶν ὑπῆρξεν ἄδικα ποιεῖντες: quibus conparia *Cl. Valckenarius* ad *Euripid. Phoeniss.* p. 535. conduxit plurima. *Aeginetae* *Lamponis* consilium *Pausanias* iure sprexit, laudatus propterea a *Pausania* III. 4. *WESS.* — In *Vers. lat.* pro nudo verbo susci-

piat, scriptum ultro suscipiat volueram, quo vocabulo ultro vis graeci verbi ὑπάρχειν exprimeretur. Vallae latina haec erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Graecos. Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσα μὲν ποιεῖν) Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo Hectore in Thucydidis lib. I. 132. Redi tamen ad Nostri lib. V. 32. Proximum ex msstis ψυχῆς τε τῇσι τῶνδε [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi τῇσι debuerat. S.

15 seq. σὺ μὲντοι ἔτι ἔχων λόγον τοιόνδε μήτε προσέλθης ἔμοιγε) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem lenissima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quae Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses VIII. 143. σὺ τε τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχων τοιούδε μὴ ἐπιφύαιο Ἀθηναίοισι, μηδὲ δοκίων χρηστὰ ὑπουργεῖν ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει. Iuxta Lycurgum c. Leocr. p. 156, 42. Alexandrum Athenienses μικροῦ διὸν κατέλευσαν: secundum Aristidem T. I. p. 250. illi dixerunt qualia Medae Creon Euripidis vs. 352. si te secundo lumine hic offendero, Moriere. Lamponis istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit Pausanias III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. κλίνας τε ἐπιχρύσους) Non fuerunt ἐλόχρηστοι καὶ ἐλάργυροι, quales in Philon. Iud. de Somn. p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

15. ἄτε ἰόντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero aes foret. Rudi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix internoscendum, abusi Aeginetae sunt. Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiae duce, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta abiecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime Ph. Comineus Memor. lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τρικραῆνους ὀφίος) Durabat in tempora Pausaniae, aureo tripode dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Gronovius ex *Whelero* adposuit tricipitis colubri figuram, eam huius videri, ab Ampl. Cupero veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, δράκων χαλκοῦς Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortuplicatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Iovis Olympii ex aere statuum copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 2 seqq. ὡς Ξέρξης Φύγων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam vulgatis leguntur meliora. Pro ἀτροκόπους, [lin. 6.] ἀτροποιούς praebet Athen., quae duo saepe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀτροκόποι et ὀφιοποιί: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀτροκόπος: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei lectio, ἵς ἱκατέρου τῶν δειπνῶν τὴν παρασκευὴν. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τοῦ Μήδων ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μήδων βασιλῆος, quum supra tradiderit, ὡς Ξέρξης Φύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλίποι τὴν ἰωῦτοῦ: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, ὅς, τοῖσιν δὲ δαίταν ἔχων, ἦλθε ἐς ἡμῶς οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος: in quibus ὡς ἡμῶς legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui vocis Ionicae οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαίπωρον. VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατασκευὴν χρεῦσθαι τε καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu coniurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν exhibentes. S.

15. ἢν πολλὸν τὸ μῖσον) Amplum discrimen. Supra lib. I. 126. οἱ δὲ ἔφασαν, πολλὸν εἶναι αὐτίκων τὸ μῖσον, in simili negotio. Euripides Alcest. vs. 914. οἶμοι πολὺ γὰρ τὸ μῖσον. Io. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. πολὺ δὲ τὸ μῖσον τούτων καὶ κύνων. Alii, uti Heliodorus Aeth. Herodot. T. VI. P. II.

VII. p. 318. οὐ γὰρ μικρῷ τῷ μίσθῳ. Adde *Abreschii Llection. Aristænet.* p. 249. WESS.

20. τοῦ Μήδων ἡγεμόνος) Placeret τοῦ Μήδου ἡγεμόνος ex *Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret. *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum regis*, perstringit et taxat. Additum οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας διαταγ, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. *Memor.* perhibente. WESS.

CAP. LXXXIII. [3. Θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου] Θήκην, thecam, III. 130, 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem Θήκαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου *paterae aureae et argenteae* intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, Θήκας hīc loculos, ut erat in *Vallae* latinis, aut *arculas* dici. S.]

6 seq. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίαν) *Pollucis* aut alius exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr. T. XII.* p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀβάφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deiectionum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μονοθυρίας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo ineditius et *salustiosius*, [lin. 4.] ἰφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν. Si esset ἰφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων, τῶν νεκρῶν περιφιλοθίντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τόδε, nempe id, quod de *cranio* sine sutura et de *maxilla* proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*. VALCK. — *Commode* post τόδε minori puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνεφέρεον --- ἥρων parentheseos notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιφιλοθίντων τὰς σάρκας, κύριθι κεφαλῇ etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* *Historici* titulo.

Unde vero *Pausanias*, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS. — At hoc ipsum *Herodotus* noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ἱεῖας ἔθελον) Acquiesco in elegantissima Cl. *Valckenarii*, ἱεῖας sive εἰσέτας corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Δίξων Ἡρόδοτον collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de *Pauw*, sic commentanti: *Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et ossa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum.* Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς εἰσέτας ἔθελον, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰσέτες. *Plutarchus* audiendus est in *Vita Lycurgi* (p. 50 D.) quo nemo melius εἰσέτας nobis depinxit. Εἰσέτας δὲ καλεῖται, [inquit,] τοὺς ἔτος ἦδη δευτέρον ἐκ παλδων γεγονότας, --- οὗτος οὖν ὁ εἰρήν, εἰκοσι ἔτη γεγονώς, ἀρχὴ τῶν ὑπερταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censet? quidquam-ne certius aut accommodatius? Εἰσέτες erant ordinum ductores; hos in uno tumulo tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri iuvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱεῖας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάστιγιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatæ memorantur ἱεῖαι, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est *Herod.* aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in *Glossis Herod.* Εἰρήν. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱεῖας et paulo post ἱεῖναι. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. *Wess.* in *Diss. Herod.* p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec ἱεῖναι, neque ἱεῖας, sed scripsisse potius alicui videbitur *Herod.* τοὺς ἱππίας, et οἱ ἱππίας: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis. Nostro autem memorantur VIII. 124. τριπλόσιοι Σπαρτιητῶν λογάδαι, --- οἱπρ ἱππίας καλεῖσθαι. VALCK.

[4. Ποσειδώνιος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Anomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι) Ablegatum hinc longissime capiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque Plutarcho multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, Abreschius Dilucidat. Thucidid. p. 6. Multo quoque χῶματα χῶσαι κείνα [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφοι πλήρεις. Contra ea, κενὰ, vacua et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo cenotaphia. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad Charit. p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam eicietur, restituto Herodoteo ἱπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπειστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπειστοῖ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et Plutarcho χῶματα restituentur κείνα, quod patet ex Diss. Herod. p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλειάδην) Eos non audio, qui 'Αλιάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit Plutarch. Malign. p. 873. A. ubi Κλειάδας ὁ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumulis terrā congestis, tritum. Euripides Iphigen. Taur. vs. 703. Τύμβον τε χῶσον: et Aulid. vs. 1443. ἐπὶ μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. ἱκατέιν αὐτίων τοὺς μηδίσαντες) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοισι δὲ αὐτίων, vere mihi Koenius correxisse videtur, ἱκατέιν ἀστρίων τοὺς μηδ. Ἀστρίων Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a Leopardo Em. I. cap. 16. Is. Vossio ad Melam II. c. 3. Io. Piersono Verisim. p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. Orat. Isaei apud Dionys. Halic. T. II. p. 176, 28. scribendum: ἔτι ἡ μήτηρ ἀστὴρ τέ ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἦν οὗτοι ἐμολογοῦσιν ἀστὴρ εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτήν. In Epicharmi loco apud Diogenem Laërt. III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, ἀνδάνων ἀστοῖσιν ἀστούς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Αὐτὴ δ' ἐπυργώσαντο: urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, Ἄστυ δ' ἐπυργώσαντο, καὶ περισκιπείς Ἐτιεύαν οἴκους. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstatat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτίων duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτίων, sive ut ἐξαιτίαν αὐτῶν idem valeat ac ἐξαιτίαν ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. πολεμείοντας ἢ ἐξίλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξίλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γένεσθαι ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ σφίτας ὑποχειρίους ἐποιήσατο. Iun. Gronovio observata lib. V. 118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilis opera. WESS. — Πλῆω μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige πλῆω κακῶν, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S.

8. χρήματά σφι δῶμεν ἐν τοῦ κοινοῦ) Aequissima postulatio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et dolum reipublicae consulunt, inpune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppresserant dominatu, invitamque in factionem compulerant. Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσιν οὐ μέτεστι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πάτριος πολιτεία, τῆνικαῦτα ἴσχυεν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVIII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξίδουσιν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδόντων) Si οἱ μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακολούθια quaedam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρήμασι ἐπιποιήσαν) Divinationem Aem. Porti, audacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram schedae praestant. Itaque de Aldino et nupero ἐπιπύθιον,

alibi invisitato, commentabor nihil. [Vide *Var. Lect.*] *Pausaniae* potius humanissimam et acquissimam declarationem, qua *Attagini* liberos insontes dimisit, praedicabo. Φᾶς, optime omnium, τοῦ μηδισμῶ πειδὲς οὐδὲν εἶναι μεταίτιους. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. *Cicero* verissime: *Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset?* Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζης - - - Φεύγων etc.)

Sua hinc snmsisse videtur *Polyaenus* VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζος Φαρνάκου Φεύγων ἐκ Πλαταιῶν προῆλθεν εἰς Θερραλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur *Artabazus*: Μαργδόνιος δὲ ναυικηκῶς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νῆκος αὐτὸς ἀπαγγίλει: prout scribentium vidit doctiss. *Koenius*, qui *Herodotum* infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαργδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi οὗτος: edd. et mssti] κατὰ πόδας ἐμὲ ἱλαύνων προσδύκίμος ἔστι. VALCK.

12. ἐλῶν εἰς Θρήκην) Laudatore Gronovio recte hoc gloriatur. Ἐξ οὗτου βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασι εἰς Αἰγυπτὸν lib. III. 63. Artem, qua *Artabazus* suae exercitusque saluti apud Thessalos consuluit, *Polyaenus* hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud Ask. [lin. 7.] ὡὐτὸς τι κινδυνεύσει sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse *Corinthus* et *Phavorinus*: ὡὐτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἰωνίς φασι. Et tale iudicant, συμπίπτει αὐτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco ὡὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si qui illorum rationi favent, censeo. Ἐωυτοῦ, ἰωυτοῦ etc. ionicae sunt formae, pro ἰαυτοῦ, ἰαυτοῦ: item ὡὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς: non ὡυτὸς aut ὡὐτὸς, pro simplici αὐτὸς. S.

23 seq. λιμῶν συστάντας καὶ καμάτω) Persimiles Persici exercitus aerumnae lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimae. Consequens δὲ βὴ πλοίοις germanum agnoscit χρῆν πλοῖον διαβαίνειν lib. I. 186. Auctor vitae *Homeri* c. 19. ἔχρησεν αὐτοῦ συνεπιρεῖν αὐτῷ πλοῖον, ὅπως ἀν εἰς τὴν Χίον διαβαίη. Nolo plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. *Burmamnus* in Declam. VI. 21. *Quintilianii*. WESS. — Λιμῶν συστάντας vulgo *fame enectos* interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, *fame conflictatos*. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. Ἐπεὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δήλῳ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. Valla reperit Θεομήτορος: in Med. Gronovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτωρ, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὥς, ἢ μόνον ἰδόνται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὥς οἱ Βάρβαροι οὐκ ὑπομένουσι. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam sollicitissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἡγησίστράτου) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἡγησίστράτον Arch. videtur. In hominis nomine, *exercitus ductore*, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: *Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen*, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adsciscabant, quibus *fausta nomina*; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. δέχομαι τὸν οἰωνόν) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγησίστράτου, sed τὸν Ἡγησίστράτον Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, δέχομαι οἰωνόν τὸν Ἡγησίστράτον, *velut omen accipio nomen Hegesistrati*: ut paulo post dicitur, οἰωνόν τὸ οὖνμα ποιεῖμενος. In Plauti Pseud. II. iv. 22. Χαρίνον οἰωνόν ποιῶ. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἰωνόν ἐξίμην καλλίνικα σὲ στίβῃ. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum *Hegesistrati*, ab Herodoto autem scriptum Δέχομαι τὸν οἰωνόν, ὃ εἶναι Σάμει. Romanorum illud, *accipio omen*, sic solet Graecis simpliciter dici: δέχομαι τὸν οἰωνόν, sive τὸν ὄρνιν τὴν κληδόναν τὸ μάντιμα τὸ χρησθῆν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προτῆγε) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

forsan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., ταῦτά-η ἄμα ἡγόρευε, καὶ ἔπιμπε ἐπὶ τὴν νέα τὴν Ἀδελμάντου: ut c. 97., ταῦτά τε ἄμα -- ἐποίησεν καὶ ἔπιμπε. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσῆγε, suspicatus eram προσῆγε oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procedebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo ἀναπαύσκειν; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adiecit, i. e. et rem ipsam praestitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἴονίῳ κόλπῳ) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Meneptolemus ἐξ Ἀπολλωνίης τῆς ἐν τῷ Ἴονίῳ. De Orico, [CAP. XCIII. 5.] ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἴονίῳ κόλπῳ. Adiunge Cononis Narrat. xxx., cui Euenius est Πειθηνίος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Λάκμων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Λάκμωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. WESS.

CAP. XCIII. 1. κατέλαβε Εὐνήνιον) Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πειθηνίῳ dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniae civis, quae Nostro ἡ ἐν τῷ Ἴονίῳ κόλπῳ dicitur: τὰν ἐνὶ πόντῳ Ἴονίῳ Φοῖβος ὤκεισ' ἀκρεστέμας, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et πεταμὸς Ἀῶος διὰ μέσης αὐτῆς μέων dicitur ἐμβαλλειν εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lin. 4 seq.] flumen μέν διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας εἰς θάλασσαν, παρ' Ὀρικόν λιμένα. Portum Oricum hinc attigit Eustathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486. s. VALCK.

7. φυλάσσουσι ἐνιαυτὸν ἕκαστοι) Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πειθηνίος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτων τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσας τὴν φυλακὴν: nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ κοτι αὐτοῦ κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λέγει μὲν Ἐκαταῖος ὁ Μιλήτιος Ἀμφιάρων τὸν Ὀϊ-

κλῆους κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμελήσαντες τούτου, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἡλίου προβάτων) ἐξήκοντα λύκοι διεσπάραξαν: ut apud Nostrum, λύκοι - - διέφθειραν τῶν προβάτων ὡς ἐξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμήσαντες τὴν φυλακὴν) Consentiant scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντες τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Aelian. de Animal. III. 13. Grues ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, ἰσθᾶσι μὲν ἀσκολιάζονται, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τροφῆς καὶ προσβυτερον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν: quod alibi τὴν φρουρὰν οὐ κατανεμάζων scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam altera verbi formā uti; quum praesertim alioquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζω. S.

16. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον) Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 188. [p. 263 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur ἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθῆς extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἰδίῳκε. Pro ἀπῆγον scribendum ὑπῆγον θανάτου in Xenophontis Ἑλλην. lib. V. p. 333, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice lis est. S.

20 seq. πρόφανα διέσφι - - - ἐγένετο) Pecora verterrat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἱερὰ ἡλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. E. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] ἰππεῖ τε ἱππῶντιν, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae Latina Gronovius* sic refinxit: *Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali praesentis, responderunt etc.* quae *Wesselingius* etiam tenuit, quavis impedita. Nam *πρόφανα*, quae dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt. nisi *responsa* illa prophetarum, quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario *πρόφανρον* praedictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsum, *effatum*, *λόγιον*, *διοπρόπιον*, ut ait *Hesychius*. Sic sane apud ipsum *Herodot.* V. 63, 6. *πρόφανρον* non praedictum aliquod est, sed tale *effatum* quo nil aliud nisi *iussum* et *praeceptum* quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπορεύσασιν τοὺς λύκους) Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur *Iupiter Dodonaeus* et *Apollo Delphicus*. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θάλασσῃ) Lib. VI. 63, 5. ἐν θάλασσῃ cum doctis Interpretibus in consensu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. l. 181, 14. S.]

6. ταύτη δὲ ὑπάγκυοντες) *Intellige simulatum dolorem*, quo *Euenium* callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti *Connon*, *τίχην ἱλασάμενοι*. Notus in talibus verbi usus ex *Euripid.* *Androm.* vs. 428. ὃ σ' ὑπάγκυον, h. e. *ἐδίδασκα καὶ ἐξπαύσασα καὶ προετρέψάμην*, ex *Scholias* doctrina. *Appianus* *Civil.* III. [c. 37.] p. 894. ὃ δὲ μάλιστα ὑπαγκύντες, quae maxime deliniti. *Errorem Vallae* intactum *Abreschius* *Diluc.* *Thucyd.* p. 526. noluit. WESS. — *Plutarch.* *Solon.* p. 82, 2. ὑπαγκύντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, hac specie decepti *Megarenses*. Confer *Nostrum* infra l. 19. S.

21. ἔμψυτον μαρτυρὴν εἶχεν) *Divinitus insitam*, ut ille *Homeri* gloriator, *Θεὸς δὲ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐνέψυσεν*, *Odyss.* χ. 348. Alia *Demosthenis* ἔμψυτος αἰσχροκρίδεια καὶ πομπή, penitissime animo ex toto vitae genere haerens, iuxta *Dinarchi* criminationem, *Orat.* in *Demosth.* p. 104. Alia *Demetrii Phalerei* ἔμψυτος ἀκρασία in fragmento *Duridis* apud *Athen.* lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Διήφορος) *Διήφορος* eligebatur ex *Poëta*, qui *Herodoto* nihil praescribit. WESS. — Quis *Διήφορος* h. l. maluerit, incertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατεύων τοῦ Εὐνήλου οὐνόματος ἐξιλάμβανε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατεύειν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex invaso Euerii nomine; *operas vaticinandi contra Graeciam conduserat*: hoc verba volunt, neque aut *Reiskium* aut *Abreschium* Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἐπιὼν τὴν Ἑλλάδα, Graeciam obiens, ex suspicione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. ε. ἐκλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλινδύμενον γράφει, cum pingere equum semet volutante conductisset: et in Pelopida p. 291. κ. ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράφει μάχης εἰρήνης. WESS. — Nempe, ut ἐκδιδόναι dicunt Graeci, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod eodem reddit, ἐκδιδοῖ is, qui alterius operam conducit; ἐκλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, Deiphono negotium in Graecia fuisse exhibitum, tenuerat *Gronovius*, eandemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι) Hoc, sive πρὸς Λαμίοισι Arch., alii eruent. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

4. παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην) Exterminavi ὡς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item ἀπέπλεον [lin. 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid prae se inconmodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐπέπλεον lenissimā fingi medicinā. *Geminum* lib. VIII. 74. ὡς ἐς τὴν Πελοπόννησον χρεῶν εἴη ἀποπλῶειν. WESS.

Ibid. ὡς ἐς ναυμαχίην) Omissam in *Med.* voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρεσκευάζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς ἐς πολιορκίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. *Thucyd.* VI. c. 67., παρεσκευάζοντο ὡς ἐς μάχην: idem saepe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. VAI. CK.

CAP. XCVII. [3. ἐς Γαίσωνα τε καὶ Σκολοπέοντα) Γαίσων fluvius, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* VI. p. 311, e.

Gessus apud *Plin.* V. xxix, 31. *Gaesus Melae* I. 17. Σκαλοπόις, aliunde non cognitus, ex hoc *Herodoti* loco colligitur amnis fuisse, in *Gaesonem* haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4 seq. Φίλιστος - Νείλω τῷ Κόδρου ἐπιστόμενος) De migratione Ionica et condita Mileto, sociisque expeditionis, nulla tamen *Philisti* mentione, *Pausanias* lib. VII. c. 2. etc. *Strabo* lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum huic *Codri* filius Νηλεὺς, illi Νειλεὺς, sicuti *Nostro*. Ista *Strabonis* aliorumque scribendi ratio *Clar. Perizonio* unice ad *Aelian.* Var. VIII. 5. ob *Marmor Arundel.* probatur; absque caussa tamen, siquidem in laceris eius tabulis NE... ΕΤΣΩΙΚΙΣ., unde Νειλεὺς ὥκειται formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo *H. Valesio* ad *Ammian.* lib. XXVIII. 1. contemptum. Ionicam vocem κτιστὺν, quam κτίειν ad *Dionys.* explicuit *Eustathius*, optime docti viri illustrarunt. WESS.

6. ἐπὶ Μολίτου κτιστὺν) Ἐπὶ τὴν Μολίτου κτίειν, velut *Herodoteum*, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 823., qui sinceram nobis formam κτιστὺν servavit ad *Hom.* Ἰλ. ε'. p. 1245, 40. quam illinc *Herodoto* iam restituit *Portus*: alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I. 85, 3.] Ad κτιστὺν accedit *Hesychii* Δωμητύς· κατασκευή. Eidem Φραστὺς est σκέλις, ἔννοια: apud *Suidam* Ἀφραστὺς sunt ἄσυνεστῖαι. Ad *Hesych.* quaedam notata sunt in Ἀποδαστύς. σωφρονιστύς miror apud *Platonem* reperiri T. II. pag. 933. E. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορίη τε εἶχετο) Praepositio [in], quam schedae offerunt, locum recipere poterit. τίλος Δαρεϊός τε ἐν ἀπορίῃσι εἶχετο, lib. IV. 151. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, [lin. 7.] paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat *Valla*, merito desertus. *Scalae* fuerunt ad descensum nauticae. *Thucydides* IV. 12. *Brasidas* ἔχωρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν καὶ περὶ μινος ἀποβαίνειν, ἀνικόπη: ubi docte *Dukerus*, sicuti *Ti. Hemsterhusius* in *Luciani* Dial. Mort. X. 10. WESS. — Latium nomen *scala* graeco adposuit *Pollux* I. 93. ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλοῦσι: ubi commodè *lungermanus*: „Videtur autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam eiicitur, inserviens tam

conscondendae navi quam exscendendae.“ Potuerat adii-
cere, usos etiam esse similibus pontibus ad transcenden-
dum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex
hoc *Herodoti* loco satis intelligitur. S.

12. *πρῶτον μὲν ἐν τῇ νῆϊ etc.*) Duas literas male repetitas
legendumque suspicor, *πρῶτον μὲν τῇ νῆϊ παραπλίων, ἐγχερίμ-*
ψας τῷ αἰγιάλῳ τὰ μάλαστα Λευτυχ. VALCK.

Ibid. ἐγχερίμψας) Nihil quidem interest, *ἐγχερίμψας* scri-
batur an *ἐγχερίψας*, prius tamen tanquam suavius posuis-
se videtur, ut II. 60. *ἐγχερίμψαντες τὴν βάριν τῇ γῇ*: ubi non va-
riant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie,
Codices consistunt scripti: partis prioris *ἐγχερίψας* vinceret,
si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animad-
versum. Praeconis *μεγαλοφωνοτάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ* voce ad
Ionas usum Leutychiden, auctor *Diodorus* est lib. XI. 34.,
nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κήρυκος προηόρευε, voce praeconis.
Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὑπὸ
κήρυκος κελύουσιν πωλεῖν. Xenophontis Laced. Republ. pag.
286. c. ὤσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choëph. vs. 838. au-
dax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista *Leutychides* eadem
dicitur mente significasse, qua ad Artemisium *Themisto-*
cles similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ λαβόντα
τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἔμελλε τοὺς Ἴωνας πείσσειν, ἢ ἔπειτα
ἀνεπιχθέντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσιν ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι:
in quibus scribi mallet *Koenius* *ἡ πείτε ἀνεπιχθῆ*, prout
supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mu-
tata h. l. malimus vulgata verba, *ἔπειτα ἀνεπιχθέντα*, nul-
lam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ κατιδόκειον νοσημόν
ἂν τι ποίειν, δυνάμεις ἐπιλαβομένοις) Cuncta Persas
cum spectent, de sermonis adsuetudine expectasses, τοὺς
καὶ κατιδόκειον — — ἐπιλαβομένους: quam etiam in sen-
tentiam *Diodorus* XI. 53. ac *Polyaenus* VII. 35. abierunt.
Valla ad Ionas, res novas animo agitantes, adplicuit, quasi
τοῖσι καὶ κατιδόκει, quibus videbatur; sequacemque Cl. *Pa-*
vium inpetravit. Equidem *Valckenario* calculum adposue-
rim, maneam arbitrato structuram, ope quidem ingenii,
sed ob *Mastorum* taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

lem vero νόχμιον ἄν τι hīc eo colore et cap. 163. fingi, quod νοχμός semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Reiskii erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat βερλὺς χώρας Κρίων ὁ Μινωικίως νοχμός, h. e. νίος, νεωστὶ κατασταθείς, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ καταδόκειον etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsā excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dici, nī fallor, potuit, τοῖσι καὶ καταδόκειον ἐνέον νοχμὸν ἄν τι ποιεῖν δυνάμεις ἐπιλαβομένοις: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μικαλῆς ἄκρα φυλάττειν, Polyæn. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hīc communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκεῖν alibi apud Nōstrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκῆν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνει τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινὶ usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνει τινὶ VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκεῖν τινὶ usurpavit. S.

[19 seq. συνεφόρῃσαν τὰ γέγηκ) Conf. supra, c. 61, 13. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγης) Verissime Eustathius, ἐν ἀκτῇ, ἔνθα τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματώγῃς, et c. 34. ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς κυματώγῃς αἰδυνάτους ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stupidiis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

sperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ἔρῃν πάρεστι ἐπὶ τῶν κοσκινευομένων σπερμάτων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυματωγαῖς ψηφιδῶν: ubi *fluctuationes maris* si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi iucundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματωγή, docuit *Wess.* in Diss. Herod. p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in *Var. Lect.* notata. S.

4. ἡ δὲ φήμη διήλθε σφι) *Famam de victoria ad Plataeas a Graecis reportata*, quam divinitus ortam censuit *Herodotus*, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. *Diodorus Sic.* XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Λεατυχίδην, οὕτω μὲν πεπισμένοι περὶ τῆς νίκης, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ πλάττοντες τὴν εὐημερίαν, ἐφάνησαν στρατηγήματος ἕνεκεν τοῦτο πεποικέναι. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, *Spartiatæ strategema commemorantem* lib. I. cap. 33. VALCK.

7 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσας τοῦ τε ἐν Πλαταιῇτι etc.) *Inconcinna et impedita videntur.* Quid quaeso ἡμέρης συμπίπτουσας, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obliviscor libri VIII. 15. συνέπιπτε δὲ ὥστε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] *Portus*, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adiunxit, quae fastidium movent. Iustior eiusdem admonitio, *Vallam συμπίπτοντος* aut *συμπεσόντος* legisse videri: vertisse quippe, *etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quae ad Plataeas etc.* Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπίπτοντος τοῦ τε -- καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μέλλοντος εἶσεσθαι τρώματος, φήμη τοῖσι etc. decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, iungent. Qua loci in inedela, sive malis coniectura, suffragatores viros doctissimos Pavium et Reiskium produco. Res autem ipsa suadet, neque *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. I. 33. infitiantur, *Leotyichidae* in sparso de parta ad Plataeas victoria rumore imperatoriam eminuisse fraudem. WESS.

— Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in *Var. Lect.* Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat haec locutio, *coincidente die utriusque cladis.* Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset *in eundem diem utraque clades incidit.* S.

CAP. CI. 3 seq. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημήτριον, εὐ γίνετο - - - ἡ μάχη, mihi quoque vacula οὐ ex syllaba videtur praecedente nata, et delenda cum Reiskio et Koenio. VALCK.

10. μνός τε τοῦ αὐτοῦ) Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste *Plutarcho* in *Camillo* pag. 138. A. et de *Glor. Ath.* p. 348. F., nec sibi tamen constante in *Aristid.* pag. 330. F. *Aeliani* in sexto Thargelionis die error *Var. lib. II.* 25. dudum castigatus est. WESS.

14. ἡ κληδὼν αὐτῇ σφι ἰσίστατο) In praecedentibus ἰσὺν αὐτῇ σφι Φήμη τε ἰσίστατο. Eadem ergo Φήμη ac κληδὼν, sive omen, sicuti *lib. III.* 153. et *V.* 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo *Berglero*, ex *Procopii Sophistae Epist.* III. οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡσίοδος θεὸν αὐτὴν αἰνυμένη, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκάλα μάχην αὐθημερόν ἐγνωκότις, οὐκ ἀνεκτὸν ἔφρασαν, εἰ μὴ θεὸν ἠγοῦντο τὴν Φήμην: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam, Φήμη δημοσίᾳ δύομεν ὡς θεῶ, testis *Aeschines* περὶ Πάρακρ. p. 47. WESS.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσεχίσι etc.) Vir doctus: aut προσεχίως legendum, aut delendum est τιταγμένωσι. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim *Herodotei* moris et obvia. Mox μέχρι καὶ ex schedis bene *Gronovius.* μάλιστα καὶ *lib. VII.* 21. et consimilia non latent. WESS.

[6. ἔτι καὶ δὴ) Vide *Var. Lect.* Quaenam vis particulae ἔτι insit necdum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, ἐν ᾧ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔτι περιήσαν, οὐκ etc. S.]

17. συνεισέπιπτον) Quod praebuit *Med. Codex*, alius etiam usitato more scribendi posuerat *Herod.* sive συνεισέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος: ut *III. cap. 78.* οἱ συνεισπίπτουσι, nempe ἐς τὸν ἀνδρείωνα. Plura dedit *Cl. Abresch.* in *Dilucid. Thuc.*

syd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum *συνέπιπτον*] ter in eumdem sensum reperitur apud Polyae-
num: II. cap. 35., οἱ δὲ κατόπιν ἐπόμηναι συμπιστόντες τῆς πόλεως
ἐκράτησαν. III. c. 9, 45. συνηκολούθησεν αὐτοῖς καὶ συνέπισιν εἰς
τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσίδραμι πρὸς τὴν μητέρα, et duo tresve
αὐτῷ συνέπισον: hic *συνισπίπτον*, Casaubonus; primo loco
συνισπιστόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb.
IV. 71, 12. *συνέπισον* (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πύλης. Idem
verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia
in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὀλίγους γινόμενοι, i. q. ὀλίγοι γινόμενοι. Vide
Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae *ἰμάχοντο* τοῖς αἰεὶ ἐς τὸ τεῦχος ἰσπίντουσι
Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰεὶ, ut saepius apud vete-
res. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.]
VALCK.

CAP. CIII. 5. Περύλαος) Galeo probatum dabant
forte Codices Περύλαος: id ipsum *Valla* reperit, cui Si-
cyonius hic dicitur *Perilaus*. VALCK. — Vide *Var.*
Lect. S.

8. ἱεραλία τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam inno-
vant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitore,
in alteram partem inclinantem, qualis Ἄρης ἱεραλῆς, sive
νικοφόρος, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege ob-
servata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11.
WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προστίτακτο μὲν τῶν Περσίων) Supe-
rius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους - - - προστάσσουσι
τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex con-
posito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους
Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ
προστίτακτο μὲν τῶν Περσίων τὰς διόδους τηρεῖν, a praepositione
verbi προστίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων:
nisi scripserit, quo modo saepe solet, προστίτακτο μὲν ἐκ
τῶν Περσίων. Milesiis iniunctum fuerat a Persis. Supra cap.
98. τὰς διόδους τὰς ἐς κερυφαίς τῆς Μυκάλης φερούσας προστά-
σουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν
Περσίων a verbo προστίτακτο pendere, mea quidem senten-
tia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut *προστίτ.*
ix (aut *πρὸς*) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie
Herodot. T. VI. P. II.

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς διόδους τηρεῖν: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοισι, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσῶν τὰς διόδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Ἑρμόλυκος ὁ Εὐθύνοῦ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνοῦ, sed obscuri hominis, meminit Aristoteles, Rhetor. II. 19. p. 92. Δεινὸν εἶναι, inquebat Isocrates, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοιο ἔμαθον, αὐτὸς δὲ μὴ διηγήσεται εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοος ex vetere responso, Εὐθύνοος κῆται μοιριδίῳ θανάτῳ i. e. Cicerone interpretante, Euthynous potitur, fatorum numine, letho, Disp. Tuscul. I. 49. Hermolycum παγκρατιαστὴν non Pausanias lib. I. 23. ignorat. WESS.

CAP. CVI. 8 seq. ὅπῃ χριὼν εἶη) Dederunt plures manu exarati ὅπῃ lib. V. 87., pessum absque caussa a viro Celeberrimo datum. Iustum et ego κατοικίῃσι iudico, iustissimum ἀπίνυαι. Quid autem προκατῆθαι, [limb 11.] apertum ex lib. VIII. 36. WESS.

15. τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν τέλει, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. τῶναι τὰ κρῖα τοῖς ἐν τέλει ἐκαστοῦς ἰόντας, singulos civium magistratus. Ismene in Sophoclis Antig. vs. 66. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πίτομαι: et Philoct. vs. 384. Οὐκ αἰτιῶμαι κῆνον ὡς τοῖς ἐν τέλει. Sed abstineo. Vide tamen Schol. ad Gregorii Nazianz. Stelit. I. p. 13. WESS. — Scripsisse videtur, ut est in Med. Cod., Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι, Principibus civitatum Peloponnesii. In Editione Gronovii memorati magistratus Peloponnesium nulli fuerunt: [nempe sic perperam scriptum in Gronovii Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponneses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In eiusdem Gronovii Graecis temere servatum erat τέλει, et omissum verbum ἰούσι: de quibus corrigendis erratis in Notis monuit Editor.] magistratus Lacedaemoniorum Vallae nitebantur verbis Schol. Thucyd. p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etiam plus semel abusus est Meursius: vere monuit Clar. Duker., non Lacedaemoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τέλει fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, saepius etiam dicuntur οἱ ἐν

τέλει ὄντες. Meminit *Thucyd.* V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων. Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc *Philoni Iudaeo* inter Aegyptios et Persas viri principes sunt Αἰγυπτίων οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. B. et pag. 778. B. Ut *Herodoto* Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλει, sic *Aeschylus* apud *Stobaeum* p. 63, 31., Κλύειν τὸν ἱσθλὸν ἄνδρα χερὶ τῶν ἐν τέλει. *Sophocl.* Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλύειν. VALCK.

[18. εὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικίων βουλευέιν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίοις neminem interpretum adhaesisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque *Peloponnesiis de ipsorum* (nempe *Atheniensium*) *coloniis consultandum*, ea sententia, ut in *Var. Lect.* monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίοις intercidisse verbum κατήκειν, ἔξῃναι, aliud-ve simile, statueremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευέιν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum διῖν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίοις defendi possit; si statuamus hos *Peloponnesios*, hic nominatos, opponi illis *Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ἰούσι*; unde haec prodiret sententia: neque *Peloponnesiis* (nempe *reliquis Peloponnesiis*) placuit de coloniis *Atheniensium* consultare. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie *Herodotus* fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίοις: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τέλει ὄντες, interfuisse videantur. S.]

23. πίσι τε καταλαβόντες) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἱμμενεῖν aut ἱμμενέειν ob adiunctum μὴ ἀποστήσεσθαι aequius melius, quod *Portum* haud praeteriit. WESS. — Amat vero etiam *Noster*, ut formas, sic et tempora variare verborum. Caeterum vide *Var. Lect.* S.

CAP. CVII. 9. δένος μίγιστός ἐστι) Explicatur ab *Eustathio* [ad *Iliad.* p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et *Criticis* ad *Sophoclis Aiac.* vs. 243., *Lycophronisque Alex.* vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. huius *Musae*, et recentiorum eorundem abs *Theophylacto*

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliviscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μὴ ἐπιθίοντα φρασθεὶς etc.) Pristinum φθᾶς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, iussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. φρασθεὶς, advertens: φράζεσθαι et ἐπιφράζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάζειν μίσην [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μισίων ἐξαρκάσας, sublimem rapiens. WESS.

12. ἐπιθίοντα φθᾶς) Irruentem cernens, Valla: non ille φθᾶς, sed legit in suo Cod. φρασθεὶς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. φρασθεὶς, ἐπιφρασθεὶς, et καταφρασθεὶς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. vs. 982. φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μὴ, ἐπιθίοντα φρασθεὶς, φθᾶς Ξυγχόης - - - ἀρπάζει μίσην, καὶ ἐξήρας παῖσι ἐς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cerneret, praevertens Xenagoras - - - medium arripit, et sublatum in terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arripere, et capite pronum in terram statuerem συναρκάσας ἐξῆρε est in Xenoph. Κυρ. Παῖδ. p. 35, 340. Ἄρως μισίων εἰς τὸ βέβαθρον ἱμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1359. VALCK.

19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis Gronovioque, et βαρβάρων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, praecedentia commonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἐξ Ἀθηνίων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὡς δὲ οἱ προσπίμποντι) Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. In Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπίμπειν, sic προσπνεύειν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παῖδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217., ubi τὸ πνεῦμα, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. vs. 6. Errat, ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἐπὶ Ἀμυστρὶν ἤξεν τὴν τοῦ παιδὸς γαμετὴν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Amestrin*, quae *Arlaynte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. βίην προσφέρειτο) Praestabilis videtur προσφέρει, uti in duobus Mastis; sic sane ἀναγκαίην προσφέρειν lib. VII. 172. Tzetzes haec ad *Lycophron*. excerpens p. 142. *Xerxes*, αἶτ, εἰς ἔρωτα τῆς Μασίστιδος ἐμπέπτωκε γυναῖκός, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error *Chiliad*. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσφέρειτο erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσφέρει ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον etc.) Haec salebrosa doctis viris. Reiskius addit distinguitque πρήσσει τὸν γάμον τοῦτων τῷ παιδί -- Δαμῖν μνέται θυγατέρα. Abreschius vero, πρήσσει τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί -- θυγατὴρ τῆς γυναῖκος ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, θυγατέρα τῆς γυναῖκος per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Mazimi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἔδει etc.) Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τῇ δὲ, κακῶς -- εἶπαί. Recepta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἔδει -- εἶπαί, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ -- πρὸς ταῦτα εἶπαί, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ παντοίῃ ἔδει κακῶς γινέσθαι) πρὸς ταῦτα εἶπαί. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆιον δεῖπνον etc.) Hinc attigit *Athenaeus* IV. pag. 146. B. describens Herodotea quae sequuntur; ubi similiter οὖνομα τῷ δείπνῳ Περσιστὶ fuisse dicitur τυκτά, Ἑλληνιστὶ δὲ τίλειον. VALCK.

8. ἡμέρῃ τῇ ἐγένετο βασιλεύς) Intererit parum, sive praepositio [iv] accedat, seu tacita relinquantur. *Vallae* Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. *Relandi* (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἰθροισμοῦ, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, *regis natalis est dies*. Viam monstrat *Noster* lib. I. 133. quando de Persis, Ἡμεῖν δὲ ἀπασίων μάλιστα ταύτην τιμὴν νομίζουσι, τῇ ἑκάστου γένετο, qua eorum quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, εἶτα, adiungens, εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλεύς γενέθλια πᾶσα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία: quibus adprime adcommodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ expli-cent, qui poterunt. WESS.

10. τὴν κεφαλὴν σμᾶται) Habet et σμᾶται *Athenaeus*: noster forte scripserat σμίεται. Si in nullo Codice legitur κοσμίεται, neque legisse videbitur illud *Valla*; cuius ornatur eam mihi moverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoratam coniecturam. *Casaubonum* σμᾶται hic explanantem sequitur *Gronovius*. VALCK. — Omnes ita; [nempe σμᾶται:] nec *Vallam* suspicor, etsi laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum *Athenaei* Animadversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragrantius oleum praetuleris, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defricum, coniectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. *Gronovio* itidem signata, haec de lib. IV. 73., ubi Scythae, a funere recentes, σμυσάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἱκπλυνάμενοι, utique capita, sive foedati antea, seu quomodocunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor *Strabonis* verba, ὅταν δὲ βασιλεὺς, Ἰνδο-*rum rex*, λούῃ τὸν τριχὰ, μεγάλῃν ἑορτὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα πέμπουσιν, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.] habent certe quidem adfines aliquid. Porro [lin. 12.] δέεται τοῦ Εἰζῆω Codicis *Arch.* minime futile: plures idem si praeberent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunc, quum unus hic codex δέεται pro χρήζει habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 14. κελύων με γυναικὰ etc.) Proxime consequens ταύτην με κελύεις hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τρεῖς [lin. 15.] in tot bonae notae membranis considerationem meretur, siquidem sine ea filum sermonis cohaeret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat eius tamen praesentia scribarum captum, videturque adeo adprobanda. Rediit [lin. 18.] μετρίτα, cui dialectus favet, et *Calliope* c. 61. WESS. — Probatorum

complurium codicum reprobata consensu (quibuscum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absum ut abiiciendam censeam. S.

19. μέγα μὲν ποιεῖμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μεγάλα μὲν ποιεῖμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὲν ποιεῖμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structurā positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποιεῖμαι φίλον τοῦτο τὸ χαρίον τοῖς ἐνθάδε συμμάχοις καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπεῖν. Ut μέγα ποιεῖμαι, frequentatur et μέγα ἡγούμεαι, et μέγα τίθεμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιούμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιούμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγάλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλα dant, eosdem lib. III. 42. μεγάλα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco μεγάλα, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιούμενος scripsisset Herodotus, μεγάλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοὺς τε μαζὺς ἀποταμοῦσα) Dirum inpotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effraenata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem tori (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent.

Istud illi viderint; eam enim in caussam nunc non descendendo: tu τοὺς τιμαστούς ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris. WESS.

CAP. CXIII. 8 seq. ὡς ἰμοὶ δοκίμην) Formulae veterem cultum membranae reddunt. Eadem lib. IV. 168., aliisque locis. Ἐμοὶ δοκίμην Sophocles, Thucydides, Philostratus etc. Adi Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 5. WESS.

14. τὴν στρατιὴν τὴν ἰκάνου) Suspicio vocem στρατὸν, ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, καὶ δῆκου τισὶ καὶ ἄλλοις, quique necdum pervenerat ad suam praefecturam, is minus commode dici poterat iam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse αὐτὸν τε ἰκάνον, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν στρατιάν τὴν ἰκάνου, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. περὶ Λεκτόν) Idae 'promontorium, contra insulam Lesbion, in Scholiis ad Nicandri Alexiph. vs. 40. et elegantissima correctione Casauboni apud Athen. lib. XIII. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. Eumenes rex - - - adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare Lecton promontorium non potuisset etc. apud Livium lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantiā, nihil fere Thucydides lib. I. 89. discordat. WESS. — Lectus promontorium saepe Straboni memoratur: et ibi quidem aliquoties acute scribitur Λεκτός, quemadmodum Λεκτόν acute pingitur in Herodoti libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adiectivo verbali λεκτός distinguatur, penacutē scribitur apud eundem Strabonem lib. XIII. pag. 604. s. 606. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenaeum l. c. correxit Casaubonus, ὅσον εἶδε Λεκτόν, ubi mendose Λεκτόν olim. S.

10. ἐν τῇ Ἀβύδου διαβάσεις) Διαβαλόντες, quod ex Arch. memorat Galeus, probarem ut aliquoties adhibitum Herodoto VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum διαβάδην posuit Thucyd. II. 83. VI. cap. 30, Aristides T.

III. p. 577., εἰς Φίλας δίσβαλον. *Eunapius* in *Proaeres*. p. 129., δίσβαλεν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum *Arch.* nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspicies optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάιντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adn. ad IX. 89, 24. Quum verbum διαβάλλειν traiciendi notione aliàs frequentet *Herodotus*, scriptura *Arch.* διαβαλόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deberi videtur, cui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius aliàs monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAP. CXVI. 5. ἐξ Ἐλαίουντος ὑφελόμενος) Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χρήματα ὑφελόμενος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab *Herodoto* autem scriptum αἰτήσας, *Vallae* lectum, dat *Arch.* Nomen urbis Chersonesi Thraciae diverse scribitur Ἐλιούς et Ἐλαίους, docente *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαίουντος. Prope Elaeunta, atque huius templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum *Philostratus*, de *Artaycte* nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ὑβρίζῃ: iuxta *Herod.* spoliato templo quum Elaeunta veniret Artayctes, ἐν τῷ αὐτῷ γυναιξὶ ἐμίσγετο. conf. VII. c. 33. VALCK. — De Aoristorum usu praecipiens *Hermannus*, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὑφελόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto *Arch.* eiusque sequacibus *Vind.* et *Vallae* exemplari, consentiant, horum αἰτήσας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

19. καὶ τοῦ αἰὲι βασιλεύοντος) Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, ὥσπερ δὲ ἄρχην Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τε καὶ Καρίας --- εἶναι γὰρ

αὐτὰ Περσῶν προγονικὰ κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμιος ἔσται, [lin. 20 seq.] *fanumque sevit*, obscurius versum; nisi *fanum*, locum effectum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμιος, *ager exemtus et consecratus* iuxta Protesilai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit WESS.

24. ἀφύκτως δὲ πως αὐτῷ ἐπίπτεον) Litem primae vocis schedae movent. Age, intueamur. Ἄφουκτον omne, quod evitari quitum non est. Ἄφουκτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. B., ἄφουκτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὴν πεπωμένον ἄφουκτον Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex inproviso, uti Val-la, ἀφυλάκτω (non ἀφυλάκτως) membranae Arch. et Vind., supervenerunt. Simile Polyaei VIII. 36. ἐπὶ θίσθαι τῶν πολέμων -- καθιέδουσι καὶ ἀφυλάκτοισι. Plutarchi T. II. p. 262. C. καὶ τὸν Ἀριστίδημον ἄσπον καὶ ἀφύλακτον παραπεισίνης διαφθείρουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ἦτο -- ἀφυλάκτως καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπιλεύσασθαι. Quae cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφυλάκτως διακείμε Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτω videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνῆλπίτως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἄφουκτον dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἰππίσιν dixisse Herodotum credamus, ita de improvise eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circum sederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλακτον fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὔτε παρισκευασμένος ἰς τὸν πόλεμον, οὔτε προσδεκόμενος τοὺς Ἕλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἱστῶν τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στίγγε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βαρύν, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dict Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit στίγγε τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum στίγγειν hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ τίχῃ ἰς πᾶν ἤδη etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀρταύκτιαν, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glossema. Porro τόνοι τῶν κληρίων nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσονησίται etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερσονησος, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολίτην (Hecataeus) Χερσονήσιόν φησιν. Ἀψινθίοισι πρὸς μεσημβρίαν ὁμοῖοι Χερσονησίται, ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημάναντο τοῖσιν Ἀθηναίοισι τὸ γεγονός: quae minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀψινθίοισι -- ὁμοῖοι Χερσονησίοι. Χερσονησίται ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Deerit mentio Herodoti, quae

liberque eius IX. adiicietur conmode. Ille quaedam aliter exarata hic animadvertit, *Χερσωνησίται* tamen *Nostro* VI. 39., et cap. 119. Calliopes: [IX. 120, 2.] nam *Χερσωνησιωτίων* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. ἔθυσαν Πλειστῶρι ἐπιχωρῶ δεῶ) Barbarum et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ὀλίγοι ἰόντες, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An de *Vallae* Latinis? nam de *Arch.* scriptura viro *Celeb.* notitia nulla. Pristinum ὀλύν ἰόντες ad viciniam *Aegos fluminis*, paullumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fugerunt, liquido haud paret. Satius erit, illibatum illud servare. Omnium praeclarissime ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus *Oudendorpius* ad *Frontin.* II. 1, 18. WESS.

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) Pati possem *Athenaei* et *Eustathii* ἔσπαιρον, si quae gravis urgeret causa. Simile *Apollodori*, *Bibl.* III. 13, 6. καὶ ἄσπαιροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρός, ἰβήσσι. *Aeschylī Pers.* vs. 983., *Euripidis Iph. Aul.* 1587. Sed *Apollon. Rhod.* IV. 874. εἰσπνέσσι Παιδα φίλον σπαιρόντα διὰ φλογός. Iunge *Valckenario* observata lib. VIII. 5. Ἰχθύεις νεοάλωτοι reiecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest *Dionis Cassii* lib. XLIX. p. 473. ε. τῶν τε νεοαλώτων τινὲς καὶ δαλμάται σὺν αὐτοῖς ἐπανίστησαν, de recens captis. WESS.

3 seq. ἐπάλλοντό τι καὶ ἔσπαιρον) Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἔσπαιρον hinc excitat *Eustath.* in *Odys.* μ'. pag. 497, 36. Errorem in vicinis *Vallae Io. Hartungus* iam correxit, *Locor. Memorab.* III. cap. 7, 18. VALCK. — Quemnam *Vallae* in vicinis errore correxerit *Hartungus*, cuius liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba οἱ τάριχοι ἐπάλλοντο interpretatum *Val-*lam esse offa illa *salsurae* resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἐπάλλοντο pro ἐφάλλοντο accipientem: cuius rationem sequens *Schulzius* in *Indicem Graecitatis Herodoteae* ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλεσθαι, resilire, retulit. At ἐφάλλομαι aut ἐπάλλομαι non tam resilire, quam insilire et irrueere in aliquem significat. Iam olim autem *Sylburgius* in ora *Herodoti* latine *Francof.* 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλεσθαι, vibrare et concuti significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δαίματι παλλόμενοι sunt metu tremen-

tes sive concussi. Sic apud Poëtam *στήθεις πάλλεται ἦτορ, in pectore saliens vibrat cor*, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. iungit *παλλόμενος καὶ τρέμων*. Denique quid multa? *ἰχθυὺς παλλόμενους* perspicue memorat idem Noster I. 141, 10. S.

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάριχος ἀναβιώσθαι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τίθινός καὶ τάριχος ἰὼν δύναμιν πρὸς θιῶν ἔχει τὸν ἀδικίοντα τίνισθαι. Pro τίνισθαι Arch. praebet *σίνισθαι*: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτισίλαος - - δύναται βλάψαι τὸν ἀδικούντα. Suum hic τίνυσθαι, id est τιμωρῆσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτισίλαος, αἰτ', ἐν Ἐλαιούντι, οὐδὲν ἥρω· Ἄργου Φανερώτερος, ἄνδρα Πέρσῃν ἱτιμωρήσατο Ἀρταύκην. VALCK. — Haereo, servem-ne τίνισθαι, an σίνισθαι praeoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequentius τίσασθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam τίνισθαι, praesentis temporis formā, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικίοντα τίνισθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in σίνισθαι aut σινίεσθαι temere mutatum. S.

11. ἄποινα οἱ τὰδε ἐτίλω ἐπιθεῖναι) Vir eruditus Corn. de Pauw ἄποινα μοι τὰδε etc. quoniam τίμημα ἐπιθεῖναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter coniectandum videtur, ἄποινα Nostro praemia esse, quae pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctae scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WESS. — Sunt utique ἄποινα praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere autolvere pretium Graece non ἐπιθεῖναι, puto, sonat, verum δίδοναι, aut ἐκτίνειν, ut est apud Nostrium VI. 79, 6. His adde quae in Var. Lect. observavi-mus. S.

20 seq. σάνιδα προσπασσάμενοι) Cl. Reiskius σα-

eum in Euterpe c. 53. sedulo factitasse novimus. Primus, nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter *Herodoto* attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Suidas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis seri. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et cum Clionis principio contendunt *Celeb.* *Fabricius* asseclaeque: sed aemulatio mera est, neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si teneo, [lin. 2.] ταῦτε ἀπηνήσατο, ἱστορήσας ἐπιξιλέειν, quem et Vitae Auctor alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in Musis οὐ πολὺ φορτὸς, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae? Memini πολὺφορτον multa sarcina gravem, qualis *Moschi* πολὺφορτὸς ἀπὴν: item ὀλκάδα μυριόφορτον *Libanii* T. II. p. 154. d. Si οὐ πολὺφορτα --- ἔχων optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocciano* a *Cl. Reinoldio* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec *WESS*.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris. mmmxx.* ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota *Pg.* insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno mccccxxviii. cum *Iliade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, earumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad Ionicae dialecti normam praeter librorum auctoritatem retingentis, negligendas duxi.* De *Barnesii* editione, qui hunc libellum *Homero* suo praefixit, monendus est Lector, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in Graeco huius libelli exemplo, praeecuntibus codicibus msstis, nonnihil passim aut mutandum aut adiiciendum censeam, et in Latina versione multa commodius efferrī potuerint; tamen et Graeca et Latina, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. Graecorum versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem Latinam paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in ed. *Homer.* Vol. V. p. 113

seqq. cum Adnotationibus haud spernendis, cum quibus conferenda Addenda, in fine eiusdem voluminis pag. 48. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhusius*, ad *Thomam Mag.* voc. Ἐπίτιξ. p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus, quicumque demum (non certe, ut quidem arbitror, Halicarnassensis) de Vita Homeri.* Apertius etiam *Valckenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti Adonias*. p. 247.) *Nugax libellus*, ait, *de Vita Homeri, sub Herodoti nomine vulgatus; sed, meâ quidem sententiâ, a Sophista quodam pauperculo scriptus ingenii exercendi caussâ.* Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultro concedant. S.

CAP. II. 11. ὁ δὲ Θεσεύς ἦν) *Io. Meursium* vide, *Thes. cap. 1.* ac iunge ista *Isidori*, *Orig. lib. XV. 1. Theseus vero Smyrnam construxit, quae Homero poëtae patria existit, et Smyrna vocata est, quod eius campos Ermus fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio.*

CAP. III. 3. ἥδη ἐπίτοκος οὔσα) Ionum est ἥδη ἐπίτιξιοῦσα, *Musae primae c. 108. et 111.*

CAP. IV. 3. ὦν μονότροπος) ἰὼν μονότροπος, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene *solitarius* interpreti. *Euripides Androm. vs. 281. βοτῆρὰ τ' ἀμφοὶ μονότροπον νεάναν.* Alibi *asper et inmitis, σκληρὸς καὶ δυσπειθής* in *Casauboni Animadv. in Athen. lib. VI. 12. WESS. — Animadv. T. III. p. 466. nostrae editionis. Conf. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. p. 35. Interpretationem istam, quum esset solitarius, ex margine H. Steph. recepit Gronov. ubi ille posuerat quum vitam solitariam degeret. Olim ex *Heresbachii* versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.*

6. πολλῶν κόσμῳ) πολλῶν κόσμων *Clar. de Pauw.* Praeferrem πολλῶν τῷ κόσμῳ. *Sophocles Electr. 873. τὸ κόσμῳ μετέστα σὺν τάχει μελεῖν.*

CAP. V. 11. ἑμπερίον γὰρ ἦν) *Prodigiosum urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam, habitatum prius, Cumaei deduxerint, incrementum! In proximis αὐτόθι, Herodot. T. VI. P. II.*

Pavus maluit; [quod praefert noster cod. Pg.] alioqui αὐτόθι, et ἐς αὐτὴν aptanda per redundantiam eruat.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσαι δι τὴν διδασκαλίαν) Varius in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατισκηνάσατο c. 16. At c. 24. διδασκαλίῳ κατασκευασάμενος. Aliis, qui artem desinit, simpliciter καταλείν: uti meretricula καταλύσαι θίλω in Poëtae fragmento apud Stobaeum Serm. VI. p. 80. et Athenaeo XIII. p. 581. c. Lucilius: πύκτης ὧν κατίλυσι Κλειμβροτος, Anthol. lib. II. pag. 183. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλείπειν ὁ Μέντης) Fluctuat structura. Aut καταλείπει oportuerat, aut certe κατίλειπιν, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. Herodoto alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἐξιστορῆσαι καὶ πυθίσθαι) Copulam Codices adstruunt: ceteroqui de Pavii voluntate ἐξιστορήσαντι πυθίσθαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορῶν ἐκυνθάνετο. Herodotus autem VII. 195. τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἰβυλεύοντο πυθίσθαι ἀπὸ τῆς Ἑρέξω στρατιῆς etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) Summopere *Ios Barnesium*, recusantem [in Append. ad Odyss. p. 88.] diditam latissime de Homeri paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam Herodoti foetum, amplexantem. [in Prolegom. ad Homer. pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἰνδὲς γὰρ ἦ τῶν ἀναγκαίων cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic commentario deminuere, quam *Herodotum* mendacis fabellae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κόρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κόρην, contra tabulas. Haec autem ad Neoteichenses poëta accinens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κόρην adpellare potuit? Namque in Νέον τεῖχος omnia quadrare, eiusdem positio ad montem Sardenen et amnem Hermum manifesto declarat. Cultissime doctissimus de Pauw, Κύμης ἐριώπιδα κόρην, Cumae formosam filiam; quippe matris eius coloniam, quemadmodum Massilia, Graium

filia apud Paullinum Nolanum, et Tyrus בן צור, filia Sidonis, in summi divinique vatis Esaiæ c. xxiii, 12.

15. αἰτρίοντα τυφλόν) Sic melius. Cetera quae Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto Barocc. *μυρίξιν*, quod Ionum. WESS. — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. mssis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νισοτιχίτης) Stephanus Byz. Τὸ ἔθνος Νισοτιχίτης, ὡς Χωλοτιχίτης ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρου βίῳ. Ergone eius hic tempore Νισοτιχίται? Non puto. Optime L. Holstenius mutila Stephani farsit, ὡς Χωλοτιχίτης καὶ Νισοτιχίτης, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. διηβήτων πενθερῶν αὐτοῦ) In ficto Homeri et Hesiodi Certamine τοῦ Βασιλῆως παῖδες, Εὐάνθης καὶ Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιγράμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem Plato, Dio Chrysostomus, Longinus, Sextus Philosophus,) auctorem eius Homerum non nominant. Diogenes Laërt. locuplete Simonidis testimonio vindicat Cleobulo Lindio: cui Barnesius frigida rescipsit, meliora Bouherius Diss. Herodot. c. 8. pag. 84., praecipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γὰρ ῥέουσιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norunt. Addita a Iungermanno, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit H. Steph. ut in Var. Lect. monui.] In Diogene, καὶ ποταμοὶ γὰρ ῥέουσιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πλήθουσιν, Barnesio probante. [in Append. ad Odysseam, p. 89.] Sequor Diogenem.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρήνιον) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἴφασαν: quam insuavitatem Pavius scribendo καὶ αὐτῷ παρήνιον inminutum ivit. Quo vero modo ἰδὼν ἐπὶ τὸ βουλευσιὸν excusabitur? Βουλευσιὸν de senatoria dignitate dextre H. Valesius ad Harpocrat. p. 105. illustravit. Ubi quaeso βουλευσιὸν pro curia et senatorum concessu in Herodoto?

CAP. XIII. [5. τῇ χρέμῃ) Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud Suidam, Archilocho vindicatum ivit Abresch. Diluc. Thucyd. p. 778. laudante Iacobs ad Anthol. Vol. I. p. 160.

Sed videndum¹, ne apud *Stobaeum*, qui illam *Archilochi* eclogam *Serm. CIII.* servavit, veram scripturam *χρήζον*, quam ex coniectura *Gesnerus* commendaverat, firmet optimus codex Parisiensis, quem olim *Brunckius* cum *Grotii Florilegio* diligenter contulit. Certe in *Brunckii* collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum *χρήζον*, quod *Grotius* in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifesto etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem *Brunckio* adnotatae sint. *S.*]

CAP. XIV. 3. *ὁ ἐπιστάτης*) Ex officio admissionis, *ὁ ἐν τῇ τιμῇ ταύτῃ καθιστώς*, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui τὴν *χρήμην* et *συμφοραίνειν* ne recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. *ἢ ποτ' ἐπύργωσαν*) Vexat ista *Leo Allatius*, de Patria *Homeri* c. 12. Quae enim erant illa γούνατα μητρὸς αἰδοίης, genua matris reverendae; in quibus *Iuppiter* αἴταλλε, nutriebat; quibus postea inconcinna sententia addit, ἢ ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρικωνος, quam populi *Phriconis* aedificaverunt. Sane, quid sibi velit *Auctor*, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina, *ἢ ποτ' ἐπύργωσαν*, ubi olim condiderunt, formando. *Λαοὶ Φρικωνος* *Cumani*, ex *Locrensi* monte *Phricio*, *Φρικίω*, (*Poëta* *Φρικωνα* vocat,) prope *Thermopylas*, olim in *Asiam* progressi apud *Strabonem* XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. *Casaub.*] Consule *L. Holstenium* ad *Stephani Byz.* in *Φρίκιον*.

[18. *ὅς σφιν* etc.) „Hunc versum, ait *Ernestius*, (*Homer. Vol. V. p. 115.*) nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ *S.*]

20. *εἰλήσομαι ἀνδράντα φέρον*) Optime. ἀνδράντων versus modum iugulabat, quod *Pavium Barnesium*que fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato *δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν*. *Barnesiana* inspicere ad *Iliad. Ω'. 481.*

CAP. XVI. 4. *Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω*) *Iliadem*, quae nostris in manibus, τὴν μεγάλην vocat c. 28. Huius frequentior appellatio *Ἰλιάδος τῆς μικρᾶς*. Fuerit-ne vero *Homeri*, atque eadem ac τὰ Κύπρια, magnum olim certamen. *Herodotus* *Κύπρια* ista *Poëtae* abiudicat lib. II. 117., iidem

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryckii in Dissertatione [adiecta Holstenii Notis ad Steph. Byz.] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hemsterhusii ad Polluc. X. 85.

8. τὴν τι Φωκαῖδα) Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φωκαῖς Herodoto c. 16., sive legendum Φωκαῖς ex Ovidio IV. ex Ponto, (quam illi coniecturam Eminentiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyr. c. 3. inputat) coniectando aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De Phaeacide Tuticani praeclare N. Heinsius in lib. IV. Ep. ex Ponto xvi, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χίοι ἔμποροι) Erunt fortasse, quibus ἔμπειροι arridebunt. Sed enim Iungermannum adi ad Polluc. VII. 7. commentantem. Sequens Barocciani ὠφέλημα κάρτα πολλόν, Barnesius ὠφέλημα καὶ κάρτα etc. Reinoldius ὠφέλημα κάρτα πολλόν καὶ ἔπαινον ordinant atque augment. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculum adponerem.

10. ἐπὶ ξύλον) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπλευνκὼς ἐπὶ σῖτον. Vise Cl. Valckenarii scripta ad Polymn. c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήσατο) Herodoti Musae dictionem aversantur. Praestabilior tamen est prae olim recepta. Maximus Philosophus περὶ Καταρχῶν vs. 343. Ἡ καὶ ἐν τιμένῃ κρυφίην ποιεῖται αὐλὴν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπὸ στόλον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer Clar. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωχάειν αἰθύνει) Pavidī mergi sunt, πτωχάεις, non utique πτωχάεις sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti Küsterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad l. c. qui est vs. 1093. ed. Brunck. Fortasse vero utraq̃ue notione perinde et πτωχάς et πτωχᾶς dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωάειν, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit Ernesti, probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitavit. S.

10. μίτ' ἔπικ) Ineptum nullique rei μέτρος. Belle Pavius, Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μίτ' ἔπικ, μέτα vicem verbi μέτρος fungente, Küsteri institutus ad Sui-

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem, *μίτ' ὅπως* utique probans, voculam *μίτ'* ex *μετά* decurtatam, et pro *μετά ταῦτα* vel *μετόπισθεν* (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. *Τμάς, ὃ ξίνοι*) Pedestri sermone ne Homerus loqueretur, fingere Barnesio libuit:

Τμάς, ὃ ξίνοι, ἄνιμος λαβεῖν ἀντίος ἰδὼν

ἀλλ' ἰμὶ νῦν δέξασθαι, καὶ ὁ πλὺς ἴσεται ὕμνιν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. *ἐν δὲ μεταξίτεροι στρόβιλον*) Prodit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum *pini fructum* sive *nucem* constanter *κῶνον*, *seriores στρόβιλον* nuncuparunt. Testis isto in genere gravis Galenus Comment. IV. in Hippocrat. de Ration. Vict. Sect. 53. *Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενος, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μάλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθότι ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν σχεδὸν ἀπάντων στρόβιλος.* Et lib. II. de Aliment. Facult. c. 17. *καλῶσιν οἱ νῦν Ἕλληνες οὐ κῶνους, ἀλλὰ στρεβίλους αὐτούς.* Quae quidem Galeni illustris E. Spanhemius Diss. VI. de Us. et Praest. Numism. pag. 309. significans, verissime adiunxit, *ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existitisse liqueat Vitae illius (Homeri) Scriptorem etc.* WESS. — Conf. Athenaeum lib. II. cap. 49. S.

12. *τὰ δὲ Κεβρήνια*) Legenda Holstenii observatio in Steph. Byz. *Κεβρήνια*. Quid fiet autem Idaeis Dactylis, ferri reparatoribus, si conditis demum Cebreniis ferrum ex Ida monte erui coeptum fuerit? Puto ex Ephoro, quem de hac Cumanorum colonia scripsisse Harpocratio testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. *ἐπιδραμὲν ὀτραλῶς*) Pavius, quo nitidior sermo procederet, *ἐπιδραμῶν ὀτραλῶς*. Quem in modum si plura huius *ἐξηγήσεως*, male apta, concinnanda forent, quis finis? *Ὀτραλῶς* Homeri sibi Scriptor habeat, Herodotus usurpare noluit.

CAP. XXII. 4. *Γλαῦκε πίπων, ἐπιὼν τὸ ἔπος*) Maluit ob Codicem Lipsiensem Cl. Berglerus *ἐπιὼν τοι ἔπος τὶ ἐν ἐμῇ θήσῃ*. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex Suida, praeclare a Kusterio adiuto, *Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίοπα, ἔπος τὸ*

ἐν Φρεσὶ θήσω. [Recepit hoc Ern.] Erat enim Glaucus caprarum custos. *Barnesius* non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) *Pavius* πλησίον τοῦ Χίου τοῦτο, quod *Bolissus* haud procul Chio; me invito et minime laudante. Χωρίον praedium est; ubi Glaucus pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀναπήρους δεχομένου) *Coecos*, qualis *Homerus*. Atqui veteribus ἀνάπηρος plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πτερωμένος in *Pollucis* II. 61. Multa *Io. Iac. Wetstenius* de voce ad *S. Lucae* Euang. c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) *Pueri* admodum et plane *impuberes*; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίας ἐντὸς γιγνόμετας dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti sunt atque in aetate *στρατιωσίμῳ*, de iusta *Taylorii* doctrina ad *Lysiae* ἐπιστάφ. p. 55.

[10. καὶ Ἐπικυχλίδας) Duorum poëmatum titulos, καὶ ῥαρομαχίην, καὶ Ἐπταπακτικίην, quos h. l. ante καὶ Ἐπικυχλ. insertos habet noster optimus *Codex Parisiensis*, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat *Suidas*, quem vide in voc. Ὀμηρος, T. II. pag. 686. ed. *Küst.* ubi quidem alterius titulum Ἐπταπάκτιον dant hodie *Suidae* libri: quo de poëmatio consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἐνταῦθα ἐποίησι παρὰ τῷ Χίῳ) *Paria* his *Ephorus* apud *Ethnicographum* in *Βελισσός*. Non nunc attingo τὰ Παιόνια, quae dicuntur, *Homeri*. Abunde sollera *Cl. Io. Alb. Fabricii* (*Bibl. Gr.* II. 2.) diligentia cupidis satisfaciet. At enim socors *Scriptoris* negligentia ac taciturnitas est tangenda. Dubitabat *Herodotus*, essent-ne Ἐπίγονοι *Homeri* poëtae? Ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνουσι, εἰ δὴ τῷ ἰόντι γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἱππὰ ἐποίησι: lib. IV. 32. Homo noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐξυγίσει rerum et poëmatum *Homeri*, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημίμ, ὅς δὲ πολλόν) Prae vulgato hoc arrisit. Unde versum autem Vitae auctor mutuatus fuerit, non dixero. Magis *Ios. Barnesium* demiror, *Homero* *Odyss.* A'. 154. inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οὐκ ἔστιν δὲ ἐν τῇ ΧΙ) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. lin. 3. et 14.] laudibus feret, ἱμποῦντες ἐς τὴν πόλιν, ἐς μὲν Δαΐδα τὴν μεγάλην, tum ἐν Νεῶν καταλόγῳ? Censuit-ne lectores ignoraturos, Νεῶν κατάλογον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμίνους ἐν Νεῶν καταλόγῳ ἔταξεν. Herodotus semel duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμένοντα δὲ αὐτοῦ ἐν Διομήδεος ἀρστίῳ: lib. II. 116., ubi Cl. Valckenarius.

CAP. XXVIII. 11. τῶν αὐτῶν ἡγεμόνων υἱός) Reiboldius ἡγεμόνων Barocciani et priscorum editorum excellentius decernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. στήσι δ' αἰῶν) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili lite cum Megarensibus super insulae possessione vindicaret, versum περιμβιβλημένων haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad Iliad. β'. 557. et L. Küsteri Histor. Crit. Homeri p. 104.

21. καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας) Haud reminiscor, qua et Ἰνδόσι ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis Eastothio adferente, Odys. η'. 81. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicum et hospitem Callimachi epigramma celebrat, expectasses mentionem. Videndus Strabo est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in Var. Lect. ait Wesselingius, ἐς deesse Heresbachio; usus ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad Herodot. intellexi) editione Latina Herodoti, quae anno 1537. prodit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528, in qua legitur hoc loco ἐς, ut in ed. Flor. et in aliis omnibus edd. et mssis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[CAP. XXX. 1. Κουρτοφό) Κουρτοφόν Apollinem interpretatus est Ernesti. Rectius, puto, Deae, non Dei cognomen h. l. intelligetur. Nota est Κουρτοφός Γῆ, Alma Tellus: estque et Cereris et Dianae cognomen. Spanhemius (in Notis ad Callim. H. in Delum vs. 2.) Venerem hoc nomine in versiculis, qui mox adponuntur, invocari censuit: cui Clarkius suffragatus est. Larcherus cum Alex. Polito eandem deam intelligit, quam Lucinam Romani appellarunt. S.]

4. ἰς θυμόν τε ἔβαλε τὸ ἥδην) Non inprobo. *Herodotus* ἰς θυμόν ἔβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

11. ὧν ὄρη μὴν ἀπὸ μβλονται) Ita verius, nisi ἀπὸ μβλονται praeponatur. Pristinum syllabae penultimae modulus recusat. *Suidae* vero et *Eustathii* ὧν οὐρα, quorum caudae sa-laces, διττογραφίαν sistunt; sicuti ὧν ἰσχύς, uti *Athenaei* *Codices*, glossam. Fuisse olim, qui *Sophoclis*, admodum senis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων, ex eodem *Athenaeo* discimus.

CAP. XXXI. 6. Ἴπποι δ' ἐν πεδίῳ) Minime absurdum in Certam. *Homeri* et *Hesiodi*, Ἴπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος. Statim οἶκον αἰξί ex schedis adscivi. Par *Barnesii* institutum.

[9. Post illum versum,

Αἰδομένου δὲ πυρός γεγραμμένος οἶκος ἰδίσθαι:

Barnesius ex Certam. *Hom.* et *Hesiod.* hunc adiciendum putavit,

ἤματι χειμαρῶ, ὅπότεν νύφῃσι Κρονίων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur, sed de epulo; nec frigebat *Homerus*, sed esuriebat. Itaque domum laudat in qua est mensa bene instructa, lautasque celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo accensum. Est enim τὸ πῦρ, ἐνὼχλιας σημῖον: unde tenues parcaeque epulae, ἄκαπποι dicebantur θυαίαι: et parasitus *Diphili* comici (apud *Athenaeum* VI. p. 236. c.) epularum, quas captat, lautitiem ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem conspicit. Conf. quae et a *Casaubono* et a nobis ad eiusdem *Athenaei* lib. I. p. 8. e. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. κερήμεν λεπτῷ) Tantum-ne in camino minutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut putem, sequens carmen patitur. An ergo ex Poetae illa inprecatione, Πάντ' ἔντροφ' αὐτῆς κεραμῆϊα λεπτὰ ποιεῖσα? Fieri potuit. Carminis titulus infra Κέρμενος est; in *Polluce*, qui incerti auctoris sed *Hesiodo* contributum monuit, Κεραμῆϊς. Docte isthic *Hemsterhusius*.

10. ἢ δὲ μελανθῆϊν) Interpres *Suidae* μαρμαθῆϊν sequitur, non bene. Μαρμαθῆϊν vasis fictilibus, in fornace excoquendis, vix convenit. Μελανθῆϊν, nigrescant, ferri poterit; quanquam commodius ex *Polluce* πιρανθῆϊν, absolvantur probe. [πιρανθῆϊν coniecit *Ruhnck.* suffragante *Ern.*] In sequentibus variae doctorum fluctuationes. *Portus* μαλ

ὅγρη ad Suidam, quorsum Latina vergunt: *Barnesius*, levis sed audace mutatione, καλ' εὖρω. In vulgato acquiescunt, in versione discordes, omnia sacra admodum vasa, *Reinoldius*: omnia eximia vasa, *Pavius*. Equidem πάντα κάναστρα *Pollucis* unice laudo. Κάναστρα, quae docta *Hemsterhusii* ad *Pollucem* observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. *WESS.* — κάναστρα recepit *Ern. S.*

15. ἡμῶν δὲ δὴ ὡς σφί νοῆσαι) *Suidae* ὡς σφιν αἰῶσαι *Barnesio*, tanquam modestum summi Poëtae votum, arrisit. In edito intelligi cum *Reinoldio* εἶη, vel ἔστω, vel δὲς, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. Σύντριβ' ὁμῶς etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset *Suidae* συντρίβαι Σμάραγον, sine causa in συντρίβειν a *Barnesio* [in Append. ad *Odyss.* p. 94.] conversum, placere; ni ὁμῶς, cui constans in schedis sedes, offerret. *Pavii* acumen Σύντριβ' ὁμῶς, ficto, uti Σμαράγην et Ἀσβέτρου, titulo, ex Σύντρίβ' procudit, obtritutum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est *Ern.*] Idem, sicuti his pacne absolutis animadverto, in mente *Peregrini Allii* fuit, primi omnium Ἐξηγήτως huius interpretis; neque dissentit *Clar. Alexander Politus*, cuius nitida Libelli versio *Eustathii* in *Homer. Commentario* T. II. praefixa cernitur. Ἀσβερον *Barnesius* (quandoquidem inter Centauros, ab *Hercule* caesos, *Asbolus*) Ἀσβελον audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex σβίω, σβίσω, non inconmode Ἀσβετες gignitur. *Suidae* Σαβάκην repudiant scripti Codices, ἡδὲ γ' Ἀσβακτον repraesentantes: id vero cognomentum ex βάζω, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, *Reinoldius* derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate malle. *Heyschius*, Ἀβακτον καὶ Ἀβυκτον, τὸ μὴ μακαριστόν. *Cyrilli Glosae* mss. Ἀβακτον, τὸ μὴ μακαριστόν. Iunge *Adnotationes* *Heyschianas* Clarissimi et amicissimi *Io. Alberti*; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine fuce Theologia faciunt.

19. Πίβει πύρ' αἰθουσαν) Perplacet *Barnesii* emendatio.

Portus [in *Lex. Ion. voc. Πῖθε.*] aeque eleganter, *πρῶθε πύρ' αἶθουσαν*, ure igne atrium, laudante *Alex. Polito*. Fuit et in correctione docti viri *Πεῖκε πύρ' αἶθουσαν*, facili ex *πῖθε* metamorphosi. At ubi *πέικειν* de igne? *WESS.*— Quod, pro olim vulgato *Πεῖκε*, ex *Suida* *Σείδει* citatur, id operarum errore accidit, ex edit. *Aemil. Porti* in *Küsterianam* propagato. *Σείδει* habet *Suidae* editio princeps *Mediolanensis*, neque aliter ed. *Frobeniana* quae ex *Aldina* expressa est. *S.*

28. τύπτουεν τάδε ἔργα) Ad *Suidam* *πίπτοιεν* *L. Küsterus*, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem *Centauri*; neque incongruens *τύπτοι* δὲ κάμινον, nempe *Chiron* ipse. Habet tamen *πίπτοι* δὲ κάμινος suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum *H. Steph.* exhibens *Iungermanus*, nihil quidem varietatis e *ms. Palat.* adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poemation lectiones illius codicis adnotare ille neglexit.] Consequentia, *πρὶ τοῦτου πᾶν τὸ πρόσωπον Φιλεχέην*, *Poëtae* diris respondent. Voluit τοῦτου πᾶν τὸ πρόσωπον περιΦιλεχέην. *Barnesius* imprudenter *πρὶ τοῦτου πᾶν*.

CAP. XXXIII. 7. ὅς μέγα μὲν δύναται) Accusantur *ταυτολογίαι* propter vicina *ἀνδρὸς μέγα δυναμίνου* a *Küstero* ad *Suidam*. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. *Suidae* αὐτεῖ alia venit aut ex *ἐκδόσει* aut correctione; neque, in *ἀνχῆ* uti abiret, opus erat.

11. κυρβαίη δ' αἰεὶ) *Suidas* *Κυρβαίη*. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat *Barnesii* explicatio, ὅτι *Κύρβειον* δίκων ἦν *τετράγωνος* maza ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit *Cl. Polito* aut *Κυρβαίη*, a *Cyrba*, urbe *Pamphyliae* apud *Stephanum*, ob mazarum istius loci praestantiam, qua de nemo: aut *ἐκταίη*, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior *Clar. de Pauw* ex *Suidae* vestigiis, *Πῦρ καὶη δ' αἰεὶ, κατὰ δόρπου ἔρημ μάζα*, Semper luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat. Quae quidem, si non vera, vulgatum longissime exsuperat elegantia. Poterit et *ἔρημ*, scriptis volentibus, manere, ut *σπονδαιίζων* sit versus. *WESS.* — Consuluisse iuvabit quae ad istum versum *Ernestius* (p. 123.) adnotavit. Apud *Suidam* post eundem legitur versus huiusmodi:

πῦρ μὲν κυρβαίην ἐνώπιον σσημαμένον. *S.*

12. κατὰ διφραδα) κατὰ διφρακα auctoritate *Hesychii*

(ΔιΦραξ, θρόνος γυναικίως) Barnesius; favente quodammodo, ubi corrigatur, *Snida*. Nimium sane διΦρων ἐπιβήτεται Küsteri abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici Ζεύγος ἡμιονικόν.

14. ἐπ' ἡλίκτρω βιβανία) Interpretis, *Haec premat electrum pedibus*, velut inconcinna, vir egregius Io. Matth. Gesnerus Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: *sedentem enim in sella matronam et telam deterentem* describi, idque βαίνειν saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὲν τι δώσεις) Sudores Pavii, Barnesii, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, *Valckenario* primo omnium monstratore ad *Herodoti* VIII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud *Athen.* VIII. p. 360. c. in cantilena hirundinaria habes, Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἴσσομεν.] Quae mox ὅτι ἀγνίσκουν ἐν τῇ ἑορτῇ, ex bonis Graecis mala Latina *Heresbachius* fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. *Lege Ampl. Gisb. Cuperi* Observ. III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἀρξασθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura Herodoteo sermoni pugnancia, ac male concinnata, ne nimium Criticus Grammaticusque censeret, illibata transimisi. Enimvero ubi μαλακῶς ἔχειν de graviter aegrotante? et μαλακίη morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitie talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam *Herodotus*. Confer *Eustath.* in *Homer.* p. 1592, 22. WESS. — *Eustathii* locus, quem respexit Vir doctus, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. 9. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐπ' ἀκτῆς ἐνάφῃ) Gemina his *Strabo*, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. B. [p. 484. C. ed. Cas.] Denuo manum iniicit ac moratur ἐν διαλογῇ ἐγγίνετο, [lin. 5 seq.] pro quo *Barnesius*, non molliens, sed sermonem asperans, ἐν διαλλαγῇ, de colloquii usu; et ἥτε ποίσις ἐξεπεκτώκει, poësis publicata fuit. Magno mercabor, ubi ea *Herodoto* asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις) Prave labuntur et turbide fluunt. Ne balbutiret Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. *Pavii*; quaelia iure expectasses. *Reinoldius* autem: *ellipsis est vel prae-*

positionis in, vel nominis τινός. Iam quoniam suspicio libera est cuivis, suspicor iterum, ex Ephoro, qui Homerum Aeolensibus suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios Plutarcho, haec adscita videri.

13. Ἐν τοῦτοις ὑπὲρ ἀσφύος) Veritati conveniunt. Valida ne vero sint, ad Poëtam Smyrnaeis et Aeolensibus ascendendum, res est diversior. Leo Allatius, Chii suae studiosissimus, callide infitiatur, rationibus in speciem non insulsis depugnans, Dissert. de Patr. Homeri c. 7.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικῶτις) Herodoto, sicuti oportebat, Φρικωνίς lib. I. 149. Eadem et vicina Larissa Straboni Φρικωνίς, lib. XIII. pag. 922. B. [pag. 621 extr. et seq. ed. Casaub.] Ex Tzetze quidem in Hesiodum pag. 143. ed. Heins. L. Holstenius ad Steph. Byz. advocavit Κύμην, τὴν νῦν Φρικῶτιδα καλουμένην, verissimeque Φρικωνίδα rescripsit. Tzetzes ipse Commentarii principio, καλεῖται δὲ νῦν Φρικωνίς. Idem et hic redire debet, aut Φρικωνίτης, quod in Ethnicographi Κύμη.

11. ἵτιά ἴστιν ἱκαδῆσια) Sententiam Herodoti de tempore, quo fuerit Homerus lib. II. 53., haec arietant validissime. Pugnam sedare illustr. Scaliger ad Eusebii Chron. Ann. MDXLVIII. pag. 102. scribendo ἵτιά ἴστι τετρακδῆσια εἴκοσι δύο, anni quadringenti viginti duo sunt, adnexus est. Quadrat ita numerorum ratio. Considera vero, quid consequi necesse sit. Homerus primam lucem anno ab Ilia clade CLXVIII. adspexit: inde ad Xerxis in Graecos expeditionem anni, si stabilis correctio manserit, ccccxxii. Itaque rex Persa anno ab eversa Troia DXC. in Graecos movit: movit autem sub initium Olympiadis LXXV. Ergo prima Olympias Ilia ἀλώσει annis ccxcvi. posterior est. Atqui urbis eius excidium de Apollodori, Eratosthenis et aliorum calculis in D. Petavii Doct. Temp. IX. 29. annis ferme ccccviii. primam Olympiadem antevertit: neque istud Vir maximus, ad inconmoda emendationis parum attentus, negavit. Durent proinde illi annorum numeri; nec termini, a Scriptore constituti, moveantur. Quam quoque in partem, aliis motus caussis, Ampl. Bouhierius Diss. Herodot. c. xi. concessit; verum talia machinatus, unde Herodoto, quod monitum aliàs, illata vis fuit. Quid vero, inquires, Vitae Auctore, si annis sexcentis et viginti

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Illo everso ad Xerxis transitum in Græciam aliter, ac prisci solebant Chronologi, iniisse eum, et ab *Herodoto* in Homeri signanda aetate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eundem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque haec hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur doctissimus iuvenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE
SIVE
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ex Codice Bibliothecae S. Germani

cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi solers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit Τρομνημάτων εις Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίκτοις non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ἐξηγητικὴς γλωσσῶν Ἡρόδοτου indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφός et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, flocci non facerem Ἡρόδοτου Λέξιν, ob oculos hic positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξιν Ἡρόδοτου ἱστορικαί, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ στοιχείων sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Naetus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Λεξικόν usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platónico, nedum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELINGIUS. Nobis, quoniam et in *Var. Lect.* et in *Adnotationibus* subinde ad *Glossas* hasce *Herodoteas* (quas ille *Adpendici* ad suum *Herodotum* p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco *Adnotationibus* ad *Scriptorem* Nostrum continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Iungermanum* hoc *Lexicon*, κατὰ στοιχείον digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad *Herodotum* suum anno mdcviii. editum *Iungermannus* (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, *Iungermanus*) *Glossas* istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΑΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΑΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Iungermanus*, eodemque titulo inscriptas *Gronovius* in suo *Herodoto* pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Iungermanus* in Praefatione ad *Herodotum* haec scripsit: „Nos adiecimus *Lexicon*, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas notabiliorum in Herodoto vocabulorum*. Misit id ad nos „ita transcriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et „cl. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod coniecturae de „quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo adparet, persuasum quidem fuisse *Iungermanum*, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt eadem ipsae, quas iam anno MDLXIV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galenii* Expositiones dictionum Hippocratis, p. 105-109. eodem titulo inscriptas, Λεξιόν τῶν Ἡροδοτῶν λέξεων, ediderat; quas porro eadem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galenii* Glossariis, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossae a *Iungermano* editae illis, quas primus *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitae halucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀνρίξον pro ἀνρίξον, ἀφιδίαι pro ἀφιδίαις, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregorii* libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀποφρῖν pro ἀποφρῖν, ἀχαρισίη pro ἀρχαρισίη, similiaque alia; quae quo pacto corrigenda viderentur, perspicte *Iungermanus* in margine suae editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic praestitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad *Hippocratem* spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galenii* glossariis Hippocrateis, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit, ut Graecis vocabulis, omissa interpretatione graeca, latinam adiceret interpretationem: unde dein eadem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui Hippocratis repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores Hippocratis Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* praestita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribatur, tulerat. Nam et in insigni editione Hippocratis Genevensi, quae anno M.DC.LVII. prodiiit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galenii* glossaria, quasi et ipse ad *Medicae* artis patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* Hippocratis et *Galenii* editione, Parisiis anno M.DC.LXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140-144. graeca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: Ἡροδοτῶν Λεξιόν τῶν παρ' Ἰπποκράτι λέξεων τινῶν. *Herodoti* *Herodot. T. VI. P. II.*

Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: Ἄβρις, ἄβρις, ἀνδριαν, αἰγίς, etc. Ceterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίς, ἀποθρήν, ἀχαμείν etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermano commodatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. *Franzias Erotiani et Galeni Glossarii rursus eadem* haec Glossas, quasi *Herodoti cuiusdam Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in *Prolegomenis* ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsae quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit. ne ullā quidem notulā adiectā.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operae pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro *Codici F.* adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripti; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus ne adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνδρῶν χιτῶν: quia ibi lacerum folium, non compareret. Proxima est Ἀνδρῶν μύτας οἷος ἀνδρῶν: quae adest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. omissâ tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδας ex I. 71. desunt (ut apud Stephanum) verba ἢ τὰ τῶν βραχέα λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Ἀνδρός ἵδως ἀκολάπτου σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ saltationem, Herod. VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχηματία lin. 14. codex *Arch.* ex simili scholio σχήματα σχηματία legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex *Sangerman.* recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμέλιαν χομῶν ὄρχησεν. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. Πικτίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνίγων ex I. 86. habet eod. F. ἀνίγων, pro ἀνίπεισιν: utrum ~~ἴδως~~ ἴδωσιν habuerit cum Steph. an ἀνιδάσιν cum *Wess.* in lacera folii parte haud adparet. Ἀνρίξον recte scribit F. non Ἀνρίξον, ut Steph. Ἀρδὶς Φαρίτρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φαρίτρα, ut Steph. Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quae adiecit Steph. Post Ἀρδὶς habet codex noster Αἰμασιὰ τὸ ἐν χαλίκων ὑποδομημένον ἀνεν πηλοῦ τυχίον, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat Steph. Ἀμφιδίας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Ἀφιδίας, in lacero folio non adparet. Sed recte Ἀποφορὴν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Ἀποφρὴν, ut Steph. Ἀπηνδίστρια scribit F. pro Ἀπηνδίστριον, ex III. 14. Ἀνδρόσφωγας scribit F. non Ἀνδρόσφωγα ut Steph. et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα --- γυνονός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἄνθρωπος καὶ σφίγξ διμωυρήμα, ut Steph. Sequitur Ἀτιμωρητὶ ὄλον (ubi ἄγον habet Steph.) καταφρονήσας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ προξίσθαι ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητὶ H. Stephanus, Thes. T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπίων γυπῶν: deest Steph. sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἰγυπίων, sed posterius γυπῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ἀνδρόγυνος ἀνάνδρος καὶ ἐγμαφρόδτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνάνδρος καὶ desunt Steph. Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (Ἀρδιν) ἀκίνα (sic F. pro ἀκίδα) βέλους ἢ τὰ ἐν χιμῶς ὄπλα, quam ignorat Steph. habet autem

Wess. ex IV. 81. In *Alyis* ex IV. 189. scribitur *Φορῶσι* in F. ubi *φορῶσι* *Steph.* et *Wess.* In *Ἀγλαρίῳ* desunt codici nostro verba *Φυγαδύνειν* et *ἐπιτάττειν*, quae habent *Steph.* et *Wess.* ex V. 72. *Ἀρβία* *Φιλία*: F. ut *Steph.* non *Ἀρβία* *Φιλία*: ut *Wess.* ex VI. 83. Post *Ἀνακτομ.* est gl. *Ἀναχωρήσαντες ἀναχωρήσαντες*: quae deest *Steph.* sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Hanc excipit *Ἀκινόπληξ*: ὁ *πλοπτόμενος*: quam eandem *Steph.* habet, sed ignorat cod. *Sangerm.* Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (*Ἄβιος* evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua haec:) *ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένος, ὥσπερ ἄξυλον τὸ πολὺ ξυλον*: ubi *Steph.* sic habet: *Ἄβιος*: ὁ *πολύβιος*: ὡς *ἄξυλος*, ὁ *πολύξυλος*. Eam glossam ignorat cod. *Sangerm.* sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum *Βαλανόγγρας* *κλιῖς*: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non *Βαλανόγγρα* *κλιῖς*: ut *Steph.* Glossae ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo *Γνωσμεαχίῳ*, ubi *τὴν ἰαυτοῦ*, non *τὴν αὐτοῦ*, ut apud *Steph.* et *Wess.* ex III. 25. Sequitur *Γαυλοί*: (sic male pro *Γαυλός*) *πλοῖον φοινίκιον*, ut *Steph.* pro quo rectius *Φουκαί* *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba *καὶ φρίατος ἀντλητῆς, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον*, quae sunt in ed. *Steph.* quorum loca apud *Wess.* ex VI. 119. est *Γαῦλος* *φρίατος ἀντλητῆς*. Proxime succedit *Γεγγύρη*, ubi *δισμωτ. ὑπόγειον* F. ut *Wess.* et III. 145. non *ὑπόγειον*, ut *Steph.* Mox in gl. *Γυμνοπαῖς* perperam abest vox *χορούς*, quam recte exhibet *Steph.* et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte *Δημοισργοί* scribit F. ut *Wess.* et VII. 31. ubi perperam *Δημοισργοί* ed. *Steph.* et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: *ΔιΦροφορευμένους* *Φορείους* *Φερεμένους*.

His praemissis ipsas subiicimus *ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΥ ΛΕΞΕΙΣ*, sive *GLOSSAS HERODOTEAS*, secundum *Literarum seriem digestas*, et *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a WESSELINGIO editas*, cum eiusdem *Wesselingii Adnotationibus*.

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, χρήση. ^a Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, ^b αὐλός. εἶδος ἀκολάστου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλις καὶ στολή. 24.

Ἐδώλοισιν. ὑποστρώμασι πηλός, ζυγαῖς, ^c καθέδραις. 24.

Ὅρβιον νόμον Θαμύρα. ^d ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν ὡρισμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὄρβιος. 24.

^a χρήση) χρήσι apud Suidam aberrat. — [χρήση recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilominus, quasi χρήσι esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nullā adiectā observatione. S.]

^b ψαλτήριον, αὐλός etc.) Separatum sibi locum αὐλός et πηκτίς in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme cohaerent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scholiastae Aristophanis Thesmophor. vs. 1541., ubi Πηκτίδας, εἶδος ὀργάνου κιθαρωδικού, ἢ ἀκολάστου σχήματος. Gemina Suidas in Πηκτίς. — [Conf. quae de

ista glossa, Αὐλός. εἶδος etc. paulo ante notavimus. S.]

^c ζυγαῖς) Haec disiuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἰδῶλα, quo illi modo et praestantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, Ζυγαί· παρ' Ἡροδότῃ αἱ καθέδραι.

^d Ὅρβιον νόμον Θαμύρα) Suidas in Voc. Νόμος et Ὅρβιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde hae reliquiae in schedis S. German., Thamyris siue Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nomi Ὅρβιον inventorem, non Terpandrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, Φυλακτικῶς. 24.

Ξένην συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον *e* ἰδωρήσατο.
27.

Ἐπιστρεφείως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀνδρεῶν. μέγας οἶκος. 34. *ee*

Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. et 44.

Ἐξηρητυμένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.

Ἡμεκτίων. *f* δυσφορῶν. 44.

Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κορινθίους. 44.

Συνηλίζοντο. συνηθροίζοντο. 62.

Μετέξτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. *g* τάξις τις παρὰ Ἀττικοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus *Plutarch.* de Music. pag. 1132. B. D. et *Pollux* IV. 65. ubi septem illi modi.

e ὡς ξένιον) Sic et *Suidas*. Olim ξένιον, aut ξένον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat *Corinthus*, cum ἀντὶ τοῦ ξένιον ἰδωρήσατο, ξένην συνεθήκατο *Ionum* perhibet esse in sermone.

[*ee* Paulo plenius ms. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

f Ἡμεκτίων) Conpositum *περιημεκτίων* ibi in *Musa*. Nec iusta tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse.

Est in glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale *χορδίωνων* lib. VI. 75. et *αἰωρηθίντις* ibid. 116., pluraque alia.

g Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. *Συνωμοτία*, unde *Suidas* *Συνωμοσία*, τάξις παρὰ Ἀττικοῖς, ubi postrema *Herodotum* si explanant, sicuti debent, absurda. Et ita tamen tres *Lexici* codices. Verius *Etymologus* Ἐνωμοτίς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικὴ παρὰ Λακιδαιμονίαις. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικῶν

Τριηκάδας. δέιπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐνώσας. διανοηθείς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθία καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδήματων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλὸν, αὐθάδες, σεμνὸν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμοῦν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἰλη. συστροφῇ, τάξις ὄχλου ἵππικῇ. i 73.

Εὐιστώ. εὐημερία, εὐετηρία. ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγῇ. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad Timaeum p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας· παρ' Ἡροδότῳ, δέιπνα, ἢ δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λέγουσι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν Δείπνα. I nunc et fide istiusmodi λογοθήκαις. — [Commode Steph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

ἢ καὶ βασιλικά) Eodem Hecychii explicatio tendit in Ἀναξυρίδες. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄβρατα ὑποδήματα: quae hinc propagata facile instaurabuntur. Ἀβα-

τα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[ἢ Ἀβρόν) Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Steph. Mox αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθαδὶς Steph. S.]

i ὄχλου ἵππικῇ) In Suida ὄχλου ἵππικοῦ: cui accedo. [H. Steph. τάξις ἵππικῇ, συστροφῇ. S.] Vicina Εὐιστώ, εὐετηρία etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: antea εὐιστή· [sic Steph. et al.] εὐημερία· εὐετηρία. Diogenianus [Grammaticus aetate Hadriani Imp.] vocabulo operam occasione Antiphontis Ἀμιστῶ inpendisse videtur. Harporationem adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν. ii 86.

Ἐπιδόξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἀκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀροθεσία. 93.

Πισσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἔπαιζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαφαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. κ εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνόδρια τῶν
ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυχτα, ἑτοίμα, ῥάδια, εἰργασμένα. κκ 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τὶ περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρυτανεῖον. Θεσμοθέσιον, ἢ θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου
θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτήσις, ἢ ἀλλ' ἐπιπόλαιος.
ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Eύιστά. Proximum (ἢ Θεσμοθέσιον) Eum in mo-
Ἐπιδόξα liber S. Germ. non dum schedae: in Suida [et
novit. ii ἀνεδίδαξεν) ἰδίδαξεν F. et L. Küsterus pronuntiat, hoc
Steph. S.] nihil ad rem; cui consentio.
κ Ἐλόχισεν) Pauci Hero- Scholiastes docere voluit,
doti Codd. et Suidas ἐλοχῆσι. nonnunquam in Prytaneo le-
Idem κατωτέλεια iunctim re- gum et plebiscitorum tabu-
censet et scholiastae nostri las asservari solitas. Multa
verbis interpretatur. Agno- ill. Spanhemius in Diatriba
scit et Hesychius in Τέλεα, de Vesta et Prytan. p. 697.
cuius καὶ τὸ συντίμειν τάγμα ed. Graev. Nihil tamen ac-
ad nostri praescriptum re- commodatius verbis Plutar-
formandum. Explicatur λο- chi Sympos. vii. pag. 714. c.
χίζειν κατὰ τέλεα, cetera ab ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυ-
Herodoti mente et sententia τανειῶν καὶ Θεσμοθέσιον.
longissime deflectunt. m ἐγγαία κτήσις), Vulgo
[κκ ῥάδια εἰργασμένα) ῥαδίως erat ἡ μὴ βαβαία κτήσις. Sui-
εἰργασμένα Steph. S.]

Ἦθεα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχυσσι. τὸ ἀποσπῆσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. *mm* 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξοον. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά^ο ἐν ᾗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.

Αἰμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον, ὃ νῦν ἑρμακίας καλοῦσιν. *p* *ibidem*.

dae ἑγγίως, quod Küsterus rectissime explicuit, *Msto* accedit. Bona sunt mobilia. Conmode *Isaeus* de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλιπεν ἑπιπλα, πρόβητα, κριθάς, οἶνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[*mm* Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

n μετὰ ἰσχύος) *Suidae* in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad *Herodotum*. Meliora dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhacrebat ἐρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὀρχηδόν ἢ βηδόν alibi sese offeret.

o τρασιά) Optime sic *Ms. S. Remig.* Ceteri, *Suidas*, *Corinthus*, *πρασιά*. Mendam et Scholiastae errorem Cl. *Salmasius* detexit ad *Solin.* pag. 869. Τρασιά *craticium textum* erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud *Hesychium* in *Voc.*

p δ νῦν ἑρμακίας καλοῦσι) *Volut* ἑρμακας. *Hesychius*, ἑρμακας, αἱ ὕφαλοι πίτρες, ἢ αἰμασιαί: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in *Nicandri Ther.* vs. 150. — [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba δ νῦν etc. desunt F.]

Λαῦραι. ῥύμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σκέπη, q θήκη, δέσμα. 185.

Συμψήσας. συντρίψας. 189.

Καταγωγή. πανδοκίον. 181.

Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψήγες. κωνοπέττα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις r γνόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμνομένους. 211.

Σαγάρεις. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.

Ἄοδις. Φαρίτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἰστορ. B'.

Κνυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γιωπῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανώσας. s 7.

Μυχροί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, t κοιλή-
τητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκέπη) Absur-
de Suidas : Σκέπη παρ' Ἡροδό-
τῳ θήκη, δέσμα. Praetervidit
τὸ Ἐλυτρον, cui explicando
ista erant admota. Probior
Hesychius in Ἐλυτρον. Confer
Th. Gatakerum ad Antonin.
lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem
θήκη non habet Steph. S.]

r ἐν τοῖς ὀλύνθοις) Addunt
Δίξιος [ab H. Steph. et aliis]
editae τοῖς ἄρτοις, quae duo
Cod. S. Germ., Suidas et He-
sychius non adiungunt.
s Ἀπίσας, ἱκανώσας) Mira
in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Re-
mig., ἀπόσας habet Montfaucon,
ἀπώσας in excerptis S. Germ.
et Corintho. Propositum ve-
nit ex Goldasti Lexico. [Sic
vero et Steph. et membr. F.]
Videtur ad lib. II. 7., sicuti
ibi monitum, referendum.

t τὰ ἔνδον, λιμένες) In sche-
dis haec disiungebantur ita,
ac si et Μυχροί et Λιμένες expo-
nerentur. Iunxi artius, ut
Hesychius et Grammatico-
rum alii nectunt. Iuvandus
Suidas est, cum Μυχροί παρὰ
Ἡροδότῳ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.

Ἐπικιστάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτάμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. ἡ λέξις σημαίνει καὶ τεῖχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλάς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὀσρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχρίψαι. ἐμπιεῖν, ἢ προσπελάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. πωκός. μετὰ τοῦ Σ' = ὁ δούλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. αἰλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ἔρκεον δυσσοικιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαίξιν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λίνον. ὠδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μύχοι καταδύσεις. S.] nisi Μύχοι καταδύσεις. S.] Germ. *ἐγχρίμψαι*, quae et in u ἡ λέξις σημαίνει etc.) Haec Herodoto varietas. ex Cod. Passion., in quo καὶ x μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bus.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥίπης. z πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χηρσασθαι καινῶ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τῶν δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαίνην. a λάχανον σελίνῳ ἰοικὸς, ἢ βρώμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. 125.

Ἐνηθητήρια. ἐνεωχητήρια. 133.

Ποινῇ. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὀβελούς μεγάλους. aa 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὅχανα. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφωνοι. 156.

Ἀπερματᾶισεν. ἐματαιολόγησεν, ἐμάρανεν. 162.

γ Κάπτοντες) Corinthus Aldinus κάμπτοντες et liber S. Remig. Ueberior Hesychii glossa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι, ἰσθιόντες: cuius praecedens Κάπτει, καταπίσιν, fuisse olim καταπίνει videtur. Hemsterhusii Nostri eadem divinatione ad Comici Plut. p. 315. Hic autem iterum simplex verbum vice ἀνακάπτουσι, quomodo Euterpe.

z Ῥίπης) Haud Suidas aliter in Ῥίπης. Lexicon Goldasti, [H. Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Ῥίπης. Omnes prave. Confer G. Arnaldi Animadv. c. 30.

a Συρμαίνην) Perperam Co-

rinthus συρτήν, Hesychius Σιρμίων, λάχανόν τι σελίνῳ ἰοικέ, antea in Συρμαίαν verum amplexus.

[aa Rectius sic scribatur: Βουπόρους ὀβελούς μεγάλους. S.]
b εἰμαρτοῦ) Quid conne-
ne huic cum proprio Ἀμυρ-
ταίου regis nomine? Est-
eius veriloquium? An re-
conditum aliquid vetere fuit
in scholio, quale Ἀμυρτῶν,
ἰμάτιον Κρήτης Hesychii? —
[Forsan nil aliud est Εἰμαρ-
τοῦ, nisi depravatam ipsius
Ἀμυρταίου nomen, in ora ve-
teris alicuius codicis olim
reperitum. S.]

Ἀποτιμότερους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας. c σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρσιβύτερον. III. 14.

Ἐπαίστος. Φανερός. 15

Εὐλέων. σκολήκων. 16.

Φρενῆρης. σῶφρων. d 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπρόξισθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητὶ, c οἷον καταφρονήσας. 36.

Παταΐκοισι. Θεοὶ οἱ Παταΐκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύνενοι. 37.

Ἐπίλαμπος. f καταφανής. 69.

c Ἀνδρόσφιγγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆτις, σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cicerunt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονότος legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. S.]

d σῶφρων) Adstruit his Corinthius, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἰωνες ἐπὶ τοῦ ἱκαντίου, ut videlicet παράφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ Φρινήρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

e ἀτιμωρητὶ) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητὶ: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentiant Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπρόξισται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπρόξισθαι (rectius καταπρόξισθαι) Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. S.]

f Ἐπίλαμπος) Ex discordie ἐπίλαμπος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxi. Herodotus atque ad eum adposita excusabunt audaciam. — [Ἐπίλαμπος habet Steph. S.]

Αἰγυπῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. β ἑλκεῖν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. Φριμάξασθαι, Φυῶσθαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγεις. αἱ δισπῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ράβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη. ἡ δεσμοτήριον ὑπόγειον. 145.

ΔιΦροΦορευμένους. Φορείους Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπρίξεται. προῖκτης. ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς παρὰ
παρὰ τὸ προῖκνῆσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἔχειν,
ὅ ἐστι ἰ δωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχίλοχος· Ἐμὼ δ'
ἐκείνος οὐ καταπρίξεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλο-
χος· Προτίνω χεῖρα καὶ προίσσομαι. 156.

β ταράσσειν) Verum est
Lungermannni σπαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Lun-
germ. in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σπα-
ράσσειν. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi Φυῶσθαι ille πεφυῶσθαι
in voc. Φριμάξασθαι.

ἡ Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύνη. Hinc Suidae Γοργύνη
δεσμοτήριον ὑπόγειον. Mox ta-

men veriore scriptum
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum Steph. S.]

ἰ ὅ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι δωρεάν τι tan-
tum: defectum ex Suida et
Critici ad Comici Equit. vi.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archi-
lochi fragmento Ἐμὼ δ' ἐκείνος.
Adi eruditam Valckenarii ad-
notationem in lib. III. Her-
odoti, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν, κ μερισμὸν, κλῆρον. IV. 21.

Πλαάδας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς ἰ πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν συνῶν ἐπάλληλος θέσις. 23.

Ὀργίστας. ^m μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἄνανδρος, ἔρμαΦροδίτος. 67.

Ἐνάρις. ⁿ οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον. ^o τὸ τῆμα καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μῆνυτρα, λύτρα. P 9.

Σώχουσι. τρίβουσι. 75.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 81.

κ Λάξιν, λῆξιν) Suidas, Λάξιν, μῆξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λῆξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonefecit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

ἰ καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα) L. Küsterus ad Suidae Πλαάδας coniicit τὰ ἐκ τρυγὸς: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγὸς agnoscit etiam Steph.] Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadversa. c. 44.

^m Ὀργίστας) Sicomnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργήσας nasci potuit.

ⁿ Ἐνάρις) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἱνάρις et ἱναρίζιν frustra accessiverunt.

^o Τόρμον) Plerique τόρμον. In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος - - τὸ τῆμα, καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρνον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἵσως Τόρμον. IV. 72. S.]

^p λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σῶχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικός χιτών. 109.

Εὐμαρεία. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. PP 113.

Υβρίζοντες. σκυρτώντες. 129.

Κοριδὴ. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἴσπη. q ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Αἰγίς. ἣν Λίβυες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς Φησι τῶν ἀσφοδέλων.
εἰσὶ δὲ εὐθραστοί. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. r οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνες
ἡ ψιάθος.

Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρόφος. s τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν
ἐρεοῦν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγὴ, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: Κατασώχουσι Scrip-
ptor.

[pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est εύκολία in ed.
Steph. S.]

q Οἴσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἰσ-
πη, οἰσίκη, οἰστίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώραμα τοῦ προβάτου. Adi et
Hesychii Οἰσυνος et Suidam in
Οἰσυνηρός. — [Οἰσύνπη habet
Steph. Dein idem ῥυπαρά,
melius quam ῥυπαρῶν. S.]

r Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus *tegetes* sive
ψιάθους per otium *texere* sol-
lemne erat. Vide *Du Can-*
gium in Lexic. Med. ad Ψιά-
θιον et Σχοινοπλόκιον. Hoc cre-
do in uberiore scholio, oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil lucis
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολεῖς: οἱ ψιαθοπλό-
κοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigen-
dum monuit Eustachius, et
sic edidit Iungerm. S.]

s Στρόφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 60, 5.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρέσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινήσαι. ^t 19.

Σπαδίζας. ἐκδείρας. ^u σπάδιζ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρινίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιζ, ὄργανόν τι καθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

Παχίων. τῶν πλουσίων. *ibidem* et 77.

Ἐφεδρον. ἐπίκληρον. ^v 41.

Σταβμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. ^x
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerptum. S.] In schedis S. Germ. huic praescribebatur vocabulo et sequentibus Ἱστορίας Δ'. [conf. supra, not. k.] quod re postulante inmutavi.

^t νεωστὶ κινήσαι.) Voluisse primum glossae auctorem νέον τι, opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus νεωστὶ κινήσαι τι.

^u Σπαδίζας. ἐκδείρας, etc.) Nihil horum in S. Germ. [Habet vero Steph.] Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoso Σπᾶ eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 291. Σπάδιζ Musicum instrumentum a Polluce IV. 59. non praeteritur.

^v ἐπίκληρον) Quid voluerit, intenderitque Scholiastes, ex Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: Ἐφεδρος, ταβλιστής, τρίτος ἰνδρεύνων, καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐπίκληρος. Nimirum maleaelusorem, victis succedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficiebatur et cum victoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum? — [Nempe V. 41, 3. Ἐφεδρος βασιλεὺς dicitur designatus regni successor. S.]

^x ὁδοῦ μέτρον etc.) Venerunt ex Goldasti, [Steph.] et Codd. aliis. [Sed his absunt praecedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.] Suidas et S. Germ. non adiungunt. Auctius etiam vicinum Ἀγλατίην, διώκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent. — [Glossam Λῆμα ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἐποίκον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατίειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιπάττω, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. αἷμα καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Σινάμωρον. κακοσχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγή, ἐχύρωμα. 124.

Ἰστορ. στ'.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ Φροτισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. γ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὴν ἐπιδόσεις χρημάτων ποιῆσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλουσιν. 61.

Ἐκνίζαν. ἔδακιν, ἀπὸ τῆς πύας. 62.

Οὐχ ἰκνυμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαῖδια. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χιτῶν ἰστᾶσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. 2 τέμνων. 75.

γ Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocratio ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. E. S.] Ambitosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαν scripsit. 2 Χορδεύων). Καταχρῆται

Καταγινέων. καταλύων. 75.

Ἀρβμία. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς
ξένους. ^a 109.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέζμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακωχεύσαντες. ^b ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρέατος ἀντλητήρ. 119.

Ἐμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημαιοεργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31

Ὅνος. ^c τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπου
καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξηστός λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινέων, ^b Ἀνακωχεύσαντες) *Hesychius* καταλύων, *Suidae* haud est *chius* ἀνακωχῆσαντες, nullo ignotum. Ambo verius κα- nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id *Hesychii* καταγιν. *Lexicon* accessio.

^a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.) ^c Ὅνος: τὸ περὶ etc.) Illis *Suidas* eadem. At illa munc- ipsis verbis *Suidas* et *Hesychius*, quanquam hic καὶ συ- *Polemarchi* exilis pars. στρεφόμενον ὡς κύσμος, sine *Meliora* in *Lysiae* Or. adv. ullo ad *Herodotum* emolu- *Pancleonem*, et *Harpocratio- nis* Πολέμαρχος cum *Valesii* mento. *adnotatis*.

Ῥηχίης. ^d Φραγμός, ἡ δέσμη τῶν Φραγμαίων.
ibidem.

Σαυρωτήρ. ξυστόν, ^e δόρυ, ἡ στύραξ, ὃν ἔνιοι κα-
λοῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. ^f μήτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
περφυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κίρκουρες. νιὺς εἶδος. 97.

Ἰστία. ^g διῖπνα. 135.

Ῥῆχος. Φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλιερῆσθαι. ἐπὶ τοῦ θύεν ἔντομα λέγεται. 134.
167.

Τίμπια. τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.
173.

^d Ῥηχίης.) Apud Suidam
Ῥηχίας, Φραγμός ἡ δέσμη τῶν
Φραγμαίων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμοῦ ἡ δέσμη τῶν Φρ. Am-
plexus sum quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, ῤῆχος, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes Passion., cui lib.
II. 11. Ῥηχίη, αὐχμός, ξηρότης.

^e ξυστόν, δόρυ) Membranae
S. Germ. ξιστόν δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspirant.

^f Ζειρά) Olim ex Gold. Εἶ-
ρα. Verissime libri alii; in
eo plerique pravi, quod hac
tres in portiones divulgaverint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία ex-

ponendae forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula,
τὴν ζειράν duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex Ety-
mologo in Ζειρά et Hesychio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη. περφυροῦν
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed decep-
tus. — [Iungerm. cum Steph.
Εἶρα' (non Εἶρα') μήτρα, ζώνη:
nil amplius: ubi perspecte
Iungerm. monuit, Ζειρά scrip-
tum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.]

^g Ἰστία. διῖπνα) Omnes ma-
gno consensu. Herodoti Μῆστι
ὅς σφας, ξείνια προδόμενος, ἰστία
h. e. ἰδίπνιζ. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
procuderunt.

Ναυλόχμον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κοπῶν ὅμοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμειβάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, φλυαροῦσι. i 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἑκτῷ μελίρην. Ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Iung.]

ἢ Ναυλόχιον) Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυλόχωντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτον λιμὴν ἢ εὐδία fuit et esse debet.

i Ἰακχάζουσιν) Quod additur φλυαροῦσι, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττους. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει, φυλλολογῶν, καταβοῶ. Quae omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimitunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

ἢ Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἱστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Infan-tem autem subrumum ῥωβίδαν Spartanorum fuisse dia-lecto, et secundi anni προκομιζόμενον, an alibi reperia-tur, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiat?] προκομιζόμενος et μικιζόμενος ex Do-rico μικρός, h. e. μικρός, mal-lem; quomodo πρόπαις et παῖς, quarti quintique anni puel-li. Μελίρην, verius μελλιρην erit. Plutarchus Lycurg. pag. 50. d. Εἰρήνας δὲ καλοῦσι, τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παιδὸν γεγε-νότας. Μελλιρίνας δὲ, τῶν

μελίσσην, ὡς περ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑψαύχην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσομένος.¹

Ἀβιος. π. ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.

Ἑρμῖς. ὁ κλινόπους.

παίδων τοὺς πρεσβυτάτους. Quae his longe meliora sentio. Küsteri ad Suidam eadem sententia.

¹ Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος) His quoque et sequentibus S. Germain. codex caret; nec divino, ubi sedem habuerint. Γνάφος lib. I. 92. de Scholiastae sententia ἀκανθα, ἴλασσα ἱμάτια. An in uberiore supplicii eius descriptione insertum ἀκανθοπλήξ olim? an ad Ulyssem spectat, fabulā Sophoclis Ἀκανθοπλήγα celebratum? Ex Eustathii Msto., citato a I. Iac. Westermio ad S. Lucae Evang. cap. xiii, 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀγαθοπλήγῃ prave: dederat Ἀκανθοπλήγῃ: plenius Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ Ἀκανθοπλήγῃ, semel iterumque apud Hesychium. Hoc certum, cetera in coniecturis. — [Ἀκανθοπλήξ penacutē in membr. F. scribitur. S.]

m Ἀβιος) Haud scio, adscriptum-ne fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum natione et moribus. Ad Scythas enim Homeri Iliad. N. 6. Ἀβίους adplicabant et varie interpretabantur, uti Nicolaus Damascenus in Stobaei

Serm. V. p. 70., cui Harpocratonem in Ἀβιος iunge. — [Conf. Villosioni Adnot. ad Apollonii Lexicon Homeric. Quae vero Harpocraton habet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀπιδῶν ἀντὶ τοῦ πολλὸν βίον κενεμένου ἴταξιν. ὡς περ Ὀμηρὸς ἄβιον ἔλεγε λέγει τὴν πολυξυλίαν: eadem (ut supra vidimus) in membr. nostra F. verbotenus descripta leguntur, nisi quod ibi omissa est Auctorum mentio. Caeterum quod apud Hesychium scribitur, Ἀβιος· πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἢ Ἀληθαίρα, immerito videtur Henr. Valesius suspectam vocem πλούσιος habuisse, πολύβιος legendum censens. Perapte sane vox πλούσιος exprimit notionem quam isti ἄβιος Antiphon subiecerat: nisi fortasse utrumque vocabulum adposuerat Lexicographus, πολύβιος, πλούσιος: ut posterius explicaret quo sensu πολύβιος diceretur. Denique videndum, ne Glossa ista, quae inter Herodoteas legitur, ducta sit ex uberiore quodam scholio, quod ad verba τοῦ βίου ἐν ἄκρῃ l. 50, 22. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in Ipsius *Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M. DCCC. XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravisus sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliores quasdam, in brevius quidem contractas, hic adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum facturum erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὧς δὴ ὦν revocavi, *Bothius* πρὸς δὴ τῶν legit, et dein ἰμὲν γὰρ, hanc in sententiam, *His* vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.

I. 68, 19. Inapte legi videtur *Bothio* τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἢ κατὰ τοῦτο legendum censeat, nusquam alibi quam illio.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰρίους δὲ τοῦτον ἤδη πάντας etc. istaque omnia, usque στρατηγῆσας, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἀνὰ χροῖον ἐνακιδέσσαν.

V. 43, 3. pro ἐκ τῶν Λαίου χρησμάτων malit ἐκ παλαιῶν χρησμάτων.

V. 44, 14 seq. pro ὧν οὗτοι, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc οἰκότες corrigit, monetque scripturam codicum Brit. οὐκ οὕτως, ex οἰκότες esse natam, glossemate illo quidem τοῦ οἰκότα.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur ἀτὰρ ἰδυιάστει τε καὶ Μιλτιάδης, commode ἰδυιάστει τε corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum ἐλγύθει non venerat intelligendum, sed redierat.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ etc.

VI. 86, 25. pro καὶ διότι --- τοὺς αὐτοὺς, legit καὶ δὴ ὅτι --- τοὺς αὐτοὺς.

VII. 32, 5. pro ἐπὶ γῆς αἵψην corrigit ἐπὶ τὴν αἵψην, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro ἰσταλάδατο legit ἰσταλάτο, ΔΑ natum censens ex syllaba ΔΑ male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — κίχυνται. Πρίσθον κακότητος ἀνάγκας. Praevidi (atque adeo praedixi vobis) miseras fatales.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem πιδήσας, pro κλάσας, iam ipse in Var. Lect. commendavi. Lin. 22. corrigit εἰ τοὶ κοτι ἀντίος ἔσται, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit καὶ ἄλλοις ἐγχεχημένοι, ut utraque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet commate post Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδαμῶν ὄντων Ἑλληνικῶν.

VIII. 73, 12. pro δοκίους μόνους εἶναι Ἴωνες coniiicit oportuisse δοκίους μὲν ὧν ἐξ αἰῶνος. Μοῦνοι, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel prae caeteris.

VIII. 77, 3. pro πρῆγματα, (inquit) quod alienum, lege προήθηματα.

Cap. 77, 8. coniiicit ἅμα πάντα παρῆσθαι.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, σιγήτω ἂν ἡσυχήν μὴ ἄγειν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid luctemur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχήν μὴ

ἄγειν, sic distinguamus orationem, αἱ γὰρ --- ὁ Πέρσης, μῖνεν ἢ τῇ Εὐρώπῃ περιῶτο ἄν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν εἶσαι πάντα ἀνθρώπων ἢ, deletis mediis; ut a pronunciatō generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici ἀνθρώπων, nunc αἰσχρόν.

IX. 2, 8. corrigit ὥσπερ καὶ πάρος ταῦτα ἐγίνωσκον, sicut et antea hoc intellexerissent Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum εἰς τὴν Βοιωτὴν ἐλθόντο εἶναι.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam.

IX. 41, 18. μὴδ' ἀνακινδυνύειν συμβ. mecum ad Graecos refert Bothius, itaque ἀνακινδυνύειν corrigit, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IV. 58, 10-13. διδῆξαν --- ὅτι -- ἡπαρδαικινύατο. Quis ita halbutientem, inquit, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἡπαρδαικινύατο curatius expenderit Vir doctissimus, (prae caeteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur.

IX. 71, 4. ὡς ὑπεριβάλλοντο legendum censet, et post Λακιδαιμόνιοι levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, αἰσύνδρον subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσιους, ait, intelligi quidem utcunque σύν posse, praestare tamen Πελοποννήσιους: nempe id ipsum quod nos, nostra de coniectura, in contextu posuimus.

IX. 111 extr. legit οὐ δὲ καὶ με ἀπολέεις: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NONNULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cur et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, veri tamen non potuit, quia passim aut typothetae aliquod sphalma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observationem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et, qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua aequus eruditusque Lector ultro corrigit. Paucae easque breves intereram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17. 3. scribe τρέψω. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἰς irrepsit; corrige εἰσι. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρως. 150, 10. pingē Ἰνδαῖα. 173, 18. scr. μητέρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τιταμένον. 28, 20 seq. dele δι' ante δινας, et repone dein δὲ δι' ἱμβαλλ. Vide Adnott. 30. 11. scr. Ἀραβίαν τὴ καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. subiecta, pro Εἶπεν δὲ, corr. Εἶπον δὲ. 33, 15. in ora est 10, ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φοινίκων. 63, 8. sic interpunge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χωρίον, ubi male χωρίων. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργῳ μέγας etc. 100, 11. dele comma post περιμυκτός. 116, 19. comma intersere post μεμεγμένα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δὲ λελῆται, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue ταύτη. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα. 144, 7. post τῶτον comma intersere. 148, 3. scribe maiusculā initio literā Κρονιδίλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παριβόντων. 19, 14. corr. Αἴγυπτον. 38, 3. corr. ἀνθρώποισι. 50, 16. pro πρὶ scr. πρὶν. 58, 1. Τούτων oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr. ἐπιβίμνον. 65, 27. corr. οἰκητόρων. 72, 29. pro διακόνων scr. διαδικτύσθαι. 74, 13. corr. ποιήσαν: et lin. 17. πῦργον ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξάμετα scr. loco pravi ἐξάμεται. 105, 12 seq. scr. Πίρσαι Φασί. et dele comma post χώρη. 113, 12. πλῆτος. 116, 2. πολλῶ τι, non τλ. 148, 5. οἱ μὲν θίρασκ.

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρβίνους, et dele post Ἵππερος. 41, 6. ἰούσα. 43, 33. corr. κατίσχε. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἴστρω. 55, 2. corr. ὀμαῖται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ἐς. 65, 2. ἀποπρίσας. 76, 6. lege πλῶν δι' Ἑλλησπ. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ἴδωκε.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἱξ οὐ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βουλομ. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἀλλω scribe, pro ἄλλε. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντες. 15, 10. corr. ἀπίβαλον τῶν. 31, 5. οἱ βάριβαροι, ἴσα. 40, 5. scr. Σκύθας ἴφινυι, non ἐκφύγι. 126, 15. corr. παλαιότερον.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κρείσου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χρὴ τὸ βιβ. 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πίδα. 100, 10. dele ὡς post ὁμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἐτίρω. 136, 11. τίοντας. "Λέγουσι etc. Sic refinge τίοντας" λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ὁμῶς δι etc. 140, 2. corr. ἰοῖμοι. 140, 13. scr. οἵ που νῦν ἰδρῶτι etc. 170, 4. pro σφι rectius σφε reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiici poterat: „Inde et Hesych. Σφί' αὐτοὺς, αὐτάς, αὐτά.“ 184, 6. pro ὁμιλον, ἰόντα τισσ. rescribe ἰόντα ὁμίλον τισσ. 219, 3. pro ἔπειτεν scr. ἐπὶ δι. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιόλτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στίμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἱσταῦθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τε ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' ἵππον τῆς Ἰλαίης - στίφανον deletis illis notis „et“ 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. οὔτε μὲν τοῦς. Verum fuerit οὔτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγισι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. ἐλάτων. 14, 5. repone ἰβουλεύετο, θίλων, ἢ κως etc. 29, 4. corr. ἱκατοστάδες. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἦα δὴ μιν οἱ πολέμιοι, ἱκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξης, μετακινήσαι etc. 111, 23. corr. ἐμέ τι.

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

insidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus*. p. 62. l. 4 fin. scr. *quae sunt alia Pelasgica oppida*. p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis*. p. 137, 11. pro *istis*, *quum per totum diem parturisset*, haec pone, cuius partus in dies singulos expectabatur. p. 152, 7. *Te vero manente Rege*, corr. *Ex quo tu vero auspicatus es regnum*. 169, 4-6. nam similiter -- commissam exercet: versionem corrige ad Adnot. ad h. l. p. 179. l. 6 fin. *Cratis* corr. *Crathis*. p. 196. post l. 3. omitta adice verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) penteconteris*. p. 246, 6 seq. pro *quorum plerique* corr. *qui ut plurimum*, vel, *qui longe plurima ex parte*.

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *utrimque*, ubi *prave utrique*. 332, 4. pro *in templis* scr. *ex victimis*. 364, 2. pro *calice* scr. *calyce*. p. 377, 10. post *Colchorum*. omitta adice haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de exercitu Sesostriis*. p. 393, 2. corr. *Menelaus*. p. 458 extr. pro *e vestigio* pone *palam*.

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus*, corr. *frondibus*. p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit*. p. 182, 7. pro *uzoribus* scr. *mulieribus*.

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti*, adde, *donec Mediam sunt ingressi*. pag. 221. l. 5 fin. pro *quo* scr. *quod*. p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opin virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico*. p. 260, 1. corr. *temone*. p. 337, l. 4 fin. corr. *Tisameni*. p. 339, 2. *habitaturus*. p. 348, 4 fin. ante *ineubuit* adde *denuo*. p. 375, 8. post *exurat* adice *atque perdat*. p. 393 extr. pro *Batti filia*, scribe *Batti uxor*.

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges*, scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei*. pag. 462, 7 seq. scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit*. p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reieto*. p. 502, 7. corr. *decertaverant*.

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego*. p. 194 extr. corr. *naves*. p. 210, 4 seq. scribe: *Magnae enim res --- confici possunt*. p. 265, 6. *absumto*, corr. *adsumto*. p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus*, scr. *naves in alto nactus*. p. 356, 4 seq. pro *cum delectis --- viris*, scribe *cum delecto a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 fin. post *memoravi*. adice: *Resciverant autem mirabili quadam ratione*.

LIB. VIII. pag. 20, 7. *magnum discrimen*, scr. *maximum* *discr.* p. 66, 2. *illius sententiâ*, scr. *illius iudicio*. p. 112. l. 3 *fin.* pro *At Carystii etc.* scribe: *At non ideo dilata est Carystiorum calamitas*. p. 226. l. 6 *fin.* dele verba *et lorica*. p. 228 *ult.* scribe: *omnes quocumque ipsum et quo cibo gradu vidissent etc.* p. 242, 2. scribe *ultra suscipiat*.

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post *mediam* pag. 10. tria foeda vitia tres deinceps lineas deformant. *Vuldo* ubi *Vulgo* oportuisse quisque videt: τὸν Κόλχον *Bas. Pa. F.* ubi Κόλχων legendum: denique *verbum*, ubi *verum*. cap. 73, 13. κληροί. Corr. κεινῆς *nostri omnes*. Paulo post, pro *conf.* III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post *conf.* c. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi *περίσπαισι* Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 *ult.* pro *Pass.* scr. Arch. pag. 101. l. 6 *fin.* post *Pb. Pd.* adde: *conf.* VIII. 67, 11. pag. 128. l. 9. corr. ἥα, ἥας, ἥ. pag. 131. l. 6 *fin.* et *seqq.* dele verba, mihi vero --- reperitur: et vide *Adnot.* ad I. 186, 22. pag. 133 *med.* pro ἰσίσαι corr. ἰλαύνσαι.

LIB. II. pag. 158. l. 5 *fin.* corrige: In *F.* *durâ*; a *pr. m.* dein adiectus etiam *accentus super i*. In *Pf.* est *ὡς δι* pro *ὡς γὰρ*. pag. 164. l. 15. ubi *τετραμήνους* ex Arch. corrige *τετραμήνων*. pag. 167 *penult.* pro *οἶμοι* scr. οἶμαι. pag. 173. cap. 19, 10. ubi est *Med.* Ask. Arch. pone *Med.* Ask. *Pass.* pag. 181 *med.* pro *qui casu an --- caussam*. scribe: *qui Wesselingii monitum secuti sunt*. pag. 189. versus *med.* pro II. 41, 6. oportebat III. 41, 6. pag. 197 *med.* scribe: *Vulgo οὐ μίντοι γι οἷ τι*. pag. 198. lin. 10. corrige *ἀναγκαίη*. pag. 200. post *medium*, ubi *ἰώθις* Arch. corrige *ἰώθης* Arch. pag. 208, 4. corrige *ἐπιζωσμένοι* et *ἐπιζωσόμενοι*. pag. 227. CAP. LXVII. corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 *sub fin.* pro *δεδισμένοι Pb.* oportebat *δεδισμένοι Pb.* pag. 34 *med.* post *Vind. Arch. Rem.* adde *margo Steph.* Et paullo post, pro *istis Et ἀλλοίρων* *delevit* *Schaeff.* scribe: *Θύλακον*, a *Gronov.* *receptum*, abiecit rursus *Schaeff.* pag. 46. l. 13 *fin.* In *Edd.* *μὴ μίν.* corrige: In *Edd.* *μὴ μίν.* pag. 58, 2. *συγκρίψ.* Arch. corr. *συγκρίψ.* Arch. pag. 71, 7. *τούτοις.* corr. *τούτοις.* pag. 72, 9. corr. *Aristoph.* pag. 84. l. 12 *fin.* dele *importuna verba*: *Vulgo c. 14.*

LIB. IV. pag. 106. l. 14 *fin.* Corrige *ἀντικαθίζόμενος Ald.*

pag. 107. versus med. scribe: *lin. 12. ἰς τὴν Σκυθ.) ἰς τὴν Σκυθ. Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν) Sic Arch. pag. 108. 12. scribe: Perperam κατοικημῖνου Pb. Pd. pag. 123, 11. corrige: est Λαοδόκῃς. pag. 130. cap. 48, 4 seq. πόλλων. Corr. πολλῶν utique etc. pag. 139, 2. dele punctum post λίγισται pag. 143 med. dele verba: Puto et Paris. Et paulo post corrige: dein Σκύλης ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post desunt Arch. adde: et Vind. pag. 188 med. scribe: Recte vero ὁ πλοῖν mss. F. etc. pag. 196. post med. ubi ἡμέ Med., corrige: κίρια Med. pag. 137. l. 4 fin. ubi Mirab. c. 159. scribe c. 169.*

LIB. V. pag. 228 med. corrige: simplicissima.

LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi Athen. lib. V., corrige: Athen. lib. X. pag. 58, 5. post Ask. adde Pass.

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: F. puto et Paris. pag. 80, 15. pro utique male, scribe: utique non male. pag. 84, 5. μάθῃτ' Corrige μάθῃτ. Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: quod vitiosum - - intellererat. pag. 102, 7. ubi πῶς χῆρ, corrige πῶς. pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige coll. c. 121 extr. pag. 115, 1. pro Ald. scr. Arch. pag. 157. l. 14 fin. dele ista: contra quam - - Editor. pag. 158. post med. dele verba: (nescio quid spectans). pag. 175. l. 10 fin. post Ἦμῃς F. adde: quod et ex Med. citat Gronov. in Notis. pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: Sic margo Steph. Pass. Ask. etc. pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post Valla, adde: Ibid. ἰπείριον) Sic Schaef. ex coniect. ἰπείρι δὲ edd. ante Schaef. cum Mssis: pro quo ἰπείρι δὲ corrigendum recte monuerat Valck. Vide Adnot. ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe: [immo Paris. omnes, et F.] pag. 185. cap. 225, 4. ubi ὑπεξέμευαν Med. etc. Corrige ὑπεξέμευαν Med. et post Paris. A. adde: et sic ed. Wess. cum Gron. Dein, pro ὑπεξέμευαν F. scribe ὑπεξέμευαν F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post Vindob. adde: Ibid. ταῖς ναυμαχίαις) Commodissime ταῖς τῆς ναυμ. Arch. pag. 46, 3. Strabo IV. Corrige: Strabo IX. pag. 55. l. 8 fin. dele ista: Puto autem αἰνῶσιν hos debuime. pag. 70, 4. corrige: „l. 11. αἰνῶσιν) Sic ed. Schaef. ex emend. Valck. Antea αἰνῶσ edd. cum mssis.“ pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi tuetur Paris. omnes. Corrige tuentur. pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. ἰθὺς) (ἰθὺς)

Ἰδαίμ Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi *Et ἰδύμνo*, corrige: *Et ἰδύμνo*. pag. 135, 13. dele ista verba: quod etiam noster codex F. tuetur. Ibid. l. 11 fin. ubi *ἱερατέρoι*, corrige *ἱερατέρoι*.

In Adnotationibus.

Adnot. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. pro *per Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post *relinquamus*. adde: *Caeterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.*

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post *continuas*. adde: Sed, ut apud *Plutarch. de Pueror. Educ. cap. 9 extr.* (aliis II. 7.) *μονόπωλος λόγoς* idem est ac *μονωδός* et οὐ ποικίλος, sic h. l. *μόνεπoλα οἰκήματα* dici videntur domunculae uniformes, simillimam cunctae frontem praeferentes.

I. 191, 33. p. 191 med. pro nona c. 101. corr. nona c. 102.

Adnot. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post *πληρώσας*. adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante *Est praeterea* etc. adde: *In bovino genere τὸ πῶλον γένoς memoravit Noster IV. 29, 1. ubi vide Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est*. adde: *conf. omnino IV. 72, 7 seq.*

Adnot. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post *ωμῶν*. WESS. haec adde: — *Vallae latina, paucis mutatis, tenens Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue commeatu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quae decreta erant exequabantur. Equidem, Wesselingii interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significato, εἴτε ἀναιριῶσθαι, haeseram aliquantisper. Nuperrime mihi Vir celeberr. Ioh. Henr. Voss, is cui Homerum Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quum εἴτε ἀναιριούμενους (fere ut Valla et Gronov.) cibaria auferentes, et ωμῶν (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, ωμῶντες — τοὺς Δαρείου, nempe in hunc modum refingenda, ωμῶντος ὢν εἴτε ἀναιριούμενους τοῦ Δαρείου, hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret)*

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria auferentes, asportantes, de improvviso adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur *εἶναι αἰσιθῆσαι*, non *ἀνα-
ψιθῆσαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae *ἀν*, si diviso verbo cum Abreschio *ἀν αἰσιθῆσαι* legere velles, ea voculae *ἀν* notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce *ἐνδορρεῖ* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἰσιθῆσαι εἶναι* graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine *cibaria* (aut *frumentum*) *capere*, pro *cibum capere* diceres: sunt enim *εἶναι*, *frumentum*, et *cibaria quaelibet*, *annona*, *commeatus*, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum *κατα-
μῶναι* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec *distribuendi* notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est *observandi*, et abunde firmatus citatis a Wesselingio testimoniis; quibus, si opus esset, adici poterat illud *Euripidis*, quod *Schneiderus* in *Lexico crit.* adposuit ex *Phoeniss.* vs. 1262. ed. *Barn.* (1271. ed. *Pors.*) ubi *ἐνὶ μῶναι* veteres Grammatici *καταρῆσαι* et *ἐκδοῦναι* interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: *ἐπὶ δὲ, φρετρίων ἐν μῶναι* In latinis posui: *A tergo suspensas habebant pharetras*: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret *ἐπὶ δὲ εἶναι* etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: *ἀπὸ δὲ ἀσπίδων γέμει ἐπὶ δὲ*, scil. *ἐπὶ τοῖς γέμει*. Quare recte *Valla* dederat: *pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus*. Nempe in itinere, de quo hic agitur, *gerra* a tergo gerebant suspensa, adeoque *pharetrac sub gerris* erant.